

Thiếu Nữ Toàn Phong 2: Trái Tim Rung Động

Contents

Thiếu Nữ Toàn Phong 2: Trái Tim Rung Động	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	17
3. Chương 3	31
4. Chương 4	44
5. Chương 5	56
6. Chương 6	67
7. Chương 7	81
8. Chương 8	93
9. Chương 9	103
10. Chương 10	115
11. Chương 11	129
12. Chương 12	143
13. Chương 13	158
14. Chương 14	173

Thiếu Nữ Toàn Phong 2: Trái Tim Rung Động

Giới thiệu

Thích Bách Thảo là một cô bé mồ côi được một võ sư Taekwondo có tài nhưng phải sống trong đau l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nu-toan-phong-2-trai-tim-rung-dong>

1. Chương 1

Đèn đã tắt Trong phòng tối đen như mực.

Có tiếng thì thào của Hiếu Huỳnh bên cạnh: “Bách Thảo, cậu ngủ rồi à?”.

“Chưa!”

Bách Thảo nhắm mắt trả lời, mặc dù mệt đến mức chỉ muốn ngủ ngay lập tức, nhưng đầu óc cô rối loạn, lòng cũng xốn xang, bồn chồn. Ngày mai, cô phải đối mặt với Hiền Võ võ quán, sẽ gặp lại Đình Nghi.

Đình Nghi...

“Bách Thảo, mình nhất định phải nói với cậu điều này. Từ khi bắt đầu tham gia cuộc thi này, biểu hiện của cậu đã vượt xa kỳ vọng ban đầu của mọi người, đó là một bất ngờ thú vị không ai có thể nghĩ tới!”, Hiểu Huỳnh thò đầu ra ngoài nói với Bách Thảo. “Vốn dĩ khi Tú cầm sư tử bị thương không thể tiếp tục thi đấu, mọi người đều tưởng võ quán năm nay lại giống như mấy năm trước, bị loại ngay từ vòng loại, chắc chắn không thể vào được vòng trong. Vậy mà khi cậu thay Tú cầm sư tử xuất chiến lại có thể liên tiếp chiến thắng một cách thần kỳ, giúp Tùng Bách võ quán chúng ta tiến thẳng vào vòng trong.”

“Không chỉ có thế, ngay trận đấu đầu tiên của vòng trong hôm qua chúng ta đã gặp phải Kiên Thạch võ quán, một trong bốn võ quán mạnh nhất năm ngoái, mặc dù không nói ra nhưng trong lòng mọi người đều cảm thấy đã hết hy vọng. Vậy mà...”, Hiểu Huỳnh trở mình, tay nắm chặt tấm chăn mỏng, mắt trơm rớm, “chúng ta còn đánh bại cả Kiên Thạch, nhất là trận đấu giữa cậu và Lâm Phong, thật sự rất bất ngờ, hấp dẫn! Bách Thảo, mình đã nói với cậu chưa nhỉ? Mình yêu cậu chết đi được!”

“Nhược Bạch sư huynh và Diệc Phong sư huynh còn xuất sắc hơn nhiều!” Nghe những lời tán tụng đầy khoa trương của Hiểu Huỳnh, Bách Thảo cảm thấy hơi ngượng.

“Đúng thế, Nhược Bạch sư huynh và Diệc Phong sư huynh cũng rất cừ!” Hiểu Huỳnh lúng túng gãi gãi đầu cười, nói tiếp: “Chỉ có điều trước đây đều là Nhược Bạch sư huynh và Diệc Phong sư huynh xuất chiến, nhưng chỉ có năm nay mới có được thành tích tốt như thế... Bởi vậy, cậu mới là công thần, là phúc tinh của bọn mình! Bởi vậy...”

Trong căn phòng tối om, giọng Hiểu Huỳnh ngắc ngứ giây lát.

“... Bởi vậy”, Hiểu Huỳnh nhồm người dậy, trịnh trọng nói với Bách Thảo đang nằm cạnh, “Cậu không cần quá bận tâm đến trận đấu ngày mai, có thua Đình Nghi cũng không sao. Chị ấy là thiên tài đã thành danh trên toàn quốc, còn cậu vừa mới bắt đầu. Bách Thảo, cậu đã rất rất rất cừ rồi, chúng mình tự hào về cậu!”

Tim Bách Thảo trĩu xuống.

Nói như vậy là cô nhất định sẽ thua Đình Nghi sao?

Bách Thảo thần thờ nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên những trận giao đấu với Đình Nghi trước đây: những cú đập nhanh như điện, bao nhiêu lần bị đánh trúng, bao nhiêu lần ngã nhào trên đệm... Cô vội vàng nhắm mắt, hơi thở gấp như sắp ngạt.

Hiểu Huỳnh đã ngủ.

Ánh trăng hắt trên giường, tiếng côn trùng vọng vào rả rích. Bách Thảo nằm yên, nhắm mắt, mãi không ngủ được, đầu dần dần đau nhức. Cuối cùng, công ngồi dậy, mặc võ phục, rón rén ra khỏi phòng.

Một mảnh trăng cong cong treo giữa trời đêm.

Tùng Bách võ quán lúc này yên tĩnh lạ thường, đèn các phòng đều tắt, trong đêm khuya phòng tập giống như một lát cắt mờ ảo. Bách Thảo kéo cánh cửa giấy, bên trong tối om, không nhìn thấy gì, cô không bật đèn, ngồi xếp bằng trên tấm đệm.

Chính nơi đây, cô đã từng thảm bại dưới tay Đình Nghi.

Đó là một trận đấu mà thực lực quá chênh lệch, trước Đình Nghi, quả thật cô không đánh nổi một đòn, thậm chí còn không kịp nhìn rõ Đình Nghi ra đòn như thế nào. Bây giờ, mặc dù cô đã có tiến bộ nhưng khoảng cách với Đình Nghi còn bao xa?

Bách Thảo hoàn toàn mơ hồ.

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu lên võ phục, tay nắm chặt mép áo, Bách Thảo ngồi thần thờ rất lâu. Từ khi tham gia cuộc thi đến nay, ngay cả đêm qua, trước khi thi đấu với Lâm Phong cô cũng chưa từng căng thẳng thế này.

“Em sợ rồi!”

Trong bóng tối, một giọng nói vang lên từ góc phòng. Bách Thảo giật mình, vội quay đầu lại, phát hiện một bóng người ngồi dựa vào tường, mà lúc bước vào cô không nhận ra. Đó là giọng nói của Nhược Bạch.

Trong góc tối không có ánh trăng, hình như anh đã ngồi đó rất lâu, khuôn mặt lẫn trong bóng tối không thể nhìn thấy thần sắc thế nào.

“Em đang sợ hãi, đúng không?”

Giọng nói bình thản của anh lại cất lên, Bách Thảo cúi đầu, hít nhẹ một hơi đáp: “Vâng!”

Đúng vậy, cô đang sợ hãi, mặc dù ngày mai trận đấu mới bắt đầu nhưng cô đã căng thẳng không thể ngủ được.

“Em sợ điều gì?”

“Em...”

Bách Thảo cắn môi. Cô sợ thua, sợ là cho dù mình đã tiến bộ khá nhiều nhưng khoảng cách giữa mình và Đình Nghi vẫn còn rất lớn. Cô không chỉ sợ thua mà còn sợ sẽ thua thảm hại.

“Sợ hãi thì có ích gì? Nó sẽ giúp em thi đấu trận ngày mai tốt hơn sao?”, giọng nói lãnh đạm từ góc tường lại vang đến.

“Chưa thi đấu đã sợ thế này thì ngày mai em xin rút lui luôn đi.” Giọng anh lạnh đến tận xương tủy, như lưỡi phi đao ngâm trong băng tuyết.

“Em...”, Bách Thảo cứng người, “... em chỉ hơi căng thẳng một chút. Ngày mai em sẽ thi đấu thật tốt, em sẽ cố gắng hết sức...”

“Em nghĩ ngày mai mình có thể đánh bại Đình Nghi?”

“... Em sẽ cố gắng!”

“Cho dù cố gắng hết sức thì mai em cũng sẽ thất bại trước Đình Nghi. Bởi vì đẳng cấp của hai người cách nhau quá xa, em hoàn toàn không phải là đối thủ của cô ấy.”

“Em tưởng may mắn đánh bại Lâm Phong là đã có hy vọng so tài với Đình Nghi sao? Nếu như không phải nụ cười lạnh lùng của em khiến Lâm Phong bối rối trở tay không kịp thì làm sao em thắng được trận đó.”

Bách Thảo chờ người.

“Cho nên, một trận đấu đã cảm chắc thất bại thì việc gì phải tham gia đến cùng?” Giọng nói của Nhược Bạch còn lạnh hơn cả ánh trăng, như nói với cô, lại như đang nói với chính mình.

Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn bóng Nhược Bạch.

Cô không hiểu.

Nhược Bạch sư huynh định bảo cô nên rút khỏi trận đấu với Đình Nghi ngày mai sao? Bởi vì cô sợ thua? Bởi vì chắc chắn cô sẽ thua?

Nhược Bạch đứng dậy.

Anh làm như trong phòng không có ai, cũng không nhìn thấy cô, đi thẳng về phía cửa.

Thấy anh sắp kéo cánh cửa giấy bước ra ngoài, Bách Thảo không nén nổi, nói: “Nhưng em vẫn thắng Lâm Phong đấy thôi!”

Mặc dù mọi người đều nghĩ cô không thể thắng Lâm Phong, nhưng cuối cùng cô vẫn thắng, biết đâu trận đấu ngày mai...

“Tốt, vậy thì hy vọng ngày mai em cũng sẽ đánh bại Đình Nghi.”

Nói xong, cánh cửa giấy bị kéo “soạt” một tiếng, bóng Nhược Bạch mất hút trong ánh trăng.

Bách Thảo ngẩn ngơ đứng nhìn về phía Nhược Bạch vừa đi khuất, một lúc sau mới chợt nhớ ra, tại sao muộn như vậy Nhược Bạch sư huynh vẫn còn ngồi một mình ở đây?

Ánh ban mai le lói.

Rạng sáng, Bách Thảo trần trọc mãi mới ngủ được đã lại phải bò dậy, lấy chổi quét sân võ quán. Chỉ có công việc quét dọn mới làm cho cô cảm thấy thoải mái nhất, hơn nữa nghĩ đi nghĩ lại, nhất định là do Nhược Bạch sư huynh không quen thấy cô căng thẳng như vậy nên mới cố ý khiêu khích.

Đúng vậy, căng thẳng và sợ hãi đều chẳng ích gì.

Đã không thể làm kẻ đào ngũ thì phải thi đấu thật tốt thôi.

Hơn nữa...

Chẳng phải cô cũng đã đánh thắng Lâm Phong sao?

Xa xa, nơi cuối con đường nhỏ, cô bỗng phát hiện thấy Sơ Nguyên đang tưới cây trong vườn. Bóng cao gầy của anh nhuộm ánh nắng ban mai phớt hồng, cô bất giác đi về phía đó.

“Sơ Nguyên sư huynh...”

Nghe tiếng gọi, Sơ Nguyên vừa tưới cây vừa ngẩng đầu nhìn cô cười: “Chào buổi sáng! Thế nào, tối qua ngủ không ngon giấc hả? Mắt có quầng thâm rồi đấy”.

“... Tối qua em ngủ không đủ giấc.”

Sơ Nguyên nhìn cô chăm chú, cất bình tưới, hỏi:

“Em có dây buộc tóc không?”

“Dạ?”

“Buộc tóc lên đi, tóc em có vẻ hơi dài, khi thi đấu sẽ cản trở tầm nhìn.” Sơ Nguyên xoa đầu cô, tóc cô vừa mảnh vừa dài, bị gió sớm thổi tung, nhẹ bay bay lên má.

A, hình như là thế, vì tiết kiệm tiền mà lâu rồi cô chưa đi cắt tóc.

“... Em đi mượn Hiểu Huỳnh dây buộc tóc.”

“Em không có à?”, Sơ Nguyên hỏi vẻ ngạc nhiên.

“... Em không biết tết tóc...”, Bách Thảo đỏ bừng mặt nói. Hồi nhỏ, lúc mẹ còn sống, mẹ đều tết tóc cho cô nhưng sau khi bố mẹ qua đời, không ai tết tóc cho nữa nên cô luôn để tóc ngắn.

Sơ Nguyên lắc đầu cười: “Chờ anh một lát”.

Lát sau, Sơ Nguyên quay lại, xòe tay trước mặt cô, nói: “Đây vốn là quà tặng cho Sơ Vỹ, nếu em không phật ý, anh tặng em được chứ?”.

Trong tay anh là một chiếc dây buộc tóc màu đen, bên trên đính một trái dâu tây đỏ mọng, trong ánh nắng sớm mai, màu thủy tinh đỏ lấp lánh rất đẹp.

Bách Thảo như ngừng thở.

“Không thích à?” Nụ cười của anh còn sáng hơn cả hào quang của trái dâu tây.

“Thích ạ!” Bỗng nhiên cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, mặt đỏ bừng, cúi đầu nói.

“Lại đây, anh buộc tóc cho.”

Ngồi trên ghế gỗ dài trong đình viện, Sơ Nguyên bảo cô nghiêng người, dùng ngón tay thay lược nhẹ nhàng chải tóc cho cô. Ngồi rất gần anh, gió sớm hiu hiu, hơi thở của cô toàn mùi hương từ người anh, không

giống mùi thuốc sát trùng như mọi khi, đó là mùi hương mang theo từ vườn hoa, phảng phất mùi thơm thanh thanh của cây cỏ.

Cô dần dần trở nên mơ hồ.

Quên hết trận đấu sắp bắt đầu hôm nay, chỉ cảm nhận ngón tay anh mềm như giọt sương sớm trên cành lá, lùa giữa làn tóc mình.

“Hôm qua, em đã đánh bại Lâm Phong của Kiên Thạch võ quán à?”

Giọng anh vọng đến từ phía sau khiến tâm trí Bách Thảo đang hỗn loạn mơ hồ bỗng bừng tỉnh.

“Vâng ạ!”

“Lâm Phong là một tuyển thủ xuất sắc.” Anh thận trọng dùng tay chải xuôi mái tóc cho cô, nói tiếp: “Có thể chiến thắng cô ấy, em nên tự tin vào bản thân mình mới đúng. Tại sao lại có vẻ bồn chồn như thế?”. Vừa nãy, trong vườn ươm, anh thấy Bách Thảo đứng đó, cầm cây chổi trong tay, ngơ ngác như con hươu non lạc đường.

“Em... em bộc lộ rõ như thế sao?” Tim Bách Thảo loạn nhịp, lo lắng sờ lên mặt, chả trách Nhược Bạch sư huynh chỉ trích cô như vậy.

Khóe miệng Sơ Nguyên khẽ nhếch lên.

“... Hôm nay”, cô hít một hơi dài, “chúng em sẽ thi đấu với Hiền Võ võ quán...”.

“Ồ, sau đó thì sao?” Thu gọn mái tóc của Bách Thảo trong tay, anh cảm thấy lưng cô hơi cứng lại.

“... Lần trước em đã thua Đình Nghi sư tỷ.”

“Ồ, đúng thế.” Anh khẽ mỉm cười, hỏi: “Sau đó thì sao?”.

Giọng nói như nghẹn lại, nhớ lại những lời chế giễu của Nhược Bạch tối qua, cô cắn chặt môi, nói giọng cứng cổ:

“Em sẽ thi đấu thật tốt, cho dù hôm nay đối thủ là Hiền Võ võ quán, chúng em cũng chưa chắc đã thua!”.

Sơ Nguyên chải tóc cho cô thành một túm nhỏ xinh, rồi dùng dây buộc tóc có hình trái dâu túm lại mấy vòng, nói tiếp: “Trước trận đấu hôm qua, em có nghĩ mình sẽ thắng Lâm Phong không?”.

Bách Thảo sững người.

Cô chưa từng nghĩ đến việc đó. Trước trận đấu, thậm chí cô còn không biết Lâm Phong là ai, chỉ nghe mọi người nói Lâm Phong rất lợi hại, Hiểu Huỳnh còn nghĩ rằng cô không thể đánh bại Lâm Phong.

“Sở dĩ được gọi là thi đấu vì nhất định phải thông qua quá trình giao tranh mới định được kẻ thắng người thua. Thi đấu là một quá trình, trong quá trình đó, việc gì cũng có thể xảy ra, mà thắng thua chỉ là kết quả của quá trình đó.” Trong ánh nắng sớm, trái dâu tây trên dây buộc tóc sáng lung linh, phản chiếu làm tóc cô càng đen nhánh. Sơ Nguyên ngẩng ngửa một hồi mới buông tay, nói: “Hơn nữa, cho dù kết quả trận đấu thế nào đi nữa, anh tin rằng so với trận giao đấu lần trước với Đình Nghi, em sẽ tiến bộ hơn nhiều.”

Lòng ngực căng tràn, cô ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, chăm chú nhìn anh, nói: “Vâng, em biết rồi! em sẽ thi đấu thật tốt, cho dù có thua, em cũng sẽ dốc hết sức để trận đấu không đến nỗi chẳng có gì đáng nhớ!”.

“Cố lên!”

Sơ Nguyên mỉm cười xoa đầu cô. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng càng trở lên rực rỡ. Nhìn khuôn mặt sau khi buộc gọn tóc của Bách Thảo, anh mới nhận ra khuôn mặt cô tròn trịa nhưng cằm lại hơi nhọn, đôi tai trắng như ngọc phớt hồng, đôi mắt to tròn, đen lầy, trong veo như mắt nai.

Anh nhìn cô chăm chú.

Cô khép hàng mi xuống, thoáng ngượng ngùng.

“... Sơ Nguyên sư huynh, hôm nay anh sẽ đến xem thi đấu chứ?”

Lòng đầy hy vọng, tim đập thành thịch, dẫn đo hồi lâu, cuối cùng cô mới dám hỏi. mấy trận đấu trước đều không thấy bóng anh trên khán đài, hôm nay không chừng là trận đấu cuối cùng, cô thật sự hy vọng có thể nhìn thấy anh.

Không thấy anh trả lời.

Cô len lén ngẩng đầu, bắt gặp khuôn mặt thất thần của anh, Sơ Nguyên mỉm cười nói: “Nếu có thời gian anh sẽ đến”.

Nhà thi đấu thành phố.

Cuộc thi đấu giữa các võ quán Taekwondo tổ chức mỗi năm một lần. Hôm nay là trận thứ hai của vòng trong, tổng cộng phải thi đấu bốn trận, cuộc thi kết thúc sẽ tìm ra bốn đội mạnh của năm.

Khán đài chật cứng người, dẫn đội cổ động của Tùng Bách võ quán ngồi vào vị trí, Hiểu Huỳnh mới phát hiện hầu như tất cả các võ quán khác đều đến xem thi đấu. Các loại cờ đủ màu sắc của các võ quán tung bay trong gió, chiêng trống cổ vũ từng bừng, trận đấu còn chưa bắt đầu nhưng tiếng reo hò cổ vũ đã vang lên khắp nơi, tràn ngập nhà thi đấu.

Hiểu Huỳnh vẫy tay một cái, đội cổ động sau lưng cô nhất loạt giơ cao vũ khí bí mật của họ: những chiếc vòng xúc xắc!

Hiểu Huỳnh cầm một đầu chiếc vòng bằng nhựa loại nhỏ, khế lắc một cái, mấy quả cầu be bé trên vòng va vào nhau “cách! cách! cách! cách!”, âm thanh vừa giòn giã vừa đều tăm tắp, mọi ánh mắt lập tức bị hút về phía họ, tràn đầy ngưỡng mộ.

Hiểu Huỳnh cười đắc ý. Cô đã đoán trước, khắp nhà thi đấu nhất định sẽ tràn ngập những cây cổ vũ, nếu họ cũng dùng loại đó, ấy là còn chưa kể hai đoạn gậy nặng chịch, gõ vào nhau cũng rất tốn sức, hơn nữa đội nào cũng dùng cây cổ vũ, âm thanh gióng hết nhau thì làm sao có sự khác biệt?

Bởi vậy bọn họ không muốn giống các đội khác.

Họ sẽ dùng những cái vòng xúc xắc để cổ vũ, cho dù cả khán đài chìm trong tiếng cổ vũ của các võ quán khác thì trên sân đấu, Nhược Bạch, Diệc Phong và Bách Thảo vẫn có thể nghe ra tiếng cổ vũ độc đáo khác người của họ. Hơn nữa dùng những vòng xúc xắc có thể tiết kiệm hơi sức để mà reo hò cổ vũ cho đồng đội.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên đầy ngưỡng mộ của đệ tử các võ quán khác, đội cổ động của Tùng Bách võ quán càng thêm hào hứng, ra sức lắc những chiếc vòng xúc xắc, tiếng hô đồng thanh vang lên đều đặn, nhịp nhàng:

“Tùng Bách vô địch!”

“Tùng Bách tất thắng!”

Cuộc thi đấu giữa các võ quán năm nay mang đến cho các đệ tử của Tùng Bách võ quán quá nhiều bất ngờ. Bách Thảo giữa chừng thay thế Tú cầm sư tỷ thi đấu như một thứ vũ khí bí mật lại kiên cường, dũng mãnh, đánh bại hết mọi đối thủ, cùng Nhược Bạch sư huynh và Diệc Phong sư huynh đưa Tùng Bách võ quán tiến thẳng vào vòng trong.

Hơn nữa... Xin hãy chú ý...

Tùng Bách võ quán với thành tích xuất sắc: toàn thắng ở vòng loại, liền ngang bước vào vòng trong.

Càng bất ngờ hơn nữa là ngay trận đầu tiên của vòng trong, Tùng Bách lại đánh bại Kiên Thạch võ quán, một trong bốn đội tứ cường của năm ngoái! Nhất là trận so tài giữa Bách Thảo và Lâm Phong, quả thực có thể coi là trận đấu kinh điển!

Tùng Bách võ quán đã bước vào hàng ngũ tám đội mạnh nhất.

Mặc dù các đệ tử của Tùng Bách võ quán đều mong có ngày võ quán của mình sẽ khôi phục hùng danh, lại có thể được vào danh sách các võ quán hàng đầu ở Ngạn Dương, nhưng chiến thắng đến một cách quá nhanh chóng và đột ngột như vậy, quả thực quá sức tưởng tượng của họ.

Chỉ có điều, kỳ tích sắp đến hồi kết.

Hôm nay, Tùng Bách võ quán sẽ phải nghênh chiến với Hiền Võ võ quán. Năm nào Hiền Võ võ quán cũng đoạt chức quán quân, là đội số một, không cần hoài nghi, thực lực mạnh đến nỗi các đệ tử của Tùng Bách võ quán không một may mắn ảo tưởng mình có thể thắng.

Hai anh em Đình Hạo, Đình Nghi của Hiền Võ võ quán đã sớm xưng hùng, xưng bá trong giới Taekwondo cả nước, không đối thủ nào có thể đánh bại anh em họ, ngay cả Bách Thảo, người đã liên tiếp lập kỳ tích trong cuộc thi đấu này cũng từng thảm bại dưới tay Đình Nghi.

Đây là một trận tất bại!

Trong lòng các đệ tử của Tùng Bách võ quán có nỗi buồn khó tránh.

“Tùng Bách vô địch!”

“Tùng Bách tất thắng!”

Thua người quyết không thua trận! Thi đấu có thể thua, nhưng khí thế quyết không kém. Đội cổ động của Tùng Bách võ quán do Hiếu Huỳnh, A Nhân, Ngô Hải, Bình Bình cầm đầu nhất loạt vừa vẫy những chiếc vòng xúc xắc vừa hô vang khẩu hiệu.

Hiếu Huỳnh khê thở phào.

Mặc dù thực lực của Hiền Võ võ quán rất mạnh nhưng đội cổ động của họ cũng bình thường.

Tốt lắm! Hiếu Huỳnh mừng thầm. Bất luận kết quả trận đấu hôm nay thế nào, ít nhất về mặt khí thế, đội của họ cũng không thua Hiền Võ võ quán.

Thế nhưng, khi tám đội mạnh nhất bắt đầu tiến vào nhà thi đấu thì...

“Hiền Võ cổ lên!”

“Hiền Võ cổ lên!”

“Hiền Võ cổ lên!”

“Hiền Võ cổ lên!”

Trong nháy mắt, tiếng hò reo cổ vũ của Hiền Võ võ quán dâng lên, tràn ngập nhà thi đấu khiến đội cổ động của Tùng Bách võ quán sững sờ. tiếng cổ vũ mang tính áp đảo như sóng biển cuộn cuộn, trào dâng nhấn chìm tất cả những tiếng cổ vũ khác.

Hiếu Huỳnh kinh ngạc nhìn sang.

Ngoài sáu đội tham gia thi đấu hôm nay, tất cả đệ tử của các võ quán khác hầu như đều đồng thanh cổ vũ cho Hiền Võ võ quán, vô số những dụng cụ cổ vũ gõ vang, vô số lá cờ nhỏ đồng loạt phất lên, vô số âm thanh reo hò...

“Hiền Võ!!! cổ lên!!!”

“Hiền Võ!!! cổ lên!!!”

Mấy chục chiếc đèn pha trên vòm nhà thi đấu chiếu sáng lòa, khắp nơi vang đến tiếng reo hò cổ vũ kinh thiên động địa, trong những tiếng reo hò ấy chỉ có thể nghe ra một cái tên duy nhất: “Hiền Võ, Hiền Võ”. Bách Thảo đứng cạnh Nhược Bạch và Diệc Phong, cúi chào xong, cô chậm chậm đứng dậy, chăm chú nhìn vào đội ngũ của Hiền Võ võ quán đứng đối diện.

Chỉ cách nhau một tấm đệm.

Cúi chào xong, Đình Nghi nói thầm gì đó với Đình Hạo, giơ tay ra hiệu cho anh nhìn lên hàng ghế đầu tiên trên khán đài.

Bách Thảo vô tình nhìn theo.

Đó là huấn luyện viên Thẩm Ninh, cô mặc chiếc sườn xám màu tím thêu một chùm hoa nhài màu sữa, ánh mắt dõi theo từng tuyển thủ trên sân như đang suy nghĩ điều gì, hình như nhận ra Đình Hạo đang nhìn mình, Thẩm Ninh liền ngoảnh lại.

Đình Hạo vội thu ánh mắt về, cau mày lườm Đình Nghi. Đình Nghi lấy tay che miệng, khẽ cười, có vẻ như với cô lúc này không phải là sự căng thẳng trước trận thi đấu mà chỉ là sự thoải mái bốn cột ông anh trai.

Trông Đình Nghi có vẻ hết sức thoải mái.

Nhớ lại bản thân mình hầu như suốt đêm qua không ngủ, lòng Bách Thảo bỗng có một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

“Bách Thảo, đi thôi.”

Tiếng của Diệc Phong khiến Bách Thảo bừng tỉnh. Cô quay đầu lại, thấy Nhược Bạch đang đi về phía phòng nghỉ, khuôn mặt lãnh đạm khách thường.

Trận đấu chính thức bắt đầu.

Các trận đấu được chia thành hai vòng, tiến hành đồng thời trên hai sàn đấu. Vòng thứ nhất là Kim Đường võ quán gặp Hồng Thái võ quán, Hiền Võ võ quán gặp Tùng Bách võ quán. Cùng với lời tuyên bố trận đấu bắt đầu của trọng tài, tất cả ánh mắt trong nhà thi đấu đều dồn về phía sàn đấu của Hiền Võ võ quán.

“Hiền Võ cố lên!” “Hiền Võ cố lên!”

Khán giả ở các khán đài đều nhiệt tình hô vang cổ vũ Hiền Võ võ quán. Dường như hôm nay họ chỉ đến để xem Hiền Võ thi đấu, tiếng đội cổ động của Tùng Bách võ quán chìm ngấm. A Nhân, Ngô Hải ra sức cổ vũ cho Diệc Phong là người thi đấu đầu tiên, vừa giơ cao vòng xúc xắc, lắc ầm trời, vừa kêu sát loa giấy vào miệng gào to:

“Diệc Phong cố lên! Diệc Phong cố lên!”

“Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!”

Người Bình Bình đứng chờ, cô nhìn vào giữa sàn đấu, càng nhìn càng đau lòng, không chịu nổi, quay sang Hiếu Huỳnh ngồi cạnh, rơm rớm nước mắt, hỏi: “Sao lại thế này?”.

Hiếu Huỳnh cũng sững người.

Dường như chỉ trong chớp mắt hiệp một đã kết thúc. Rõ ràng năm nay Hiền Võ võ quán cử một đệ tử lần đầu tiên tham gia cuộc thi này, tên là Thân Ba, anh ta đeo một cặp kính gọng đen nhìn rất thư sinh, nhưng Diệc Phong sư huynh lại hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ta. Thân Ba thể mạnh như chệtre, những cú đá nhanh như gió liên tiếp đá trúng khiến Diệc Phong phải lùi về sau, hiệp đầu kết thúc đã để thua ba điểm.

“Hiền Võ cố lên!”

“Hiền Võ tất thắng!”

Nhìn xung quanh, thấy cảnh tượng từng bừng của nhà thi đấu, nghe tiếng hò reo như sóng xô bờ, Hiếu Huỳnh buồn bã, nắm chặt vòng xúc xắc trong tay, chẳng trách đội cổ động của Hiền Võ võ quán không cần phải chuẩn bị vì bọn họ chắc chắn đều biết, chỉ cần trận đấu bắt đầu, hầu như toàn bộ khán giả đều tức khắc trở thành cổ động viên của mình.

Hiếu Huỳnh mặt mày ủ rũ.

Đúng vậy, thực ra nếu hôm nay không phải Tùng Bách võ quán đấu với Hiền Võ thì bản thân cô nhất định cũng sẽ hào hứng cổ vũ cho Hiền Võ. Năm nào cũng là đội vô địch trong cuộc thi giữa các võ quán, anh em Đình Hạo lại là nhân tượng của các đệ tử Taekwondo từ thành phố cho đến cả nước. Thậm chí Hiền Võ võ quán chỉ cần cử một đệ tử vô danh xuất chiến cũng có thể dễ dàng đánh bại Diệc Phong sư huynh. Hào quang như vậy, thực lực như vậy, uy phong như vậy, ai không cúi đầu bái phục?

Trước khi hiệp ba bắt đầu, Diệc Phong đã ghi được hai điểm, nhưng Thân Ba lại ghi thêm ba điểm.

Bách Thảo tập trung theo dõi trận đấu, cố gắng không nhìn về phía Đình Nghi ngồi ở khu vực nghỉ giải lao. Lát nữa thôi, sẽ đến lượt cô ra sàn đấu, cô không muốn để Đình Nghi phát hiện mình đang căng thẳng.

Hít thở sâu.

Không nên nghĩ đến kết quả trận đấu, cô đã không còn là Thích Bách Thảo giao đấu cùng Đình Nghi lần trước nữa. Ngày ngày cô đều luyện tập chăm chỉ, cô không thua một trận nào trong các trận đấu vòng loại, cô đã chiến thắng Lâm Phong, mọi người đều nói cô tiến bộ thần tốc...

Cho nên... cho nên cô không thể không ra nổi một đòn như lần trước.

Trận đấu kết thúc.

Diệp Phong thua với tỷ số 2: 6

Nặng nề ngồi xuống ghế dài, mồ hôi Diệp Phong vã ra như suối. Bách Thảo mở nắp chai nước cho anh, anh cũng không bận tâm, chỉ vùi đầu vào tắm khăn, không nói một lời.

Do dự một lát cô vỗ nhẹ lên lưng Diệp Phong. Anh hạ giọng ừ hừ một tiếng.

Trọng tài tuyên bố: “Bắt đầu điểm danh trận thứ hai”.

Bách Thảo lập tức đứng dậy, đi về phía đệm đấu. Đi được hai bước, không dần lòng được, cô quay nhìn Nhược Bạch. Hôm nay, Nhược Bạch vẫn chưa nói lời nào với cô, biết đâu lúc này anh muốn dặn dò cô vài câu. Nhưng Nhược Bạch chỉ lặng lẽ ngồi đó, không hề nhìn cô một lần.

Lòng Bách Thảo thất lại.

Bước chân thoáng nặng trĩu.

“Tùng Bách võ quán, Thích Bách Thảo.” Trọng tài nhìn bảng danh sách.

“Có!”

“Hiền Võ võ quán, Phương Đình Nghi.”

“Có!”

Bách Thảo và Đình Nghi cùng cúi chào nhau trước khi giao đấu. Khi Bách Thảo cúi chào, Đình Nghi phát hiện mái tóc trước nay vẫn để ngắn của Bách Thảo giờ buộc thành một cái đuôi ngựa nhỏ, được cột bằng chiếc dây buộc tóc hình trái dâu tây, chiếc dây buộc tóc đó nhìn quen quen. Bách Thảo đứng thẳng dậy, Đình Nghi lập tức lấy lại tâm trí. Hôm qua, Lâm Phong đã đại bại trước Bách Thảo, cô không nên quá coi thường đối thủ.

Bách Thảo...

Nhìn cô gái có đôi mắt kiên cường như một chú nai nhỏ trước mặt, Đình Nghi mỉm cười, lâu rồi không gặp một đối thủ có thể khiến tinh thần thi đấu của cô hưng phấn như thế, hy vọng lần này cô sẽ không thất vọng.

Bách Thảo ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy nụ cười của Đình Nghi

Nụ cười đó. Giống như nhìn thấy một vật vô cùng thú vị. Bách Thảo gấn người trong giây lát, dường như lại quay trở về trận đấu lần trước, lần đó trên gương mặt Đình Nghi cũng là nụ cười này.

“Hiền Võ tất thắng! Hiền Võ tất thắng!”

“Đình Nghi cố lên! Đình Nghi cố lên!”

Cuối cùng khi Đình Nghi của Hiền Võ võ quán đứng vào vị trí, không khí của nhà thi đấu náo nhiệt hẳn lên, khán giả ào ào đứng dậy vỗ tay như sấm cổ vũ cho cô.

Phương Đình Nghi, nữ tuyển thủ Taekwondo thiên tài của Ngạn Dương, xuất thân danh gia vọng tộc, vừa nhập làng Taekwondo đã đánh bại mọi đối thủ trong thành phố, vững vàng trên ngôi vị nữ tuyển thủ số một thanh thiếu niên toàn quốc, đạt thành tích cao trong giải Cup Taekwondo thanh niên thế giới. Họ không bận tâm lúc này ai thi đấu với Đình Nghi, chỉ cần lại được tận mắt chứng kiến phong thái của thiếu nữ Taekwondo thiên tài là đã mãn nguyện lắm rồi.

Một số tiểu đệ tử của Tùng Bách võ quán không nén nổi, kinh ngạc reo lên.

Sau cuộc thi đấu giữa các võ quán năm ngoái, bọn họ chỉ được chứng kiến thân thủ của Đình Nghi trong trận giao đấu với Bách Thảo lần đó. Mặc dù khi ấy, Đình Nghi chưa hoàn toàn phát huy hết thực lực, nhưng những cú ra đòn nhanh như chớp của cô khiến họ không thể quên. Hôm nay là thi đấu chính thức, Đình Nghi nhất định sẽ giao đấu nghiêm túc, phong độ nhất định càng tuyệt vời hơn!

Mặc dù... mặc dù người thi đấu với Đình Nghi hôm nay là người của họ: Bách Thảo!

“Tùng Bách võ quán! Dũng mãnh tiến lên!”

Trong hàng ghế khán giả, Hiểu Huỳnh đập đập vòng xúc xắc, hô hào cổ vũ, giọng to vang lạp thường, làm giật mình mấy đệ tử của võ quán ngồi bên.

Đúng thế, đối diện với Hiền Võ võ quán hôm nay là Tùng Bách võ quán, sao bọn họ có thể sùng bái đối thủ, quên cổ vũ cho đồng đội của mình cơ chứ? Đêm qua họ đã dự đoán được tình hình này rồi, thua Hiền Võ là sự thật chắc như đinh đóng cột, nhưng thi đấu có thể thua, khí thế không thể kém!

“Tùng Bách võ quán! Dũng mãnh tiến lên!”

A Nhân, Bình Bình, Ngô Hải đồng thanh hô vang, tiếng xúc xắc lạnh lạnh, giòn giã vang khắp nhà thi đấu.

Bách Thảo tập trung tinh thần.

Khi trọng tài ra hiệu trận đấu bắt đầu... Bách Thảo cũng không kinh xuất ra đòn. Cô nhún chân theo tiết tấu của mình, mỗi tế bào trong cơ thể đều đang sẵn sàng chờ lệnh. Ánh mắt cô khóa chặt trên cơ thể Đình Nghi, chăm chú theo dõi từng cử động của Đình Nghi.

Mỗi khi xuất chiêu, ai cũng cần phải có sự chuẩn bị của cơ thể.

Đình Nghi cũng không ngoại lệ.

Cô cần phải bình tĩnh, phải nắm chắc cơ hội, không thể như lần trước, chỉ biết cầm đầu tấn công, dẫn đến vô số sơ hở.

Thời gian chậm chạp trôi.

Đình Nghi vẫn giữ được bình tĩnh, chỉ thỉnh thoảng khẽ ho vài tiếng, vờ đá vài cú, thủ thế vô cùng thận trọng, dường như đang chờ Bách Thảo mất bình tĩnh, chủ động tấn công trước. Bách Thảo bất giác phát hiện ra mình đang lùi dần về sau, cô đang bị từng bước nhún chân của Đình Nghi ép dần đến sát đường biên!

Hoét!

Tiếng còi vang lên, trọng tài lao đến, ra hiệu Bách Thảo đang ở thế phòng thủ tiêu cực. Bên ngoài bảng điểm lật giở, tỷ số 0 : 0 biến thành 1 : 0!

“Oa!”

“Ha ha ha ha!”

Khán giả ồ lên kinh ngạc, sau đó vang lên một trận cười lớn, khắp nhà thi đấu vang dậy tiếng vỗ tay và tiếng cây cổ vũ đập vào nhau ầm ầm. Đình Nghi xứng danh là thiếu nữ Taekwondo thiên tài, đối thủ có thể sợ đến mức không dám có ý định tấn công, phải lùi về sau rồi bị phạt một điểm do cố ý kéo dài thời gian thi đấu.

“Sao lại thế? Bách Thảo sợ rồi ư?”, Bình Bình lo lắng hỏi.

“Dù sao thì đối thủ cũng là Đình Nghi mà...”, A Nhân thờ dãi nói. Từ khi tham gia giải đấu đến nay đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Bách Thảo như vậy. Có điều, đối mặt với đối thủ mạnh như Đình Nghi, ai chẳng sợ!

Để thua một điểm như vậy sao?

Đầu óc Bách Thảo bắt đầu rối loạn, ngơ ngác nhìn bảng điểm, con số một đỏ tươi khiến cô hiểu rằng mình bị phạt một điểm thật rồi. cô biết nếu cứ tiếp tục phòng thủ tiêu cực, trốn tránh tấn công sẽ bị phạt tiếp, nhưng cô không hề có ý trốn tránh, cô chỉ muốn quan sát kỹ động tác của Đình Nghi mà thôi.

“Tiếp tục!”

Tiếng hô của trọng tài vang lên.

Đình Nghi nhún chân, vẫn tiết tấu cũ, không nhanh không chậm, dường như một điểm được ghi vừa rồi không hề tổn sức, không có ảnh hưởng đến cô, khéo miệng chỉ thoáng lộ nụ cười.

Nắm tay của Bách Thảo chặt lại, hơi sững người, một điểm bị trù là rối loạn kế hoạch của cô. Nếu cứ tiếp tục chờ Đình Nghi xuất chiêu, chờ tụt thế ra đòn của Đình Nghi rồi mới phản kích thì chắc chắn sẽ lại bị phạt điểm. Nếu như cô chủ động tấn công, liệu có tái diễn lần giao đấu trước?

“À!”

Đúng vào khoảnh khắc cô đang do dự, Đình Nghi ra chân, chân phải tung lên quét ngang trước ngực cô. Trong chớp nhoáng, Bách Thảo vội vàng lùi lại, tránh được cú đá trong tích tắc nhưng vai trái lại bị đá trúng. Sức mạnh của cú đá làm cô loạng choạng mấy bước mới gượng đứng vững được.

Vai đau buốt như tê liệt, Bách Thảo thở gấp vài hơi, vẫn chưa điều chỉnh lại được nhịp thở, Đình Nghi đã tiếp tục triển khai loạt tấn công khác.

Kiểu tấn công nhanh đến độ gió cũng không thể lọt qua khiến Bách Thảo vừa phòng thủ vừa căng mắt quan sát để nhìn rõ đặc điểm kỹ thuật mỗi chiêu đòn của Đình Nghi, nhưng những động tác đó diễn ra quá nhanh, giống như chỉ trong chớp mắt, dường như không có bất kỳ thay đổi nào. Cô không nhìn ra, đã luyện tập quan sát phương thức ra đòn của đối thủ lâu như vậy, nhưng đối với Đình Nghi lại không thể áp dụng được.

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

Một chuỗi âm thanh của cú đá khiến không khí nhà thi đấu lên đến đỉnh điểm. Thấy Đình Nghi xuất ra đòn khiến cô gái kia liên tiếp lùi về phía sau, hoàn toàn không có khả năng phản kích, khán giả liên tục bật đứng dậy reo hò cổ vũ. Quá đẹp, quả không hổ danh là thiếu nữ thiên tài, mỗi năm xuất chiến đều sáng chói, hoàn toàn không ai có thể là đối thủ của Đình Nghi.

Hiệp đấu thứ nhất kết thúc.

Tỷ số dừng lại ở con số 1 : 3.

Từ sàn đấu bước xuống, Bách Thảo như đờ đẫn, trước mắt chỉ nhìn thấy một mảng trắng tinh. Cô không biết mình đã đi và ngồi xuống chiếc ghế dài như thế nào. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, màng nhĩ kêu ù ù, không nghe thấy gì hết, tất cả là một mớ hỗn loạn.

“...”

Hình như có người đang nói gì đó với cô.

Cô nghe không rõ, từ từ quay sang, Diệc Phong đang nói gì đó, một lúc sau cô mới lảng máng hiểu được ý Diệc Phong.

“... Em còn thiếu kinh nghiệm thi đấu.” Diệc Phong đưa khăn mặt cho cô, nói tiếp: “Thực ra, khi mới bắt đầu cả hai người đều không tấn công, trọng tài phạt em vì Đình Nghi liên tục tung đòn giả, còn em lại quá thật thà...”

Bách Thảo ngáy người, cầm khăn lau mồ hôi như một cái máy,

“Anh cũng sớm biết em sẽ thua, nhưng không ngờ em lại thua một cách khó coi đến vậy.” Giọng Nhược Bạch vẫn đều đều, gương mặt không chút cảm xúc, mắt vẫn nhìn vào sàn đấu, dường như câu nói này không hẳn chỉ cho Bách Thảo nghe. “Em sợ Đình Nghi đến thế sao?”

“Em không sợ!”, Bách Thảo nắm chặt tay. Chỉ là... chỉ là không có kẻ sách gì.

“Khăn mặt của em không có một giọt mồ hôi” Giọng nói lạnh lẽo của Nhược Bạch làm Bách Thảo cứng người.
“Dẫu có thua thì cũng phải dốc hết sức ra rồi hãy thua.”

Hiệp đấu thứ hai bắt đầu.

Trong tiếng reo hò cổ vũ vang trời, Đình Nghi thoáng mỉm cười, nhịp chân chậm rãi mà duyên dáng, dường như đây không phải là trận thi đấu mà là một buổi biểu diễn.

Hai tay nắm chặt, ngực Bách Thảo phập phồng, cố gắng điều chỉnh hơi thở, nhưng lòng vừa hoang mang vừa lo lắng. Cô không tìm thấy sơ hở nào của Đình Nghi, dường như Đình Nghi không có một kẽ hở nào để công phá, cô hoàn toàn không có cơ hội.

“Hãy!”

Cú ra đòn của Đình Nghi nhanh như gió, như nhìn thấu trái tim đang hoảng loạn của Bách Thảo. Đình Nghi tung người vọt lên, một cú lặn chân về phía cô. Cú ra chân quá nhanh, Bách Thảo nửa muốn tránh nửa muốn nhìn rõ thân pháp của Đình Nghi nhưng ngay lập tức cú xoay mình đã ngang đã trúng ngực cô!

“Bộp!”

Cả người cô bật ngửa ra sau, đầu đập mạnh xuống đệm sàn đấu, mắt tối sầm, ngực bị đá tường chừng nứt toác! Đau, đau đến mức không muốn đứng dậy. Ngoài đau, Bách Thảo còn có cảm giác chán chường, nổi chán chường khi biết mình sẽ thua mà vẫn phải tiếp tục thi đấu.

Ngay lúc này, cô bỗng hiểu cảm giác lúc Quang Nhã muốn bỏ cuộc.

“Đình Nghi!”

“Đình Nghi!”

“Đình Nghi!”

Lại tiếng reo hò kinh thiên địa vang lên khắp nhà thi đấu, như có thể nhấn chìm bất cứ thứ gì, vô số âm thanh ấy hội tụ lại thành một cái tên duy nhất: “Đình Nghi!”. Cô nằm bất động trên tấm sàn đấu, bóng tối hỗn loạn trước mắt dần tan đi. Trọng tài đang cúi nhìn, hình như đang suy nghĩ xem có nên đếm hay không.

“Bách Thảo! cố lên!”

Trong tiếng hô tên Đình Nghi ngập tràn khán đài, Bách Thảo lơ mông nghe thấy có ai đó đang gọi tên mình. Dưới ánh mắt chim ưng của trọng tài, cô cố gắng đứng lên, tìm kiếm một cách vô thức trong đám khán giả, giữa vô vàn lác đờ nhỏ đang tung bay và vô vàn tiếng “Cắc! Cắc!” đập vào nhau của những cây cổ vũ khiến tầm nhìn rối loạn, nhưng tiếng cổ vũ cho cô càng lúc càng rõ hơn.

“Bách Thảo! cố lên!”

Đó là Hiếu Huỳnh, từ xa có thể thấy Hiếu Huỳnh đang đập thật lực chiếc vòng xúc xắc trong tay, hướng về phía cô, gân cổ gào, sắc mặt đỏ ửng, dường như tất cả các mạch máu trên đó đều nổi lên.

“Bách Thảo! cố lên!”

Thấy Bách Thảo nhìn về phía mình, tất cả các đệ tử của Tùng Bách võ quán đều dồn sức hét lên, thanh âm vang dội tưởng như vỡ họng. Cô có thể nhìn rõ các bạn mình, từng ánh mắt chứa đầy lo âu và quan tâm khiến lồng ngực cô cuộn lên. Cắn chặt môi, hít thở sâu, đúng lúc ánh mắt sắp rời khỏi khán đài, Bách Thảo bỗng nhìn thấy ở một góc trên đó...

“Sơ Nguyên.”

Khi giáo sư bước vào phòng thí nghiệm, Sơ Nguyên mới nhận ra mình đang nhìn vào kính hiển vi mà người cứ ngậy ra. Hình ảnh Bách Thảo lúc sáng sớm khiến anh nhớ lại, rất lâu, rất lâu về trước, anh cũng giống hệt cô, lúc nào cũng phấp phồng hồi...

.....

“Bố sẽ đến xem thi đấu chứ?”

....

“Thí nghiệm làm xong rồi chứ?”, giáo sư bước đến hỏi.

“Xong rồi ạ!” Sơ Nguyên cầm bản báo cáo đã ghi hết số liệu lên, giáo sư đón lấy, gật đầu hài lòng rồi nói: “À, có việc này...”

Ở một góc không gây chú ý đó.

Dường như mọi ánh sáng đều mờ đi, trong khoảnh khắc hơi thở trở lên đông cứng, cô chỉ có thể nhìn thấy hình bóng ấy. Tóc hai bên thái dương của người ấy đã điểm bạc, hình như càng già hơn, người ấy ngồi lặng lẽ trên khán đài, trầm ngâm nhìn cô. Trọng tài ra hiệu trận đấu tiếp tục, cô nín thở nhìn về góc đó lần nữa, rồi mới quay nhìn Đình Nghi.

Tim cô đập thành thịch, loạn nhịp.

Nắm chặt nắm đấm, cô nhìn Đình Nghi chằm chằm. Được lắm, cô ấy không có sơ hở nào có thể tấn công, vậy thì...

“Hãy!!!”

Một tiếng hét vang lên giữa sàn đấu như tiếng thét giận dữ, tràn ứ năng lượng vô hạn. Khán giả kinh ngạc nhìn lên, chỉ thấy đột nhiên tình hình có sự biến đổi lớn. Cô gái bị Đình Nghi đánh không còn sức phản đòn đột nhiên tấn công dũng mãnh như mãnh hổ xuống núi, không theo một chương pháp nào hết, chỉ lao vào tấn công. Những cú tấn công thực mạng đó buộc Đình Nghi lùi về phía sau mấy bước!

Khán giả sững sờ.

Nhưng đó là phút hồi tỉnh thần tốc hay là sự giãy giụa trước lúc lâm chung?

Như vậy cũng hay, mặc dù muốn xem các cú đá chóng mặt của Đình Nghi, nhưng nếu đối thủ của cô giống như một người đã chết thì trận đấu cũng kém phần thú vị.

Chỉ có điều...

Thời gian thi đấu đã trôi qua gần một nửa, cô gái này đã bị đánh ngã bao nhiêu lần, vừa rồi đứng dậy còn không vững, vậy mà tại sao lại có thể có được sức mạnh tấn công khủng khiếp đến thế?

“Hãy!”

Bóng cô vọt lên không, cú ra chân như có sức mạnh ngàn cân, kéo theo âm thanh xé gió hướng về phía Đình Nghi. Đình Nghi giơ hai tay đỡ, né qua một bên. Chân phải Bách Thảo vừa chạm đất, trong chớp mắt chân trái lại bất ngờ tung ra cú đá xoáy, miệng thét to, đá trúng người Đình Nghi.

Bách Thảo ra đòn như một cơn bão.

Bóng chân đá tới tấp, cú tấn công nào cũng mạnh, hầu như không một giây ngừng nghỉ, hơi thở của Đình Nghi dường như trở nên gấp gáp. Mặc dù tất cả các đòn tấn công đều bị hóa giải, Bách Thảo không ghi được điểm nào, nhưng đối phó với cách đánh thực mạng này cũng mất rất nhiều sức lực, mồ hôi tứa ra đầm đìa, dính chặt trên người Đình Nghi, cô rất không thích cảm giác này chút nào.

“Phập!”

Đình Nghi tung đòn phản kích! Được điểm! Nhìn Bách Thảo loạng choạng lùi về sau mấy bước, Đình Nghi cau mày, lối tấn công của Bách Thảo không có ý nghĩa gì hết, chỉ hoàn toàn lãng phí sức lực của hai bên mà thôi. Nhưng, dường như không cần điều chỉnh hơi thở, Bách Thảo hét to rồi đá về phía trước, bắt đầu loạt tấn công mới!

Bách Thảo ra đòn như bão táp khiến người ta không thể thở được.

Khán giả trở mắt nhìn, rõ ràng Đình Nghi đang chiếm thế thượng phong, liên tiếp ghi điểm nhưng tại sao lúc này khí thế kinh người lại là cô gái vô danh kia? Khí thế ấy tựa như cô ta sẽ hoàn toàn hạ gục Đình Nghi, tựa như cô ta mới là người chiến thắng trận đấu này.

Vậy mới phải chứ!

Ở một góc nhà thi đấu, Khúc Hướng Nam trầm ngâm quan sát Bách Thảo, con bé đang tấn công Đình Nghi như một cơn cuồng phong. Bách Thảo, mặc dù thực lực của Đình Nghi rất mạnh nhưng có một điều cô ta tuyệt đối không thể bằng con!

Đó là sức mạnh thể lực.

Cô ta là một bông hoa trong tủ kính, còn con là một cây cỏ dại có sức sống ngoan cường, từng chịu đựng bao mưa gió của thời gian.

“Hãy!”

Lại một đợt tấn công chóng mặt, thậm chí khán giả còn không nhìn rõ thân hình Bách Thảo, chỉ sau khi nghe thấy âm thanh nặng nề của cú đòn đá trúng, trọng tài mới tách hai người ra, tấm bảng điểm lật giở, con số “-1” đã trở thành số “0”

“Ồa...” Cả nhà thi đấu như nổ tung, khán giả không tin vào mắt mình.

“Bách Thảo! Bách Thảo!”

Sau phút tĩnh lặng ngắn ngủi, các đệ tử của Tùng Bách võ quán ào lên, hoan hô cuồng nhiệt. Bên ngoài, Diệc Phong cũng bất giác ngồi thẳng lưng, chỉ có Nhược Bạch vẫn không chút biểu cảm.

Đình Nghi quay đầu nhìn lướt bảng điểm, lại quay sang nhìn Bách Thảo. Dường như không chút xao động nhưng nụ cười ở khóe miệng đã biến mất.

0 :5

Hiệp đấu thứ hai kết thúc.

Mặc dù điểm số của Đình Nghi và Bách Thảo chênh lệch rất lớn, mặc dù đến phút cuối hiệp hai Bách Thảo mới ghi được một điểm duy nhất, nhưng không khí trên sàn đấu đột nhiên thay đổi, khán giả bắt đầu chú ý đến cô gái bỗng dưng bộc phát một sức mạnh không ngờ kia. Tiếng cổ vũ cho Đình Nghi mặc dù vẫn rất náo nhiệt, nhưng tiếng cổ vũ của Tùng Bách võ quán càng lúc càng rõ ràng vang dội hơn.

“Không tồi! Cuối cùng cô ấy đã tìm ra lợi thế của mình.”

Thấy Bách Thảo không giấu nổi niềm vui đi về phía khu vực nghỉ ngơi, Đình Hạo nhướn mày mỉm cười, anh đã tưởng niềm tin của cô đã bị Đình Nghi hủy diệt hoàn toàn rồi chứ.

“Anh hy vọng cô ấy thắng sao?”

Đình Nghi lấy khăn lau mồ hôi, lườm anh trai.

“Thua trận này đối với em chưa hẳn là việc xấu.”

Thấy cô em mồ hôi nhễ nhại, hơi thở cũng gấp gấp, Đình Hạo vừa nắn bóp vai cho em gái vừa nói băng quơ.

“Bởi vì đã lâu em chưa gặp một đối thủ mạnh, cũng đã lâu chưa thi đấu cho tử tế, việc tập luyện cũng rất trễ nải. Hy vọng Bách Thảo có thể cảnh tỉnh em, đừng có trở thành con thỏ như trong câu chuyện Rùa và Thỏ.”

Đình Nghi nắm chặt chiếc khăn trong tay, cau mày.

“Đừng đắc ý quá sớm!”

Diệc Phong đang nhiệt tình biểu dương chiến tích của Bách Thảo thì từ giọng nói lãnh đạm của Nhược Bạch từ bên cạnh vang lên. Bách Thảo hơi sững người nhìn anh.

Nhược Bạch hững hờ nhìn cô nói:

“Em tưởng mình là đối thủ có thể lực tốt nhất trong các đối thủ của Đình Nghi hay sao?”

Hiệp đấu thứ ba bắt đầu.

Bách Thảo bước vào giữa sàn đấu, hít thở đều, cố gắng gạt đi những suy nghĩ vẩn vơ. Đúng vậy, cô không hẳn là đối thủ có thể lực tốt nhất mà Đình Nghi từng gặp, nhưng ngoài thể lực sung mãn, cô không tìm thấy điểm nào mình có thể chiến thắng Đình Nghi.

“Hây!”

Cũng như hiệp đấu thứ hai, khi trọng tài vừa ra hiệu trận đấu bắt đầu, Bách Thảo liền mở loạt tấn công như vũ bão. Không chừng loạt tấn công của cô có thể khiến Đình Nghi hao kiệt thể lực để cô có thể phá vỡ phòng tuyến, tìm ra điểm yếu của Đình Nghi.

Thế nhưng... Có gì đó không ổn...

Khi người cô đang vọt lên cao và tung cú đá về phía Đình Nghi, khoảnh khắc hai thân hình giao nhau giống như đoạn phim quay chậm, cô nhìn thấy đôi mắt Đình Nghi. Đôi mắt bình tĩnh lạ thường, giống như đôi mắt của con sói hoang mai phục trong tuyết, chờ đợi rất lâu giữa trời băng giá.

“Phập!”

Như một tia chớp, động tác đó nhanh đến mức hầu như không ai nhìn rõ, giống như một vệt sáng xẹt qua. Cú xoay mình đá hậu của Đình Nghi trúng người Bách Thảo. Cú đá vừa mạnh vừa hiểm mang theo tiếng xé gió sắc lém tựa như đã nhìn rất chuẩn rồi mới ra đòn.

Cảm giác đó.

Giống như cơn ác mộng quay trở lại.

Đầu óc Bách Thảo hơi ngáy ra, thậm chí cô còn không cảm thấy đau rát ở vai, nhịp thở gấp gấp, rối loạn.

“Phập!”

Bách Thảo tiếp tục tấn công, tiếp tục bị Đình Nghi phản kích đá trúng. Mặc dù cô tránh khá nhanh nên không bị đá trúng chỗ bị mất điểm nhưng những cú đá khiến cô loạng choạng mấy bước lùi ra khỏi đường biên!

Cô vẫn nhớ nguyên cảm giác như gặp ác mộng đó.

Cuộc giao đấu lần trước với Đình Nghi cũng như vậy, mỗi cú rạch, mỗi ý đồ của cô đều bị Đình Nghi nắm trong lòng bàn tay. Đường như Đình Nghi đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, ung dung chờ đợi. Thời gian qua, ngày nào cô cũng chịu khó luyện tập, cô tưởng mình đã có chút tiến bộ, vậy mà tại sao vẫn rơi vào cơn ác mộng tương tự...

“Oạch!”

Khi lại một lần nữa bị ngã trên sàn đấu, trái tim Bách Thảo đột nhiên rung lên. Cô đã hiểu ra! Đúng vậy, ngay trong khoảnh khắc khi cô xuất chiêu, Đình Nghi đã đoán được ý đồ của cô. Đó chính là cái mà cô ngày đêm khổ luyện nhưng vẫn chưa thành công... Nhìn thấu thể xuất chiêu của đối thủ.

Cô không thể nhìn rõ khởi thể xuất chiêu của Đình Nghi nhưng cô ấy có thể.

Không sai, khi hiệp hai sắp kết thúc, cô liên tiếp tấn công nhằm làm tiêu hao thể lực của Đình Nghi, nhưng bây giờ, Đình Nghi lại thay đổi chiến thuật, không tiếp tục hao phí thể lực với cô nữa mà dự định tốc chiến tốc thắng, triệt để đánh bại cô.

“Ra đòn đi, cho tôi thấy thể lực cô sung mãn đến đâu!”

Đứng trên cao nhìn Bách Thảo ngã gục trên sàn đấu, khóe miệng Đình Nghi lại lộ ra nụ cười.

0:7

Nhà thi đấu sôi lên.

“Đình Nghi! Đình Nghi!”

Tiếng hò reo như rung chuyển trần nhà! Quả nhiên là thiếu nữ Taekwondo thiên tài, cho dù gặp khó khăn cũng lập tức khắc phục được, một sự can đảm khiến đối thủ hiếu chiến đến mấy cũng phải chuốc lấy thất bại.

Ngoài sân, Đình Hạo tủm tỉm cười, trong lòng biết rõ những lời vừa rồi chỉ là để khích cô em gái vốn bản tính mạnh mẽ, khiến cô thêm quyết tâm muốn chứng minh bản lĩnh của mình mà thôi.

Ngồi trên hàng ghế khán giả, Khúc Hướng Nam thầm than một tiếng.

Không thể không thừa nhận, thực lực của Bách Thảo và Đình Nghi cách nhau quá xa.

Trọng tài ra hiệu trận đấu tiếp tục.

Mồ hôi vã đầy trên sàn, từ từ chảy xuống mi mắt, Bách Thảo nhắm mắt. Sau những loạt tấn công vừa rồi, cô cũng cảm thấy sức lực của mình không còn nhiều nữa, trong khi cơ hội không còn bao nhiêu.

Cô không dám nhìn sư phụ ở hàng ghế khán giả.

Cuối cùng, sư phụ cũng có thể đến xem cô thi đấu, vậy mà cô chỉ có thể để sư phụ nhìn thấy mình thảm bại thế nào.

Nghe thấy tiếng trọng tài giục đẩy nhanh tiến độ trận đấu.

Cắn chặt môi, Bách Thảo bừng mở mắt.

Nhìn thấy đôi mắt Đình Nghi vẫn bình thản như trước, và vẫn trong tư thế phòng thủ, động tác nhún chân duyên dáng, dường như đang chờ đợi quyết định của cô. Cô hiểu rằng nếu như mình không tấn công thì Đình Nghi cũng sẽ không tấn công, mà một khi mình tấn công, Đình Nghi cũng sẽ phản kích như giống như những lần trước và sẽ lại đánh bại mình.

“Hãy!”

Hai tay nắm chặt, Bách Thảo hét to một tiếng, xoay mình đá ngang chân trái, bóng chân như gió, lao tới tấn công. Cô đã bị bỏ xa rất nhiều điểm rồi, Đình Nghi có thể hao phí thời gian thi đấu, nhưng cô thì không. Không tấn công tức là ngồi chờ chết, chỉ có tấn công mới có cơ hội sống.

Trong khoảnh khắc xoay người vọt lên không. Lòng cô se lại.

Tại sao Đình Nghi có thể nhìn ra ý đồ của cô, còn cô luyện tập lâu như vậy lại không có cách nào nhìn ra khỏi thế của cô ấy. Lần tấn công này cũng sẽ bị Đình Nghi nhìn thấu mà thôi.

Gần như cùng lúc.

Thời gian như ngưng lại, trong khoảnh khắc thân mình lơ lửng trên không, mọi giác quan của Bách Thảo dường như cũng đóng băng. Giống như pha quay chậm, cô nhìn thấy thân hình của Đình Nghi khẽ lắc, từng bước, từng bước tung mình lên. Đúng vậy, Đình Nghi đã nhìn ra ý đồ của cô, Đình Nghi biết là cô muốn vọt lên đá ngang...

“Hãy!”

Nhanh như chớp, Đình Nghi đem toàn bộ sức mạnh toàn thân tập trung vào đùi, lần này sẽ cho Bách Thảo không còn cơ hội bò dậy khỏi tấm đệm nữa.

Cho nên...

Đình Nghi nhìn thấu cô!

Thời gian như ngừng trôi, suy nghĩ đó thậm chí còn chưa kịp truyền đến não, thân thể của cô đã phản xạ lại.

Cho nên...

Đình Nghi sẽ phản kích đòn tung người quét ngang của cô

“Hãy... Aaaa...!”

Bách Thảo hét lên một tiếng rất lớn

Khán giả trên sân chờ người kinh ngạc.

Khoảnh khắc thân hình hai cô gái sắp giao nhau, Bách Thảo đột nhiên xoay mình thu chân trái đá ra với tốc độ kinh hồn. Lại một cú xoáy người vọt lên, Bách Thảo hét to một tiếng, như cơn lốc lao vào Đình Nghi...

Đạp xuống!

Cú đá thẳng mang theo toàn bộ sức mạnh của Bách Thảo, cùng với sức rơi của cơ thể. Cô đạp xuống mạnh như búa bổ, tựa hồ rất chậm, lại tựa hồ không thể nhìn rõ.

“Uỵch!”

Cô đá trúng đầu Đình Nghi.

2:7

Nhà thi đấu đột nhiên tĩnh lặng.

Khán giả không dám tin vào mắt mình, Đình Nghi sau một giây đứng sững bỗng đổ gục xuống

Đình Hạo ngồi dưới bỗng đứng bật dậy!

2. Chương 2

Hiểu huỳnh lấy tay bịt chặt miệng, sợ bật ra thành tiếng, đội cổ vũ đứng bên cạnh cũng không dám hoan hô. Đã xảy ra chuyện gì? Thực lực của Bách Thảo và Đình Nghi cách xa nhau vậy, tại sao có thể đạp trúng đỉnh đầu Đình Nghi? Tại sao Đình Nghi lại nằm đờ như chết vậy...

Yên lặng đến nghẹt thở.

Sững sờ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Đình Nghi nằm đó, Bách Thảo cũng hơi hoảng, không dám tin là sự thật. Đình Nghi nhìn ra cú xoáy người đáng sợ của cô, cho Đình Nghi sẽ phản kích, mà những lần trước cô ấy đều dùng đòn phản kích đá hậu nên cô cố quyết định kiêu một phen.

... Và cô đã đúng.

“1...2...3...”

Trọng tài ngồi xuống, kiểm tra qua tình hình của Đình Nghi rồi bắt đầu đếm. Nhà thi đấu im lặng như tờ, tiếng đếm truyền đến tai mỗi khán giả. Không lẽ Đình Nghi bị một gái vô danh Knock out? Sao thế? Rõ ràng thực lực của Đình Nghi vượt xa Bách Thảo, sao có thể xảy ra một chuyện khó tin như thế?

“...4...5...”

Trên khán đài bật ra tiếng reo vui.

Chậm chậm.

Đình Nghi ngồi dậy.

Sau đó từ từ đứng lên.

Mới đầu, người hơi lảo đảo, sau khi ra hiệu cho trọng tài có thể tiếp tục trận đấu, Đình Nghi chậm rãi bước đến trước mặt Bách Thảo. Bước chân của cô rất chậm, nhưng từ đằng xa phía khán đài người ta cũng có thể cảm nhận được không khí trên sân đấu như dồn nén.

“Tôi quá coi thường cô!”

Khuôn mặt vẫn trắng bệch như sáp nến, nhưng từ khóe miệng Đình Nghi lộ ra nụ cười lạnh lùng. Nhìn chăm chăm vào Bách Thảo, Đình Nghi nói rõ từng chữ:

“Bắt đầu từ lúc này, tôi sẽ thi đấu nghiêm túc với cô!”

Khi còn bốn mươi giây nữa là kết thúc trận đấu thứ ba, khá giả kinh ngạc chứng kiến một Đình Nghi mà họ chưa bao giờ nhìn thấy. Họ không còn thấy một Đình Nghi trang nhã, với lối phòng thủ phản kích bình thản, điềm tĩnh nữa.

“Hãy!”

“Hãy!”

Như thiêu đốt bởi một đám cháy rừng, Đình Nghi hét lên rồi lao vào tấn công cô gái lần đầu tiên tham gia thi đấu kia bằng một loạt trận đòn liên tiếp, quyết liệt, không ngừng nghỉ! Đường như cô muốn ọi người nhìn thấy thể nào và khoảng cách về thực lực, cô muốn Bách Thảo phải trả giá cho cú đá vừa rồi của mình.

“Phập!”

Gần như giống hệt động tác vừa rồi của Bách Thảo, Đình Nghi xoay người hai vòng, đạp xuống đất một đòn cực mạnh, Bách Thảo vội vàng lùi về sau tránh, nhưng cú đá quá nhanh, cô đành cố hết sức ngăn đầu lên tránh. Một tiếng “Huych!” vang lên, cơn đau bùng phát trên mặt cô.

Trước mắt tối om, thính giác bỗng trở lên cực nhạy, cô có thể thấy trên khán đài vài giây bỗng ào lên tiếng vỗ tay như sấm.

Có chất gì dính dính từ mũi lẫn xuống khóe môi. Có vị tanh.

Tựa như mùi của máu.

Cô lấy tay quệt, bàn tay đầy máu tươi. Cô kinh hãi nhìn Đình Nghi, vội càn dùng tay lau mũi cho sạch hết vết máu, Đình Nghi dường như đang cười với cô, sau đó không ột phút nghỉ ngơi, lại triển khai tấn công quyết liệt khác.

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

Thế nhưng, cùng với những cú đá liên tiếp của Đình Nghi, tiếng hò reo của khán giả bỗng giảm dần. Họ kinh hãi nhận ra, mỗi đòn tấn công chí mạng của Đình Nghi đều nhắm vào mặt cô gái kia mà đá!

Cô gái đó bị đá liên hồi, mặt bết máu.

Đôi mắt sưng vù, không thể mở ra.

Khuôn mặt sưng tấy, bầm tím đến không nhận ra, nhưng cô gái vẫn không ngã xuống, loạng choạng những vịn găng gượng đứng vững, dường như còn cố định đánh trả.

“Bốp!”

Giây cuối cùng của trận đấu, Đình Nghi lại một lần nữa đá vào mặt Bách Thảo khiến đầu cô bật ngửa ra sau. Bách Thảo lão đảo, cố hết sức để không bị ngã, nhưng cuối cùng vẫn đổ gục trên sàn đấu. Đầu Bách Thảo ù ừ, toàn thân đau rất, toàn thân như dập nát, hai mắt sưng vù không thể mở ra. Trong tiếng hoan hô vang dội, cô nghe thấy tiếng chân Đình Nghi bước đến, ngồi xuống bên cạnh, ghé sát vào tai cô thầm thì:

“Đã học được chưa? Đá như vậy mới là đá!”

Sau đó, ký ức của Bách Thảo bắt đầu mơ hồ dần.

Bách Thảo lảng máng nhận ra, hình như mình được bế ra khỏi sàn đấu...

Sau đó, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cô không biết tỉ số chung cuộc là bao nhiêu, cũng không biết kết quả trận đấu giữa Nhược Bạch và Đình Hạo thế nào...

Ba năm sau.

Tọa lạc phía trên bên phải nhà thi đấu thành phố là cơ sở huấn luyện Taekwondo mới thành lập của Ngân Dương. Ánh nắng hè chói chang chiếu trên toàn nhà màu trắng xuyên qua tấm kính khung cửa sổ, chiếu lên người các đệ tử đang khởi động trước buổi tập chính thức.

“Sao vẫn chưa đến nhỉ?”

Hiếu Huỳnh quỳ trên sàn lau đệm tập, mắt không ngừng nhìn về phía cửa ra vào. Hôm nay, vừa tan học Bách Thảo nói đi giải quyết chút việc, một lát sẽ quay lại. Vậy mà, sắp đến giờ tập vẫn chưa thấy đâu.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh ghét nhất là đệ tử đến muộn.

Hiếu Huỳnh khẽ rùng mình vội xua đuổi một hình ảnh đáng sợ xuất hiện trong đầu, tiếp tục lau nhưng trong lòng rất lo lắng.

“Bách Thảo! Bách Thảo! Mau đến! Mau đến!”

Lại một lúc nữa trôi qua, vẫn chưa thấy Bách Thảo đâu. Hiếu Huỳnh bồn chồn ngồi trên tấm đệm nghỉ ngơi một lát, vừa thầm mong Bách Thảo sẽ kịp đến vào những giây phút cuối cùng, vừa ngơ ngẩn nhìn các đệ tử khác.

Cơ sở huấn luyện Taekwondo Ngân Dương đã thành lập được ba năm. Lúc đầu chỉ lợi dụng những khoảng trống của nhà thi đấu để tập luyện, về sau được sự tài trợ của tập đoàn Phương Thị mới có được cơ sở huấn luyện tráng lệ như thế này.

Thực sự tráng lệ.

Hiếu Huỳnh còn nhớ, ba năm trước khi cơ sở huấn luyện Taekwondo chính thức thành lập, cô và các đệ tử lần đầu đi theo huấn luyện viên Thẩm Ninh đến đây đều kinh ngạc đến ngơ ngẩn. Một tòa nhà hai tầng có tường bao bằng đá trắng, mái được thiết kế thành hình đường vòm trang nhã, nhìn từ xa giống một ngọn núi tuyết duyên dáng, tinh khôi. Bên trong có rất nhiều phòng tập rộng, sáng sủa, bốn mặt tường lắp gương, đệm tiêu chuẩn tương tự với đệm thi đấu, lại còn một nhà tắm với sen với nhiều phòng nhỏ. Không phải là phòng tắm chung mà là các phòng riêng biệt có rèm che!

Quá đối xa xỉ! A a a a!

Hơn nữa ở đây còn nhiều thiết bị tân tiến hiện đại như, đo nhịp tim, mạch đập và tình hình biến thiên của cơ bắp trong quá trình tập luyện, khác xa so với phương thức tập luyện truyền thống của Tùng Bách võ quán cũng như các võ quán khác.

Từ ngày huấn luyện viên Thẩm Ninh chính thức khai trương cơ sở huấn luyện Taekwondo này, nó đã trở thành kiểu mẫu điển hình của các võ quán Taekwondo ở Ngân Dương. Hiếu Huỳnh còn nhớ, thời kỳ đầu, các võ quán có tiếng khác ít nhiều có phần e ngại nó sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh đáng gờm nhất của mình. Ngay bản thân Hiếu Huỳnh cũng thấy lo, ngộ nhỡ cơ sở huấn luyện lấy hết những đệ tử tiềm năng, Tùng Bách võ quán đóng cửa thì sao?

Nhưng huấn luyện viên Thẩm Ninh không bắt các đệ tử phải từ bỏ võ quán cũ, mà mỗi ngày chỉ tập trung huấn luyện một lần vào buổi chiều, còn bình thường vẫn để họ tập luyện ở võ quán của mình. Khi cứ đại diện của võ quán thi đấu, nếu ai giành được thắng lợi thì vinh dự đó sẽ vẫn thuộc về võ quán của họ.

Các võ quán bấy giờ mới yên tâm.

Hơn nữa, thành tích huấn luyện của huấn luyện viên Thẩm Ninh quả thực khiến mọi người thán phục.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh chia các đệ tử thành hai nhóm, một nhóm hướng về đại chúng để phổ cập Taekwondo, chỉ cần có hứng thú và nộp được học phí đều có thể tham gia, nhưng tất cả chỉ có hai lớp, mỗi lớp có hai mươi người.

Một nhóm khác do đích thân cô huấn luyện với một số lượng rất nhỏ.

Mặc dù học phí của lớp đại chúng rất đắt nhưng sau một thời gian luyện tập, trình độ của học viên tiến bộ rất rõ rệt. Thế nên mỗi học kỳ, có rất đông người đến đăng kí để giành bốn mươi vị trí danh sách lớp, các võ quán cũng cố đăng kí có thể gửi đệ tử của mình vào đó.

Còn lớp chính thức, đương nhiên càng đỉnh.

Do cơ sở huấn luyện này là dự án thực nghiệm của đội Taekwondo quốc gia nên lớp chính thức được đặt cách, có tư cách tổ chức các đội đơn lẻ, trực tiếp tham gia các giải thi đấu trên cả nước.

Ba năm nay, thành tích của cơ sở huấn luyện hết sức huy hoàng.

Ở các giải Toàn quốc, giải Thanh niên toàn quốc và các giải đấu khác, đội do huấn luyện viên Thẩm Ninh dẫn dắt đều giành được thành tích cao, thậm chí nhiều lần đánh bại tuyển thủ xuất sắc của đội tuyển Quốc gia và đội thanh niên quốc gia, đoạt chức quán quân. Tháng trước, huấn luyện viên đội tuyển Taekwondo quốc gia còn đặc biệt đến Ngạn Dương chúc mừng thầy trò Thẩm Ninh, mong họ tiếp tục cố gắng, giành tư cách tham gia giải Taekwondo quốc tế đầu năm tới và Olympic hai năm sau.

Gấp tấc khăn lau trong tay, tiếp tục lau đệm tập, Hiếu Huỳnh uể oải thở dài một hơi, tiếc là mình không phải là đệ tử của lớp chính thức. Thực ra, nghĩ cũng phải, trình độ của cô kém như vậy, sao huấn luyện viên Thẩm Ninh có thể thu nhận?

Nhưng cô cũng không mấy bận tâm.

Cô không bận tâm mình có thể trở thành cao thủ Taekwondo hay không, mơ ước vĩ đại của cô là đưa Tùng Bách võ quán phát triển thành một võ quán thượng hạng.

Cô đã chạy đến cạnh huấn luyện viên Thẩm Ninh, cầu khẩn vai nài cô ấy làm một cơ hội phục vụ trong cơ sở huấn luyện. Tập phục gì cô cũng làm được, dù quét dọn vệ sinh, chép lịch tập hay vác hành lý, chỉ cần có thể vào cơ sở học cách điều hành một đội Taekwondo như thế nào là được.

Có công mài sắt có ngày nên kim.

Cuối cùng, huấn luyện viên Thẩm Ninh cũng bị thuyết phục, hơn nữa sau khi thử việc một tháng còn trả cô ít tiền công. Mặc dù số tiền đó không nhiều nhưng cũng đã nằm ngoài mong đợi với cô.

Nói là làm tập vụ nhưng cũng không vất vả cho lắm. Cô nàng Bách Thảo hiền lành đã lẳng lặng giúp cô hầu hết các việc nặng nhưng lại không chịu nhận một nửa tiền công với cô. Cô chỉ là nhân viên tập vụ trên danh nghĩa, còn Bách Thảo mới là nhân viên tập vụ thật sự.

Bách Thảo...

Nghĩ đến Bách Thảo, cô lại bất giác nghĩ đến trận thi đấu giữa các võ quán ba năm trước.

Đó là trận quyết đấu giữa Tùng Bách võ quán và Hiền Võ võ quán. Thê thảm quá sức tưởng tượng của mọi người. Đến hôm nay, ký ức trận đấu hôm đó vẫn sống động như mới. Cô vẫn nhớ, lúc đó mình đứng trên khán đài, kinh sợ nhìn Đình Nghi đá liên tục vào mặt Bách Thảo, kinh sợ khi khuôn mặt Bách Thảo đầy máu tươi, sưng húp, bầm tím. Cô đã tưởng Bách Thảo bị đánh trọng thương phải vào bệnh viện.

Trận đấu kết thúc, Bách Thảo ngã vật, ngất xỉu, Nhược Bạch sư huynh phải bế về. Khi từ khán đài lao xuống, chạy về phía Bách Thảo, nhìn khuôn mặt bầm dập thê thảm của Bách Thảo, cô đã không thể nào kìm được nước mắt.

Hàng mi Bách Thảo khép chặt.

Mi mắt ướt đầm run run, một giọt nước từ khóe mắt Bách Thảo từ từ lăn xuống, ôm Bách Thảo khóc, cô nhận ra thân thể lạnh cứng của bạn mình đang run lên.

Trận đấu tiếp theo, Nhược Bạch sư huynh thua Đình Hạo.

Trận thua đó của Nhược Bạch là một đại kỵ ở Tùng Bách võ quán. Trận đó... Tùng Bách thảm hại.

Chính vào Tùng Bách võ quán chìm trong chán nản thì danh sách tuyển chọn của huấn luyện viên Thẩm Ninh đã làm mọi người phấn chấn trở lại. Tên của Nhược Bạch chễm chệ trên danh sách, hơn nữa lại ngay cạnh tên Đình Hạo, đứng thứ hai, trên cả Thân Ba. Diệc Phong cũng có trong danh sách, thần kỳ nhất là ở cuối bảng còn có cả tên Bách Thảo.

Ba người họ đều có tên trong danh sách có nghĩa là mặc dù Tùng Bách thảm bại dưới tay Hiền Võ, nhưng huấn luyện Thẩm Ninh vẫn coi trọng thực lực của Tùng Bách võ quán.

Các đệ tử của Tùng Bách võ quán vui đến mức tiếc là không được đánh trống phát cờ ăn mừng.

Chỉ có điều, không có ngờ Nhược Bạch sư huynh lại thắng thường từ chối.

Anh không đến cơ sở huấn luyện báo danh. Ngoại trừ hằng ngày đều đặn dẫn các đệ tử của Tùng Bách võ quán đến luyện tập ở cơ sở huấn luyện thì hầu như anh cũng không nói chuyện với ai, trầm lặng như tự khóa chặt bản thân. Trong thời gian đó, Nhược Bạch sư huynh cũng không luyện tập gì, dường như đã từ bỏ Taekwondo, hơn nữa từ người anh còn toát ra vẻ lạnh lùng xa cách khiến mọi người không dám đến gần.

Cho đến một tối nọ...

Hiếu Huỳnh và mấy người bạn đi xem về, khi đang dò dẫm xuyên qua con đường nhỏ trong võ quán thì bất ngờ phát hiện trên hành lang gỗ ngoài phòng tập tối om có hai bóng người.

Đêm đó trăng rất sáng.

Nhược Bạch ngồi trên hành lang, Bách Thảo ngồi sánh vai bên anh, bóng hai người kéo dài bởi ánh trăng.

Đứng cách đó xa nên Hiếu Huỳnh hoàn toàn không nghe thấy gì, cũng không biết họ có nói gì với nhau hay không.

Sau đó, Nhược Bạch sư huynh càng ngày càng trầm lặng, ngày càng nghiêm khắc, yêu cầu của anh đối với luyện tập hằng ngày của Bách Thảo có thể nói là "hà khắc" và "tàn khốc". Hiếu Huỳnh nghĩ hay là đêm đó, Bách Thảo nói sai điều gì khiến Nhược Bạch sư huynh trở nên như vậy.

Hiếu Huỳnh biết, thực ra Bách Thảo cũng rất lưỡng lự khi được chọn vào cơ sở huấn luyện viên Thẩm Ninh. Mặc dù Bách Thảo rất muốn đi, nhưng vào đội tuyển phải nộp một khoản kinh phí nhất định. Đối với người khác có lẽ khoản tiền này cũng không nhiều lắm, nhưng với Bách Thảo, ngay tiền học phí và tiền sinh hoạt còn khó khăn thì sao có thể trả thêm khoản tiền đó nữa.

Cũng may, không hiểu vì sao mà huấn luyện viên Thẩm Ninh biết được tình hình của Bách Thảo nên đặc biệt miễn giảm học phí cho cô.

Đúng là trời phù hộ.

Từ khi được vào cơ sở luyện tập, được huấn luyện viên Thẩm Ninh hướng dẫn một thời gian, thành tích của Bách Thảo ngày càng tốt lên, trưởng thành rất nhanh.

Tốc độ tiến bộ của Bách Thảo lớn dần như vậy.

Trong vòng một năm ngắn ngủi, ngoại trừ Đình Nghi thường không huấn luyện trong nước, Bách Thảo đã khẳng định được chiến tích bất bại của mình ở trung tâm huấn luyện. Trong mấy giải đấu thành cho Thanh Thiếu niên Toàn quốc, Bách Thảo đều giành chức quán quân.

Trận thắng đó...

Đắm chìm trong hồi ức, tay nắm chặt chiếc khăn lau, Hiếu Huỳnh chợt thấy sống mũi cay cay. Cô sẽ không thể nào quên được trận thắng đó, tất cả các đệ tử của Tùng Bách võ quán ôm nhau òa khóc, sau đó ăn mừng suốt đêm. Từ ngày Sơ Nguyên sư huynh rút lui, Tùng Bách võ quán từ trên đỉnh vinh quang rơi vào bóng tối, đến tận lúc này mới thấy lại ánh sáng.

Cô còn nhớ rõ khoảnh khắc đó.

Cô đã cảm kích Bách Thảo nhường nào.

Nếu như không có Bách Thảo, Tùng Bách võ quán không thể phục hồi nhanh đến vậy, nếu như không có Bách Thảo, Nhược Bạch sư huynh có lẽ sẽ không bước ra khỏi trầm lặng, bắt đầu luyện tập trở lại, ra nhập đội tuyển năm thứ hai, cuối cùng dẫn dắt Tùng Bách võ quán bước lên bục chiến thắng nhận danh hiệu vô địch các võ quán.

Có điều, nhắc đến Nhược Bạch sư huynh.

Cô lại phát hiện ra một bí mật nho nhỏ.

“Cậu sao thế? Lúc khóc lúc cười, như dở hơi ấy!”

Một bóng người thở hổn hển chạy đến. Hiểu Huỳnh ngẩng đầu, thấy Quang Nhã vừa lau mồ hôi vừa liếc nhìn mình với ánh mắt như nhìn người dở hơi.

“Cậu mới dở hơi ỹ!”, Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, vẫn cầm cúi laudệm.

“Sao cậu ấy không tới? Nghỉ phép? Hay là bị ốm?”

“Cậu ấy nào? Cậu nói Bách Thảo hả?” Hiểu Huỳnh làm bộ ngạc nhiên, nhướn mắt nhìn Quang Nhã. “Oa, cậu đang quan tâm tới Bách Thảo hả? Cậu đang quan tâm cậu ấy bị ốm hay không hả?”

“Thần kinh!”

Quang Nhã hừ một tiếng, quay đi tiếp tục chạy khởi động. Người đâu kỳ cục.

Hiểu Huỳnh nhìn theo bóng Quang Nhã rồi hừ một tiếng rõ ràng quantâm Bách Thảo nhưng lại giả vờ như không, bình thường cũng không nói chuyện với Bách Thảo mà, kỳ cục chết được.

Phải nói rằng, được chọn vào đội tuyển chính thức của huấn luyện viên Thẩm Ninh đều là những đệ tử xuất sắc nhất của các võ quán.

Ví dụ như Thân Ba.

Thân Ba vừa khởi động xong, đang lấy khăn khăn cẩn thận lau chùi cặp kính của mình. Cậu ta là nhân tài thế hệ mới của Hiền Võ võ quán, đừng xem thường vẻ thư sinh của cậu ta, khi thi đấu lại khác hẳn, rất mực uy phong.

Từ ngày Đình Hạo tiếp quản tập đoàn của cha, rút lui khỏi giới Taekwondo, Thân Ba trở thành chủ tướng của võ quán Hiền Võ. Trừ trận đấu trong cuộc thi giữa các võ quán năm ngoái Nhược Bạch sư huynh một điểm, ở Ngạn Dương này, thân Ba được coi là tuyển thủ bất khả chiến bại.

Trên tấm đệm bên phải Thân Ba, Lâm Phong cũng đang tập ép đùi.

Khi mới vào phục vụ trong cơ sở huấn luyện, Hiểu Huỳnh tưởng Lâm Phong thích cười khẩy lạnh lùng như trên sàn đấu. Ai ngờ Lâm Phong ngoài đời vừa chu đáo vừa tận tâm lại hay nói. Thêm nữa, còn lớn tuổi nhất trong đội tuyển nữ nên chăm sóc mọi người như bà chị cả, cứ có thi đấu là Lâm Phong lại tất bật lo liệu cơm nước, chỗ ở cho cả đội.

Sau khi Đình Nghi nổi danh, Lâm Phong bị đẩy xuống ngôi vị thứ hai ở Ngạn Dương, bây giờ Bách Thảo lên ngôi, Lâm Phong lại bị xếp sau một bậc. Nhưng hình như Lâm Phong không hề bận tâm chuyện đó, quan hệ với Bách Thảo vẫn rất tốt.

Lại thêm Thạch Tông của Giang Bắc võ quán, Khẩu Chấn của Minh Hạo võ quán, Mai Linh của Phổ Hải võ quán, trong đội hình chính thức của cơ sở huấn luyện Taekwondo Ngạn Dương, mỗi cái tên đều khá nổi tiếng, khiến tuyển thủ các thành phố khác không dám coi thường.

Vậy thì Quang Nhã, thực lực hạn chế đến nỗi không thắng nổi đệ tử mào của lớp đại chúng, sao có thể được vào đội hình chính thức?

Nghĩ đến đây, Hiểu Huỳnh cảm thấy khó hiểu.

“Tôi biết, Quang Nhã không đủ thực lực vào đội hình chính thức luyện tập cùng các bạn.” Hiểu Huỳnh tay ôm một tập giấy tờ sổ sách, đứng một góc, nhìn Quang Nhã đứng trước cửa kính ngập tràn ánh nắng đầy ngưỡng mộ. Huấn luyện viên Thẩm Ninh quàng tay lên vai Quang Nhã đang bối rối, lướt nhìn các đệ tử mồm

cười nói: “Nhưng ai bảo tôi là dì của Quang Nhã. Vậy nên tôi mở cách cửa hậu cho Quang Nhã, ai trong số các bạn không hài lòng có thể trực tiếp đến gặp tôi, đừng làm khó bạn ấy”.

Chính vì là cháu của huấn luyện viên Thẩm Ninh nên Quang Nhã có thể tham gia luyện tập trong hình thức. Tận đáy lòng Hiểu Huỳnh vô cùng ghen tỵ vì điều này. Nhưng một bất ngờ thú vị khác đó là, Quang Nhã mới gianhập đội tuyển, không có bạn luyện tập nên huấn luyện viên Thẩm Ninh đã chọn Hiểu Huỳnh làm bạn tập cùng Quang Nhã. Mặc dù không coi võ công của Quang Nhã ra gì nhưng làm bạn tập cũng còn đỡ hơn việc hằng ngày phải bỏ ra lau chùi dọn dẹp!

“Cậu ấy ốm à?”

Hiểu Huỳnh ngẩng đầu, quả nhiên vẫn là Quang Nhã.

“Nếu không thì không thể nào đến giờ vẫn chưa đến.” Quang Nhã giận giữ nhìn vào cô, nói tiếp: “Tôi thấy vừa tan học, cậu ấy đã đi rồi, trông có vẻ bất an. Hay là đi khám bệnh. Tại sao cậu không đi cùng?”

“Cậu ấy, cậu ấy, ai là cậu ấy?”, Hiểu Huỳnh lừ mắt, “Nếu quan tâm đến thế, sao cậu ấy cũng không muốn gọi?”. Hiểu Huỳnh thực sự không thích tính khí kỳ cục đó của Quang Nhã nhưng lên trung, cô và Bách Thảo lại học cùng lớp với Quang Nhã.

“Ai thèm quan tâm cậu ấy?”, mặt Quang Nhã lúc đỏ lúc trắng, “Tôi... tôi chỉ sợ cậu ấy đi khám bệnh không có tiền trả làm xối mặt cơ sở mà thôi”.

“Xoạch!”

Tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Quang Nhã và Hiểu Huỳnh lập tức mở to mắt cùng về phía cửa.

Bộ võ phục cũ ngả vàng, ống quần hơi ngắn do chiều cao tăng nhanh, lộ ra hai ống chân vừa dài, mái tóc ngắn ướt sũng, hai má đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi, ngực phập phồng, đôi mắt sinh động như con hươu non nhìn vào trong, có vẻ lo lắng.

Chẳng phải là Bách Thảo đó sao?

“Yên tâm, chưa muộn đâu!”

Không thấy tiếng huấn luyện viên Thẩm Ninh, lại nghe thấy tiếng Hiểu Huỳnh, lúc này Bách Thảo mới yên tâm, cúi người chống tay đỡ gối hít thở sâu ặc ổn định trở lại. Không ngờ chỉ đi làm chút thủ tục, lại mất nhiều thời gian đến vậy.

Suýt đến muộn.

“Sao giờ mới tới? À, đúng rồi, Bách Thảo”, Hiểu Huỳnh nhìn sang Quang Nhã, cười hì hì nói, “Có người lo cho cậu lắm đấy, hỏi thăm bao nhiêu lần, lo cậu bị ốm, còn trách mình không đi khám bệnh với cậu. Chỉ bằng cậu bảo với người ta, cậu có ốm không để người ta khỏi lo lắng”.

Bách Thảo kinh ngạc, theo hướng mắt Hiểu Huỳnh nhìn Quang Nhã.

Quang Nhã đỏ bừng mặt.

“Mình... mình không ốm”, Bách Thảo luống cuống nói. Mặc dù vào trung học nhưng Quang Nhã vẫn ghét cô từ trước, trừ lúc châm chọc, Quang Nhã hầu như không nói chuyện với cô. “Vừa rồi mình...”

“Ai quan tâm cậu đi đâu, vô duyên!”

Quang Nhã nghiêm mặt lạnh lùng bỏ đi.

Bách Thảo ngẩn người nhìn theo, mặc dù đã quen với thái độ đó của Quang Nhã, nhưng trong lòng Bách Thảo vẫn có chút không vui.

“Đừng bận tâm, cô nàng vốn kỳ quặc mà”, Hiểu Huỳnh an ủi. Đột nhiên cô nhìn Bách Thảo đầy nghi hoặc, hỏi: “Ấy, sao mình thấy cậu có cái gì đó là lạ, hình như có gì rất khác”.

Bị phát hiện rồi.

Bách Thảo căng thẳng nắm chặt một vạt áo, vội cầm miếng giẻ lau từ tay Hiếu Huỳnh, nói: " Cậu nghỉ đi, mình lau cho".

"Mình lau hết rồi còn gì, mệt chết được!", Hiếu Huỳnh than thở. " Cậu làm gì mà hôm nay đến muộn?" Hiếu Huỳnh đảo mắt ngồi xuống cạnh Bách Thảo rồi nói tầm: "Cậu không trả lời, nhất định là có bí mật, hi hi, để mình đoán xem nhé, có phải cậu, hi hi, lại đi hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh không? Hi hi..."

"Không có đâu, cậu đừng đoán mò!", Bách Thảo cuống quýt phủ nhận.

"Sao lại căng thẳng thế!", Hiếu Huỳnh đặc ý nói, "Đừng tưởng mình không biết gì nhé, tuần trước mình nhìn thấy cả rồi. Cậu với Nhược Bạch sư huynh lên lút hẹn hò trên phố, Nhược Bạch sư huynh còn dắt tay cậu nữa".

Má Bách Thảo đỏ lựng như táo chín, lấp bắp: " Đấy... đấy không phải là hẹn hò, là Nhược Bạch sư huynh đưa mình đi..."

"Oa, Bách Thảo!"

Lâm Phong đang ép đùi, nhìn thấy Bách Thảo, mắt sáng lên, hào hứng bước tới, Bách Thảo đứng dậy, ngấm nghĩa đai lưng Bách Thảo một hồi, cười nói:

"Lên đai đen rồi?"

"À! Đúng!" Ngây người nhìn chiếc đai đen trên eo Bách Thảo, Hiếu Huỳnh mới há miệng, hét toáng lên: "Mình đã nói mà, có gì đó rất khác! Không thấy đai trắng đâu, hôm nay cậu lại thắt đai đen! Cậu lên đai đen rồi!"

Diệp Phong đang ngồi ngủ gật thì bị tiếng hô của Hiếu Huỳnh đánh thức, ngược mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của Bách Thảo, uể oải nói:

"Khá lắm! Cuối cùng cô cũng trở thành cao thủ đai đen rồi!"

Thạch Tông, Khấu Chấn, Mai Linh cũng ngừng khởi động, chạy đến chúc mừng. Thân Ba cũng đến, trình trọng chìa tay:

"Chúc mừng!"

"Cám ơn!"

Bách Thảo đang lúng túng bắt tay anh thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Quang Nhã bên tai: "Mười bảy tuổi mới thi được đai đen, mất mặt quá!"

"Không phải mười bảy tuổi mới thi được, mà là mười bảy tuổimới đi thi!", Hiếu Huỳnh lườm Quang Nhã, nói. "Ba năm trước, Bách Thảo nhà tôi đã hơn đứt bao nhiêu cao thủ đai đen rồi! Cậu ấy ngại không muốn đi thi thôi! vẫn còn hơn một số người lên đai đen từ lâu rồi mà kết quả vẫn không bằng đai trắng!"

"Cậu nói ai!", Quang Nhã nổi giận.

"Tôi nói ai, người đó tự ..."

"Hiếu Huỳnh!"

Thấy hai người sắp cãi nhau, Bách Thảo vội kéo tay Hiếu Huỳnh. Cô biết Quang Nhã rất nhạy cảm, lòng tự tôn rất lớn, từ khi tham gia cơ sở huấn luyện, nhiều khi chính cô cũng không theo nổi cường độ tập luyện của Quang Nhã.

"Hừ!"

Bị Bách Thảo kéo đi, Hiếu Huỳnh đành ầm ức ngậm miệng. Thật là chán, cho dù cha Quang Nhã từng là sư phụ của Bách Thảo, Bách Thảo cũng không cần nhìn Quang Nhã đến thế.

Trùng trùng nhìn Bách Thảo, Hiếu Huỳnh có vẻ không vui:

“Vậy cậu nói đi, tại sao đột nhiên lại nghĩ thoáng như vậy? Trước đây, không biết khuyên cậu đi thi đai đen bao lần nhưng cậu nhất định không đi, dù mỗi lần đi thi đấu đều bị chê cười là dân đai trắng. Sao lần này bỗng dưng không kèn không trống rinh cái đai đen về, nhất định có chuyện ly kỳ đây! Nói đi!”

Bách Thảo mân mê chiếc đai đen.

Thắt đai trắng lâu như vậy, bây giờ thay bằng đai đen khiến cô có cảm giác như rời xa một người bạn thân, trong lòng cảm thấy có gì hơi lạ lẫm. Nhưng thắt đai đen, cảm giác quả thật cũng khác, giống như được chấp nhận, giống như được tăng thêm sức mạnh.

Sau này đi thi đấu, cô sẽ không còn bị mọi người chỉ trích đàm tiếu như kẻ lạc loài chỉ vì thắt đai trắng như trước.

” Là Nhược Bạch sư huynh...”

“Xoạch! ”

Cánh cửa lại mở ra lần nữa.

Nhìn người bước vào, Bách Thảo và Hiểu Huỳnh không dám nói chuyện nữa, vội vàng chạy vào giữa phòng tập, đứng ngay ngắn vào hàng như mọi người.

“Chào huấn luyện viên!”, Các đệ tử đồng thanh nói.

“Chào mọi người!” Thẩm Ninh vận võ phục trắng tinh bước tới.

Kể cả trong giờ huấn luyện, cô cũng trang điểm đơn giản mà tinh tế, mái tóc búi thấp thoáng lộ ra chiếc cổ trắng ngần, trên búi tóc cài một chiếc trâm ngọc Dương chỉ màu trắng, trên đỉnh chạm một đoá hoa lan ngậm một chuỗi bạch ngọc, tao nhã sang trọng, kẻ rung theo những bước chân uyển chuyển của cô.

Nhược Bạch đi theo sau.

Vừa hướng dẫn lớp học đại chúng tập nên, võ phục của anh vẫn dính mồ hôi, tóc vẫn ướt ướt. Trong ba năm qua, anh cũng không cao lên được bao nhiêu, thân hình ngày càng mảnh mai, thanh tú hơn. Chỉ có khuôn mặt càng thêm lạnh lùng, thoáng nhìn cũng đủ khiến mấy đệ tử nghịch ngợm hoảng hồn không dám ho he gì.

Năm đó, anh không đến cơ sở báo danh.

Năm sau, huấn luyện viên Thẩm Ninh lại đưa ra lời mời lần thứ hai.

Bởi vậy nên Nhược Bạch gia nhập cơ sở muộn hơn bất cứ thành viên nào của đội chính thức. Nhưng vừa đến, trong thời gian ngắn anh đã nhận được sự tín nhiệm của tất cả đệ tử ở đây. Bây giờ, anh đã là đội trưởng thay Đình Hạo thương xuyên vắng mặt ở cơ sở.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh cũng nhận ra điểm đặc biệt này của Nhược Bạch.

Mặt dù bề ngoài lạnh lùng, nhưng anh có một sức mạnh hút rất khó gọi tên khiến mọi người xung quanh không thể không vừa sợ hãi vừa muốn tựa vào. Vì vậy ngay từ đầu, huấn luyện viên Thẩm Ninh đã giao cho anh làm trợ giảng lớp đại chúng, sau thấy anh làm rất tốt, dần dần đã để anh đảm nhiệm hoàn toàn chương trình huấn luyện lớp đại chúng. Bây giờ, hằng ngày sau khi dạy lớp đại chúng, anh mới đến luyện tập ở lớp chính thức.

Nhược Bạch tiến vào hàng.

Ngửi thấy mùi mồ hôi, Bách Thảo ngược lên nhìn đã thấy Nhược Bạch lặng lẽ bước đến bên mình. Anh là bạn tập của cô, vị trí bên phải cô là anh. Nhược Bạch chăm chú nhìn huấn luyện viên Thẩm Ninh, dường như không quan tâm vẻ khác lạ của Bách Thảo.

Đứng trước các đệ tử, Thẩm Ninh không tuyên bố nội dung tập luyện như mọi ngày mà bước đến mặt Bách Thảo, liếc nhìn chiếc đai đen trên eo cô, hỏi:

“Cuối cùng cũng chỉ lên đen rồi à?”

“Vâng.”

Hai má Bách Thảo ửng đỏ.

“Như vậy, sau này đi thi sẽ không còn ai thấy em thất đại trắng mà chủ quan coi thường nữa, hiểu không?”

“Vâng.”

Trước đây, vì thất đại trắng đi thi mà cô luôn khiến đối thủ chủ quan, coi thường nên cũng nhẹ nhàng thắng vài trận. Thậm chí có người nói đùa là cô cố tình thất đại trắng, đó là chiến thuật lừa địch. Bách Thảo cảm ơn, nhưng trước nay cô chưa từng nghĩ đến việc dùng chiến thuật này để thi đấu.

“Ừ!” Thầm Ninh ngắm nghía Bách Thảo một hồi rồi cười nói: “Khá lắm, chiếc đai đen này rất hợp với em, rất đẹp. Có điều tóc em hơi rối, sửa lại sẽ càng đẹp hơn.”

Bách Thảo nghe thấy tiếng cười, mặt càng đỏ hơn, bất giác sờ lên đầu, hình như tóc hơi dài, chạm vào cổ, cũng có vía sợi thỉnh thoảng rủ xuống che mất tầm nhìn của cô.

“Được rồi!” Huấn luyện viên Thầm Ninh vỗ vỗ tay, ra hiệu trật tự, nói: “Sau đây, chúng ta tiến hành luyện tập, bắt đầu!”

Tiếng hô vang dội cả phòng tập, bài huấn luyện bắt buộc hàng ngày bắt đầu. Mặc dù huấn luyện viên Thầm Ninh căn cứ vào tình hình thể trạng và đặc điểm kỹ thuật của mỗi người để tiến hành huấn luyện và chỉ đạo riêng, nhưng bài tập cơ bản vẫn là nội dung bắt buộc mỗi buổi tập.

“Hãy!” “Đá ngang!” “Hãy!”

“Xuống tấn!” “Hãy!”

Trong căn phòng tập sáng choang rộng rãi, các đệ tử chia thành hai nhóm. Một bên cầm tấm bia vẽ hình bàn chân, bên kia theo khẩu lệnh của Thầm Ninh, vừa hô vừa thực hiện động tác, đều tăm tắp. hai mươi phút sau, đổi người cầm bia, ai nấy đều đầm mồ hôi.

“Xoay người đá hậu!”

“Hãy!”

Trong hàng, các đệ tử đồng loạt vọt lên xoay người, tung chân đá. Cũng như mọi khi, ánh mắt Thầm Ninh lại bị hút vào một bóng hình, tựa như bị khóa cứng.

Cú xoay mình đó.

Tốc độ đó.

Vô cùng mềm mại.

Nhưng lại mang một sức mạnh ngàn cân, sắc sảo, không khí trong chớp mắt bị khuấy đảo thành một vòng xoáy, dường như có thể thấy được từng dòng không khí xoay chuyển, như bức tranh thủy mặc, bóng chân kèm theo tiếng gió xé không khí với tốc độ luôn nhanh hơn các đệ tử khác một nhịp.

Mái tóc ướt đầm mồ hôi cùng với cú xoay mình với tốc độ của gió dính bết vào mặt Bách Thảo. Huấn luyện viên Thầm Ninh tuyên bố bài tập cơ bản kết thúc, giải lao năm phút. Bách Thảo cúi người chống tay lên đôi gối thở hổn hển. Một lúc lâu sau mới mồ hôi nhễ nhại đứng thẳng dậy, bước đến ba lô của mình ở góc phòng, lấy ra bình nước tu ừng ực.

Nhịp tim dần chậm lại, cô lấy tay gạt mớ tóc dính trên mặt, nhưng tóc vẫn dính chặt ở cổ quả thật rất khó chịu. Lướt lự một lát, cô mở ba lô, kéo khóa, thận trọng đưa tay vào lấy ra một chiếc dây buộc tóc.

Một chiếc dây buộc tóc màu đen.

Bên trên có đính hình trái dâu tây màu đỏ.

Ngẩng ra nhìn mấy giây, Bách Thảo cúi đầu khẽ thổi lên trái dâu tây, dùng ngón tay lau nhẹ. Ánh nắng chiếu trên trái dâu tây, đỏ au, bóng lánh thật hấp dẫn, trông như mới tinh.

Buộc lại thành một túm nhỏ rồi lấy dây cột chặt, long Bách Thảo dường như dâng đầy. không nén nổi, Bách Thảo khẽ mỉm cười một cái. Khi quay đầu chuẩn bị đi về chỗ tập, chợt thấy huấn luyện viên Thẩm Ninh đang nói chuyện với Nhược Bạch, anh không kịp lau mồ hôi, vô phúc dính bết vào lưng.

“Nhược Bạch sư huynh!”

Thấy huấn luyện viên Thẩm Ninh đi rồi, Bách Thảo mới cất tiếng gọi. Nhược Bạch quay đầu, thấy tay cô đang cầm khăn mặt và chai nước. Đợi anh lặng lẽ đón lấy chiếc khăn và chai nước, cô liền ngồi xếp bằng bên cạnh.

“Sau buổi tập, em ở lại tập thêm một tiếng nữa.”

Lau mồ hôi xong, Nhược Bạch đặt chiếc khăn xuống liếc nhìn dây buộc tóc trên đầu cô.

“Vâng.”

Bách Thảo gật đầu, không dám hỏi tại sao.

“Tôi đi trước, mọi việc ở đây trông vào cậu.” Khi buổi học kết thúc, huấn luyện viên Thẩm Ninh ra khỏi phòng tập. Hiểu Huỳnh cũng vội vàng thu xếp đồ đạc chạy biến ra ngoài, nhưng đi được vài bước, đột ngột ngoảnh đầu gọi Bách Thảo: “Nếu mẹ mình có hỏi thì cậu nói mình đến nhà bạn mượn một tập tài liệu rất khó kiếm nhé, đừng nói lộ ra đây!”

Bách Thảo mới chỉ há miệng, chưa kịp đáp lại thì bóng Hiểu Huỳnh mất hút.

“Hiểu Huỳnh lại có bạn trai mới à?” Lâm Phong nháy mắt cười, thu dọn đồ đạc, nhét vào ba lô, nói tiếp: “Lâu rồi không thấy cô nàng vội vàng về ngay như vậy!”

Có lẽ là thế.

Bách Thảo vừa thu dọn mấy tấm bia lăn lóc trên đệm tập, vừa nhớ lại lúc nghỉ giải lao có một cậu lớp trên len lén nhét cho Hiểu Huỳnh một tờ giấy, sau đó Hiểu Huỳnh ngồi xoa cằm cười suốt cả buổi. Hy vọng hôm nay Hiểu Huỳnh không về nhà quá muộn. Thực ra, cô cũng như thím Phạm, chỉ lo Hiểu Huỳnh về muộn sẽ không an toàn.

“Cô sinh ra để làm người giúp việc à? Suốt cả ngày làm giúp người ta, rốt cuộc cô làm thêm hay là người ta làm thế?!” Tiếng nói khinh khỉnh của Quang Nhã vọng đến tai nhưng không đợi Bách Thảo ngẩng đầu lên, Quang Nhã đã nghiêm mặt bỏ đi cùng Mai Linh.

Rất nhanh, phòng tập chỉ còn lại hai người, Nhược Bạch và Bách Thảo.

Mặt trời dần ngả về tây, ánh nắng chuyển màu đỏ ối, tấm kính cửa sổ khúc xạ ánh nắng thành từng phiến màu vàng kim. Bách Thảo kinh ngạc thấy Nhược Bạch lấy từ trong ba lô hai chiếc dây thun dài gần giống loại bọn trẻ con dùng chơi nhảy dây.

Khi Nhược Bạch Ngồi xuống, dùng một sợi dây buộc cổ chân mình, Bách Thảo không hiểu bèn hỏi:

“Cái này để làm gì ạ?”

“Trước khi ra chân, em thường có thói quen nhảy lên một bước, khuyết điểm này huấn luyện viên Thẩm Ninh đã nhiều lần nhắc nhở, nhưng em vẫn không sửa được”, Nhược Bạch hồ hững nói, vẫn tiếp tục dùng sợi dây thun thứ hai buộc vào chân cô.

Bách Thảo chợt cảm thấy bối rối.

Cái tật này của cô là do huấn luyện viên Thẩm Ninh phát hiện ra, trước mỗi lần ra chân cô đều khẽ nhảy một bước. Đối thủ có kinh nghiệm nếu biết điều này sẽ dễ dàng nắm được thời điểm ra chân của cô. Cô đã luyện tập rất lâu, muốn sửa cái tật này nhưng hình như cơ thể đã thành thói quen, mỗi khi quá căng thẳng hoặc hơi lơ đãng đều tái phạm.

“Nếu như trước khi ra đòn, em còn mấy động tác thừa đó, anh sẽ dùng hai sợi dây này kéo em lại.” Đêm qua, trước khi đi ngủ anh bỗng nghĩ ra cách này, vừa nãy trong giờ tập anh cũng đưa ra bàn với huấn luyện viên, Thẩm Ninh cũng nhận thấy có thể thử nghiệm.

“Tập lại tất cả các động tác cơ bản, Theo thứ tự như trênlớp, mỗi động tác làm mười lần.”

Đợi một lát, Thấy Bách Thảo vẫn ngẩn người nhìn hai sợi dâyở mắt cá chân, Nhược Bạch khẽ càu mày, cao giọng: “Bắt đầu!”.

Buổi tối.

Trong một chợ đêm cách Tùng Bách vô quán hai dãy phố, quán ăn đêmChâu Béo vẫn tấp nập như mọi khi. Các món ăn rất ngon, sạch sẽ lại rẻ, mười mấychiếc bàn kê ngoài trời đều chật cứng, ti vi đang chiếu một bộ phim ăn khách,ông chủ Châu béo núc, đích thân xuống bếp vào món ốc đồng. Gió đêm đưa mùi thohmmón ốc xào và mùi bia lan xa.

“Thêm một két bia nữa!”

“Bàn số chín một đĩa lạc rang!”

“Bàn số hai khăn giấy!”

“Đậu tương đã xong chưa? Bàn số 15 khách đang giục!”

Bưng một đĩa đầy ụ đậu tương vừa luộc, nghe tiếng ông chủ gọi, BáchThảo không kịp lau mồ hôi trên trán, vội vàng múc ra một đĩa đưa đến bàn sốmười lăm.

Khách ngồi bàn số mười lăm là ba thanh niên tóc nhuộm đủ thứ màukỳ quái, trong đó có một gã có hình xăm trên bắp tay. Gã đó đặt cốc bia trênbàn, trợn mắt quát Bách Thảo:

“Chậm như rùa, chờ lâu lắm rồi đấy.”

“Đậu tương phải luộc kỹ mới ngon mà”, Bách Thảo giảithích.

“Lừa tao hả?”

Gã thanh niên có hình xăm quát to, sau đó bốc một nắm đậu tương bởvào miệng nhai ngấu nghiến, thấy mùi vị quả thực không tệ, vừa hô cạn ly, vừavung tay. Cánh tay gã vung lên va vào cốc bia trên bàn. “Cạch” mộttiếng, cốc bia lăn trên bàn. Thấy cốc bia đổ ra quần gã thì một bàn tay con gáiđưa tay chộp lấy, đặt trở lại chắc chắn lên bàn.

Gã thanh niên trở mắt nhìn Bách Thảo.

Hắn hoa mắt hay sao mà có cảm giác trước khi cốc bia bị va đổ, côgái này đã đưa tay chộp lấy.

“... Anh Nhược Bạch, chúng em sắp tới thi đại học, định thivào trường anh, muốn nhờ anh tư vấn xem vào chuyên ngành nào thì tốt?”

Lúc đi về phía quầy, Bách Thảo thấy bàn số bảy có mấy cô học sinhphổ thông đang kéo tay áo Nhược Bạch hỏi chuyện, mặt cô nào cũng tươi tắn nhưhoa. Trong tuần đã gặp cô này mấy lần, lần nào họ cũng kiểmcó kéo áo NhượcBạch sư huynh đến khiến A Anh, A Kiến làm thêm trong tiệm bắt đầu cá cược xemcuối cùng Nhược Bạch có hện hò với một cô bé trong đán nữ sinh này hay không.

Thấy Nhược Bạch chỉ lẳng lẳng thu dọn chiếc bàn bị bia làm bẩn,hoàn toàn không để tâm đến mấy cô gái kia, Bách Thảo cảm thấy A Kiến có lẽ sẽthua.

Trên chiếc tủ cao phía trước quầy, ti vi vẫn đang chiếu bộ phimđó. Thật kỳ lạ, tại sao bộ phim đó có thể kéo dài đến hơn ba trăm tập, tại saonhân vật trong phim có thể lùng phùng biết bao tập vẫn không giải quyết xong,tại sao vẫn có nhiều người thích xem đến thế. Cô lắc đầu, lấy quyển vở trongcặp ra làm bài tập.

Học kỳ tới đã là lớp Mười hai rồi.

Rốt cuộc cô có nên thi đại học không?

Vừa làm bài tập tiếng Anh, Bách Thảo vừa bần khoản nghĩ. Từ ngàyvào Tùng Bách vô quán, cô không nhận tiền sư phụ cho nữa, điều kiện kinh tế củasư phụ không được tốt, hơn nữa Quang Nhã cũng phải thi đại học như cô.

Dụ phu nhân từng đề nghị mỗi tháng đưa cô một ít tiền thù lao quét dọn trong võ quán và giúp thím Phạm nấu cơm, giặt giũ, nhưng sao cô có thể nhận. Dụ quán chủ và phu nhân đều là người tốt, trước nay không bao giờ yêu cầu cô đóng tiền ăn, tiền ở, chút việc vặt cô làm không đủ báo đáp ân nghĩa đó.

Mặc dù Bách Thảo cũng có chút tiền thưởng khi đạt giải quán quân, nhưng gần đây sức khỏe của sư phụ không tốt, đã nằm viện vài lần. Biết sư phụ khó khăn, sợ ông vì tiền viện phí à không chịu chữa bệnh nên mỗi lần được thưởng tiền, cô đều lấy ra một ít, lẳng lặng giúp ông trả một phần lớn viện phí.

Cũng phải cảm ơn Nhược Bạch.

Nếu anh không giúp tìm công việc làm thêm ở đây thì cô khó mà trụ được đến hôm nay. Nhưng học đại học cần rất nhiều tiền... Bách Thảo khẽ thở dài, hơn nữa, tại sao năm nay cô lại lớn nhanh như vậy, rất nhiều quần áo đã không mặc vừa, phải mua đồ mới.

Hoặc nếu người cô giống Hiểu Huỳnh thì tốt biết mấy. Hiểu Huỳnh có rất nhiều quần áo cũ không mặc đến, tại sao cô lại cao hơn Hiểu Huỳnh tới mười phân cơ chứ, như thế làm sao mặc vừa.

Áo ngực xem ra cũng phải mua mới rồi.

Chiếc này đã chật quá rồi, nhiều khi lúc tập làm cô không thở nổi.

Lặng lẽ nhìn từng từ mới trong vở, có lúc cô thật sự ngưỡng mộ Hiểu Huỳnh, chú thím Phạm đều rất yêu thương Hiểu Huỳnh, cho Hiểu Huỳnh tất cả những gì tốt đẹp nhất. Nếu như... nếu như ba mẹ cô còn sống...

“Bàn số bảy thanh toán.”

Bóng cao lớn che lấp người cô, tiếng Nhược Bạch vang lên. Bách Thảo vội vàng xua đuổi những ý nghĩ rồi bởi trong đầu, vội nhận tiền từ tay anh, mở máy thu ngân, tính số tiền phải trả lại.

Thanh toán xong, Nhược Bạch quay lại chỗ Bách Thảo. Giờ cao điểm đã qua, trong cửa hàng chỉ có một hai bàn vẫn còn khách.

Đứng cạnh Bách Thảo trước quầy, Nhược Bạch cũng lấy một quyển sách tiếng Anh ra đọc một lát. Bỗng dưng anh lơ đãng nói:

“Trường học nào cũng có khoản vay trợ học.”

“Dạ?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Nhưng có lẽ em học quá kém., không thi nổi đâu.” Ngón tay dừng trên vở bài tập của cô, anh cầu may nói: “Câu này sai ngữ pháp rồi!”

Dưới sự hướng dẫn của Nhược Bạch, Bách Thảo vội vàng sửa lại mấy câu liền.

Hai năm trước, khi Nhược Bạch thi đỗ đại học chuyên ngành tiếng Anh, cô mới phát hiện ra mình biết quá ít về anh. Nhược Bạch dành nhiều thời gian cho Taekwondo như vậy nhưng thành tích học tập vẫn rất xuất sắc.

“Bàn số mười thanh toán”

A Kiến đang quét dọn nên gọi to, Bách Thảo đặt bút xuống, tìm hóa đơn bàn số mười chuẩn bị đi tính tiền thì Nhược Bạch đã cầm lấy hóa đơn nói:

“Để anh, em làm tiếp đi.”

Bách Thảo viết lại bài tập đã được sửa chữa hoàn chỉnh một lượt vào vở, khi ngẩng đầu lên thì thấy Nhược Bạch đang thu dọn bát đĩa và lau bàn.

“Để em.”

Bách Thảo vội vàng chạy tới, giành lấy miếng giẻ lau từ tay Nhược Bạch. Đây vốn dĩ là những việc cô phải làm, Nhược Bạch chỉ phụ trách gọi món ăn và bưng bê.

“Bài tập làm xong chưa?”

Nhược Bạch không bận tâm đến cô, tiếp tục lau bàn rồi bên chiếc chậu đầy ắp bát đĩa đến vòi nước bắt đầu rửa.

“Dạ, xong rồi! Anh để em rửa.”

Cô ngồi xuống, xắn tay áo lên lấy bát đĩa bẩn ra. Nhược Bạch ngăn lại, đẩy tay cô ra, nói:

“Anh rửa, em lau.”

“Em làm một mình được rồi.” Cô vẫn muốn giành cả chậu bát về phía mình. “Nhược Bạch sư huynh, anh đi nghỉ một lát đi.”

“Hôm nay, em không được động tay vào nước lạnh.”

Anh giành lại chậu bát, mở vòi nước, cẩn thận rửa từng chiếc. Mặt Bạch Thảo bỗng đỏ ửng, ngáy người nhìn, Ý anh là...

Nhưng tại sao anh lại biết!

“Từ nay, mỗi tháng vào những ngày này, ở võ quán em cũng không được dùng nước lạnh, rửa rau, giặt giũ”, giọng Nhược Bạch bình thản như không, “Nhất định phải chú ý sức khỏe, nếu thi đấu đúng vào những ngày này thì sao?”

Mặt Bạch Thảo đỏ ửng.

Còn nhớ lần đầu tiên đến kỳ, Sơ Nguyên sư huynh có dặn cô trong những ngày đặc biệt này không được động vào nước lạnh. Nhưng sao cô có thể vì chuyện con con này mà không đi giặt quần áo, rửa rau, giặt khăn lau, đây việc cho người khác.

Cứ thế tích lại, hầu như tháng nào cũng rất đau, tháng sau còn đau hơn tháng trước. Lần trước, cô tham gia thi đấu cũng đúng vào thời gian đó, bụng đau dữ dội khiến hiệp hai bị thua hai điểm.

Nhưng mà, tại sao Nhược Bạch sư huynh lại biết?!

Muốn hỏi nhưng lại thấy ngại, tai đỏ bừng, Bạch Thảo cúi thấp đầu, người cứng đờ nhận bát đĩa từ tay Nhược Bạch, dùng vải sạch lau khô.

Gió đêm mát rượi.

Quán đã hết khách, ông chủ Châu béo, A Anh, A Kiến bận rộn thu dọn bàn ghế, ti vi vẫn nhiệt tình nói. A Kiến lại bê hai chậu bát đầy ắp đến cho Bạch Thảo.

Nhược Bạch lặng lẽ rửa bát đĩa.

Anh rửa một chiếc, cô lau một chiếc, dần dần, bát đĩa sạch đã xếp thành một ngọn núi nhỏ.

“Em... em hôm nay thi đai đen rồi!” Bạch Thảo phá bầu không khí trầm lặng.

“Ừ!”

Nét mặt Nhược Bạch vẫn lạnh tanh.

“...Cảm ơn anh”

Các khoản cần chi tiêu quá nhiều, kinh phí lên đai đen bao giờ cũng bị cô xếp cuối danh sách các khoản cần chi.

Nếu như anh không giấu giúp cô nộp giúp khoản phí, lại ra lệnh chocô đi thi, Bạch Thảo cũng không biết đến khi nào mình mới được lên đai đen.

Nhược Bạch bê chậu bát bẩn cuối cùng đặt dưới vòi nước, dường như không nghe thấy cô nói gì.

“Em sẽ cố gắng trả tiền anh sớm nhất.”

Tháng sau lĩnh lương cô sẽ có tiền trả anh. Còn áo ngực, vẫn có thể chịu đựng thêm hai tháng nữa.

“Anh nói rồi, kinh phí đại diện do anh trả.” Nhược Bạch cầu mày, đổ một ít nước rửa bát ra chậu, dùng tay khuấy đều, bọt xà phòng nổi lên đầy chậu.

“Không, tháng sau em sẽ trả anh.”

Bách Thảo vội nói, cô biết điều kiện của Nhược Bạch cũng không tốt cho lắm.

Nhược Bạch lại trầm ngâm.

Cho đến khi chậu bát đã rửa xong, anh mới nghiêm giọng nói:

“Thi lên đại là quyền của em, anh đã ép em đi thi nên mọi kinh phí anh sẽ chịu.”

“Không phải thế...”

“Việc em cần làm là...” Anh ngắt lời cô, bê chồng đĩa cao ngất ngưỡng như núi đã được cô lau sạch đến tủ bát trước quầy, nói tiếp: “... Giành được tư cách dự thi Cup Taekwondo thế giới”.

Cup Taekwondo thế giới...

Bách Thảo sững người, nhìn anh xếp bát đĩa vào trong tủ. Đúng vậy, cup Taekwondo thế giới được tổ chức tại Hồng Kông vào mùa thu năm nay. Mấy tháng trước, lãnh đạo Cục Thể thao Quốc gia đến thị sát có đặc biệt nhắc đến, do cơ sở huấn luyện Ngạn Dương có thành tích nổi bật nên sẽ có tư cách tương đương với đội tuyển quốc gia tham dự cuộc thi này.

“Lần này, anh muốn em thắng Đình Nghi.”

Xếp hết bát đĩa vào tủ, trong làn gió mát đêm đầu hạ Nhược Bạch nói với cô như vậy.

3. Chương 3

Về đến Tùng Bách võ quán mười giờ đêm. Nhược Bạch và Bách Thảo đi trong sân đình viện tĩnh mịch, trên đường gặp mấy đệ tử.

“Chào Nhược Bạch sư huynh.”

“Chào Bách Thảo sư tỷ.”

Thấy hai người, đám đệ tử lập tức nhường đường, ánh mắt cung kính nhìn họ, cúi chào rõ to.

Nhược Bạch hơi cúi đầu.

Bách Thảo khẽ cúi mình đáp lễ.

Ba năm nay, đệ tử của Tùng Bách võ quán hết lớp này đến lớp khác, có người thi đỗ trường đại học ở tỉnh khác, có người không tiếp tục luyện Taekwondo, đám đệ tử mới dần dần trở thành chủ lực của võ quán, nhất là từ năm ngoái, sau khi Tùng Bách võ đoạt chức quán quân trong cuộc thi đấu hàng năm giữa các võ quán, đệ tử ghi danh theo học rất đông.

“Cậu còn về muộn hơn cả mình!”

Hiếu Huỳnh đang đánh răng chuẩn bị đi ngủ, thấy Bách Thảo lập tức cười khúc khích: “Cậu lại hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh đấy à?”

“...Mình... mình... chưa từng hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh”, Bách Thảo hấp tấp giải thích.

Không biết từ bao giờ Hiếu Huỳnh cứ nhất định cho rằng cô với Nhược Bạch sư huynh đang có chuyện yêu đương, chỉ cần học đi về muộn một chút là Hiếu Huỳnh bắt đầu trên chọc.

“Lại lừa mình rồi!”

Hiếu Huỳnh nguyền cô, yêu thì có gì mà phải căng thẳng thế chứ. Hơn nữa, đâu phải Hiếu Huỳnh chưa nhìn thấy cô và Nhược Bạch đi với nhau, hai người đã dắt tay nhau đi trên phố rồi, lại còn cái đêm cả hai ngồi sóng vai dưới ánh trăng nữa, nói không phải họ yêu nhau thì có quỷ mới tin.

“Nhưng mà, tiếc là cậu về muộn quá!” Thấy cô rồi rít muốn giải thích, Hiểu Huỳnh đổi chủ đề: “Vừa rồi Sơ Nguyên sư huynh gọi điện từ Mỹ về”.

“Sơ Nguyên sư huynh?”

Tim Bách Thảo đập mạnh, bàn tay cầm chiếc cặp định đặt xuống bàn, chợt nắm chặt lại.

Đúng thế, cũng lâu rồi không nhận được điện thoại của Sơ Nguyên sư huynh.” Hiểu Huỳnh nằm trên giường lật mấy trang cuốn truyện tranh, tiếp tục: “Chớp mắt Sơ Nguyên sư huynh đi Mỹ du học đã được ba năm, lâu lắm không gặp, không biết có phải anh ấy ngày càng đẹp trai, quyến rũ hơn không”.

Ba năm rồi...

Nhớ lại hình ảnh Sơ Nguyên sư huynh, ấn tượng trong Bách Thảo trở lên mơ hồ, chỉ nhớ hơi thở như nước diết trùng, bàn tay dịu dàng xoa đầu cô và giọng nói ấm áp của anh.

Anh đi du học theo hình thức trao đổi sinh viên giữa hai trường đại học, đó là quyết định hết sức đột ngột. Cô vừa bình phục sau trận thua Đình Nghi, anh đã lên máy bay đi Mỹ rồi.

Sau đó, anh không quay lại nữa.

Mới đầu, cô định viết thư theo địa chỉ anh để lại, nhưng đến bưu điện mới biết cước gửi đến Mỹ rất đắt nếu Hiểu Huỳnh gửi thư, cô có thể gửi kèm thư của mình, nhưng Hiểu Huỳnh cười, bảo thời đại này ai còn viết thư, mọi người đều liên lạc bằng email.

Cô không có máy tính. Cũng không có tiền lên mạng.

Mới đầu, cô nhờ Hiểu Huỳnh khi nào email cho Sơ Nguyên sư huynh thì chuyển lời hỏi thăm của mình đến anh. Nhưng lâu dần, Hiểu Huỳnh viết ngày một ít, cô cũng ngại không muốn tiếp tục làm phiền bạn.

“Sơ Nguyên sư huynh là người tốt, sư mẫu vừa nói với anh ấy bệnh khớp của mẹ mình, Sơ nguyên lập tức gọi điện hỏi thăm, còn nói nếu cần anh ấy sẽ gửi thuốc từ Mỹ về cho”, Hiểu Huỳnh cảm kích nói. Sau đó, cô ngược nhìn Bách Thảo đang ngơ ngẩn thu xếp sách vở: “À, Sơ Nguyên sư huynh cũng hỏi thăm cậu đấy!”.

Hơi thở của Bách Thảo đột nhiên ngưng lại.

“Sơ Nguyên sư huynh, hỏi thăm mình à?”

“Đúng, anh ấy hỏi cậu có nhà không, còn muốn nói chuyện với cậu nữa. Đáng tiếc, cậu chưa về nên mình đành nói với anh ấy rằng, cậu đi hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh rồi.”

“Mình không hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh!”

“Ha ha, được rồi, được rồi, lừa cậu đấy, xem cậu cuống lên kia.” Hiểu Huỳnh cười sặc sụa, nói tiếp: “Được rồi, mình nói với Sơ Nguyên sư huynh là cậu đi làm thêm chưa về”.

“Ồ!”

Bách Thảo thở phào một hơi.

“Sau đó, Sơ Nguyên sư huynh lại hỏi...” Hiểu Huỳnh homáy tiếng, bắt chước giọng Sơ nguyên, nhẹ như gió xuân: “Dạo này Bách Thảo có khỏe không?”

Bách Thảo nín thở.

“Mình nói là, ”Rất tốt, Bách Thảo rất khỏe, học cũng giỏi, thi đấu cũng tốt.” Tháng trước tham gia đấu giao hữu với thành phố bên cạnh, đoạt giải quán quân“. Hiểu Huỳnh nhướn hàng lông mày, đắc ý nói. ”Thế nào, trả lời như thế đủ ý tứ chưa, tháng nào đến kỳ cậu cũng đau bụng muốn chết, mình đều không mách Sơ Nguyên sư huynh đấy.”

“Hiểu Huỳnh!”

Bách Thảo đỏ mặt.

“Hơn nữa, mình đã nói với anh ấy là cậu thi lên đại học rồi, hi hi, Sơ Nguyên sư huynh bảo chuyển đến cậu trả lời chúc mừng của anh ấy. Mình đã chuyển xong!”

Nói chuyện một lúc, Hiểu Huỳnh tiếp tục say sưa đọc truyện tranh. Ngồi trên ghế, Bách Thảo bồng bồn thần, nếu về sớm một chút, có khi cô lại được nghe giọng nói của Sơ Nguyên sư huynh rồi.

Bách Thảo lắc lắc đầu, không muốn nghĩ đến chuyện đó, đứng dậy chuẩn bị sách vở cho ngày mai cho vào cặp rồi vào nhà tắm, làm vệ sinh buổi tối.

“Phích nước ở bên dưới, lấy nước nóng mà dùng.”

Tiếng Hiểu Huỳnh vọng lại từ phía sau, Bách Thảo ngẩng người, ngoảnh nhìn.

“Đại nhân Nhược Bạch sư huynh đã dặn, bảo mình để mắt tới cậu, mấy ngày này làm việc gì cũng không được dùng nước lạnh. Phích nước nóng đó mình đích thân đi lấy cho cậu đấy, không cần cảm tạ đâu.”

Hiểu Huỳnh ngừng đầu khỏi cuốn truyện, nói tiếp:

“Vì thế, nói hai người yêu nhau cậu còn cố cãi. Tối qua làn da đầu tiên của cậu, lúc cậu, lúc tập mắt cậu trắng nhợt, mồ hôi vã ra, Nhược Bạch sư huynh đến hỏi mình, có phải cậu ốm không. Mình bảo, ngày đầu tiên của kỳ, bao giờ cậu cũng đau dữ dội, lần thi đấu trước, cũng do vào đúng ngày đó mà bị mất oan hai điểm, suýt thua. Vậy là, Nhược Bạch sư huynh mang đường đỏ đến, bảo nhất định phải giúp cậu bồi dưỡng. Nhược Bạch chăm sóc cậu như cây, cậu còn đánh lừa mình, không chịu nhận, thật không coi mình là bạn rồi, huhu.”

“Không, không phải thật mà.”

Bách Thảo pha nước ấm vào bồn rồi dùng khăn ấm, áp lên mặt một lát, cảm thấy mệt mỏi cả ngày từ từ tiêu tan. Xong xuôi, quay trở lại bàn học, cô nhìn thấy túi đường đỏ trên đó.

Nước đường đỏ trong cốc bốc lên làn hơi vẩn vút, do dự một lát, cô nói: “Nhược Bạch sư huynh muốn mình chuẩn bị sức khỏe thật tốt... để tham dự Cup Taekwondo thế giới lần này”.

Lòng xao chuyển theo ngòi bút, những hàng chữ màu đen như nước chảy mây trôi hiện ra, mặc dù viết trên giấy cũ, không hề ảnh hưởng phong thái cốt cách của thể chữ. Đợi mực khô, Nhược Bạch trầm ngâm ngắm nghía, đặt sang bên, lại lấy ra tờ khác, tiếp tục viết.

“Cậu quá kém, ngay giấy đen cũng là loại xấu nhất, hôi quá!” Diệc phong khịt mũi mấy cái, nằm ngáp trên giường. “Bách Thảo có biết, sau khi nộp lệ phí thi lên đại cho cô ấy, cậu nghèo thế này không?”

Nhược Bạch không trả lời.

Gác nhẹ đầu bút lông ngấm đủ mực lên nghiên, Nhược Bạch lặng lẽ nhìn trang giấy, trầm ngâm một lát, lại viết tiếp.

“Vì Cup Taekwondo lần này hả?”, Diệc phong uể oải nói, “Tôi cũng đã xem quy định và thể lệ thi, tuyển thủ nhất thiết phải đạt trình độ “đoạn”, trên đai đen mới được đăng ký dự thi. Cậu mất nhiều công sức vào cô ấy như vậy có đáng không? Mấy năm nay, thời gian cậu tập cho cô ấy nhiều hơn tập cho bản thân”.

“Cô ấy không cần biết những cái đó.” Nét chữ cứng cỏi, thanh thoát trong cuốn “Xích Bích phú” hiện lên như múa trên trang giấy cũ, giọng Nhược Bạch dừng dừng: “Vả lại, tôi làm những việc đó, không phải vì cô ấy”.

Diệc Phong nhướn mắt liếc nhìn anh.

“Cậu không thấy đáng tiếc hay sao?”

Cả thiên “Xích Bích phú” đã viết xong, Nhược Bạch cũng chưa trả lời. Diệc phong thở dài, vớ chiếc quạt nan quạt mấy cái, mới chớm hè trời đã bắt đầu nóng.

Lát sau, Diệc phong lại hỏi:

“Nhược Bạch, đừng trách tôi dội nước lạnh vào cậu. Tôi cảm thấy, mặc dù cô ấy có đủ tiêu chuẩn ghi tên, cũng không có hy vọng dự thi.”

“Cup Taekwondo thế giới năm nay...”

Hiếu Huỳnh ngây người nhìn Bách Thảo, không biết nên nói gì, đắn đo chần chờ hồi lâu vẫn không biết nên nói thế nào. Cuối cùng, một tia sáng lóe lên trong mắt, cô vui reo to:

“Có rồi, Bách Thảo, cậu phải tăng cân để lên hạng cân cao hơn mới được! Như vậy có thể không cần cũng Đình Nghi...”

Soạt!

Ngon quá.

Quên mất đường đỏ pha bằng nước sôi, vừa nhấp một ngụm, Bách Thảo bị bỏng, phải lấy ray bịt miệng.

“Thế nào? Chưa bỏng mồm chứ?!” Hiếu Huỳnh từ trên giường nhảy xuống, kéo tay Bách Thảo: “Há ra xem nào, trời ơi, phỏng lên rồi! Đi, đến phòng mẹ mình để mẹ mình bôi thuốc cho”.

“Không cần đâu!” Bách Thảo vội kéo tay Hiếu Huỳnh, nói: “Thím Phạm ngủ rồi, đừng đánh thức, hơi phỏng một chút thôi, không đau nữa”.

“Mẹ mình tối nào cũng xem phim dài tập, chưa đến một giờ đêm thì chưa ngủ đâu.” Hiếu Huỳnh không để ý lời Bách Thảo, gọi với sang phòng ngủ đâu. “Hiếu Huỳnh không để ý lời Bách Thảo, gọi với sang phòng bên: “Mẹ! Mẹ ngủ chưa?”

“Chưa, đang xem ti vi!”

Giọng thím Phạm cũng vang như Hiếu Huỳnh. “Bố có nhà không?”

“Không.”

“Con với Bách Thảo sang đó nha!” “Sang đi!”

“Vừa hay, xem quảng cáo đi!”

Khi Hiếu Huỳnh kéo Bách Thảo đi vào, thím Phạm ngồi bên giường vẫy tay, cười xởi lởi ra hiệu cho hai cô gái lại gần. Ti vi đang quảng cáo dầu gội đầu, một nhãn hiệu rất nổi tiếng. Một thiếu nữ trong bộ võ phục trắng tinh tung người bay lên không, xoay một vòng, mái tóc dài đen nhánh xoắn tung, óng mượt mê hồn.

Hình ảnh cuối cùng đọng lại nụ cười của thiếu nữ đó.

Dịu dàng, diễm lệ như đoa hoa bách hợp.

Đó là Đình Nghi.

Bách Thảo ngây người nụ cười của thiếu nữ đó. Dịu dàng, diễm lệ như đoa hoa bách hợp. Đó là Đình Nghi.

Bách Thảo ngây người nhìn nụ cười đó, người mẫu đại diện cho nhãn hiệu này trước đây không phải Đình Nghi, có lẽ Đình Nghi là người đại diện mới của sản phẩm. Cô rất hiểu câu mà Hiếu Huỳnh chưa nói hết, nếu cô tăng cân, lên hạng, cân cao hơn thì có thể tránh thi đấu với Đình Nghi, không phải cạnh tranh với cô ấy.

Chỉ vì sự tồn tại của Đình Nghi, cô mới hầu như không có cơ hội.

“Tưởng là quảng cáo gì ghê gớm lắm, có gì hay đâu.” Hiếu Huỳnh tỏ ra không hứng thú, từ trận đấu giữa các võ quán năm đó, chứng kiến Đình Nghi ra tay với Bách Thảo tàn nhẫn như vậy, cô không còn thích và sùng bái Đình Nghi như hồi nhỏ nữa.

“Con bé này, đây là quảng cáo của Đình Nghi mà!” Thím Phạm vui vẻ, nói tiếp: “Mẹ đã đếm rồi, tối nay phát ba chương trình quảng cáo của Đình Nghi là bánh quy, mỹ phẩm và dầu gội đầu. Hiếu Huỳnh, con xem Đình Nghi đây, càng ngày càng đẹp, lại rất giỏi giang”.

“Đình Nghi! Đình Nghi! Chán chết được!”, Hiếu Huỳnh trợn mắt, “Mẹ thích đến thế thì nhận người ta là con nuôi đi, đằng nào con cũng không đẹp, không giỏi giang mà.”

“Mẹ cũng muốn, nhưng không có phúc”, thím Phạm trêu.

“Thôi xin mẹ!” Hiếu Huỳnh tức giận, “Mẹ xem người ta, đã tập Taekwondo mà còn để tóc dài, lúc thi đấu có phiền toái không, chẳng chuyên nghiệp chút nào. Còn nữa, mẹ xem, người ta càng ngày càng giống siêu

saocủa làng giải trí, suốt ngày đóng phim quảng cáo, tham gia các loại hoạt động,nửa năm cũng không thấy tập luyện, có gì hay!”

“Cho dù thế nhưng cứ thi đấu là người ta giật giải vô địch!” Thím Phạm tiếp tục xem ti vi, lúc này bộ phim Hàn Quốc lại tiếptục. “Thôi, không nói nữa.”

“Bách Thảo có kém gì!”, Hiểu Huỳnh va tức, “Bắt đầu từ năm ngoái, Bách Thảo cũng là nhà vô địch!”.

Thím phạm ngáy người nhìn Bách Thảo, cười lớn, vỗ vào tay cô,nói:

“Ồ, Bách Thảo rất ngoan, cũng rất giỏi.”

Thím Phạm hồ hởi, nhưng lòng Bách Thảo lại u ám.

Bắt đầu năm ngoái, những cuộc thi đấu trong nước Bách Thảo thamgia đều đoạt chức vô địch. Nhưng tất cả những giải đấu đó đều không có ĐìnhNghị tham gia, hơn nữa đều là những giải đấu quy mô nhỏ. Những cuộc thi lớn cấpquốc gia, cơ sở huấn luyện chỉ được một suất tham gia, huấn luyện viên ThắmNinh luôn cửa Đình Nghị, lần nào cô ấy những không phụ lòng, đều đạt chức vô địch.

Mà sau cuộc thi đấu giữa các võ quán năm đó, Hiền Võ võ quán tuyênbố, để tạo điều kiện cho nhiều võ quán có cơ hội đoạt chức vô địch, Đình Hạo vàĐình Nghị dẫn dắt Hiền Võ võ quán ba năm liên tiếp dành vô địch từ nay khôngtham gia giải đấu đó nữa. Cho nên, giải vô địch năm ngoái, Bách Thảo giành đượcchức vô địch cũng trong hoàn canhhrr không có Đình Hạo, Đình Nghị tham dự.

Thắng lợi mà cô giành được trong trận đấu không có Đình Nghị.

Ba năm nay, hằng ngày cô nỗ lực khổ luyện, hy vọng có ngày có thểrửa nhục, thực sự chiến thắng Đình Nghị. Tuy nhiên, ba năm nay, cô không hề có cơ hội giao đấu với Đình Nghị.

Hiểu Huỳnh lấy thuốc từ trong ngăn kéo, thận trọng bôi cho BáchThảo, sau đó, hai cô gái lại trở về phòng, bỏ thím Phạm ngồi một mình xem tivi.

Trở về giường ngủ, lật mấy trang cuốn truyện tranh đang xem dở,nhưng không còn hứng thú xem tiếp, Hiểu Huỳnh thở dài:

“Thật tủi thân quá, cậu xem, Đình Nghị cả ngày không luyện tập màthi đấu vẫn đạt thành tích tốt như vậy. Chẳng lẽ chị ta xuất thân trong giadình có truyền thống Teakwondo nên trong người có gene thiên tài bẩm sinh,những người khác đều là hạng tầm thường?”

“Nếu không phải là thiên tài thì đành nỗ lực!” ...”

Ngồi trước bàn học, Bách Thảo tháo chiếc dây buộc tóc trái dầuxuống, lấy lược chải đầu. năm xưa thăm hại trong tay Đình Nghị, cô cũng có suyngĩ như vậy, cũng từng hoài nghi, dù cố gắng bao nhiêu cô cũng không phải làđối thủ của Đình Nghị.

“Nhưng thiên tài là do trời sinh, không phải cứ cố gắng làthành!”

Mặc dù rất khâm phục ý chí ngoan cường của Bách Thảo, nhưng HiểuHuỳnh vẫn cảm thấy nên để Bách Thảo nhận ra sự thật vẫn hơn. Cô không muốn lạithấy Bách Thảo bị tổn thương bởi Đình Nghị, tham gia Cup Taekwondo thế giới làđiều không tưởng, huấn luyện viên Thắm Ninh chỉ có thể cử Đình Nghị tham gia,hoàn toàn không nghĩ đến Bách Thảo.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt chiếc dây buộc tóc, ký ức Bách Thảo trởlại ngôi nhà gỗ nhỏ ba năm trước.

...

“Người ta thường thíchcoi những người chiến thắng trong thi đấu là thiên tài, cho rằng họ có tư chấtbẩm sinh...” Sơ Nguyên cúi đầu, vừa bôi thuốc lên cho những vết bầm cántay cô vừa nói.

Tinh thần cô đang sa sút

Giọng anh rất ấm.

“... Nếu có một ngày,em có thể chiến thắng đối thủ, trở thành kẻ mạnh mẽ, lúc đó có lẽ người ta sẽcho rằng em có tư chất bẩm sinh.”

...

Những ngày sau đó, sau khi kết thúc buổi tập thông thường, Nhược Bạch đều giúp cô tập thêm một tiếng nữa với chiếc dây thun buộc mắt cá chân. Chỉ cần trước khi ra đòn, cô có những động tác thừa, anh lập tức kẹp chân cô lại, mấy ngày liền, mắt cá chân cô bị dây thun xiết, vừa sưng, vừa đau. Tuy nhiên, cũng chính vì cơ thể có phản ứng vô ý thức với đau đớn, động tác ra chân của cô ngày càng trở nên nhanh nhẹn, dứt khoát.

“Hãy a!!!”

Bách Thảo xoáy người tung chân đá trên không, dòng không khí quanh cô bị cuốn thành vòng xoáy, trong vòng xoáy cực mạnh đó, cơ thể cô vọt lên rất cao, như một pha quay chậm. “Bốp, bốp”, cô đá liên hai cú, sức mạnh của đường lực đó, kéo phăng chiếc dây thun trong tay Nhược Bạch.

Nhược Bạch kinh ngạc.

Sức mạnh của đường lực, độ à cô vọt lên...

Nếu sau khi đá hai cú đó...

Từ trên không rơi xuống, Bách Thảo hốt hển thu chân, điều chỉnh hơi thở, vén những sợi tóc dính vào mặt.

Lần này, cô lại trực tiếp ra chân. Hôm nay, không bị anh dùng dây thun kéo lại lần nào, cô nói đầy sung sướng:

“Nhược Bạch sư huynh, hình như em đã tìm thấy cảm giác rồi! Chỉ cần khi ra chân, không nên quá quan tâm đến động tác, chỉ cần đứng vào lúc tung chân, trong lòng có cảm giác, chân tức khắc có phản ứng, là có thể...”

“Không nên vui mừng quá sớm, đây chỉ là huấn luyện, không có áp lực gì, quan trọng là khi thi đấu kia”, Nhược Bạch lạnh lùng nói.

Bách Thảo đỏ mặt.

Đúng vậy, trước đây hầu như trong lúc tập luyện cô cũng từng khắc phục được cái tật khê nhắc chân của mình, nhưng vào thì đấu, vừa có áp lực thì tất cả lại tái phạm.

“Vậy thì... Nhược Bạch sư huynh, chúng ta tiếp tục đi!”

Bất chấp mồ hôi trên trán, cô nắm chặt tay, chuẩn bị tư thế. Cô không tin mình không khắc phục được tật xấu đó.

“Lần trước huấn luyện Thẩm đã nhắc, tại sao em vẫn chưa cắt tóc!” nhìn cô một lát, Nhược Bạch cầu mày nói, đoạn ném cho cô chiếc khăn mặt, không để cô tập tiếp.

“Dạ?”

Cô ngớ người, sờ lên đầu. Mặc dù đã dùng dây hình trái dâu buộc chặt, nhưng mớ tóc trước trán vẫn xoa ra, xoa xuống mắt, làm vướng tầm nhìn.

“Mau cắt đi, ảnh hưởng tập luyện.”

“...”

Không biết vì sao cô do dự một lát, mới trả lời:

“Vâng!”

Hôm sau là thứ Bảy, nghĩ đến chuyện cần cắt tóc, buổi chiều Bách Thảo cố ý nghỉ sớm hai tiếng đồng hồ, vội vàng đến cửa hiệu cắt tóc mình vẫn hay cắt. Cửa hiệu chưa mở, trên cửa kính có dán mảnh giấy viết “Cho thuê lại cửa hàng”. Chủ cửa hiệu bên cạnh cho cô biết, con dâu của bà chủ đó sinh con nên phải về chăm sóc cháu.

Bách Thảo ngẩn người.

Cửa hiệu này giá rẻ nhất, mỗi lần cắt chỉ có hai đồng các hiệu khác ít nhất cũng năm đồng. Tháng này thầy giáo lại yêu cầu mua thêm sách tham khảo... Cô vốn đã không đủ tiền, lại còn phải tiết kiệm tiền trả Nhược Bạch sư huynh, làm thế nào đây?

Đi trên đường, Bách Thảo buồn rầu nhìn quanh, hy vọng tìm thấy một hiệu nào rẻ hơn.

Hai bên đường toàn những cửa hiệu bán đồ trang sức, treo đầy những khuyên tai, vòng tay, dây chuyền, kẹp tóc... đủ màu sắc lóng lánh, lại còn những món đồ linh tinh khác mà cô không hiểu dùng để làm gì.

Đi mãi, đi mãi.

Đột nhiên hình như bị một tia sáng làm lóa mắt, cô dừng bước,

Trong một quầy trang sức phía tay phải, giữa những món đồ đầy đặc trên miếng vải nhung màu xanh thẫm, một chiếc kẹp tóc đính hình trái dâu tây được ánh mặt trời chiếu vào, tỏa ra những tia sáng lóa mắt. Trái dâu tây nhỏ xinh, màu đỏ, lóng lánh, đáng yêu đính trên chiếc kẹp tóc.

Hình như cùng loại với cái dây buộc tóc hình trái dâu trên đầu cô.

Tim đập thình thịch.

Rõ ràng biết không nên đi vào đó, nên đến một hiệu rẻ tiền hơn, cô không có tiền mua thứ này, nhưng bước chân như không chịu sự điều khiển của cô. Bách Thảo giơ ngón tay chạm vào chiếc cặp đó, cảm giác trơn nhẵn, nhìn kỹ, quả nhiên cùng loại với chiếc dây buộc tóc có trái dâu tây của cô!

“Thích thì cứ thử đi.”

Cô chủ hiệu còn trẻ, tóc nhuộm vàng, xoắn xù lên như ổ gà đang mải mê theo dõi chương trình ca nhạc từ chiếc ti vi bé tẹo trên nóc tủ, không ngẩng đầu, nói với cô.

“Em... em không có tiền mua, có thể thử không?”, Bách Thảo luống cuống nói.

“Không sao, cứ thử đi xem có thích không?”, cô chủ hiệu, đang hát theo ti vi, nói, “Vả lại, ở đây rẻ lắm, em mua được!”

“Vâng!”

Không kìm được nổi cảm dỗ, cô thận trọng gỡ chiếc kẹp trên miếng vải nhung xuống. Cô chủ hiệu đưa cho cô cái gương có cán, cô cầm gương, thử cặp lên tóc mình.

“Cài lên mái tóc trước trán ấy.”

Cô chủ nhìn cô vụng về cài chỗ nọ chỗ kia, sốt ruột bước đến, tận tay chỉnh sửa một chút trên trán cô, rồi cài vào đám tóc mái trước trán.

” Nhìn xem, đẹp chưa!”

Cô chủ ngẩng ngó một hồi rồi nói.

Trong gương, Bách Thảo lần đầu tiên phát hiện, hóa ra tóc mình cũng có thể ngoan ngoãn, chịu phục tùng như vậy. Trước đây cô thường cắt ngắn, hoặc là để dài rồi buộc lại. Kẹp lên đỉnh đầu, trước nay, chưa bao giờ mái tóc cô lại ngoan ngoãn ôm lấy khuôn mặt như bây giờ.

Trái dâu tây đỏ ối ánh lên mái tóc đen nhánh của cô.

Giờ cô mới phát hiện ra thì ra khuôn mặt mình hình trái xoà gầy gầy, chứ không phải tròn tròn như cô vẫn tưởng.

Còn nữa, cô cứ nghĩ trông mình giống con trai, nhưng trong gương lúc này lại cô là một cô gái thực sự.

Soi nghiêng chiếc gương trong tay, cô còn có thể nhìn thấy chiếc dây buộc có gắn hình trái dâu tây trên túm tóc vểnh đuôi ngựa sau gáy mình. Chúng phản chiếu lẫn nhau, phối hợp, lóng lánh như một đôi...

Trong lòng dẫn đo một hồi, Bách Thảo mím môi, lặng lẽ nắm chặt trong tay hai đồng tiền định dành để cắt tóc. Có lẽ, cô có thể tìm được cửa hiệu rẻ hơn, chỉ cần một đồng có thể cắt, có lẽ cô có thể tiết kiệm một đồng để mua chiếc cặp này.

“Chiếc cặp này bao nhiêu tiền ạ?”

Lời nói ra, Bách Thảo lập tức hối hận. Từ lúc nào cô trở nên điệu đà, thích trang điểm như vậy, dấu tiết kiệm được một đồng cũng nên tích lại trả Nhược Bạch sư huynh mới phải.

“Trông em có vẻ cũng không có tiền...” chủ hiệu nhìn cô, nghĩ một lát rồi nói: “... Trả chị mười đồng là được!”

“Mười đồng?”

Bách Thảo như lặng đi, không tin vào tai mình.

“Đúng mười đồng là rẻ đấy, trước đây dạng này mười năm đồng chị mới bán, nhưng thấy em cặp đeo bán rẻ.” Nói xong, cô chủ hiệu lại ngoảnh vào xem ti vi.

Thì ra một chiếc kẹp tóc lại đắt như thế.

Bách Thảo hoang mang.

Vuốt ve chiếc cặp một cách lưu luyến, cô lại soi gương rồi mới thận trọng gỡ xuống, chỉ sợ làm hỏng phải đền.

“Ha ha thì ra cậu cũng mua những thứ này!”

Như có mắt sau lưng, giọng Hiểu Huỳnh vọng đến từ phía sau khiến cô giật mình, tay run, suýt làm rơi cái cặp.

“Đừng tháo vội, để mình xem nào.”

Bất chấp sự kháng cự của Bách Thảo, Hiểu Huỳnh lại cài lên đầu chocô, nhìn trái nhìn phải, trố mắt, mừng rỡ.

“Oa, đẹp quá, khác hẳn cậu ngày thường, trông vừa đáng yêu vừa nữa tính. Rất đẹp! Rất đẹp! Nhược Bạch sư huynh, anh thấy thế nào, có phải rất đẹp không?”

Nghe Hiểu Huỳnh nói vậy, Bách Thảo mới chú ý, thì ra Nhược Bạch cũng có mặt.

Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, chiếc quần bò màu trắng loang lổ, vai khoác ba lô đứng cách Bách Thảo mấy bước, ánh mắt lơ đãng dừng lại trên chiếc kẹp tóc dâu tây trên tóc cô.

Mặt Bách Thảo đỏ bừng.

Không biết vừa hồi, lúc cô soi gương anh có nhìn thấy không thích thấy cô mất thời gian vào những chuyện ngoài tập luyện.

“Đẹp đấy, mua đi, mua đi! Vừa rồi cậu hỏi giá chưa, bao nhiêu tiền?” Hiểu Huỳnh vui vẻ, hiếm khi Bách Thảo đến quây trang sức.

“Mình không định mua”, Bách Thảo vội nói, không dám nhìn Nhược Bạch.

“Sao lại không mua, đẹp thế mà! Hơn nữa, hôm qua cậu đã chẳng nói, tóc lò xo, tập xong sẽ đi cắt đó sao? Nếu mua chiếc kẹp này có thể kẹp gọn tóc mái lại, không phải cắt tóc nữa! Ái chà!!”

Như phát hiện ra lục địa mới, Hiểu Huỳnh đi vòng ra sau lưng cô, kinh ngạc reo lên.

“Chiếc kẹp này rất hợp với dây buộc tóc của cậu, đều gần quả dâu tây! Có duyên đấy, mua đi, mua đi, bà chủ bao nhiêu tiền?”

“Mười đồng”, chủ hiệu nói.

“Mười đồng? Rẻ hơn được không?”, Hiểu Huỳnh mặc cả.

”Mình không muốn mua thật mà, mình chỉ... chỉ... thử thôi...”, Bách Thảo nắm cánh tay Hiểu Huỳnh sốt ruột nói.

“Thôi đi, mình biết tổng cậu rồi, nếu không thích sao cậu lại thử?” Không để ý đến cô, Hiểu Huỳnh nói với chủ hiệu: ” Bà chủ, rẻ hơn được không?”.

“Anh đi trước đây.”

Bên kia, Nhược Bạch cầu mày, ngắt lời Hiểu Huỳnh.

“Vâng!”

Bách Thảo vội cúi chào. Cô biết Nhược Bạch kiêm nhiệm trợ giảng lớp đại chúng nên phải đến trung tâm huấn luyện sớm hơn.

“Tạm biệt Nhược Bạch sư huynh, chúng em sẽ không đến muộn đâu!”, Hiểu Huỳnh vẫy tay với anh.

Mất tiền Nhược Bạch, Bách Thảo hơi bối rối.

“Lại còn nhìn theo à?”, Hiểu Huỳnh trêu, nháy mắt với Bách Thảo, “Có phải cậu đang nghĩ tại sao Nhược Bạch sư huynh và Hiểu Huỳnh lại cùng xuất hiện đúng không? Ha ha, yên tâm đi. Mình không hẹn hò với anh Nhược Bạch sư huynh đâu, mình vừa gặp anh ấy ngoài ngã tư thôi!”

“Mình... mình không nghĩ thế!”, Bách Thảo lắp bắp.

“Được rồi!” Hiểu Huỳnh dần hòa, nói tiếp: “Cậu có biết Nhược Bạch sư huynh đi đâu không? ở ngã tư có một công ty dịch thuật, anh ấy nhận một đồng tài liệu về dịch. Diệc Phong nói, dạo này Nhược Bạch sư huynh nhận rất nhiều tài liệu, đêm nào cũng thức rất khuya”.

Lòng cô se lại.

Bách Thảo nắm chặt hai đồng trong tay, cảm thấy trong ngực có vật gì nặng trĩu, ngỡ người trong giây lát, nhưng nghe tiếng Hiểu Huỳnh nói với cô chủ hiệu, Bách Thảo chợt tỉnh mộng.

“Làm gì có chuyện nói bao nhiêu bàn bấy nhiêu, bớt đi!”

“Mười đồng là rẻ lắm rồi, cái kẹp có mười đồng, cô đến shop mà xem, cùng loại thế này mấy trăm đồng ấy chứ!”

“Thôi đi, hàng này sao bì được với hàng hiệu! Chị xem, chiếc dây buộc tóc trên đầu bạn ấy là hàng hiệu xin.” Hiểu Huỳnh lấy chiếc dây buộc tóc trên đầu Bách Thảo, vẽ thành thạo, nói: “Quả đầu tây của chiếc này là đồ pha lê, sáng trong, lông lạnh thế này, còn chiếc của chị, chị xem làn nhựa bình thường, mặc dù nhìn cũng khá, nhưng làm sao sánh được với hàng hiệu”.

Chủ hiệu không biết nói sao.

Chiếc dây buộc tóc trong tay Hiểu Huỳnh bị đưa đi đưa lại, sợ rơi, Bách Thảo vội lấy lại. Cô cúi đầu, đang định buộc lại mái tóc, đột nhiên phát hiện trong chiếc ti vi nhỏ xíu trên nóc tủ...

“Ấy, chẳng phải Đình Nghi sao?”

Hiểu Huỳnh cũng phát hiện ra, ngó đầu nhìn.

Đó là chương trình khách mời truyền hình, thu hút đông người xem nhất, dẫn chương trình là MC nổi tiếng của kênh, khách mỗi tuần đều là những nhân vật có tiếng thuộc các giới trong xã hội. Đình Nghi cười mỉm, dịu dàng ngồi trên salon, cô mặt váy lụa liền thân màu trắng sữa.

“Xem ra chị ta đúng là minh tinh rồi...”, Hiểu Huỳnh lẩm bẩm.

Nếu không, tại sao suốt ngày xuất hiện trên ti vi. Nếu chỉ nhìn Đình Nghi trong quảng cáo có thể cho rằng do đã qua chỉnh sửa kỹ thuật nên đẹp lên nhiều, nhưng bây giờ, gặp Đình Nghi trong chương trình khách mời, trông rất thật, mắt sáng, răng trắng, nụ cười mê hồn, dáng chuẩn, tư thái duyên dáng, tự nhiên, quả còn đẹp hơn những minh tinh đích thực của làng giải trí.

Bách Thảo lại chú ý đến mái tóc của Đình Nghi.

Mái tóc dài đến vai, đen óng, mềm mại, lượn sóng, trong dáng điệu như thái thoát chút mệt mỏi, càng thêm yêu kiều.

“Trên sân đấu, cô mau lẹ dũng mãnh, đối thủ mới nghe tên đã khiếp sợ”, MC hiểu kỳ hỏi, “Nhưng nghe nói trước mặt bạn trai, cô như con chim nhỏ yếu ớt, rất biết làm nũng, đúng không?”

Đình Nghi mỉm cười: “Mỗi cô gái đều thích làm nũng trước mặt bạn trai, đương nhiên tôi cũng không phải ngoại lệ”.

“Ồ!”, Người chủ trì hứng thú, “Bất luận thế nào, anh ấy tuyệt đối không nên làm cô nổi giận, nếu không, một khi nổi giận, anh ấy sẽ bị cô đá cho thảm hại ha ha”.

“Không, tôi không dám chọc giận anh ấy mới đúng!” Khóe miệng lộ nụ cười hạnh phúc, Đình Nghi dịu dàng nói: “Trước đây, anh ấy cũng là một tuyển thủ Taekwondo rất tài năng, mặc dù bỏ tập đã lâu nhưng tôi tuyệt đối không phải là đối thủ của anh ấy”.

“Lần này cô đi Mỹ là để thăm anh ấy phải không?”

“Vâng!”

“Nghe nói, cứ một thời gian là cô bay sang Mỹ thăm anh ấy. Tại sao cô tập luyện căng thẳng như vậy, anh ấy không bay về thăm cô?”

“Anh ấy sang Mỹ học y khoa, chương trình rất nặng còn tôi sau một kỳ huấn luyện là có thời gian nghỉ ngơi phục hồi sức khỏe.”

“À, hiểu rồi, Đình Nghi của chúng ta không những là một cao thủ Taekwondo mà còn một bạn gái rất biết điều!” MC nói đùa.

Ánh mắt rời khỏi màn hình, dừng lại trên chiếc dây buộc tóc dẫu tây trong lòng bàn tay, Bách Thảo hít nhẹ một hơi, cố xua vị đắng vo có dâng lên trong lòng. Cô nắm chặt bàn tay, bỏ chiếc dây buộc tóc vào cặp sách.

“Đi thôi.”

Cô kéo Hiểu Huỳnh rời mắt khỏi chiếc ti vi. Không sớm nữa, nhất định phải cắt tóc xong trước buổi tập.

“Cô bé, không mua cặp tóc à?”, chủ hiệu chìa chiếc kẹp ra hỏi.

“Bớt nữa đi!”, Hiểu Huỳnh nói vọng lại.

“Xin lỗi, em không mua đâu...” Bách Thảo nói với cô chủ hiệu về áy náy rồi kéo tay Hiểu Huỳnh, bước thật nhanh để Hiểu Huỳnh khỏi tiếp tục mặc cả.

“Cứ nghĩ đi, nếu thích thì quay lại.”

“Ôi, mình thấy chị ta sắp siêu lòng rồi, chưa biết chừng đồng ý bàn tám đồng cũng nên. Sao cậu cứ lôi mình đi thế!”, Hiểu Huỳnh vừa đi vừa lườm bà.

“Mình không mua...” Vả lại, tám đồng cũng quá đắt.

“Nhưng cậu cặp rất đẹp, hơn nữa đã mua kẹp thì không cần cắt tóc, cậu xem Đình Nghi... ôi, tóc Đình Nghi đẹp thật...”

“Như vậy ngày nào cũng phải chải đầu.” Tóc ngắn không cần chải, tiết kiệm thời gian.

“Người Đình Nghi vừa nói đến chắc là Sơ Nguyên”, Hiểu Huỳnh đột nhiên lại nói.

“... Ừ, có lẽ thế!”, Bách Thảo trầm ngâm.

Đi Mỹ học y khoa, trước đây từng tập Taekwondo, rất tài năng, trong những người cô biết chỉ có một mình Sơ Nguyên.

“Mình biết Đình Nghi thường xuyên bay sang Mỹ thăm Sơ Nguyên sư huynh, nhưng không ngờ họ đã yêu nhau”, Hiểu Huỳnh vò đầu bứt tai.

Bách Thảo nhớ lại những lần gặp Đình Nghi trong căn nhà gỗ của Sơ Nguyên, có lẽ ngay từ hồi có Đình Nghi đã rất thích Sơ Nguyên sư huynh rồi.

Từ khi Sơ Nguyên sư huynh đi Mỹ, mỗi năm Đình Nghi bay sang đó ít nhất hai, ba lần, mỗi lần thường lưu lại hơn một tuần.

Còn cô chưa hề có cơ hội nhìn thấy Sơ Nguyên sư huynh từ sau khi anh sang Mỹ.

Ba năm nay, mỗi ngày cô đều quét dọn thật sạch xung quanh căn nhà gỗ đó, nhưng có lẽ Sơ Nguyên sư huynh đã không còn nhớ gì về cô nữa.

Tại phòng thay đồ của trung tâm huấn luyện.

Do ngày cuối tuần không phải đi học, Lâm Phong, Quang nhã, Thân Ba đều đến tập từ rất sớm, họ vừa cắt đồ đạc cá nhân vào những ngăn tủ riêng vừa nói chuyện. Lâm Phong nghe nói Đình Nghi sắp về nước, Thân Ba nói có lẽ trong một hai ngày tới, Quang Nhã nói vừa nhìn thấy Đình Nghi trong chương trình khách mời, cứ tưởng Đình Nghi về nước rồi, Thân Ba nói, có lẽ là chương trình đã ghi hình từ trước.

Đang nói, họ nghe thấy những tiếng chân hối hả truyền đến, tiếp theo là giọng hờn giận của Hiểu Huỳnh.

“Thôi đi, trước khi tóc cậu mọc ra, đừng nói quen mình, thật là mất mặt.”

Quang Nhã ngoái đầu, thấy Hiểu Huỳnh mặt mày hầm hầm tức tối đang lấy ba lô che nhẹ mặt, lén lút đi vào, đi theo sau là Bách Thảo.

Như chạm phải điện.

Mắt Quang Nhã tròn tròn.

Cái gì thế này?

“Trời ơi, Bách Thảo, tóc em sao thế?”

Người thứ hai kêu lên là Lâm Phong, cô kinh ngạc bước đến, sửng sốt nhìn mái tóc Bách Thảo.

“À, em mới cắt tóc.”

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Bách Thảo bối rối sờ lên đầu mình, như vậy có lẽ rất tồi tệ. Trong lúc cắt, Hiểu Huỳnh đã kêu lên, cắt xong Hiểu Huỳnh lại kêu lần nữa, thậm chí không chịu đi cùng cô, nói là quá xấu hổ.

“Ai cắt cho em vậy!”

Ngắn kỹ mái tóc Bách Thảo, Lâm Phong nổi giận, không biết xảy ra chuyện gì, tại sao mái tóc của Bách Thảo giống như bị chó gặm như vậy! Ngắn hơn cả tóc bọn con trai thì không nói, lại còn chỗ có chỗ không, có chỗ còn sát vào da đầu, trông như...

Chốc đầu!

“Phạm Hiểu Huỳnh, có phải cậu cắt tóc cho Bách Thảo không?!” ^

Quang Nhã trừng mắt nhìn Hiểu Huỳnh.

“Tôi...” Hiểu Huỳnh bất lực bỏ ba lô vào ngăn tủ, nói tiếp: “Tôi không có may mắn đó! Có thể cắt được mái tóc đẹp dễ như vậy, sáng tạo như vậy, người bình thường như tôi không làm nổi, được chưa!”

“Sao lại đến nông nổi này cơ chứ...”, Lâm Phong xót xa. Cô đưa tay sờ vào những chỗ cắt sát da đầu, nếu sâu hơn một chút nữa, chưa biết chừng lột cả mảng da, bật máu cũng nên. “Cửa hiệu nào cắt cho em thế? Hôm nay hết giờ tập chị đưa em đi gặp bọn họ! Sao lại như thế này chứ, như thế này làm sao có thể đi học được?”

“Xấu lắm sao?”, Bách Thảo thấp thỏm hỏi.

Cắt xong cô chỉ thoáng nhìn vào gương, thấy không đẹp lắm, nhưng cũng không nghĩ nó xấu đến mức này.

“Xấu như ma! xấu như ma!”

Quang Nhã lừ mắt.

Thân Ba bỏ giày vào tủ, lấy võ phục ra, khi đi qua Bách Thảo, anh đẩy cái kính lên sống mũi, nói: “Hiệu cắt tóc đó ít nhất nên trả lại tiền công cho cô”.

“Họ cắt miễn phí”, Bách Thảo bối rối, “Không sao, một thời gian tóc sẽ dài ngay thôi”.

“Miễn phí?”, Quang Nhã không hiểu, hỏi lại.

“Đúng, miễn phí”, Hiếu Huỳnh ngao ngán, vừa cởi giày vừa nói, “ Chính là hoạt động của trung tâm người cao tuổi, học tập Lôi Phong¹, cắt tóc miễn phí cho người qua đường”.

Trên đường đi, nhìn thấy đám biểu ngữ của hội người cao tuổi cắt tóc miễn phí, Mắt Bách Thảo sáng lên, liền chạy ngay vào.

Hiếu Huỳnh đã nói, những người già về hưu đã lâu, họ học cắt tóc cho vui, hoàn toàn không có kỹ thuật gì hết, chắc chắn là rất xấu, nhưng Bách Thảo không nghe, hoàn toàn bị hấp dẫn bởi cái từ miễn phí. Cô đành tự an ủi mình, không đẹp lắm cũng không sao, Bách Thảo xưa nay không coi trọng chuyện đẹp hay xấu.

¹Lôi Phong (1833-1888), tự Thiệu Dật, quê ở Phúc Kiến, Hồ Thành.

Nhưng ông cụ cắt tóc nghe theo yêu cầu “càng ngắn càng tốt” của Bách Thảo bèn lấy tông dơ, ra sức đẩy thật sâu. Cô dám khẳng định đó là lần đầu tiên ông cụ cầm dụng cụ cắt tóc, tay còn run run, cứ run một cái là ra một nắm tóc, run cái nữa là một nắm nữa.

Cô tức đến ói máu.

Ông cụ nhìn mái tóc sau khi cắt xong của Bách Thảo với vẻ lo lắng, hối hận nhưng dường như Bách Thảo ngốc nghếch không nhận ra việc này, lại còn hỏi, lần sau muốn cắt thì đến đâu tìm họ.

“Quả là tiền nào của nấy.”

Bình luận xong, Quang Nhã đứng đờ đẫn nhìn Bách Thảo, đi thẳng vào phòng tập. Lâm Phong đang suy nghĩ có cách nào cứu chữa thì Khấu Chấn, Mai Linh, Thạch Tông, Diệc Phong lục đục kéo vào cũng lần lượt giật mình vì mái tóc của Bách Thảo.

“Em tức ai thế?”

Khi Nhược Bạch bước vào, Bách Thảo đang quỳ lau đệm tập, bóng anh bị ánh mặt trời kéo dài đổ lên người cô.

“Dạ?” Cô ngẩng đầu, không hiểu anh hỏi gì.

“Nếu không muốn cắt thì nói thẳng ra, việc gì hành hạ mái tóc của mình như thế”, Nhược Bạch cầu mày nhìn đầu Bách Thảo, nói.

Rốt cuộc nó xấu đến đâu.

Bách Thảo không kìm nổi, muốn soi gương nhìn lại. Lau đệm xong, tập xong bài khởi động, trong lúc tập hợp chờ huấn luyện viên Thẩm, cô lặng lẽ liếc sang ngang, nét mặt Nhược Bạch vẫn nghiêm nghị như trước.

Cô đưa tay sờ ra sau gáy.

Ôi, hình như có chỗ có tóc, có chỗ trọc lóc. Cô cũng thấy hơi buồn, nhưng lại nghĩ chịu khó một thời gian tóc sẽ mọc dài ra, bất giác lại thấy vui.

Chỉ có điều, huấn luyện viên Thẩm vốn coi trọng hình thức, cũng thích các đệ tử trang điểm sạch sẽ, đẹp đẽ, huấn luyện viên nhìn thấy cô thế này không biết nói sao.

Cánh cửa phòng tập bị đẩy ra.

Thẩm Ninh sắp bước vào Bách Thảo hoảng hốt, cúi đầu thấp phớn.

Cửa vừa mở.

Một đám người rầm rộ ồa vào.

Ánh đèn flash chói mắt, sáng trắng một khoảng, đoàn người tràn vào là mấy chục phóng viên, học chen nhau, đi giật lùi, tay giơ máy ảnh là máy quay, miệng hô to: “Nhìn vào đây, đúng rồi, rất tốt, cười đi!”, “Huấn luyện Thẩm, xin hãy cười lên!”, “OK! Kiếp nữa!”.

Rầm rộ thế này.

Các đệ tử không hiểu, quay sang nhìn nhau, sau đó, nhanh chóng hiểu ra, đây không phải lần đầu họ chứng kiến cảnh này, có lẽ Đình Nghi đã trở về. Đình Nghi khác với họ, họ chỉ là tuyển thủ Taekwondo, còn Đình Nghi là minh tinh, là mục tiêu săn lùng của giới truyền thông.

Quả nhiên, sau cả một đám máy quay, máy ảnh chen chúc, Bách Thảo nhìn thấy Đình Nghi. Không như hình ảnh cô vừa nhìn thấy trên ti vi trong cửa hiệu đồ trang sức. Hình ảnh Đình Nghi bây giờ là mái tóc dài đen nhánh buộc thành chiếc đuôi ngựa dài, bộ võ phục trắng muốt, chỗ tiếp giáp giữa cổ và vai có thêu những bông hoa màu đen tinh tế, càng làm nổi bật vẻ duyên dáng, kiều diễm.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh cùng Đình Nghi bước vào.

Ánh đèn máy ảnh như chớp giập, liên tục hướng về hai người. Đình Nghi dịu dàng, xinh đẹp, huấn luyện viên Thẩm ôm vai Đình Nghi khi chụp mấy kiểu thầy trò tình thâm.

Ổng kính máy quay áp sát hai người.

Một phóng viên cầm micro hỏi Đình Nghi: “Trở về trung tâm huấn luyện, trong người rất khó chịu.” Đình Nghi nhìn huấn luyện viên Thẩm, mỉm cười nói tiếp: “Mong là huấn luyện viên sẽ yêu cầu tôi thật nghiêm khắc, giúp tôi bổ khuyết toàn bộ chương trình tập luyện trong tháng này”.

Huấn luyện viên Thẩm mỉm cười gật đầu, vỗ vỗ vai Đình Nghi.

Các phóng viên lại hướng micro về phía huấn luyện viên Thẩm Ninh, hỏi: “Huấn luyện viên Thẩm, Đình Nghi trở về đội ngũ lần này là chuẩn bị cho cuộc thi Cup Taekwondo thế giới có phải không?”

“Đúng, thời gian sắp tới, chương trình huấn luyện sẽ tập trung vào Cup Taekwondo thế giới.”

“Cô cho rằng trong cuộc thi này, Đình Nghi có bước đột phá gì, liệu có khả năng vào tứ kết không?”

“Điều này còn xem tình hình của cô ấy và tình hình của đối thủ.”

“Cô cảm thấy có khả năng không?”

“Rất có khả năng.”

Các phóng viên hài lòng, lại chụp cảnh Đình Nghi bước vào hàng, cùng đồng đội tập luyện. Một lát sau, các phóng viên vẫn chưa có ý định rời đi, Đình Nghi bước đến, nói nhỏ gì đó với họ

Cuối cùng họ cũng giải tán.

Phòng tập yên tĩnh trở lại, các đệ tử thở phào, bị quấy rầy bởi ánh đèn flash và máy quay, chẳng dễ chịu chút nào. Đình Nghi tỏ vẻ ngại ngùng, nói với huấn luyện viên Thẩm Ninh:

“Xin lỗi, em làm ảnh hưởng đến luyện tập của đội.”

Huấn luyện viên Thẩm cười nói:

“Em là nữ tuyển thủ Taekwondo ưu tú nhất hiện nay, lại xinh đẹp, giới truyền thông săn đuổi, không phải là lỗi của em. Chỉ có điều... nếu lần sau các phóng viên theo đến, em nên thông báo trước để chúng tôi cũng trang điểm kỹ hơn, lên ảnh sẽ đẹp hơn.”

Đình Nghi lại xin lỗi lần nữa rồi cười hồn nhiên:

“Vừa rồi các phóng viên nói cô vừa xinh đẹp lại là huấn luyện viên cấp quốc gia, họ hỏi liệu có thể xin cô một buổi phỏng vấn riêng hay không?”

“Đình Nghi, một tháng rồi không luyện tập, túc pháp không biết có thụt lùi không, nhưng miệng lưỡi lợi hại hơn nhiều.” Nói rồi huấn luyện viên Thẩm Ninh nửa cười nửa không, liếc nhìn Đình Nghi: “Được rồi, trở về hàng đi”. Trầm ngâm một lát, Thẩm Ninh lướt ánh mắt qua đội hình trước mặt, cuối cùng dừng lại trên người Nhược Bạch, nói: “Em tập cùng Nhược Bạch, Bách Thảo tập với Quang Nhã”...

“Rõ!”

Đình Nghi bước về phía Nhược Bạch.

Nhìn Đình Nghi đi tới, Hiểu Huỳnh lặng lẽ bước khỏi hàng, đi về góc phòng, miệng thầm lẩm bẩm.

Lần nào cũng vậy, nếu có cả Đình Hạo, Đình Nghi cùng về trung tâm huấn luyện còn tốt, hai anh em họ vừa một nhóm nhóm tập, nhưng nếu chỉ có mình Đình Nghi quay lại thì nhất định phải phân lại nhóm tập. Lúc đầu, huấn luyện viên Thẩm thường phân công Thân Ba tập cùng nhóm với Đình Nghi, Lâm Phong phối hợp với Quang Nhã, Hiểu Huỳnh lại trở về thân phận tạp vụ. Nhưng, mấy lần gần đây, huấn luyện viên Thẩm luôn yêu cầu Đình Nghi phối hợp với Nhược Bạch, Bách Thảo cùng nhóm với Quang Nhã.

Thật quá bất công.

Tại sao Đình Nghi luôn được vị trí tốt nhất? Thấy Nhược Bạch đã hoàn toàn vượt qua Thân Ba, trở thành đệ tử có thực lực mạnh nhất đội ngoài Đình Hạo, huấn luyện viên Thẩm bắt đầu để anh phối hợp với Đình Nghi, hy sinh Bách Thảo phối hợp với Quang Nhã.

Trước đây không nói, nhưng gần đây phải chuẩn bị cho Cúp Teakwondo thế giới, huấn luyện viên Thẩm đã đưa Nhược Bạch cho Đình Nghi, để Bách Thảo tập đôi với Quang Nhã thực lực kém như vậy, Bách Thảo quá thiệt thòi! Mặc dù không tin lắm những lời đồn bên ngoài, nhưng Hiểu Huỳnh không hề hoài nghi, huấn luyện viên Thẩm và Hiền Võ võ quán của Đình Nghi thực sự có quan hệ nào đó.

Bách Thảo không nghĩ nhiều như Hiểu Huỳnh, nghe tuyên bố của huấn luyện viên, hơi ngậy người giây lát, rồi đi về phía Quang Nhã.

Lúc đó, giọng Nhược Bạch từ phía sau vang lên:

“Huấn luyện viên Thẩm, tôi muốn tiếp tục phối hợp với Bách Thảo.”

4. Chương 4

Lời vừa dứt, tất cả các đệ tử đều sững sốt.

Hiểu Huỳnh đứng ngậy, miệng há to, Quang Nhã trợn tròn hai mắt, Thân Ba ngẩn người đẩy chiếc kính trên sống mũi lên, bước chân Đình Nghi cũng dừng lại.

Lòng Bách Thảo cực kỳ bối rối, vội nói với Nhược Bạch: “Em không sao, phối hợp với ai cũng được.”

Nhược Bạch không để ý đến lời cô.

Anh nhìn thẳng huấn luyện viên Thẩm Ninh, vẻ lạnh nhạt.

Diệc Phong lo lắng cho Nhược Bạch, lập tức quan sát thái độ của huấn luyện viên Thẩm Ninh, nhưng chỉ thấy cô nhướn mày, không nhìn rõ biểu hiện.

“Ồ, tại sao?”, Thẩm Ninh hỏi.

“Dạo này tôi đang huấn luyện đặc biệt cho Bách Thảo, không muốn gián đoạn.”

“Nhược Bạch, mặc dù cậu hướng dẫn lớp đại chúng nhưng cậu phải hiểu, ở đây cậu vẫn chỉ là một đệ tử chứ không phải là huấn luyện viên.”

Nhược Bạch yên lặng.

Bách Thảo luống cuống kéo áo anh, thấy Nhược Bạch vẫn không có phản ứng, lòng thầm lo sợ anh sẽ tranh cãi với huấn luyện viên, cô đành đành nói với huấn luyện viên Thẩm Ninh:

“Xin lỗi, do em tập không tốt, để Nhược Bạch sư huynh lo lắng. Nhưng không sao, huấn luyện đặc biệt có thể tiến hành sau buổi tập, bây giờ em sẽ phối hợp với Quang Nhã.”

Nói xong, cô vội vã đi đến chỗ Quang Nhã, nhưng Nhược Bạch đã nắm cứng cánh tay khiến cô không thể động đậy. Anh nói:

“Huấn luyện viên Thẩm, nếu không thật cần thiết, xin hãy để cho tôi và Bách Thảo tiếp tục cùng nhóm tập.”

“Huấn luyện viên, đã vậy không nên tách nhóm Bách Thảo, Nhược Bạch.” Đình Nghi mỉm cười ngọt ngào, nét mặt không tỏ vẻ khó chịu, nói với Thẩm Ninh: “Mỗi lần em trở về đều phải tách các nhóm tập đã dần dần ổn định của mọi người, quả thực là lỗi của em. Vậy cứ để em phối hợp với các đệ tử khác, với ai cũng được. Quang Nhã cũng được, hãy để em phối hợp với Quang Nhã.”

Quang Nhã lặng lẽ nhìn đăm tập.

“Nhược Bạch, với tư cách là huấn luyện viên, tôi không cần thiết phải giải thích nguyên do một quyết định nào đó của bản thân,” Thẩm Ninh cười nói, “Có điều, nếu cậu đã muốn biết thì tôi cũng sẵn lòng.”

Phòng tập im phăng phắc.

“Cup Taekwondo thế giới là sự kiện quan trọng nhất sau Thế vận hội. Ủy ban Thể thao Quốc gia và bản thân tôi đều hết sức coi trọng, đều hy vọng Đình Nghi sẽ có tiến bộ lớn hơn, sẽ đoạt được thành tích mang tính đột phá trong cuộc thi này. Mà trong toàn đội hiện nay, chỉ có cậu là người có thực lực mạnh nhất, cũng là người có khả năng phối hợp, phát huy tốt nhất tiềm năng của bạn tập, cho nên, tôi yêu cầu cậu giúp Đình Nghi, chuẩn bị cho Cup Taekwondo thế giới.”

Cup Taekwondo thế giới...

Bách Thảo ngây người, ngẩng đầu nhìn huấn luyện viên Thẩm Ninh.

Có lẽ sự thật đúng như Hiểu Huỳnh đã nói, chỉ cần có Đình Nghi, cô tuyệt nhiên không có cơ hội tham dự những cuộc thi đấu quan trọng. Ý tứ của huấn luyện viên Thẩm Ninh đã hết sức rõ ràng. Cup Taekwondo thế giới, cô bắt gặp cản chận mọi, liếc nhìn Nhược Bạch...

...

...

“Điều em cần làm...” Nhược Bạch ngắt lời cô, tay bẻ một chồng đĩa cao chất ngất như trái núi nhỏ đã được lau sạch sẽ, đi đến trước tủ đựng bát đĩa. “... là giành được tư cách tham gia cuộc thi Cup Taekwondo thế giới.”

...

“Lần này, em phải chiến thắng Đình Nghi.”

Bát đĩa đã được xếp gọn vào tủ, trong gió đêm mùa hạ, Nhược Bạch đã nói với cô như vậy.

...

“Nhưng Bách Thảo cũng cần chuẩn bị tham gia cuộc thi đó.”

Nhược Bạch lạnh lùng nói, như không nghe thấy tiếng thở hắt ra của các đệ tử xung quanh, cũng không chú ý đến Đình Nghi đột nhiên cau mày.

Trong ánh nắng chiều, Thẩm Ninh đứng dựa vào tay vịn phía trước tấm gương lớn chạy dọc suốt bức tường, gật đầu nói: “Nhược Bạch, tôi thích thái độ của cậu. Rất tốt, trong một tập thể, có cạnh tranh mới có tiến bộ.”

Sau đó, cô liếc nhìn Đình Nghi: “Đình Nghi!”

“Vâng!”, Đình Nghi trả lời.

“Hay là em với Bách Thảo thử vài chiêu, xem gần đây không tập trung luyện tập, rốt cuộc em đã thụt lùi bao nhiêu.” Nụ cười hiện lên trong ánh mắt huấn luyện viên, tay phải duyên dáng giơ lên khe khẽ gạt những lọn tóc bên thái dương.

Ánh nắng hè hắt vào tấm gương lớn phản ra những tia vàng lóng lánh, các đệ tử xếp hàng ngồi xung quanh đăm đầu.

Hiểu Huỳnh căng thẳng, tim đập thình thịch!

Ba năm rồi.

Mặc dù trong cùng một đội, nhưng để nâng cao trình độ của Đình Nghi, khi tập luyện, trước nay huấn luyện viên luôn để Đình Nghi phối hợp các đội viên nam. Khi tham gia những giải đấu chính thức bên ngoài, hoặc những cuộc thi quan trọng, Thẩm Ninh đều cử Đình Nghi xuất chiến, chỉ những cuộc thi bình thường mới để Bách Thảo cạnh tranh với nhóm Lâm Phong, Mai Linh giành tư cách tham gia.

Trong lúc tập, Đình Nghi dù luôn đối xử hòa nhã thân thiện với Bách Thảo như đối với các đội viên khác, nhưng không bao giờ đấu giao hữu với cô. Có lúc, Bách Thảo muốn giao lưu với Đình Nghi, nhưng cô luôn mỉm cười nói để lần sau.

Nhưng mãi mãi là lần sau.

Tựa như...

Tựa như Bách Thảo không xứng đáng là đối thủ của cô.

Ba năm rồi, đây lại là lần đầu tiên Bách Thảo có cơ hội tỷ thí với Đình Nghi.

Giữa đêm đấu, Đình Nghi và Bách Thảo đứng thẳng nhìn nhau.

Lòng bàn tay Bách Thảo toát mồ hôi.

Cô nắm chặt tay, điều chỉnh hơi thở. Cơ hội này cô đã chờ đợi quá lâu, Bách Thảo thất lại đai lưng, điều chỉnh hơi thở một lần nữa, hai mắt hướng thẳng vào Đình Nghi, trấn tĩnh tinh thần.

“Ha ha!”

Nhìn mái tóc Bách Thảo, Đình Nghi đột nhiên bật cười thành tiếng.

“Bách Thảo, tóc em sao thế? Lẽ nào tôi đi xa một tháng, trong nước bắt đầu thịnh hành kiểu tóc này?”

Bách Thảo hơi luống cuống vì nụ cười của Đình Nghi.

“À, hay đây là chiến thuật mới của em.” Tia sáng lóe lên trong mắt, Đình Nghi cười nụ, nhìn cô từ đầu xuống chân. “Ồ, đai trắng của em đã đổi thành đai đen nên mới sử dụng chiến thuật kiểu tóc, phải không? Kiểu tóc đặc biệt thế này, đủ để chọc cười đối thủ, phân tán sự chú ý của người ta, đúng không? Chiến thuật quả thật rất đặc sắc”

Bách Thảo mím chặt môi.

Cô đưa mắt nhìn quanh, thấy Thẩm Ninh nhìn tóc mình nửa cười nửa không, ánh mắt của Thạch Tông, Khấu Chấn, Mai Linh, Diệc Phong cũng không giấu được nụ cười. Quang Nhã tròn to mắt, Hiểu Huỳnh lại lăm lăm cúi đầu.

Khi nhìn đến Nhược Bạch.

Anh ngồi xếp bằng, lưng thẳng tắp, nét mặt không biểu cảm. Thấy ánh mắt cô, anh cũng ngược nhìn lại. Ánh mắt vẫn lơ đãng, hình như với anh, cô hoàn toàn chẳng có gì khác ngày thường.

“Có thể bắt đầu chưa?”

Bách Thảo ổn định tinh thần, được thôi, mình là người xấu nhất, nụ cười nhất thiên hạ thì đã sao.

Thu lại nụ cười nơi khóe mép, Đình Nghi chăm chú nhìn cô vài giây, nói:

“Bắt đầu nhé.”

Sau mấy pha giao chiến, cuộc tỷ thí giữa Đình Nghi và Bách Thảo kết thúc, Thẩm Ninh chỉ đạo toàn đội tiến hành tập luyện thông thường và một số bài tập chuyên biệt. Tuy nhiên cho đến khi buổi tập kết thúc, không khí trong phòng tập luôn có một vẻ kỳ dị, khác thường.

“Buổi tập hôm nay dừng lại ở đây.” Đứng trước đội ngũ nhận xét tình hình, Thẩm Ninh nhìn Nhược Bạch và Bách Thảo vẫn đứng cạnh nhau trong hàng, nói: “Bách Thảo, em tiến bộ không nhỏ, sau này vẫn phải tiếp tục cố gắng.”

“Rõ!”

Vẫn đang hồi tưởng mỗi chi tiết cuộc giao chiến với Đình Nghi vừa rồi, nghe thấy lời khẳng định của huấn luyện viên, Bách Thảo đang hân hoan trong lòng, giọng nói bất giác cũng cao hơn mọi ngày.

“Nhược Bạch, xem ra huấn luyện đặc biệt của cậu khá hiệu quả”, Thẩm Ninh cười, “Có lẽ cậu nên làm huấn luyện viên thì tốt hơn làm một tuyển thủ.”

Câu này có vẻ như...

Ngây người, Bách Thảo không thể xác định huấn luyện viên Thẩm có phải đang khen Nhược Bạch hay không. Cô bồn chồn nhìn nhưng vẫn thấy nét mặt thanh bình thản như thường.

“Đình Nghi, một tuần nữa, em sẽ chính thức giao đấu với Bách Thảo.”

Ánh mắt huấn luyện viên Thẩm Ninh chuyển sang Đình Nghi, chậm chạp nói:

“Tôi muốn biết, đã lâu em không tập, cơ thể cứng đi, hay là bấy lâu tôi đã coi thường thực lực của Bách Thảo.”

Trong phòng để đồ.

Đợi Đình Nghi cất đồ vào tủ, lấy túi đi ra ngoài, Hiểu Huỳnh mới hỏi những người còn lại trong phòng: “Này, mình không hiểu, vừa rồi rốt cuộc là Đình Nghi thắng hay Bách Thảo thắng? Mọi người thấy thế nào?”

“Mình cũng không rõ lắm”, Mai Linh lắc đầu nói, “nhưng mình cảm thấy, có lẽ là Đình Nghi thắng.”

“Người thắng là Bách Thảo”, Diệc Phong ngáp một cái.

“Hả, tại sao?”, Hiểu Huỳnh phần khởi hỏi dồn. Thực ra cô cũng cảm thấy có lẽ Bách Thảo thắng, nếu không tại sao huấn luyện viên Thẩm lại nói như thế, chỉ có điều, mấy pha giao chiến diễn ra quá nhanh, cô không nhìn rõ. Vừa rồi hỏi, Bách Thảo lại nói Đình Nghi thắng. cô bán tín bán nghi nhưng vẫn thấy không cam lòng, cho nên bỏ mặc một mình Bách Thảo dọn vệ sinh, vội chạy đến hỏi mọi người cho ra nhẽ.

“Bởi vì chẳng phải đó là điều em muốn nghe hay sao?” Diệc Phong lơ đãng nói.

“Này! Anh” Hiểu Huỳnh xấu hổ thành ra bực mình, vớ túi ném Diệc Phong.

“Người mù cũng nhận ra người thắng là Bách Thảo, hài lòng chưa?”, Quang Nhã nói vẻ không vui.

“Đình Nghi sư tỷ tổng cộng đá chín lần, trong đó có năm lần đá trúng vị trí được điểm”, Thân Ba giở sổ ghi chép ra, có vẻ tự lự, “Bách Thảo đá ba lần, cả ba đều không vào vị trí được điểm. Cho nên xét về điểm số, Đình Nghi sư tỷ chiến thắng.”

“Đúng, người thắng là Đình Nghi”, Lâm Phong nói.

“Hừ, xem đấy, cô quả xứng danh là người giúp việc, ngay ai thắng bại thua cũng không nhìn ra”, Quang Nhã bồi thêm.

Hiểu Huỳnh buồn bã nói về chán nản:

“Nhưng huấn luyện viên Thẩm đã khen ngợi Bách Thảo lại nói với Đình Nghi như vậy cho nên tôi cho rằng, chưa biết chừng Bách Thảo thắng cũng nên...”

“Có điều, mấy pha giao chiến...” Hình dung lại diễn biến trận đấu, Mai Linh lại lắc đầu, vẫn cảm thấy không có khả năng đó, giọng bần khoản, nói: “Có điều, hình như là Đình Nghi hơi coi thường đối thủ? Hoặc là quá lâu không tập, cơ thể chưa thích nghi?”

“Xét từ hiệu quả phản kích, tấn công của Bách Thảo thì tỷ lệ được điểm là một trăm phần trăm, cao hơn Đình Nghi sư tỷ”, Thân Ba gấp cuốn sổ ghi chép, nói.

“Hơn nữa, xét về sức mạnh tấn công, Bách Thảo cũng chiếm ưu thế”, Diệc Phong uể oải nói, “mọi người có nghe âm thanh những cú đá trúng của Bách Thảo không, chúng khiến Đình Nghi tái mặt, nếu là người khác, có lẽ đã ngã gục.”

“Em nghe thấy rồi!” hiểu Huỳnh hưng phấn nói.

“Sức mạnh của cô ta! Hừ, chỉ là kiểu sức mạnh ngớ ngẩn”, Quang Nhã hằm học, không biết tức giận điều gì.

“Tôi cũng nghe thấy”, Mai Linh ngẫm nghĩ, giọng đầy nghi hoặc, “Lẽ ra với kinh nghiệm của mình, Đình Nghi không nên bị Bách Thảo đá trúng như vậy chứ.”

“Đình Nghi quá tin tưởng vào kinh nghiệm của mình.” Lâm Phong uống mấy ngụm nước, nói tiếp: “Hơn nữa, cô ấy quả thực quá coi thường đối thủ.”

“Có điều, cứ coi là quá coi thường đối thủ, cũng rất lâu không luyện tập có hệ thống, nhưng Đình Nghi vẫn chiến thắng Bách Thảo ngày ngày miệt mài luyện tập”, Mai Linh thở dài, “Đối với người tập Taekwondo, có lẽ năng khiếu mới là quan trọng.”

Mùa hè này rất dài.

Kết thúc huấn luyện đặc biệt, Nhược Bạch và Bách Thảo rời khỏi trung tâm huấn luyện thì mặt trời vừa lặn, ráng hồng rực rỡ phía cuối trời. Trên xe buýt trở về Tùng Bách võ quán, hai người ngồi hàng ghế cuối cùng, chiếc xe công kênh liên tục phanh gấp, hành khách liên tục lắc lư, ngã trước ngã sau.

“Vì sao phải đi xe buýt?”

Ánh mắt Bách Thảo rời khỏi cửa sổ xe, ngạc nhiên nhìn sang Nhược Bạch. Trước giờ hai người vẫn đi bộ, vừa rèn luyện sức khỏe lại tiết kiệm tiền.

“Hôm nay giao đấu với Đình Nghi, em thể hiện khá tốt.” Gập đèn đỏ, chiếc xe lại phanh gấp, nhưng người Nhược Bạch vẫn không bị ngã nghiêng.

“A!” Mắt cô sáng lên, vui vẻ nói: “Cho nên, để khen em mới đi xe buýt chứ gì?”

“Cho nên, Đình Nghi không phải không có nhược điểm”, anh trả lời.

Bách Thảo ngớ người, lòng chộn rộn, cảm xúc rối ren. Từ lúc gặp Đình Nghi, mấy năm nay, cô đều thua, mà lại thua thảm hại. Mặc dù cô luôn tự nhủ không nên nản chí, không nên từ bỏ, chỉ cần chuyên cần khổ luyện, nhất định có thể chiến thắng Đình Nghi, nhưng đôi lúc cô cũng hoài nghi, rằng có lẽ mình vĩnh viễn không thể đuổi kịp Đình Nghi.

“Nhưng... nếu không phải anh chỉ bảo em nên đánh thế nào, có lẽ hôm nay em cũng thảm bại.” Nắm chắc tay vịn trên lưng chiếc ghế trước mặt, Bách Thảo lặng lẽ nhìn anh.

Trước khi giao đấu với Đình Nghi, Nhược Bạch đã đến bên cô, khẽ nói:

“Đình Nghi rất hiểu em, vậy thì đừng để cô ấy hiểu em đến thế.”

Cô hiểu lơ mơ.

Mãi đến khi chuẩn bị đá cú thứ nhất, do căng thẳng, cô lại vô tình hơi nhấc chân lên, liền ngay đó, nụ cười nhạo báng thoáng qua trong mắt Đình Nghi. Đúng! Đình Nghi quá hiểu cô. Tập cùng một đội đã ba năm, mỗi thói quen của cô, Đình Nghi đều rõ như lòng bàn tay.

Cho nên, chỉ cần cô...

“Anh nói đúng, Đình Nghi quá hiểu em. Cô ấy biết chỉ cần em căng thẳng, chân hơi nhấc lên, chính là lúc em chuẩn bị ra đòn, chỉ cần chớp thời cơ ấy là có thể đá trúng, cho nên vừa thấy em khẽ nhẩy một bước nhỏ, là cô ấy ra đòn trước.”

Bách Thảo hưng phấn, nói một cách say sưa, mặt đỏ hồng như đút trái.

“Lúc đó, em sẽ không ra đòn, trái lại sẽ lùi về sau một bước, cô ấy sẽ đá hụt, khoảnh khắc ấy chính là cơ hội tốt nhất để em phản kích.”

“Đúng.”

“Sau vài lần như vậy, cô ấy sẽ phát hiện ra thủ đoạn đánh lừa của em.” Mắt cô sáng long lanh, in hình khuôn mặt điềm đạm của Nhược Bạch. “Sau đó, dẫu em có hơi nhấc chân, cô ấy cũng không bị mắc lừa, nhưng đúng lúc đó, em lại thực sự ra đòn, cô ấy sẽ trở tay không kịp.”

“Đúng”, Nhược Bạch nói, “Cái gọi là sự so tài trong Taekwondo không chỉ là túc pháp hay tốc độ mà nhiều khi là sự đấu trí giữa hai tay thủ.”

“Vâng.” Cô gật đầu lia lịa, sau đó không nén nổi, bổ sung một câu: “Rất thú vị, rất... rất hay!”

“Có điều, thủ pháp đó chỉ có thể sử dụng một lần với Đình Nghi”, anh nói vẫn vẻ lơ đãng, “hơn nữa, đấu thế, em cũng không thắng được Đình Nghi. Hôm nay, mấy lần em đá trúng cũng do cô ấy quá tin vào kinh nghiệm của bản thân, chủ quan khinh địch.”

“... Vâng!”

Cô đỏ mặt.

Lần này, không phải do cô phấn khởi, mà do xấu hổ vì sự đắc ý quá sớm của mình.

Qua một bên xe buýt dừng lại, hành khách xuống rất đông, trong xe hầu như trống không, ánh hoàng hôn như say chiều lên từng dãy ghế nhuộm thành màu hồng dịu dàng. Cửa xe đóng lại, xe tiếp tục chuyển bánh, Bách Thảo đột nhiên nhớ ra.

“Nhược Bạch sư huynh, vì sao sư huynh không muốn tập cùng Đình Nghi?”

“Nguyên nhân anh đã nói rồi.”

Cô lắc đầu, nói: “Em cảm thấy đó không phải là lý do thật sự, huấn luyện đặc biệt, anh đều bố trí sau khi buổi tập chính kết thúc. Em cảm thấy... em cảm thấy hình như anh đang...” Hình như anh đang cố ý đối đầu với huấn luyện viên Thẩm, nhưng vì sao anh phải làm như vậy, cô lại không thể nào nói rõ được. Mặc dù tính cách trầm lặng, nhưng xưa nay anh luôn tôn kính bề trên, dù là Dự quán chủ hay huấn luyện viên Thẩm.

Nhược Bạch trầm tư hồi lâu, nói:

“Chỉ có thể như vậy.”

“Sao?”

“Em có muốn đại diện cho Trung Quốc tham gia Cup Taekwondo thế giới không?”

Bách Thảo sững sờ: “Có lẽ huấn luyện viên Thẩm sẽ cử Đình Nghi tham gia.”

“Em muốn tham gia không?”, anh cau mày hỏi.

“...”

“Vậy em nhất thiết phải đặt ọi người, bao gồm cả huấn luyện viên Thẩm biết, em mạnh dạn hơn Đình Nghi.” Ánh mắt nhìn thẳng phía trước, anh vẫn nói một cách lạnh nhạt: “Cuộc đấu tuần sau với Đình Nghi, ít nhất em cũng phải thủ hòa.”

Trạm xe trước cổng Tùng Bách võ quán đã hiện ra trước mắt, Bách Thảo đứng dậy, lặng lẽ theo sau Nhược Bạch đi về phía cửa xe. Trong đầu cô vẫn băn khoăn như vậy là Nhược Bạch sư huynh đã cố ý, trước mắt toàn đội kiên quyết lựa chọn phối hợp với cô chứ không phải với Đình Nghi, từ đó khiến quan hệ giữa cô và Đình Nghi thành cạnh tranh gay gắt.

Chiếc xe không giảm tốc độ.

Người bị lắc mạnh, Bách Thảo nắm chặt chiếc vòng tròn bên cạnh cửa lên xuống, ngơ ngẩn nhìn Nhược Bạch, bóng chiều chiếu lên khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, trong thứ ánh sáng hồng hồng như say đó, khuôn mặt anh vẫn lãnh đạm, điềm nhiên. Lẽ nào, vài cái đêm ba năm trước ấy, anh đã thực sự quyết định?

Xe dừng.

Hai người vừa bước xuống, một thiếu phụ trẻ tay ôm đứa bé vội vàng chạy đến, gọi to cho xe dừng lại. Trong một tích tắc, khi thiếu phụ băng qua, Bách Thảo nhìn thấy đôi giày cao gót dưới chân chị ta, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô.

“Cẩn thận!”

Quay ngoắt lại như một tia chớp, Bách Thảo giơ hai tay, ôm lấy thiếu phụ trước khi chị ta trượt ngã.

“Cảm ơn, cảm ơn!”

Thiếu phụ chưa kịp định thần, ôm chặt đứa bé, rồi rít cảm ơn Bách Thảo, khi cúi đầu mới phát hiện gót giày của mình giẫm lên đám dầu nhớt trên bậc cửa lên xuống.

Chiếc xe tiếp tục chuyển bánh.

Bách Thảo quay người nhìn Nhược Bạch lúc này đang đứng nhìn mình với vẻ dăm chiêu.

“Em nhận ra chị ta sắp ngã từ lúc nào thế?”

Bách Thảo ngậy người, đột nhiên cũng cảm thấy kỳ lạ. “Đó là một cảm giác kỳ lạ, đột nhiên em cảm thấy chị ấy sẽ ngã, nếu làm văng đứa bé thì rất nguy hiểm.”

“Vì sao đột nhiên có cảm giác như vậy?”

“À...: Vừa đi vừa nghĩ, cô nói: “...Có lẽ là... em nhìn thấy gót giày chị ấy rất nhọn... chị ấy lại chạy rất nhanh... trên bậc lên xuống hình như có đám dầu nhớt... lại nữa, đoạn đường chị ấy chạy... tay lại ôm đứa bé...”

Trong thời gian không đầy một giây.

Từ khi thiếu phụ lướt qua Bách Thảo, đến khi cô lao ra ôm lấy chĩa, thời gian không đầy một giây. Bách Thảo có thể liên kết mọi chi tiết với nhau, hình thành phán đoán chính xác trong thời gian ngắn như vậy...

Không đúng.

Không phải là phán đoán.

Trong thời gian ngắn như vậy, khi não bộ chưa kịp thu nhận thông tin rõ ràng, thì cơ thể cô đã có phản ứng.

“Em vẫn đang rèn luyện quan sát khởi thế của đối thủ?”, anh hỏi.

“Vâng”, cô gật đầu, “mặc dù hình như chẳng ích gì, nhưng cũng rất thú vị nên em cứ tiếp tục rèn luyện, chẳng lẽ nào cũng chẳng mất gì.”

“Không chỉ rèn luyện trng khi tập, mà cả trong cuộc sống hàng ngày?”

“Vâng, cứ như bị tẩu hỏa nhập ma vậy.” Cô bối rối gãi đầu, nhưng vừa chạm vào da đầu, lúc đó mới nhớ ra mình mới cắt tóc lúc chiều. “Bây giờ gần như đã thành thói quen, ngay lúc ăn cơm, đi học, trên đường đều tự động quan sát những người xung quanh, Thẩm đoán họ sắp làm gì, ví dụ...” Đang nói, Bách Thảo bỗng dừng lại, nhìn Nhược Bạch. Anh ấy sắp cau mày, cô nghĩ thầm.

“Cái gì?”, Nhược Bạch cau mày.

“Ha ha.”

Bách Thảo không nhịn nổi cười, cho nên mới nói, luyện tập cái đó cũng rất thú vị mà.

Sau lưng họ.

Cảnh mặt trời lặn đẹp huy hoàng như bức tranh bằng vàng tan chảy.

Mặc dù mái tóc Bách Thảo nham nhở, kỳ quặc nhưng nụ cười của cô lại rạng rỡ như áng mây vàng sau lưng. Nhược Bạch bất giác cũng mỉm cười.

Bước qua cổng của Tùng Bách võ quán, Bách Thảo lập tức cảm thấy một bầu không khí khác thường. Theo lệ thường, giờ này đã kết thúc buổi tập tối, trên sân luôn ồn ào, hôm nay lại vắng ngắt không có bóng dáng một đệ tử nào, cũng không có một tiếng động, trong không khí dường như ập ụp một vẻ xa động, náo nức nào đó.

Cô đi hết con đường nhỏ.

Thì ra các đệ tử đều tập trung trong phòng tập!

Cánh cửa giấy khép hờ, bên trong người đông đúc, một số đệ tử không chen được vào trong, đứng bên ngoài háo hức ngó vào. Khuôn mặt ai nấy tràn ngập xúc động và ngưỡng mộ, dường như cuối cùng đã được gặp thần tượng của mình, mắt nhìn không chớp, thỉnh thoảng quay sang thì thầm với người đứng bên.

Có đệ tử nhìn thấy Nhược Bạch lập tức nhường đường cho anh.

Bách Thảo theo sau anh đi vào.

Bị thân hình Nhược Bạch che lấp, tầm nhìn của cô bị cản trở, nhưng thấp thoáng nhận ra khuôn mặt của A Nhân, Bình Bình, Hiểu Huỳnh, Ngô Hải, Phong Thạch, tất cả đều hân hoan xúc động.

Trong ký ức, cảnh tượng như thế này hình như cô đã gặp.

Ba năm trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy anh em Đình Hạo, Đình Nghi, cảnh tượng cũng thế này. Đang mãi nghĩ, bỗng thân hình uyển chuyển trong bộ võ phục trắng muốt của Đình Nghi lọt vào tầm mắt cô. Đình Nghi đang đứng giữa chiếu trúc, nụ cười nhả nài hướng dẫn Tú Đạt động tác xuất chân.

Đúng là Đình Nghi rồi.

Bách Thảo ngẩn người, từ khi Sơ Nguyên đi Mỹ du học, hầu như Đình Nghi không đến Tùng Bách võ quán. Chẳng trách các đệ tử lại vui mừng đến thế, nhất là các đệ tử vừa gia nhập võ quán, ba năm nay Đình Nghi đã trở thành một minh tinh có tiếng, còn nổi danh hơn cả ngày trước.

“Nhược Bạch, Bách Thảo!”

Xem ra hôm nay, Dụ quán chủ cũng rất phấn khởi, nét mặt tươi tỉnh, không giấu nổi niềm vui, gật đầu, ra hiệu cho họ đi vào. Sau khi tham gia trung tâm huấn luyện Taekwondo của huấn luyện viên Thẩm Ninh, hằng ngày Nhược Bạch vẫn dẫn các đệ tử của Tùng Bách võ quán đến trung tâm tiến hành các buổi tập sáng, nhưng buổi chiều và tối, do anh chồng chéo về thời gian nên Dụ quán chủ đích thân hướng dẫn đệ tử tập luyện.

Vừa bước vào phòng, Bách Thảo càng ngạc nhiên nhận ra Dụ phu nhân cũng có mặt.

Dụ phu nhân rất ít khi đến phòng tập.

Ba năm nay lại, bà lại càng ầm dật, bình thường ngay trong võ quán cũng khó gặp bà. Dụ phu nhân lúc này dịu dàng đứng bên cạnh Dụ quán chủ, nụ cười nơi khóe miệng rạng ngời như ánh nắng ban mai, đôi mắt đẹp khoan hậu, chanchứa tình cảm, bên cạnh bà là Đình Nghi.

“Sư phụ!”

“Sư phụ!”

Cô và Nhược Bạch cùng cúi chào Dụ quán chủ. Một năm trước, sư phụ đã nghiêm khắc nhắc nhở cô, Dụ quán chủ bao dung và ân cần như vậy mà cô vẫn một mực không chịu bái nhận sư phụ, như thế là không hợp đạo lý. Vậy là cô có hai sư phụ.

Trong lúc cúi người hành lễ.

Hình như có một bóng người quen thuộc vừa lướt qua khóe mắt cô.

Chỉ là thoáng qua.

Tim cô đã giật thót.

Đó là...

Trong ánh chiều vàng rực, một làn không khí thanh khiết thoảng mùi thuốc sát trùng phảng phất...

Đó là...

Cổ Bách Thảo như hóa đá, chỉ một khoảnh khắc mà lâu như một đời, nhưng cô không dám ngẩng đầu, tai u u, lòng nao nao, giọng nói của Dụ quán chủ như văng lại từ một nơi rất xa...

“Sơ Nguyên vừa trở về, hình như khá lâu hia người chưa gặp nó...”

Cô ngậy người cúi đầu.

Mắt Bách Thảo như có màn sương ẩm ướt, mông lung, ngay ngón chân mình cũng không nhìn rõ. Không hiểu tại sao, lòng cô đột nhiên nôn nao, ngơ ngẩn, đột nhiên không dám ngẩng đầu, không dám để anh nhìn thấy, cũng không dám nhìn anh.

Cô đã tưởng không bao giờ gặp lại anh nữa.

Anh ở Mỹ, ngồi máy bay cũng phải rất lâu, rất lâu. Cô từng mơ ước có một ngày tích được món tiền lớn, cô sẽ đi Mỹ thăm anh, xem anh sống thế nào, có thay đổi không, anh làm việc ở bệnh viện nào, nhất định anh sẽ là một vị bác sĩ giỏi. Nhưng, anh có còn nhớ cô không, anh có biết ngày nào cô cũng quét rất sạch xung quanh căn nhà gỗ đó không, anh có biết cô vẫn luôn nghĩ về anh không?

“...Sơ Nguyên sư huynh...”

Hình như Nhược Bạch đi về phía người đó, tiếng ù ù trong tai mỗi lúc một lớn, cô đứng ngậy, không nghe ra họ đang nói gì với nhau.

Hình như Dự quán chủ tuyên bố buổi tập kết thúc.

Hình như các đệ tử lướt qua cô, vây lấy người đó, làn sóng âm thanh rộn rã xúc động, cơ hồ khiến phòng tập sôi nổi hẳn lên. Cô bị chen đẩy raxa, khoảng cách giữa cô với người đó tựa hồ như một đại dương sâu thẳm.

Có lẽ anh chỉ về thăm nhà.

Có lẽ anh sẽ nhanh chóng quay lại Mỹ.

Nỗi lo sợ đó khiến cô ngẩng phắt đầu, ánh mắt vượt qua từng lớp vòng người, nôn nóng lướt tìm anh. Trong đám người đông nghịt, trong vòng vây nóng nhiệt, do người anh rất cao, cô lập tức nhìn thấy ngay!

Cách một đám đông những vòng người.

Anh cũng đang chăm chú nhìn cô.

Thời gian như lắng đọng lại.

Dường như anh đã bớt đi vài phần thô phác thiếu niên, thêm vài phần chững chạc thanh niên. Sơ Nguyên mỉm cười nhìn cô, dường như anh chưa từng đi xa, dường như họ chưa từng ly biệt. Nụ cười vẫn trong suốt long lanh, thuần khiết rõ ràng hơn bất cứ thứ gì đẹp nhất trần đời.

Sơ Nguyên không nói.

Anh chỉ mỉm cười nhìn cô, hình như anh có thể cứ nhìn cô như vậy, mãi mãi, mãi mãi.

Các đệ tử Tòng Bách võ quán nhường đường cho cô.

Cô ngậy người nhìn Sơ Nguyên, vụng về đi về phía anh, cổ họng co thắt lại, mãi đến khi đứng trước mặt anh, mới khẽ hé miệng, nhưng giọng lại ghen tặc.

“Anh còn nhớ cô ấy không? Cô ấy là Thích Bách Thảo.”

Giọng Đình Nghi vang lên, đứng sát cạnh Sơ Nguyên, khuôn mặt ha người đẹp như tranh, như đôi tiên đồng ngọc nữ. Đình Nghi nhìn cô, nụ cười ngây ngất nói với Sơ Nguyên:

“Anh đừng xem thường cô gái bé nhỏ năm xưa, ba năm nay, cô ấy tiến bộ rất nhanh. Không những tham gia trung tâm huấn luyện Taekwondo của huấn luyện viên Thẩm Ninh, mà năm ngoái còn nhẹ nhàng ẵm chức vô địch cuộc thi giữa các võ quán.”

“Đúng thế! Bách Thảo sư tỷ giỏi lắm!”

“Tháng trước, Bách Thảo sư tỷ còn đoạt giải quán quân Taekwondo thành phố!”

“Bách Thảo sư tỷ tham gia rất nhiều giải đấu quốc gia!”

“Có lần, kênh thể thao còn đưa tin về Bách Thảo sư tỷ nữa!”

Nghe Đình Nghi khen Bách Thảo, các tiểu đệ tử của Tùng Bách võ quán cũng tới tập phụ họa. A Nhân, Bình Bình đứng bên lại đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ Sơ Nguyên sư huynh chắc không đến nỗi không nhớ ra Bách Thảo, trước đây anh ấy rất quan tâm Bách Thảo, mỗi lần Bách Thảo luyện tập xong, anh ấy đều tận tay bôi thuốc cho Bách Thảo.

Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn Sơ Nguyên, tim cô từng giây, từng giây lắng dần.

Sơ Nguyên bước đến, định nói gì đó, nhưng Đình Nghi đã khoác tay anh, cười tươi như hoa, nói tiếp: “Còn nữa, hôm nay ở trung tâm huấn luyện Bách Thảo còn rất lâu cá!”

“Sao?”

Giọng Sơ Nguyên vẫn như xưa, thanh và ấm.

“Huấn luyện viên Thẩm thấy em bỏ tập lâu ngày, để em và Bách Thảo giao đấu, kết quả...” Liếc nhìn Bách Thảo, Đình Nghi cười ngây ngất, nói: “... cô bé này rất biết cách gài bẫy, khiến em bị huấn luyện viên Thẩm giáo huấn mấy câu.”

“Nhưng không hề gì.”

Đình Nghi cười nụ, nhìn thẳng đôi mắt trầm lặng của Bách Thảo, nói:

“Mấy năm nay, thi đấu trong nước quá nhẹ nhàng, em thực sự quá chủ quan, với tâm lý như vậy mà tham gia Cup thế giới là không ổn. Bách Thảo, cảm ơn em hôm nay đã thức tỉnh tôi. Hy vọng trận giao chiến tuần sau, em có thể tiếp tục khiến tôi ngạc nhiên thích thú. Chỉ có điều, không nên gây ngạc nhiên cho tôi bằng kiểu tóc thế kia!”

Nói đoạn, Đình Nghi lại thấy buồn cười, thậm chí dùng hai tay vuốt tóc Bách Thảo, vừa cười vừa nói với Sơ Nguyên:

“Anh xem, làm gì có cô gái nào cắt tóc kinh dị thế này, con gái lớn thế rồi, cũng không biết chăm sóc bản thân nữa.”

Thấy Đình Nghi giễu cợt mái tóc Bách Thảo, các đệ tử của Tùng Bách võ quán cũng bắt giắc nhìn vào mái tóc cô. Họ cũng cảm thấy tóc Bách Thảo quả thật vừa xấu, vừa kỳ dị, mấy tiểu đệ tử không nhịn nổi, cười ồ theo Đình Nghi.

Tuy nhiên chỉ là mấy tiếng cười.

Nó đã khiến không khí phòng tập trở nên khác thường, không chỉ Tú Cầm, A Nhân, Bình Bình, các đại đệ tử đã quen biết Bách Thảo mấy năm cũng cảm thấy bầu không khí khác thường đó, các đệ tử vừa cười Bách Thảo cũng không thể không e ngại nhận ra.

“Đây là lần thứ hai trong buổi chiều nay chị nói như vậy.”

Như bị một cái tát, má Bách Thảo nóng rần rần, cô nắm chặt tay, đứng thẳng người nói.

“Dù chị thấy tóc tôi kỳ quặc xấu xí, cũng không nên nói hai lần chế giễu tôi trước mặt mọi người. Vả lại cuộc giao đấu giữa tôi và chị chiều nay hay một tuần nữa đều không phải là để mang đến sự ngạc nhiên thích thú cho chị, mà là...”

Mặt tái nhợt, hai má nóng rực, trong mắt như có ngọn lửa đang cháy, cô nhìn thẳng Đình Nghi, nói từng chữ:

“Tôi muốn thắng chị!”

Nói xong, cô quay người, cúi chào Sơ Nguyên, giọng cứng nhắc, nói:

“Sơ Nguyên sư huynh, mừng anh trở về.”

Sau đó, cô cúi chào Dụ quán chủ và Dụ phu nhân, rồi ra khỏi phòng tập. Đằng sau im phăng phắc mất mấy giây, sau đó lại là tiếng của Đình Nghi:

“Xin lỗi, tôi không ngờ Bách Thảo lại để bụng những lời của tôi, có cơ hội tôi sẽ xin lỗi cô ấy. Hôm nay, mừng anh Sơ Nguyên về nước, mọi người không nên vì chuyện đó làm ảnh hưởng đến không khí...”

Bách Thảo không nghe thấy gì nữa, người vẫn cứng đờ, cô ra khỏi phòng tập, vượt qua bãi cỏ trước sân vô quán, qua con đường nhỏ, đi đến cây đa phía trước căn nhà gỗ. Màn đêm nặng nề, có tiếng chim bay qua bay lại trên ngọn cây, cô ủ rũ cúi đầu, cắn chặt môi.

Đêm.

Tại một cửa hàng ăn.

Bách Thảo bận rộn nhận thực đơn, chuyển đồ ăn, thanh toán, không ít khách hàng chỉ trở mái tóc kỳ dị của cô. A Kiên, A Anh cũng cười, họ nói phải kiện hiệu cắt tóc đã cắt cho cô mái tóc làm ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị.

Nhưng cô phớt lờ.

Không giận, cũng không thấy bực mình.

Chín giờ tối, Nhược Bạch và Bách Thảo kết thúc công việc ở quán ăn. Đêm khuya dần, nhưng do là tối thứ Bảy, đường phố vẫn còn tấp nập, những quầy hàng hóa hai bên đường treo đèn sáng trưng như những chùm sao, kết thành một dải, quầy nào cũng còn khá đông đúc, ồn ào.

Cô lặng lẽ bước theo sau Nhược Bạch.

Từ khi tóc bị cắt thành ra thế này, cô đã bị rất nhiều người cười nhạo, nhưng chưa từng cảm thấy xấu hổ, buồn bã như lúc đó. Cô có tư cách gì tức giận Đình Nghi, mọi người đều cười nhạo, Đình Nghi chẳng qua cũng là một trong số đó mà thôi.

Bỗng nhiên...

Một cô gái nhuộm tóc vàng, rối bù như tổ quạ lọt vào tầm mắt khiến Bách Thảo ngẩn người giây lát. Cô thấy chị ta chuyển ra một chiếc tivi nhỏ. Trên tấm vải nhung màu xanh bên cạnh treo đầy những đồ trang sức. Dưới ánh đèn, chúng càng sáng rực lóng lánh.

“Ô, em gái, là em à!”

Cô chủ hiệu trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn Bách Thảo, ngạc nhiên ngẩn ngía, lại đi một vòng xung quanh cô, kêu lên:

“Ôi trời, mới nửa ngày không gặp, em đã trở nên một thế này! Nhìn kiểu tóc này, đây không phải là cao tay mà là nghệ thuật, so với kiểu tóc của em, tóc của chị đây, quả thực chỉ một câu thôi đó là... tặc! Kể ra chúng ta đúng là có duyên với nhau, chị vừa chuyển cửa hiệu đến đây, lại gặp ngay em!”

Chiếc cặp lấp lánh trong tay cô.

So với ban ngày, thậm chí nó còn đẹp hơn.

Nhưng tâm trạng cô đã hoàn toàn khác rồi, trong lòng như bị vật gì đè ép, nặng trĩu, không thở được. Trong gương, cô nhìn thấy mái tóc mình, đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ sau khi cắt tóc.

Đúng.

Đình Nghi nói đúng.

Đúng là rất xấu.

Giống như bị chó gặm, chỗ dài, chỗ ngắn, có chỗ trơ trụi, không có tóc. Cho dù trước giờ không mấy quan tâm đến vẻ bề ngoài, nhưng tóc thế này vẫn khiến bàn tay đang cầm gương của cô bất chợt chững lại.

Người sai là cô.

Cô không nên nói với Đình Nghi những lời đó. Đình Nghi chỉ nói sự thật, tóc cô quả thật rất xấu xí, kỳ dị.

Nhận ra Bách Thảo không theo kịp, Nhược Bạch đứng lại, ngoái nhìn. Thấy cô đứng ngây trước quầy trang sức, anh cau mày bước lại, nhìn thấy chiếc cặp tóc có hình trái dâu tây trong tay cô, anh giục:

“Muốn mua thì nhanh lên.”

“Em gái, em đã thích như vậy, đã đến xem hai lần, chị bán rẻ cho, tám đồng, trả tiền đi!”

“...Xin lỗi, em không mua.”

Cầm chiếc cặp dẫu tây trong tay nhưng cô không còn tâm trạng để mua nữa. Đúng lúc đó, một giọng nói vui vẻ từ phía sau vang lên.

“A, Bách Thảo, em đi chơi với Nhược Bạch sư huynh hả?”

Gió đêm mát rượi.

Không cần ngẩng đầu, Bách Thảo cũng biết đó là giọng của Đình Nghi. Cô cau mày, cảm thấy chưa bao giờ lại không thích nghe giọng nói của người này đến thế. Nhưng chào hỏi là phép lịch sự tối thiểu, cô hít nhẹ, ngẩng đầu:

“Đình...”

Âm thanh mắc trong cổ họng.

Trong thành phố đêm đông đúc, người đứng cạnh Đình Nghi...

Là Sơ Nguyên.

Lúc chập tối, cô còn chưa kịp nhìn kỹ anh, giờ gấp lại đã thấy anh đi cùng Đình Nghi. Trong cảnh đêm, anh càng nổi bật, khuôn mặt đẹp sáng ngời, nụ cười vẫn dịu dàng, đôn hậu, nhưng anh đang đứng cạnh Đình Nghi. Bỗng dưng cô cảm thấy anh vô cùng xa cách, còn xa hơn cả khi anh còn ở nước ngoài.

“Hai người đang mua cặp tóc sao!”

Đình Nghi mỉm cười rút chiếc cặp trong tay cô, nói:

“Rất đẹp, tôi cứ tưởng Nhược Bạch xưa nay lạnh lùng, không ngờ anh cũng đưa bạn gái đi dạo phố mua đồ.”

Ngón tay Bách Thảo lạnh toát.

Cô cắn môi liếc nhìn Sơ Nguyên, nhưng ánh đèn lấp lóa không nhìn rõ biểu hiện của anh. Cô cụp mắt, lấy lại chiếc cặp từ tay Đình Nghi rồi quàng sang nói với chủ hiệu.

“Em không mua nữa.”

Sau đó, cô cúi chào hai người: “Sơ Nguyên sư huynh, em đi trước đây.”

“Chờ đã” Đình Nghi gọi với theo, vẫn nụ cười ngọt lịm.

“Xin lỗi, tôi không biết em lại để tâm đến chuyện mái tóc như vậy, tôi không nên nói như thế, xin lỗi em.”

“Không có gì” Bách Thảo trầm giọng nói, “nó vốn xấu, chị nói không sai.”

“Còn nữa, tôi không biết em và Nhược Bạch tiền bối yêu nhau, suýt thì tách hai người khỏi nhóm tập, tôi rất xin lỗi”, Đình Nghi dịu dàng nói.

Bách Thảo ngẩng phắt đầu lên.

“Tôi và Nhược Bạch sư huynh không...” cô cắn môi, mới khó nhọc nói ra hai từ xấu hổ đó: “... yêu nhau”.

“Bách Thảo ngốc quá”, Đình Nghi cười, “em đã lớn, có bạn trai là chuyện rất bình thường, có gì phải xấu hổ.”

“Tôi không có bạn trai”, Bách Thảo không nén nổi cao giọng.

“Được rồi, được rồi, em không có bạn trai, em không yêu”. Đình Nghi cười dễ dãi như dỗ trẻ con, dịu dàng nhìn Sơ Nguyên: “Đáng yêu quá, Bách Thảo xấu hổ rồi!”

Cô thật sự nổi giận!

Cô không có bạn trai! cô không yêu đương! Nỗi tức giận trào lên khiến mặt cô đỏ mặt, bàn tay nắm chặt, đang định cự lại thì nhìn thấy nụ cười của Đình Nghi với Sơ Nguyên. Dù đứng trên một con phố bán đồ rẻ

tiền, Đình Nghi cũng vẫn xinh đẹp, xa vời như hăng nga trong cung trăng, nụ cười ngọt ngào, ánh mắt như có sóng, trong đó dường như chỉ có mình Sơ Nguyên.

Đình Nghi đẹp thật.

Bách Thảo thấy trong lòng đắng chát, nghĩ đến hình ảnh của mình vừa nhìn thấy trong gương, nghĩ đến khuôn mặt méo mó vì tức giận của mình, đột nhiên mọi tức giận lại âm thầm dịu lắng.

“Đừng trêu Bách Thảo nữa.”

Trong gió đêm, giọng Sơ Nguyên vẫn thanh trong như ba năm trước, một chút âm mũi rất nhẹ, như vọng ra từ giữa những vách núi phía xa.

“Nhược Bạch, Bách Thảo cùng đi ăn đêm cho vui. Ở nước ngoài đã lâu nên rất nhớ quà vật quê nhà.” Nghe tiếng Sơ Nguyên nói với Nhược Bạch, Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn xuống mặt đường, lòng thẳng thốt.

“Hai người đi đi, Bách Thảo phải về luyện tập!” Nhược Bạch từ chối.

Sau khi tạm biệt Sơ Nguyên và Đình Nghi, Nhược Bạch lập tức ra bước, thấy Bách Thảo vẫn đứng ngây chỗ cũ, anh cau mày, giục:

“Đi thôi!”

Cô ngơ ngác nhìn về phía trước, bóng Sơ Nguyên và Đình Nghi đã lẫn vào dòng người trên phố, cảm giác trong lòng không sao nói rõ được, Bách Thảo lặng lẽ theo sau Nhược Bạch, đi trên con đường dẫn về Tùng Bách vô quán.

Vầng trăng cong cong treo trên bầu trời.

Đi trong đêm thành phố.

Đường phố thưa dần.

“Nếu không thích Đình Nghi thì hãy đường hoàng đánh bại cô ấy trên sàn đấu”, giọng Nhược Bạch nhẹ như tiếng gió.

Hai người một người trước một người sau bước đi, dưới ánh trăng hai cái bóng đổ dài trên đường, ngoài anh và cô, trên đường hầu như không còn ai.

5. Chương 5

Đêm đó, Bách Thảo cứ trần trọc không thể nào chợp mắt.

Chỉ cần nhắm mắt hình ảnh Sơ Nguyên và Đình Nghi đứng bên nhau lại hiện ra trước mắt. Trần trọc hồi lâu, sợ ảnh hưởng đến Hiểu Huỳnh, cô quyết định trở dậy đi đến phòng tập. Tập đến lúc mồ hôi ướt đầm chân không thể nào húc nhích, cô mới ngã trên chiếu trúc ngủ thiếp đi.

“Một quãng thâm quá to!”

Ngày hôm sau, trước tủ đựng đồ của trung tâm huấn luyện, Quang Nhã vừa lấy võ phục liếc xéo Bách Thảo, nói:

“Cậu thì biết gì, quãng mắt đen là một trang điểm mới thịnh hành đấy!”, Hiểu Huỳnh lườm Quang Nhã. Sau đó, cô quay sang hỉ hả nhìn Bách Thảo, nói: “Kiểu trang điểm này quả nhiên làm ắt to ra trông thấy, rất tuyệt, rất tuyệt!”

“Lại thêm mái tóc nữa, càng độc đáo”, Diệc Phong vừa đáp vừa nói.

“Thôi đi, bắt đầu từ bây giờ, cấm không ai được nhắc đến mái tóc của Bách Thảo nữa!”, Hiểu Huỳnh đuổi đánh Diệc Phong.

Khi Bách Thảo thay xong võ phục, tay cầm giẻ lau cùng Hiểu Huỳnh đi vào phòng tập chuẩn bị lau đệm, bỗng phát hiện huấn luyện viên thăm đã đến trước họ, đang đứng trước khung cửa sổ lớn nói chuyện với một người.

Cô không dám tin vào mắt mình.

“Ôi, là Sơ Nguyên sư huynh!”

Nghe tiếng kêu kinh ngạc của Hiểu Huỳnh, Bách Thảo mới tin là mình không nhìn nhầm.

“Tại sao Sơ Nguyên sư huynh lại đến đây?” Không dám quây rầy hai người, Hiểu Huỳnh quỳ trên đệm lau, vừa nhìn chăm chăm về phía họ, vừa đưa ra những phán đoán bạo dạn: “Lẽ nào Sơ Nguyên sư huynh đến xem Đình Nghi tập luyện? Không phải, Sơ Nguyên sư huynh sẽ không thô đến thế đâu. Có lẽ đến thăm trung tâm huấn luyện thôi...”

“À, mình hiểu rồi!”

Hiểu Huỳnh đột nhiên như vỡ lẽ, vui vẻ nói:

“Nhất định là Sơ Nguyên sư huynh định tái xuất giang hồ, quay trở lại tập Taekwondo! Trời ơi, Tùng Bách võ quán lại có hy vọng rồi! Tân tứ thiếu nữ Thích Bách Thảo, thiên tài thiếu niên Dụ Sơ Nguyên, ha ha Tùng Bách võ quán từ nay thống lĩnh thiên hạ, ai dám cạnh tranh thì chỉ chuốc lấy thất bại! Ha ha ha, Hiền Võ võ quán có là gì, Xương Hải võ quán cũng chỉ là đĩa rau mà thôi...”

“Hừm!”

Bách Thảo hắng giọng một tiếng khiến nụ cười thu hút chú ý của Hiểu Huỳnh dừng lại.

“Có một chuyện cần thông báo với mọi người.” Trước khi vào tập, Thẩm Ninh đứng trước các đệ tử, nói: “Bắt đầu từ hôm nay, anh Dụ Sơ Nguyên sẽ thực tập y khoa ở trung tâm huấn luyện chúng ta một thời gian, là bác sỹ của trung tâm chúng ta, hy vọng mọi người phối hợp tác với anh ấy”.

Bác sỹ của trung tâm?

Nhìn Sơ Nguyên đứng cạnh Thẩm Ninh, các đệ tử đều kinh ngạc. Không phải quay trở lại để tập luyện Taekwondo mà chỉ là làm công việc chuyên môn thôi sao? Bách Thảo vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, từ lúc được nghe chiến tích huy hoàng trước đây của Sơ Nguyên, cô thầm mong có ngày anh sẽ quay trở lại để có cơ hội nhìn thấy tài năng của anh.

“Chào mọi người.”

Nụ cười của Sơ Nguyên như gió xuân.

“Chào Sơ Nguyên tiên bối!”

“Chào bác sỹ”

“Chào Sơ Nguyên sư huynh!”

Các đệ tử hô lên những hồi ứng khác nhau, loạn xạ. Thẩm Ninh mỉm cười, mặc cho các đệ tử chào theo thói quen, không nhắc nhở cách chào thống nhất.

Sau khi buổi tập bắt đầu, mặc dù đã tự nhủ phải tập trung vào công việc, nhưng Bách Thảo vẫn không tránh khỏi phân tâm. Sơ Nguyên lặng lẽ đứng ngoài quan sát mọi người tập, anh dùng đồng hồ giấy ghi lại tần suất ra chân của mỗi đệ tử, quan sát lực và tốc độ ra chân của họ, thỉnh thoảng lại ghi chép vào cuốn sổ.

Ghi xong cho Thân Ba.

Ghi xong cho Lâm Phong.

Anh bắt đầu đến Đình Nghi.

Bách Thảo có thể nghe thấy tiếng nói thầm của Đình Nghi trong tiếng cười. Cô chú ý đến thời gian anh ghi chép cho Đình Nghi dài hơn hẳn người khác. Sau đó, anh đi về phía cô.

“Bốp!”

Chiếc bìa trong tay bị đá mạnh, cổ tay Bách Thảo hơi rung, cô loạng choạng lùi về phía sau mấy bước mới giữ tấm bìa không bay ra ngoài. Ngược mắt nhìn, bắt gặp đôi mắt Nhược Bạch nghiêm lạnh, cô sợ hãi không dám nhìn Sơ Nguyên đang đứng rất gần.

Thời gian tập luyện chiều qua đi trong thoáng thoắt, lúc sắp kết thúc, Bách Thảo mới khẽ thở phào, ánh mắt vô thức lại tìm kiếm bóng dáng Sơ Nguyên, nhưng phát hiện anh đã đi từ lúc nào.

“Sơ Nguyên tiền bối đẹp trai thật!”

“Ừ, trước đây cứ tưởng Đình Hạo tiền bối là đẹp trai nhất, không ngờ, Sơ Nguyên tiền bối còn đẹp hơn!”

“Không chỉ đẹp trai, mà có cảm giác anh ấy rất dịu dàng, rất biết chia sẻ. Trời ơi, lúc chập tối, lúc Sơ Nguyên tiền bối đứng cạnh, mình thậm chí không biết nên ra chân thế nào nữa!” Mai Linh soi gương, giọng buồn rầu nói tiếp: “Nếu sớm biết Sơ Nguyên tiền bối trở về thì hôm nay mình đã trang điểm một chút”.

Tập xong, các cô gái xúc động bàn tán trong phòng để đồ.

“Sơ Nguyên tiền bối không chú ý ngoại hình cô thế nào đâu!”, Lâm Phong vừa mở ngăn tủ, vừa nói đùa, “Đình Nghi, Sơ Nguyên tiền bối đến đây là vì cô phải không?”

Các cô gái nhất loạt liếc nhìn Đình Nghi.

“Này, Đình Nghi!” Mai Linh suy nghĩ rồi hét lên, “Lẽ nào, người đàn ông mà cô nói đến trong các chương trình phỏng vấn chính là Sơ Nguyên?”

Hiếu Huỳnh khẽ hừ một tiếng.

Bách Thảo đang thay giày bỗng khựng lại, cô ngơ ngẩn nhìn Đình Nghi, thấy hai má Đình Nghi thoáng ửng đỏ, vẻ bên lên, khoe miệng cười nụ. Nụ cười đó cô đã biết, các cô gái cùng lớp, khi kéo tay bạn trai đi trong trường, khoe miệng cười thấp thoáng nụ cười như vậy.

“Cậu ngốc thật!”. Lâm Phong lắc đầu, “Khi trả lời phỏng vấn, Đình Nghi đã nói rõ như vậy còn gì, đang học y khoa tại Mỹ, trước đây từng tập Taekwondo, rất tài năng, không phải là Sơ Nguyên tiền bối thì là ai”

“A...”

Miệng Mai Linh há to đến nỗi có thể nuốt cả một quả trứng gà. Công cốc ghé nhìn Đình Nghi, mặt đột nhiên đỏ bừng, miệng lắp bắp:

“Xin... xin lỗi, tôi không biết Sơ Nguyên tiền bối là bạn trai của cậu, vừa rồi tôi nói lung tung, cậu... cậu không để bụng chứ..”

“Sao có thể cơ chứ.”

Đình Nghi cười dịu dàng, thả mớ tóc buộc cao trong khi tập xuống, mái tóc đen dài xỏa tung, làm nổi bật làn da trắng sữa của cô. Đình Nghi vui vẻ nói: “Nghe cậu khen anh ấy đẹp trai, tôi cũng rất vui. Tôi cũng thấy Sơ Nguyên đẹp trai, tính cách lại rất hay, nhưng anh ấy không thích tôi nói như vậy, hiếm hoi mới có cơ hội cùng tán gẫu với các cậu về chuyện đó.”

“Sơ Nguyên tiền bối không thích được người khác khen đẹp trai!” Quang Nhã hiểu kỳ xen hỏi.

“Ừ, thực ra anh ấy là người hướng nội, không thích nói những chuyện đó.” Đình Nghi vẫn cầm chiếc lược trong tay, chải mái tóc dài đen óng mượt của mình.

“Oa, Sơ Nguyên tiền bối quả là người kín đáo, tốt quá!” Mai Linh khẽ reo lên rồi nói tiếp: “Tại sao Sơ Nguyên tiền bối lại đến đây làm bác sĩ của trung tâm? Chị gái tôi học cùng trường với Sơ Nguyên, nghe nói nhà trường rất quan tâm chuyển thực tập lần này của anh ấy nên đã bố trí cho anh ấy đến một bệnh viện tốt nhất, làm việc với những bác sĩ tốt nhất, sao anh ấy vẫn có thời gian đến trung tâm huấn luyện của chúng ta?”

Đình Nghi trầm ngâm giây lát, nói: “Tôi cũng không rõ lắm. Có điều, thực ra thời gian mỗi lần anh ấy đến trung tâm không nhiều, hơn nữa có lẽ đều là tranh thủ.”

“Chính là vì cậu, lại còn không chịu thừa nhận.” Lâm Phong đóng ngăn tủ, tiếp tục trêu đùa Đình Nghi. “Hàng ngày, anh ấy thực tập bận rộn như vậy, cậu cũng tập luyện bận như vậy, chỉ có kiêm thêm làm bác sĩ của trung tâm mới có thể thường xuyên gặp nhau, không phải sao?”

Mặt Đình Nghi lại đỏ.

“Ha ha, Đình Nghi, mặt cậu đỏ quá!”, Mai Linh cười lớn.

“Lần đầu nhìn thấy Đình Nghi tiền bối đỏ mặt.” Quang Nhãn ngạc nhiên, sau đó bật cười.

Bên này tiếp tục bình luận sôi nổi về Sơ Nguyên và Đình Nghi. Bên kia, Bách Thảo âm thầm thu dọn đồ, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy khuôn mặt sa sầm Hiểu Huỳnh, tay ra sức xiết chặt dây giày, thỉnh thoảng lại hừ một tiếng.

“Bách Thảo, mình buồn quá.”

Hiểu Huỳnh nằm trên giường kêu than với Bách Thảo.

“Sao thế?”

Bách Thảo vẫn nhìn lên trần nhà. Sau khi buổi tập kết thúc, Hiểu Huỳnh cứ buồn như vậy, tâm trạng hình như rất nặng nề.

“Từ nhỏ, mình... đã cùng Sơ Nguyên sư huynh...”. Hiểu Huỳnh lặng lẽ thờ dài, “Cậu không biết đâu, mình coi Sơ Nguyên sư huynh như anh trai vậy, cho dù mình bướng bỉnh, nghịch ngợm thế nào, anh ấy đều dượng, ân cần. Khi bị bố mẹ đánh, mình rất thích núp đằng sau Sơ Nguyên sư huynh...”

“Hồi đó, Sơ Nguyên sư huynh là niềm tự hào của Tùng Bách võ quán. Đình Hạo tiền bối mặc dù cũng rất cừ, nhưng trong lòng mình, anh ấy không bao giờ vượt qua Sơ Nguyên sư huynh.” Khẽ trở mình, Hiểu Huỳnh lại thờ dài, nói: “Thực ra, mình biết, Sơ Nguyên sư huynh đối với ai cũng tốt, không chỉ với một mình mình. Hơn nữa. Sơ Nguyên sư huynh hoàn toàn không để ý đến mình...”

“Nhưng... hôm nay nghe chuyện Đình Nghi và Sơ Nguyên sư huynh... lòng mình vẫn buồn không sao chịu nổi...”

Giọng Hiểu Huỳnh ảo não.

“Mặc dù trước đây, mình cũng từng nói đùa như vậy, cũng biết Đình Nghi và Sơ Nguyên sư huynh gần gũi nhau, cũng đoán biết người đàn ông mà Đình Nghi nói đến là Sơ Nguyên... Nhưng... khi biết sự thật, lại không có cách nào chấp nhận nổi. Thật quá buồn, quá buồn...”

Bách Thảo ngẩn người nghe, không biết nói gì.

“Hơn nữa, mình rất ghen tỵ”.

Hiểu Huỳnh cắn cắn chiếc chăn mỏng như chuột, giọng buồn rầu: “Mình biết ghen tỵ là rất xấu, nhưng mình thực sự cảm thấy rất ghen tỵ, tại sao mọi thứ tốt đẹp đều bị Đình Nghi chiếm hết. Xuất thân trong gia đình truyền thống Taekwondo, bản thân là một tài năng Taekwondo bẩm sinh, đoạt chức quán quân toàn quốc một cách nhẹ nhàng, lại rất xinh đẹp, một mình tinh thực sự, có bao nhiêu fans hâm mộ, tại sao mọi ánh sáng đều chiếu lên một mình chị ta...”

“Điều này còn có thể chấp nhận được...”

“Nhưng bây giờ...”

Trần trở trong tầm chăn, Hiểu Huỳnh bức bối hét lên: “Bây giờ chị ta lại cướp mất Sơ Nguyên sư huynh! Thực sự mình bức xúc quá đi!! Chẳng phải đã nói, mọi người sinh ra đều bình đẳng hay sao, tại sao lại bất công như vậy!”

Xả ra một hồi, Hiểu Huỳnh lại phẫn nộ nói tiếp: “Tại sao cậu không nói gì? Bách Thảo, cậu nói đi, an ủi mình đi chứ!”

Bách Thảo lại ngây người hồi lâu, đến khi Hiểu Huỳnh bức xúc muốn nhảy ra khỏi giường, lao đến bóp cổ mình cô mới nhỏ nhẹ nói:

“Mình hiểu.”

“Thực ra, mình cũng như cậu, có lúc cũng ghen tỵ với Đình Nghi.” Bách Thảo cảm thấy lòng se lại. “Nhưng chị ta sinh ra trong gia đình có truyền thống Taekwondo, lại có tài, xinh đẹp, đó hoàn toàn không phải là lỗi của chị ta.”

“ ... ”

“Cho dù... Sơ Nguyên sư huynh thích Đình Nghi... thì cũng không phải là lỗi của chị ta.” Bách Thảo nhắm mắt, cố xua đuổi hình ảnh đôi tiên đồng ngọc nữ sánh vai nhau. “Mình hiểu camr giác của cậu, nói là ghen tỵ nhưng thực racũng muốn được may mắn như chị ta, cũng được...” Bách Thảo cắn môi, thẫn thờ nhìn lên trần nhà, ngoài cửa sổ vọng lại tiếng côn trùng. “Có lẽ có một số việc không thể thay đổi được, sinh ra vốn đã vậy.” Cô nói chậm rãi: “Cũng có những việc có thể thay đổi, phải thử sức, mới cam lòng”.

“Mình không hiểu...”, Hiểu Huỳnh bối rối lắc đầu.

“Ha ha!” Bách Thảo cũng cảm thấy mình nói lung tung, nghĩ một lát lại nói: “Giống như câu chuyện Rùa chạy thi với Thỏ. Nếu Rùa cứ cảm thấy mình sinh ra đã không bằng Thỏ, chỉ ghen tỵ với THỎ mà không dám thi thì có lẽ đã không bao giờ thắng được Thỏ”.

“Rùa và Thỏ gì chứ?” Lần này Hiểu Huỳnh đã hiểu, tức giận tròn mắt.

“Có phải ý cậu là, cậu là Rùa, còn Đình Nghi là Thỏ? Thôi đi, mình thừa nhận mình không bằng Đình Nghi, dù có tập luyện chăm chỉ đến mấy cũng không thể vượt qua chị ta mình thừa nhận, nhưng cậu không hề kém chị ta!”

“Hừ, cậu đừng tưởng mình không nhận ra”, Hiểu Huỳnh nói, “Đình Nghi luôn cố ý coi thường cậu, tỏ ra không thèm giao đấu với cậu. có vẻ như hoàn toàn không thèm để ý đến cậu, hà hà, điều đó càng chứng tỏ thâm tâm chị ta biết cậu là đối thủ đáng gờm của mình nên muốn đánh đòn cân não với cậu”.

Bách Thảo lại ngây người.

“Còn nữa, nói cho cậu biết!” Hiểu Huỳnh quay người lại, nhìn Bách Thảo, nói vẻ nghiêm túc: “Mình nghe nói, cậu đã chính thức thách chiến Đình Nghi, huấn luyện viên Thẩm đã bố trí cuộc đấu của hai người vào thứ bảy tới, đúng không?”

“...Đúng!”

“Vậy lần này cậu nhất định phải đánh bại lại chị ta!” Hiểu Huỳnh hầm hầm tức giận, “Vì Nhược Bạch sư huynh, vì tớ, cậu nhất định phải đánh bại Đình Nghi, dù phải dốc hết sức lực, cậu cũng phải thắng Đình Nghi, nếu không mình sẽ rất thất vọng, rất thất vọng”.

Thấy Bách Thảo mãi không nói gì, Hiểu Huỳnh lại dụ giọng, nài nỉ: “Được không?”

Ngày trôi qua rất nhanh.

Nhược Bạch rất coi trọng cuộc thi đấu giữa Bách Thảo và Đình Nghi dự định vào cuối tuần nên đã xin nghỉ phép mấy ngày để tăng cường luyện tập cho Bách Thảo, thậm chí bỏ luôn cả tập luyện thường lệ của mình.

“Nhược Bạch sư huynh, em biết trận đấu cuối tuần với Đình Nghi rất quan trọng, nhưng xin anh hãy tin em, em sẽ dốc hết sức chuẩn bị, em có thể tự luyện tập, nếu cần thiết Hiểu Huỳnh sẽ tập cùng em.”

Sáng hôm đó Bách Thảo từ chối luyện tập cùng Nhược Bạch.

“Nhược Bạch sư huynh, anh không cần phải tập với em nữa, anh đã vì em bỏ lỡ bao nhiêu thời gian rồi, em không muốn tiếp tục như vậy nữa.” Trong lòng áy náy không yên, cô biết mình đã làm phiền Nhược Bạch quá nhiều.

Từ khi vào trung tâm huấn luyện, Nhược Bạch đều dành hết thời gian và công sức huấn luyện cho cô, nếu nói Thẩm Ninh là huấn luyện viên của cả đội thì Nhược Bạch lại là huấn luyện viên riêng của cô.

Nhưng thời gian và sức lực của mỗi người chỉ có hạn.

Nhược Bạch đã hao tổn nhiều tâm huyết cho cô, vì vậy việc luyện tập cá nhân của anh bị bỏ lỡ khá nhiều. Ví dụ, khi chia nhóm luyện tập, ban đầu huấn luyện viên Thẩm đã phân Thân Ba và Nhược Bạch một nhóm, vì hai người là những tuyển thủ xuất sắc nhất đội, thực lực ngang nhau sẽ càng hỗ trợ giúp nhau cùng tiến bộ, nhưng không lâu sau, Nhược Bạch lại đổi sang nhóm cô.

Khi tập đôi với Nhược Bạch, cô có thể ra chân với tất cả sức mạnh của mình mà không sợ đồng đội không giữ được bìa.

Do tốc độ và lực ra chân của Nhược Bạch vừa nhanh vừa mạnh nên cô buộc phải tập trung tinh thần cao độ để đối phó, nếu không sẽ bị đá sừng mũi, tím mặt.

Nhưng Nhược Bạch tập đôi với cô lại chịu rất nhiều bất lợi.

Anh không thể đá hết sức lực, vì tốc độ phản ứng của cô kém hơn so với Thân Ba, Diệc Phong, do vậy cô không có cách nào tác động đến Nhược Bạch, cũng không đủ sức mạnh để đánh trả ngang sức, kích động Nhược Bạch.

Cô đã mấy lần nghiêm túc nói với anh, mong anh phối hợp với người khác.

Thậm chí, lúc đó, huấn luyện viên Thẩm sắp xếp cho Nhược Bạch tập cùng nhóm với Đình Nghi, tuy trong lòng không muốn thấy Nhược Bạch phối hợp với tuyển thủ có trình độ cao hơn, cô cũng thấy vui.

“Em có tin là sẽ đánh thắng Đình Nghi không?”, đặt tấm bìa xuống, Nhược Bạch lạnh lùng hỏi.

“...”

“Có không?”, anh hỏi dồn.

“... Em sẽ cố gắng!” Bách Thảo hít một hơi thật sâu, nói: “Trong lần giao đấu trước, không phải Đình Nghi hoàn toàn không có sơ hở, có lẽ lần này em có thể thắng.”

“Có lẽ?”, Nhược Bạch lạnh lùng nói, “em nên biết, nếu lần này để thua Đình Nghi, sẽ không còn cơ hội thi đấu với cô ấy để tham gia Cup Taekwondo thế giới.”

“Vâng...”, ánh mắt cô ảm đạm, “... em biết”, tất cả mọi người đều hy vọng vào Đình Nghi, hy vọng Đình Nghi có bước đột phá trong giải đấu lần này. Huấn luyện viên Thẩm Ninh cũng không tính đến khả năng cử người khác tham gia, phiếu đăng ký dự thi đã viết tên Đình Nghi.

“Em có nắm chắc phần thắng không?”, Nhược Bạch lạnh lùng nhìn Bách Thảo.

“...”

“Tiếp tục luyện tập, bắt đầu!” Nhược Bạch ra lệnh, giơ cao tấm bìa trong tay. Bách Thảo đã quen lệnh, lập tức triển khai tư thế, nhưng rồi lại sững người, miễn cưỡng rút chân về, nhìn thẳng Nhược Bạch nói:

“Còn anh, anh có chắc là em sẽ thắng không?”

“Có!”, Nhược Bạch trả lời dứt khoát, không chút do dự.

Nhìn ánh mắt ngơ ngác của cô, anh khó chịu, nhíu mày, hạ giọng:

“Bắt đầu!”

Chiều thứ sáu. trung tâm huấn luyện có một vị khách bất ngờ.

Khi người đó đẩy cửa bước vào, hầu như mọi đệ tử đều ngạc nhiên vui sướng ngừng tập. Anh mặc chiếc áo vest cách điệu màu đen, quần bò màu xanh sẫm. dáng cao gầy, vừa đẹp vừa phong trần, mặc dù phong cách đã ngày càng giống một doanh nhân thành đạt, nhưng nụ cười trên môi vẫn rạng ngời như ánh mặt trời.

Như hằng ngày vẫn ở đây, chưa bao giờ đi xa, anh vẫy tay chào mọi người.

“Hãy!”

Phòng tập như bùng nổ, Thân Ba, Thạch Tông, Khâu Chấn háo hức vẫy tay, Diệc Phong cũng không ngáp nửa, vui vẻ nhìn về phía anh- Thẩm Ninh thấy cảnh đó, dứt khoát tuyên bố giải lao mười lăm phút, rồi cũng mỉm cười đi về phía Đình Hạo. Chỉ có Đình Nghi khẽ kêu lên một tiếng, lắc đầu.

Đình Hạo thân thiện ôm bọn Thân Ba, vui vẻ chào hỏi mọi người.

Sau khi cúi chào Đình Hạo, Bách Thảo sức nhớ một chuyện, định hỏinhưng vừa mở miệng thì đột nhiên lại không nói ra được. Đình Hạo cười ngất, xoađầu, nói đùa mấy câu về mái tóc cô, rồi quay ra chuyện trò với mọi người.

Sau đó, anh cùng Thẩm Ninh đi đến một góc, hình như đang bàn bạcchuyện gì.

“Có một vấn đề, đích thân Đình Hạo sẽ thông báo với mọingười.”

Một lát sau, Thẩm Ninh yêu cầu tất cả tập hợp, ánh mắt cười mêhồn, nghiêng đầu nhìn Đình Hạo nói.

“Cảm ơn huấn luyện viên Thẩm, mặc dù đã lâu rồi tôi không tậpcùng các bạn. nhưng tin tức mới nhất liên quan đến Taekwondo, tôi đều được huấnluyện viên Thẩm kịp thời thông báo.”

Đình Hạo nhìn Thẩm Ninh, nụ cười sáng chói như ánh mặt trời.

Sau đó, nói với các đệ tử trước mặt.

“Cup Taekwondo thế giới sắp khai mạc, ủy ban Thể thao Quốcgia và cơ sở huấn luyện đều hết sức coi trọng. Là nhà tài trợ của cơ sở huấnluyện, tập đoàn Phương Thị sau khi nghiên cứu đã quyết định tài trợ trung tâmchúng ta một chuyến đi Hàn Quốc tham gia khóa tập huấn Taekwondo hè quốc tế, đểmọi người có cơ hội học hỏi. thi đấu giao lưu với tuyển thủ các nước, coi nhulà sự khởi động trước giải Cup thế giới.”

“Oa!”

Phòng tập sôi nổi hẳn lên!

Mọi người không tin vào tai mình! Khóa tập huấn Taekwondo hè quốctế! đó là ngày hội mỗi năm một lần để tuyển thủ các nước giao lưu học hỏi! Ở đócó thể tiếp xúc với các cao thủ Taekwondo thế giới, tận mắt nhìn thấy phongcách và đặc điểm của tuyển thủ các nước, những quán quân Cup quốc tế trước đâyhầu như đều từng tham gia khóa tập huấn này!

Vì lý do kinh phí, nghe nói năm ngoái đội tuyển quốc gia có đượctham dự một lần, sau khi trở về ai nấy hết lời ca ngợi. Quả thật cứ như đồngphim, vô số cao thủ, ngọa hổ tàng long, tinh hoa hội tụ, bao điều lý thú, baogiai thoại ly kỳ.

Trời ơi, vậy mà họ có thể tham gia!

“Tất cả mọi người đều có thể đi sao?”

Do dự một lát, Quang Nhã giơ tay lên, quyết định hỏi cho rõ. HiểuHuỳnh lập tức đồng tai nghe.

“Đúng, tất cả mọi người!” Đình Hạo gật đầu, ánh mắt tươi cười dừnglại trên người Hiểu Huỳnh, đang đỏ mặt vì căng thẳng. “Bao gồm cả em gái tạpvụ.”

“A!” Hiểu Huỳnh reo lên, cảm động suýt khóc. “Anh Đình Hạo, em yêuanh, anh là thần tượng của em!”

Buổi tập kết thúc trong bầu không khí tung bừng, hoan hỉ khôngdứt. Vừa thu dọn phòng tập với Bách Thảo, Hiểu Huỳnh đã chạy biên đi đâu, nóilà mua quần áo đẹp chuẩn bị cho chuyến đi Hàn Quốc! Bách Thảo ở lại dọn nốt rồilại tập thêm một tiếng cùng Nhược Bạch, sau đó mới cùng ra khỏi trung tâm huấnluyện.

Mùa hè đã đến.

Trời rất lâu tối.

Khi Nhược Bạch và Bách Thảo ra đến bậc thềm cơ sở huấn luyện, trờivẫn còn sáng. Một chiếc xe thể thao màu bạc dừng sát bậc tam cấp dài lát đá,thân xe láng bóng.

Cửa kính từ từ hạ xuống.

Khuôn mặt tươi cười của Đình Hạo lộ ra, sau đó anh bước xuống, dựanhẹ lên xe, mỉm cười chậm rãi nói:

“Các bạn đi đâu?”

“Về võ quán ạ.”

Nhìn Nhược Bạch trầm ngâm không nói, Bách Thảo cúi chào, trả lời.

“Tiện đường, để tôi đưa hai người về.”

“... Không cần ạ.” Biết quan hệ của Nhược Bạch sư huynh với Đình Hạo, do dự một lát, Bách Thảo nói: “Đường cũng không xa, bọn em đi bộ cũng tiện”.

Đình Hạo cười.

Không để ý đến cô, nhìn thần sắc lãnh đạm của Nhược Bạch, anh nói đùa:

“Nhược Bạch, tôi có thể mượn Bách Thảo một lát không?”

Bách Thảo sững người.

Nhược Bạch cau mày, ngẩng lên nhìn.

“Chỉ mượn trong thời gian một bữa ăn tối, tôi sẽ đưa cô ấy về võ quán đúng giờ, được không?”, Đình Hạo nhìn Nhược Bạch hỏi.

“Đây là chuyện của cô ấy, anh hỏi cô ấy là được”, Nhược Bạch lạnh nhạt nói.

“Được không?”, Đình Hạo nháy mắt với Bách Thảo.

Lẽ nào...

Tim Bách Thảo nhảy loạn một nhịp, thấp thỏm nhìn Nhược Bạch, dè dặt nói: “Nhược Bạch sư huynh... em sẽ về ngay, sẽ không nhờ buổi tập tối...”.

Nhược Bạch lạnh lùng gật đầu rồi đi thẳng.

Bách Thảo nhìn bóng Nhược Bạch xa dần, khi quay đầu lại, cô bắt gặp nụ cười thoáng vẻ xét đoán của Đình Hạo, mặt cô thoáng đỏ ửng.

“Lên xe thôi.”

Đình Hạo lịch thiệp mở cửa xe cho cô.

Bách Thảo ngồi vào xe mới phắt hiện Đình Nghi đang ngồi ở ghế sau. Đình Nghi nở nụ cười nhìn cô nói: “Thì ra, người anh tôi đợi lại là cô”.

“...”

Bách Thảo không biết nói thế nào, suy nghĩ một lát rồi quyết định không cần nói gì.

“Vừa rồi tôi còn tưởng, anh tôi muốn cùng ăn tối, nói chuyện với huấn luyện viên Thẩm, hóa ra anh ấy chờ lâu như vậy là để đón cô.” Đình Nghi hiểu kỳ nhìn Bách Thảo, nói tiếp: “Tôi không biết từ lúc nào cô và anh tôi quan hệ tốt như vậy”.

“... Tôi không.”

Nín nhịn hồi lâu, Bách Thảo chỉ nói được như vậy. Mặc dù ngại miệng, nhưng không có nghĩa cô không hiểu ý tứ câu nói của Đình Nghi.

“Đừng bắt nạt người thật thà, anh chỉ tìm cô ấy có chút việc.”

Tay nắm vô lăng, Đình Hạo ngoái nhìn Đình Nghi cười, ngữ khí không có vẻ nghiêm trọng, nhưng Đình Nghi cũng không hỏi gì nữa.

“Dừng lại, em xuống chỗ này!”

Khi đi qua Viện Y học, Đình Nghi nói với Đình Hạo.

“Em tìm Sơ Nguyên?”, Đình Hạo dừng xe bên lề đường, hỏi.

“Ồ vâng, em đi thăm Sơ Nguyên, hình như anh ấy thực tập rất bận, mấy ngày hôm nay đều ở trong trường, em gọi anh ấy đi ăn, nếu không anh ấy lại ăn qua loa, ảnh hưởng đến sức khỏe.”

“Vâng cùng đi luôn.”

Thấy Đình Hạo đề nghị như vậy, Bách Thảo bỗng giật mình, cứ ng người nhìn ra ngoài cửa xe, không dám nói gì cả.

“Không, anh Sơ Nguyên thích yên tĩnh”, Đình Nghi cười nhẹ nhàng, vừa mở cửa xe vừa nói.

“Tôi đi đây, Bách Thảo, ăn nhiều nhé, đừng làm khách với anh trai tôi!”

“À, còn nữa.”

Trước khi đi, Đình Nghi lại cười, nói với Bách Thảo.

“Trận đấu cuối tuần này, cô hãy cố lên, đừng thua tôi lần nữa.”

Chiếc xe tiếp tục lao đi.

“Em và Đình Nghi sắp giao đấu hả?”

Đình Hạo lặng lẽ lái xe, mở nhạc, tiếng nhạc du dương vang lên.

“Vâng!”

Lòng Bách Thảo rối bời.

Đình Hạo mỉm cười không nói gì.

Trong xe chỉ có tiếng nhạc. Im lặng hồi lâu, cuối cùng không nén nổi, cô quay sang nhìn, thấy anh tập trung lái xe, các đốt xương nhô ra trên bàn tay nắm vô lăng của anh làm cô sức nhớ cảnh anh làm loạn năm đó.

Hồi đó, anh là niềm hy vọng của cả giới Teakwondo.

Chỉ có anh từng đạt chức vô địch trong giải Cup Teakwondo thanh niên thế giới, mọi người đều hy vọng anh sẽ đoạt huy chương vàng trong cuộc thi Olympic.

Nhưng từ khi thi đỗ Đại học Thương mại, anh bắt đầu giúp gia đình quản lý doanh nghiệp, đã hơn hai năm không luyện tập chuyên nghiệp. Thỉnh thoảng đến trung tâm huấn luyện chỉ để thử lại sức, trò chuyện cùng đồng đội cũ, có vẻ như chỉ là để ôn lại cảm giác năm xưa.

Trong ba năm, anh thay đổi rất nhiều.

Còn nhớ, lần đầu tiên gặp nhau, cả người anh như tỏa vẻ hào quang, sáng chói như ánh mặt trời giữa trưa hè, sáng đến lóa mắt. Lần đầu tiên ngồi xe anh, anh phóng rất nhanh khiến cô sợ hết hồn. Nhưng, bây giờ... cô lặng lẽ nhìn anh...

Dường như anh còn đẹp hơn trước.

Sống mũi cao.

Khuôn mặt nhìn nghiêng thanh tú.

Khóe miệng luôn rạng rỡ nụ cười.

Chỉ có điều, nụ cười đó hình như chỉ là một thói quen, không còn sáng chói đến mức khiến người ta không dám nhìn lâu.

Hơn nữa, anh lái xe rất thận trọng, người ngồi bên hoàn toàn yên tâm, nhưng không hiểu tại sao, cô lại có cảm giác hẫng hụt nào đó.

“Đến nơi rồi.”

Đình Hạo dừng xe.

Ngồi trên sofa gần cửa sổ, nhìn khung cảnh xung quanh, cảm thấy rất quen, Bách Thảo bỗng nhớ ra, cô đã từng đến đây, lần đó cũng là đi với Đình Hạo.

“Một cà phê, một nước cam.”

Đình Hạo vẫn gọi đồ uống như lần trước, cô ngăn người nhìn những chiếc ly, đĩa sang trọng trên bàn, vẫn những món đồ sứ trắng tinh với những đường viền vàng rực rỡ, thời gian như đang quay trở lại.

“Em muốn ăn gì?”, Đình Hạo đưa thực đơn cho cô, hỏi.

“...Em không biết.”

Cô chưa bao giờ ăn những món ăn trên thực đơn.

“Hai suất bún thịt chín bảy phần”, Đình Hạo gọi luôn cho cô.

Lát sau đồ uống và món ăn được mang đến.

Nước cam vàng óng trong ly thủy tinh, rất tươi, thơm phức như vừa hái từ vườn, những viên đá nhỏ xinh, mát lạnh. Bách Thảo dùng ống hút uống từng ngụm nhỏ. Cô nhớ lại lần trước, sau khi uống xong, trên đường về, bụng đau quằn quại, cô cứ tưởng là do uống đồ lạnh, kết quả là...

Cô còn làm bẩn ga giường của Sơ Nguyên sư huynh.

Mặt bỗng đỏ bừng, Bách Thảo nhìn những viên đá trong suốt trong ly, lúc đó cô và Sơ Nguyên sư huynh gần gũi đến thế, vậy mà bây giờ Sơ Nguyên sư huynh đã trở về được mấy ngày mà cô vẫn chưa được nói chuyện với anh.

Mấy ngày nay, sáng nào cô cũng đến quét xung quanh căn nhà gỗ đó, có lúc buổi tối khi tập xong, cô lại đến quét lại lần nữa.

Nhưng căn nhà đó vẫn đóng cửa.

Nếu như không gặp anh ở trung tâm huấn luyện thì cô vẫn tưởng Sơ Nguyên sư huynh về nước là do mình nằm mơ mà thôi.

“... Em đừng giận nữa được không?”

Trong lúc mơ màng, cô chợt nghe tiếng Đình Hạo, nhưng không rõ lắm. Cô bối rối nhìn anh:

“Sao ạ?”

“Anh cho em biết một chuyện, nhưng em không được giận nhé?”, Đình Hạo vừa cắt bún thịt vừa nói.

“Dạ?”

“Anh xin lỗi, việc em nhờ, anh đã quên mất.” Đình Hạo mỉm cười, lấy chiếc bút máy đặt lên bàn, nói: “Hôm sinh nhật Sơ Nguyên, công ty có cuộc tọa đàm hợp tác làm ăn rất quan trọng nên khi về nước anh mới nhớ ra đã quên không đưa quà của em cho Sơ Nguyên, anh định đưa cho anh ấy, nhưng giờ Sơ Nguyên đã về nước rồi, em hãy tự tay đưa cho anh ấy đi”.

Chiếc bút máy màu đen nằm lặng lẽ trên mặt bàn.

Lúc nhìn thấy nó trong cửa hàng văn phòng phẩm, cô rất thích, cái bút không nhỏ, hơi nặng nhưng cầm lên rất thoải mái, ngòi bút màu vàng, chủ cửa hàng nói đó là ngòi mạ vàng rất bền, cô thích thú bơm ít mực, viết thử, thấy rất trơn, cầm rất đầm tay.

Bách Thảo do dự hồi lâu.

Vì cái bút rất đắt.

Cô biết Nhược Bạch muốn cô thi lên đại học, khó khăn mới kiếm được chút tiền, nếu mua cái này còn tốn hơn phí đăng ký thi đại học.

Nhưng...

Cô rất muốn mua tặng Sơ Nguyên sư huynh làm quà sinh nhật. Sơ Nguyên đang du học ở Mỹ, anh học ngành y, sẽ phải thường xuyên ghi chép bệnh án nên một cái bút máy là rất hữu dụng đối với anh.

Từ khi Sơ Nguyên sang Mỹ du học, Đình Nghi thường xuyên bay sang thăm anh.

Cô không có tiền, không thể gửi bưu kiện quốc tế, lại không có máy tính nên cũng không thể gửi email cho Sơ Nguyên. Điện thoại không có, càng không thể trả được phí điện thoại quốc tế, cô lo lắng liệu Sơ Nguyên có nghĩ cô quên sinh nhật của anh không.

Cô muốn Sơ Nguyên sư huynh biết.

Cô luôn nhớ đến anh.

Nhớ cả sinh nhật anh, cả nét bút thanh mảnh mà anh thích viết.

Do dự hồi lâu, cuối cùng cô cũng quyết định mua chiếc bút đó. Biết Đình Hạo tiền bối thường đi Mỹ và sẽ đi Mỹ vào ngày sinh nhật Sơ Nguyên sư huynh, cô rất vui. Nhân khi Đình Hạo tiền bối đến trung tâm huấn luyện, cô dẫn anh khi nào gặp Sơ Nguyên thì giúp cô chuyển món quà này cho anh và thay cô chúc mừng sinh nhật.

Dù không nhận được điện thoại của Sơ Nguyên, không biết Sơ Nguyên có thích cái bút máy mình tặng hay không, nhưng cô cũng không quan tâm. Chỉ cần Sơ Nguyên sư huynh biết, lúc nào cô cũng nhớ đến anh, không lúc nào quên anh là được.

Hóa ra...

Sơ Nguyên sư huynh chưa hề nhận được món quà đó.

Ngón tay cứng đờ, cô cầm bút lên, vỏ ngoài lạnh lạnh, Bách Thảo nắm trong tay, không nói gì, cắt vào cặp sách.

“Bé con, em giận hả?”, Đình Hạo nhíu mày hỏi.

Cô lắc đầu.

Cô uống hết ly nước cam, cầm cặp sách lên nói:

“Em phải về rồi, Nhược Bạch sư huynh đang đợi em về để luyện tập.”

“Em vẫn chưa ăn hết bít tết mà.”

“...Em không đói.” Từ trước đến giờ, chưa bao giờ ăn bít tết, cô còn chưa biết cả cách sử dụng dao đĩa.

“Đình Hạo tiền bối, cảm ơn đã mời em, em về trước đây, anh cứ từ từ ăn.” Nói xong cô liền đứng dậy.

“Anh đã nói xin lỗi rồi mà.”

Đình Hạo nắm tay, ấn cô ngồi xuống sofa, chăm chú nhìn cô: “Có phải em thích Sơ Nguyên nên mới giận như vậy!”

“...”

“Nếu vậy, đưa bút cho anh anh chịu trách nhiệm giao tận tay Sơ Nguyên, nói với Sơ Nguyên là anh đã quên không đưa cho anh ấy, là em rất coi trọng chuyện này.”

“Em không giận”, cô lắc đầu quây quây, “anh cùng đã giúp em rồi. Khi anh hứa sẽ giúp em, em rất cảm kích, cho dù anh có việc không thể chuyển đến Sơ Nguyên sư huynh thì em vẫn rất cảm ơn, chỉ là... chỉ là...”

Cô không biết nên nói thế nào.

Chỉ là cảm thấy trong lòng trống trải, lạnh lẽo, lạnh như cây bút này. Thì ra, chẳng trách Sơ Nguyên sư huynh quyền cô, là do cô đã không cho anh biết là lúc nào cô cũng nhớ đến anh...

“Ăn xong hãy đi, không mất nhiều thời gian đâu.” Đình Hạo nhấc cái đĩa trước mặt cô, dùng dao, đĩa giúp cô cắt bít tết thành những miếng nhỏ rồi đẽ vào đĩa rồi đưa cho cô, lại giục:

“Ăn đi.”

Nghe thấy khẩu khí có phần như ra lệnh của anh, Bách Thảo do dự một lát, rồi lặng lẽ ăn. Khi ăn xong, cô ngẩng đầu, nhìn thấy anh tự lự nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh nắng chiều đỏ như máu.

Khuôn mặt anh u ám.

Ánh mắt u uất.

“Đình Hạo tiền bối...” Có lẽ là do ánh nắng chiều, cũng có thể là do vẻ buồn bã của anh. Cuối cùng, Bách Thảo cũng hỏi điều cô vẫn muốn hỏi từ lâu: “... Anh sẽ tham dự Cup Teakwondo thế giới năm nay chứ?”.

Đình Hạo quay người, tiếp tục ăn món bún thịt nướng đã nguội lạnh của mình.

“Không”

“... Anh có tập luyện trở lại không?”

“Không!”

“... Tại sao?”, cô sững người.

Đình Hạo dùng khăn ăn lau miệng rồi đứng dậy, cầm giúp cô chiếc cặp sách, cười cười nói:

“Đi thôi, về muộn thì Nhược Bạch sẽ mắng em ra trò đấy. Thực ra, Nhược Bạch quả rất xuất sắc, hai năm qua em tiến bộ vượt bậc, rất có thể Đình Nghi sẽ phải nếm quả đắng bất ngờ trong trận đấu cuối tuần này đấy.”

Khi Bách Thảo về đến Tùng Bách võ quán thì trời đã gần tối.

Vầng trăng lơ mơ treo trên bầu trời, Nhược Bạch đứng trước cửa phòng tập, khoanh tay, lạnh lùng nhìn Bách Thảo tất tưởi chạy đến.

“Ăn no rồi chứ?”, anh hỏi vẻ dừng dừng.

“Vâng!”, Bách Thảo đỏ mặt đáp.

“Ngon không?”

“Dạ!”

“Hôm nay phải tập thêm một tiếng.”

“Soạt”, cánh cửa giấy mở ra, Nhược Bạch mặt lạnh tanh đi vào, Bách Thảo ngoan ngoãn theo sau.

Một ngày.

Rồi một ngày nữa trôi qua.

Thế là ngày cuối tuần đã đến.

Nghe tin Bách Thảo sắp giao đấu với Đình Nghi, các đệ tử của Tùng Bách võ quán dậy rất sớm, tranh nhau quét dọn vệ sinh để cho cô có thời gian chuẩn bị thi đấu.

Buổi trưa, thím Phạm hầm riêng món xương sườn cho Bách Thảo ăn.

Khi đến trung tâm huấn luyện, để Bách Thảo đỡ mệt, Hiểu Huỳnh nhất quyết bắt cô đi taxi.

Nhưng khi vừa bước vào phòng tập, cả hai bỗng sững người.

6. Chương 6

Bình thường, phòng tập rất yên tĩnh nhưng lúc này có đến gần hai chục phóng viên với đồ nghề máy quay, máy ảnh, micro linh tinh, tụ tập chuyện trò rôm rả như sắp có sự kiện lớn xảy ra. Thấy Bách Thảo và Hiểu Huỳnh đi vào, họ chỉ liếc mắt qua rồi lại quay ra chuyện gẫu với nhau, có vẻ không mấy hứng thú với bọn họ.

Các đệ tử lần lượt đi vào phòng để đồ, mọi người bắt đầu bàn tán về đám phóng viên bên ngoài.

“Chắc là họ đến phỏng vấn Đình Nghi!”, Lâm Phong đoán. Mỗi khi phóng viên đến đây đều là vì Đình Nghi, lần này chắc cũng không ngoại lệ.

“Nhưng, Đình Nghi vẫn chưa đến”, Mai Linh do dự, “Nếu họ đến phỏng vấn Đình Nghi thì cô ấy không nên đến muộn mới phải, sắp đến giờ tập rồi còn gì”.

“Xem ra, họ không có ý định rời khỏi đây”, Diệc Phong ngáp một cái, “Tôi nhớ, hình như hôm nay là ngày thi đấu giữa Bách Thảo và Đình Nghi”.

“Đúng!”, Quang Nhã nhú mày.

“À, Đình Nghi đến rồi.”

Cùng với lời nói của Mai Linh, mọi người quay lại nhìn, quả nhiên là Đình Nghi. Hôm nay, trông Đình Nghi vô cùng xinh đẹp, chiếc váy màu tím nhạt bó sát, cổ trễ, có khảm những hạt thủy tinh, phản chiếu những tia sáng lên bờ vai trần trắng ngà, phẳng phất mùi nước hoa quỳnh rũ.

“Xin lỗi lại làm ảnh hưởng đến mọi người.” Đình Nghi vừa phân phát từng quả anh đào tươi rói cho các đệ tử vừa nói. “Các nhà báo muốn chụp ảnh phòng tập, lại muốn có những bức ảnh đẹp, cho nên huấn luyện viên Thẩm bảo họ đến đây,”

“Chụp hình chị và Bách Thảo giao đấu sao?”, Quang Nhã tròn mắt.

“Ồ!”

“Như vậy sao được!” Quang Nhã không có bụng dạ nào ăn quả anh đào trong tay. “Nhiều máy quay, máy ảnh như vậy sẽ khiến Bách Thảo căng thẳng...”

“À, điều này tôi cũng đã nói với huấn luyện viên Thẩm.” Đình Nghi lấy bộ võ phục từ trong tủ đựng đồ. “Nhưng huấn luyện viên nói, những trận đấu quan trọng đều tiến hành trước nhiều ống kính, chỉ bằng làm quen trước một chút cũng tốt.”

Trong phòng tập.

Bách Thảo đang quỳ xuống lau mấy tấm đệm tập, lúc đầu Hiểu Huỳnh nhất định không cho cô làm việc gì để dưỡng sức, tất cả đều vì cuộc thi đấu với Đình Nghi. Nhưng Bách Thảo nói, thể lực của mình rất dồi dào, chỉ là trong lòng cảm thấy hơi căng thẳng một chút lau đệm có thể khiến cô thoải mái hơn. Lúc đó, Hiểu Huỳnh mới đồng ý, sau đó liền chạy ra ngoài thăm dò nguyên nhân tại sao hôm nay có nhiều phóng viên đến đây.

“Thôi hỏng rồi!”

Hiểu Huỳnh thở hổn hển chạy về, rồi ngồi phịch xuống đệm, nghĩ rằng:

“Rõ ràng cánh nhà báo đến đây là để chụp ảnh cuộc giao đấu giữa cậu và Đình Nghi! Sao lại có thể như vậy chứ! Chị ta đã tham gia nhiều trận đấu, đã quá quen ống kính máy quay. Còn cậu từ trước nay chưa bao giờ, lại ít tham gia các giải đấu lớn, ngay cả người xem cũng không nhiều, như vậy chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến tinh thần sao? Cố ý, nhất định là cố ý!”

Bách Thảo vừa chậm rãi lau đệm vừa nói:

“Nếu trước ống kính mà không thi đấu được thì làm sao có tư cách tham gia những trận đấu quan trọng.”

Hiểu Huỳnh gãi đầu, cảm thấy Bách Thảo nói có lý, nhưng suy nghĩ lại, vẫn thấy không ổn.

“Nói vậy chứ, Đình Nghi cũng không phải ngay lập tức đã có thể quen đứng trước nhiều ống kính như vậy, chị ta cũng phải quen dần dần, làm gì có chuyện không nói trước một câu, bỗng nhiên bắt cậu đứng trước nhiều máy quay như vậy, không phải là cố tình đánh đòn tâm lý khiến cậu căng thẳng sao?”

Bách Thảo ngắt người giây lát.

“Thôi không nói nữa, không lại càng nói càng tức, ảnh hưởng đến tâm lý của cậu. Ăn đi!” Hiểu Huỳnh nhét luôn mấy quả anh đào vào tay Bách Thảo rồi cũng ăn phần của mình một cách ngon lành.

“Anh đào Đình Nghi mua đấy, mình thử luôn mấy quả. Hừ, dù sao cũng ăn không mất tiền, cậu không biết năm nay anh đào đất thế nào đâu, bình thường cũng phải đến ba mươi đồng một cân, mình không mua nổi, Đình Nghi mua loại này vừa to vừa ngọt chắc là đắt hơn nhiều.”

Anh đào đỏ hồng.

Cô cắn một miếng, ngòn ngọt hơi chua, lại phẳng phất vị đắng.

Những quả anh đào trong tay cô như được phủ một lớp sáp dưới ánh nắng mặt trời, phát ra những tia lấp lánh, đẹp đến hư ảo. Không hiểu tại sao Bách Thảo lại nghĩ đến chiếc kẹp tóc hình quả dâu tây trong ngăn tủ, nó cũng tuyệt đẹp, lấp lánh và hư ảo như vậy.

“Cậu ăn đi.”

Bách Thảo đặt mấy quả còn lại vào tay Hiếu Huỳnh, rồi tiếp tục cúi đầu lau đệm.

“Cậu ăn đi! Mấy khi được ăn anh đào ngon như vậy!” Hiếu Huỳnh vừa ăn vừa nói lúng búng, bỗng ngừng đầu, reo lên: “Ồ, Sơ Nguyên sư huynh đến rồi kìa!”.

Không chỉ có mình Sơ Nguyên.

Đình Hạo cũng đến.

Đình Hạo cùng huấn luyện viên Thẩm Ninh đi vào. Thẩm Ninh vận một chiếc áo dài kẻ sọc màu xanh nhạt, lộ những đường cong tinh tế, mái tóc búi cao, cài chiếc trâm ngọc, cô toát lên một vẻ kiêu diễm cổ điển của Thượng Hải xưa. Đình Hạo cũng mặc chiếc áo màu xanh nhạt, đứng cạnh Thẩm Ninh tạo nên một bức tranh hài hòa tuyệt diệu.

Sau bài tập đơn giản thường ngày, Thẩm Ninh tuyên bố, năm phút nữa sẽ diễn ra cuộc thi đấu tập luyện giữa Đình Nghi và Bách Thảo. Đám phóng viên chuẩn bị xong máy quay, máy ảnh ống kính dài lăm lăm trong tay, chiếm vị trí tốt nhất, các đệ tử khác ngồi xếp bằng trên sàn.

Sơ Nguyên và Đình Hạo ngồi ở hàng đầu phía bên phải.

Đình Nghi sửa lại đầu tóc, đứng dậy, nhưng không đi ngay lên sàn đấu mà đến chỗ Sơ Nguyên và Đình Hạo, hơi khom người, mỉm cười nói thăm hỏi với Sơ Nguyên, anh cũng mỉm cười gật đầu, còn Đình Hạo vỗ vai cô.

Bách Thảo nhìn sang Nhược Bạch đứng bên cạnh.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu lại, nhưng gần đây ánh mắt không lạnh nhạt như trước, anh nhìn cô chăm chú, rồi hạ giọng nói:

“Cố lên!”

Cô cắn chặt môi, trả lời:

“Vâng!”

Đứng dậy, Bách Thảo thấy Hiếu Huỳnh căng thẳng suýt khóc, Diệc Phong giơ ngón ra hiệu cố lên, Quang Nhã nhìn cô dăm dăm không chớp mắt miệng mở ra rồi ngậm lại. Bách Thảo thắt chặt đai lưng, cố ổn định tinh thần rồi đi về phía sàn đấu.

Ba năm rồi.

Từ sau cuộc giao đấu thảm bại lần đó, cô chưa hề có cơ hội giao đấu với Đình Nghi.

Bách Thảo chậm rãi đi lên sàn đấu.

Bước ra từ giữa Sơ Nguyên và Đình Hạo, Đình Nghi đứng thẳng người, nụ cười nhu mì, vẫy tay với họ, rồi thông thả đi lên sàn đấu.

Từng bước, từng bước.

Bách Thảo và Đình Nghi tiến lại gần nhau.

Ba năm qua, Đình Nghi ngày càng tỏa sáng, trong những cuộc thi đấu quan trọng trong nước, cô đều ăn trọn giải nhất, tham gia nhiều cuộc thi quốc tế, được giới truyền thông săn lùng, là ngôi sao thể thao sáng giá nhất. Giới truyền thông trong nước cũng đánh giá cô rất cao. Họ nói, trong thời đại thuộc về Đình Nghi hiện nay, tất cả đối thủ của cô đều không kịp thời, cô nhất định thay thế Ân Tú, thiên tài Taekwondo của Hàn Quốc trở thành nữ hoàng Taekwondo thực sự.

Từng bước, từng bước.

Nụ cười ẩn trong khóe mắt Đình Nghi càng lúc càng lộ rõ.

Dường như cô cảm thấy cuộc đấu sắp bắt đầu hết sức thú vị, bởi vì vẫn có người dám thách đấu, dám nghi ngờ và cạnh tranh tư cách tham dự Cup Taekwondo thế giới của cô.

“Tất cả có ba hiệp, mỗi hiệp ba phút.” Trọng tài Thẩm Ninh tuyên bố: “Bắt đầu!”

“A!”

“A!”

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa mở rộng, chiếu thẳng vào hai cô gái trên sàn đấu. Đình Nghi vận bộ võ phục vải bông trắng như tuyết, tóc buộc cao vểnh đuôi ngựa, miệng không ngừng hô to, bím tóc đuôi ngựa đen bóng đung đưa theo từng bước nhảy của cô, đẹp như một minh tinh trong phim thần tượng. Bách Thảo vẫn mặc bộ võ phục ngả màu, ống tay và ống quần quá ngắn, mái tóc ngắn rối tung, một sự tương phản nổi bật khiến đám phóng viên cũng thấy buồn cười.

Chỉ ngoại trừ...

Đôi mắt Bách Thảo

Đôi mắt đặc biệt trong sáng, đặc biệt êm dịu như mắt nai, lạnh lẽo, trầm tĩnh và nghiêm nghị.

“Hãy!”

Sau khi hai bên cùng thế thủ, Đình Nghi tấn công trước. Cô vọt lên cao, tung chân phải, hướng vào Bách Thảo đá mạnh. Ba năm nay, Bách Thảo đã bám theo cô như một cái bóng, bây giờ lại chính thức thách đấu, thậm chí còn nghiêng tư cách tham gia Cup Taekwondo thế giới của cô.

Xem ra, cô phải cho Thích Bách Thảo tỉnh ngộ mới được!

Phản kích rồi!

Trong nháy mắt khi Đình Nghi chưa kịp vọt lên, một phản ứng khó diễn tả lập tức truyền đến thần kinh não bộ Bách Thảo. Nhanh như chớp, trước khi Đình Nghi ra chân, Bách Thảo đã nghiêng người né sang bên, tránh cú tấn công của Đình Nghi, cùng lúc xoay người hét to:

“Hãy!”

Đình Nghi vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng chân của cô đã tung lên không trung, khó có thể thu hồi, thấy Bách Thảo xoay người, cô lập tức phản kích.

“Tách!”

“Tách!”

“Tách!”

“Tách!”

Ánh đèn flash chớp sáng, chói mắt như quả pháo sáng cực mạnh ló lên trước mắt khiến Bách Thảo không nhìn thấy gì. Theo phản xạ tự nhiên, cô nhắm mắt lại, lập tức nhận ra sự thể hết sức tồi tệ của mình, lại lập tức mở mắt thì đã mất cơ hội...

Gió từ cú ra chân của Đình Nghi bao trùm như bộc phá!

Bách Thảo liên tục lùi về sau.

Đòn tấn công của Đình Nghi như sét đánh!

Đám phóng viên phấn khích hò reo ầm ĩ, hàng loạt ống kính giương lên, sàn đấu như chìm trong ánh đèn flash sáng trắng, sáng đến mức ngay cả các đệ tử đứng xung quanh cũng không nhìn rõ động tác của hai nhân vật trên sàn đấu.

Đến khi Đình Nghi ngừng tấn công thì võ phục của Bách Thảo đã ướt đẫm.

Vì luôn phải dùng tay đỡ đòn nên hai cánh tay Bách Thảo đau rát. Cô căng thẳng nhìn trọng tài Thẩm Ninh, không thấy trọng tài ra hiệu Đình Nghi được điểm, lúc này cô mới nhẹ thở ra.

Đình Nghi vẫn chưa được điểm!

Đình Hạo và Sơ Nguyên nhìn nhau, dù bề ngoài xem ra Bách Thảo đang rất khó khăn, nhưng mặc dù trong tình huống thị lực tạm thời bị trở ngại, cô vẫn có thể tránh được đòn tấn công như vũ bão của Đình Nghi.

“Có cần tôi nói với đám phóng viên để họ không chụp ảnh, không quấy rầy khi thi đấu không?”, khi hai người quay trở lại sàn đấu, Đình Nghi mỉm cười nói, “Tôi đã quen với ánh đèn này rồi, nhưng lại quên mất là cô không quen. Nhưng tôi cũng phải nhắc cô, khi thi đấu ngoài sự quấy nhiễu của ánh đèn flash còn nhiều sự quấy nhiễu khác không thể lường trước được, cô có thể thích ứng được không?”.

Bách Thảo hít một hơi thật sâu.

Cô ngoái nhìn Nhược Bạch đang đứng gần sàn đấu, thấy anh vẫn ngồi yên, mặt không biểu cảm, cô điều chỉnh lại hơi thở, lạnh lùng đáp lại:

“Được.”

“Bắt đầu!”

Thẩm Ninh hạ lệnh tiếp tục trận đấu.

Thời gian còn lại của hiệp một, cục diện trên sàn hơi chững lại.

Dù thỉnh thoảng vẫn thử tấn công thăm dò, nhưng sau mấy lần tấn công không thành, trái lại còn bị Bách Thảo phản công suýt đá trúng, Đình Nghi bắt đầu chuyển sang phòng thủ. Bách Thảo cũng không vội tấn công, cô đang cố quen với ánh đèn flash để không bị chói mắt đến không nhìn thấy gì như lúc mới bắt đầu trận đấu.

0:0

Hiệp một kết thúc.

“”Đình Nghi, xin hãy đánh đẹp hơn chút nữa!”

“Tin này cần xuất hiện trong bản tin tối, không quá buồn tẻ!”

“Đình Nghi, hãy ra cú liên hoàn sở trường của mình đi, cần tấn công mạnh hơn nữa, tốt nhất là có thể đá gục đối thủ, như vậy mới có những bức ảnh đẹp!”

Khi xuống sàn đấu, Bách Thảo nghe thấy các phóng viên tới tập yêu cầu, Đình Nghi tươi cười nhận lời.

“Cừ quá!”

Bất giác lại nhìn về phía Đình Nghi, cô thấy Sơ Nguyên đưa chai nước khoáng cho Đình Nghi, đến khi giọng nói phấn kích của Hiểu Huỳnh từ phía sau vọng đến, ánh mắt Bách Thảo mới dời đi.

“Hi, hi, hiệp này Đình Nghi chẳng sơ mũi gì!” Hiểu Huỳnh cười đắc ý, bắt đầu xoa bóp hai vai cho Bách Thảo, “Bách Thảo, mình rất tin ở cậu, cố lên!”

Nhược Bạch đưa chiếc khăn bông ẩm cho cô.

Bách Thảo cầm khăn lau mặt, hơi lạnh thấm vào da, chậm chậm, thoải mái, rất dễ chịu.

“Các phóng viên khiến Bách Thảo mất tập trung khi thi đấu.” Giọng Nhược Bạch vang lên bên tai Bách Thảo. “Vào hiệp hai, có thể Đình Nghi sẽ tấn công mạnh hơn, hoặc là sẽ dụ em tấn công, lúc đó...”

Bách Thảo chăm chú lắng nghe từng chữ.

“Vâng!”, cô gật đầu.

Ngón tay Hiểu Huỳnh đột nhiên bóp mạnh khiến vai cô đau điếng. Bách Thảo ngoái đầu thì thấy Hiểu Huỳnh vui vẻ reo lên:

“Ôi, Sơ Nguyên sư huynh, Sơ Nguyên sư huynh đến kia!”

Mùi thuốc sát trùng dịu nhẹ, thoang thoảng.

Trong ánh mặt trời, một dáng người thanh tú đang tiến lại gần. Bách Thảo đứng dậy như phản xạ có điều kiện, tim đập thình thịch, cô muốn ngẩng đầu nhìn anh, nhưng không hiểu sao lại căng thẳng nhìn xuống chân mình.

“Cánh tay bị thương phải không?”

Giọng nói mang chút âm mũi, nhẹ nhàng truyền xuống.

“... Không... không ạ.”

Tai cô ù lên, giọng hơi lắp bắp.

“Để anh xem.”

Vén tay áo cô, thấy những vết đỏ thẫm, Sơ Nguyên dùng bình thuốc xịt lên những chỗ đó rồi lấy tay xoa nhẹ. Không biết do công hiệu của thuốc hay do công hiệu của những ngón tay, cánh tay vừa rồi còn đau buốt, bỏng rát, lập tức dịu mát, không còn đau đớn như có phép màu.

“... Cảm ơn.”

Vật gì đó dâng lên, tắc nghẹn nơi cổ họng Bách Thảo.

“Cố lên!”

Anh xoa đầu cô.

Khi ngẩng đầu lên, cô chỉ nhìn thấy bóng anh trong ánh mặt trời rạng rỡ, anh lại trở về chỗ ngồi bên cạnh Đình Hạo và Đình Nghi. Liếc nhìn Sơ Nguyên rồi nhìn Bách Thảo đang ngơ ngẩn, Đình Nghi cắn môi, tay vẫn nắm chặt chai nước.

“Hiệp hai bắt đầu!”

Quả nhiên Đình Nghi không thận trọng thăm dò như nửa hiệp đầu, mà liên tục chủ động tấn công!

“Hãy!”

Lẫn trong tiếng gió xé không khí, Đình Nghi vọt lên cao, đập xuống, hướng vào đầu Bách Thảo, hy vọng ghi trực tiếp hai điểm!

Cả phòng kinh ngạc kêu lên!

Các phóng viên hô to, máy ảnh nháy lia lịa, cố ghi lại khoảnh khắc tuyệt đẹp đó!

Tuy nhiên, dường như Bách Thảo đã đoán được ý đồ của Đình Nghi.

Cô khẽ nhảy lên, hơi lùi về sau khiến Đình Nghi đập vào không khí, rồi thẳng xuống!

Tiếng hò reo của đám phóng viên chỉ còn thừa thớt.

Mấy pha giao đấu sau đó cũng đều như thế.

Đình Nghi bắt đầu sốt ruột, trước mỗi lần cô ra chân, Bách Thảo đều cảm giác được, có phản ứng trước, hóa giải đòn tấn công của cô. Nhìn đôi mắt tĩnh lặng của Bách Thảo, Đình Nghi thoáng giật mình, nghĩ đến những lời bàn tán của các đệ tử Tòng Bách mà cô có lần nghe được, Bách Thảo đang luyện cái gì đó, hình như là khả năng “quan sát khởi thế của đối thủ”.

Lẽ nào...

Bách Thảo đã luyện thành công?

“Từ lúc nào cô trở nên nhất gan như vậy?” Lại một lần tấn công vô hiệu, nhìn chằm chằm Bách Thảo, Đình Nghi nói: “Tôi còn nhớ trước đây, khi luyện tập, cô như ngựa non háu đá, không sợ trời không sợ đất, thực mạng tấn công rất khí thế, sao bây giờ bó chân bó tay như thế?”

“Cố!”

Đương nhiên nhận ra hàm ý châm biếm trong lời nói đó, Bách Thảo nắm chặt tay.

“Tiếp tục!”

Hình như không nghe thấy lời Đình Nghi, Thẩm Ninh ra lệnh.

Giữa sàn đấu, Đình Nghi và Bách Thảo lại bắt đầu thế thủ, hai bên nhìn nhau chăm chăm, đảo chân theo tiết tấu của mình. Nét mặt Bách Thảo tư lự, khóe mép Đình Nghi lại ẩn hiện nụ cười như có như không, có lúc cố ý hét một tiếng, có lúc làm động tác tấn công giả, có lúc cố ý lùi sau một bước, kéo giãn cự ly như đùa giỡn Bách Thảo.

Bách Thảo cố nén ngọn lửa phẫn nộ trong lòng, tuân thủ lời khuyên của Nhược Bạch, không khinh xuất tấn công.

Chỉ có điều, cô cũng rút kinh nghiệm bài học khi thi đấu trong võ quán ba năm trước, thỉnh thoảng cũng giả bộ tấn công để không đến nỗi bị phạt điểm.

Hiệp hai buồn tẻ lại kết thúc.

Tỷ số vẫn là 0:0.

Các phóng viên rất không thỏa mãn.

“Đình Nghi, chuyện gì thế? Sao lại đánh buồn tẻ như vậy, có phải như lời đồn, cô đã lâu không tập luyện nên thụt lùi rồi sao?”

“Tình trạng như vậy, cô thực sự tin tưởng có thể lọt vào tứ kết cuộc thi tranh Cup thế giới năm nay ư?”

Bị đám phóng viên tấn công, Đình Nghi cười gượng trả lời:

“Đối thủ khác nhau, sách lược tác chiến cũng khác, điều quan trọng trong thi đấu là cuối cùng ai giành thắng lợi chứ không phải điểm số nhiều hay ít.”

“Ha ha, Đình Nghi, chúng tôi tin vào năng lực của cô”, một phóng viên có tuổi dần hòa, “Có điều, cô cũng nên giúp chúng tôi, chúng tôi cần một cảnh đấu đẹp mắt. Hiệp thứ ba phải cố lên nhé!”

“Vâng, xin cứ yên tâm.”

Đình Nghi điều chỉnh lại thở, nở một nụ cười ngọt lịm.

“Đến bây giờ vẫn là hòa...” Mai Linh không thể hiểu nổi, nói với Thân Ba bên cạnh đang cầm cú ghi chép vào cuốn sổ tay. “Tại sao kết thúc hiệp hai, tỷ số vẫn là 0:0?”

Thân Ba đẩy chiếc kính trên sống mũi, nói vẻ đần đo: “Có lẽ sau Lần giao đấu tuần trước, Đình Nghi đã cảnh giác, không dám tấn công quá mạnh mẽ”.

“Ý anh là... Đình Nghi sợ Bách Thảo?”, Mai Linh kinh ngạc, “Sao có thể như vậy!”.

“Không hẳn là sợ”, Diệc Phong xen vào, “Tôi lại thấy rất ngạc nhiên, Bách Thảo hầu như có thể nhìn ra ý đồ của Đình Nghi, luôn có chuẩn bị, đối phó trước khi Đình Nghi ra đòn”.

“Tôi cũng cảm thấy, Bách Thảo có sự tiến bộ rất lớn. Trước đây, khi Bách Thảo chưa chính thức giao đấu với Đình Nghi còn chưa cảm thấy, bây giờ...”, Khấu Chấn dẫn đo, “... tôi lại cảm thấy hai người bọn họ thực lực tương đương”.

“Anh nói đùa gì vậy!”, Mai Linh lại kinh ngạc đầy vẻ bức xúc, “Đình Nghi là nữ tuyển thủ Taekwondo xuất sắc nhất nước, Lại là vô địch toàn quốc, tham gia nhiều giải đấu quốc tế, Bách Thảo luôn thảm bại dưới tay cô ấy, sao có thể nói thực lực tương đương”,

“Đó là vì rất nhiều cuộc thi đấu không cho Bách Thảo tham gia”, Quang Nhã trầm ngâm nói, “Chị quên rồi sao, bắt đầu từ năm ngoái, lần nào dự thi, Bách Thảo cũng đều chiến thắng tuyệt đối, chỉ có điều, đẳng cấp hơi thấp mà thôi. Nếu có cơ hội, nhất định Bách Thảo không thua kém ai. Thực ra mỗi giải đấu lớn đều cử Đình Nghi tham gia, tôi cảm thấy hơi không công bằng...”.

“Có gì mà không công bằng, Đình Nghi mạnh nhất, đương nhiên cứ Đình Nghi tham gia!” Mai Linh luôn là người bảo vệ trung thành nhất của Đình Nghi.

“Mạnh nhất? Chưa biết chừng hôm nay Đình Nghi thua Bách Thảo cùng nên.” Quang Nhã nhìn Bách Thảo lúc này đã đến ngồi bên Nhượng Bạch.

“Hừ”, Mai Linh cười nhạt, “Cô đùa gì vậy, nếu Đình Nghi thua Bách Thảo thì tôi đi đầu xuống đất! Cô tưởng Đình Nghi có thể trở thành nữ tướng Teakwondo trong nước, sẽ chỉ có chút bản lĩnh đó sao? Cứ coi Bách Thảo có thể nhìn ra ý đồ tấn công của Đình Nghi thì cô ấy cũng sẽ có cách khác. Lâm Phong, chị thấy đúng không?”.

“Ồ”, Lâm Phong gật đầu, “Bất luận về kinh nghiệm thi đấu hay về kỹ thuật, Bách Thảo đều không bằng Đình Nghi”.

“Tôi cùng cảm thấy Đình Nghi vẫn sẽ thắng”, Khấu Chấn phụ họa.

“Nếu bản lĩnh của Bách Thảo chỉ là có thể nhìn ra khởi thế của Đình Nghi mà không biết tấn công thì cùng lắm cũng chỉ hòa, không thể chiến thắng”, Thân Ba trầm tư, nói.

Phía bên này, Hiểu Huỳnh đang xoa bóp vai cho Bách Thảo cũng thấy ấm ức.

Nhượng Bạch sư huynh đã cảnh cáo cô, không được hô to làm ảnh hưởng tinh thần của Bách Thảo. Trời ạ, Bách Thảo kiên trì được hai hiệp không để Đình Nghi ghi điểm, một việc đáng xúc động như thế mà lại không cho hò reo hoan hô...

Thật đáng ngờ, Nhượng Bạch sư huynh có thể là động vật máu lạnh cũng nên!

“Thắng thua là ở hiệp cuối, em tập luyện đã lâu nên có niềm tin vào bản thân”, Nhượng Bạch nói vẻ điềm tĩnh.

“Vâng!”

Bách Thảo gật đầu, cầm chiếc khăn bông Nhượng Bạch đưa lau mồ hôi trên mặt.

“Hiệp thứ ba bắt đầu!”

Cùng với hiệu lệnh của Thẩm Ninh, các phóng viên có mặt, ngay cảnh những người không mấy hiểu biết về Teakwondo cũng cảm thấy một sự thay đổi khác hẳn so với hai hiệp đầu! Nếu nói hai hiệp đầu, cô gái đang giao đấu với Đình Nghi như một con hươu trầm tĩnh thì bây giờ, cô ta đột nhiên bùng cháy!

Giống như con hươu phi nước đại.

Trong ánh mắt cô ta như có ngọn lửa vừa đốt lên, dường như mỗi dây thần kinh đều ở trạng thái nhạy bén, sung mãn chuẩn bị tác chiến, dường như ánh sáng trong mắt cô ta có thể đốt cháy tất cả!

Đình Nghi đương nhiên cũng cảm thấy sự thay đổi của Bách Thảo.

Quả nhiên, bất luận hai hiệp trước Bách Thảo duy trì trạng thái bình tĩnh thế nào, khao khát chiến thắng trận này của Bách Thảo vẫn mạnh mẽ hơn bản thân cô. Trong lòng có nỗi khát khao thì không thể thật sự bình tĩnh như vậy. Ánh mắt Đình Nghi tối lại Bách Thảo đã bắt đầu nôn nóng muốn chiến thắng, đương nhiên cô có thể lợi dụng một chút.

“Hãy!”

Ý nghĩ vừa lóe lên, Đình Nghi lập tức phi chân nhằm thẳng vào ngực Bách Thảo đá tới. Bách Thảo lập tức nghiêng người tránh được, tiếp ngay sau, thuận thế nghiêng người, vọt lên cao, hét một tiếng:

“Hãy!”

Giống như một cảnh phim quay chậm, dòng khí quyển cuộn thành đám xoáy!

Đình Nghi định thần nhìn về phía bàn chân đá từ trên không của Bách Thảo.

Xoáy người đá song phi!

Đây là chiêu sở trường của Bách Thảo.

Cho nên cũng đã nằm trong dự đoán của cô!

Chính vào tích tắc Bách Thảo ra chân, Đình Nghi cũng phi thân về sau, một bước, hai bước, giãn khoảng cách đủ để Bách Thảo thực hiện cú đá songphi, toàn thân tràn đầy sức lực, chân phải chuyển tư thế chuẩn bị sẵn sàng phản công, chỉ chờ cú ra chân thứ hai của Bách Thảo đá vào không khí, rơi từ trên không xuống, cú tạt ngang tràn đầy sức mạnh của cô sẽ...

“Hãy!”

Toàn bộ sức mạnh của cơ thể dường như bộc phát, Đình Nghi hét một tiếng, eo phải hơi nhúc nhích, chân phải như luồng sét...

“Ôi, hình như Đình Nghi...”, Mai Linh kinh ngạc nói nhỏ.

“Không sai.”

Trong khoảnh khắc thân hình hai cô gái giao nhau, Thân Ba giờ ngó tay đẩy chiếc kính trên sống mũi. Đình Nghi vẫn là Đình Nghi, rốt cuộc vẫn là bản lĩnh của cao thủ! Mặc dù hai hiệp trước có hơi bị động, nhưng cô ấy sẽ thuận thế tiến lên mấy bước. Đương nhiên, Bách Thảo sẽ ra đòn phản kích songphi, vậy là cô ấy chỉ cần thực hiện song phi phản kích, là có thể ôm cây đợi thỏ, mai phục sẵn, cho Bách Thảo một bài học chí mạng.

Taekwondo không chỉ dựa vào phán đoán kỹ thuật.

Mà cao hơn thế, đó là trí tuệ.

Bách Thảo thua rồi.

Trong chớp mắt, cảnh quay chậm bị chia cắt thành từng ô, từng ô, dòng không khí như bị đóng băng.

Khoảnh khắc Bách Thảo xoáy người vọt lên cao...

Khi Đình Nghi vận hết sức lực, khống chế toàn thân, thu lại cú đá thẳng, với tốc độ chớp nhoáng không thể tưởng tượng lùi sau hai bước, chuyển hoá thành phản kích đá ngang.

Đình Hạo bỗng kinh ngạc, nín thở nhìn bóng người Bách Thảo đang vọt lên.

Độ cao cú xoáy không khí vọt lên đó...

“Phập!”

Chân thứ nhất của cú đá song phi...

Rơi vào không khí!

“Phập!”

Chân thứ hai của cú đá song phi...

Rơi vào không khí!

Lúc đó, mọi người bao gồm cả đám phóng viên đều nhìn ra chiến thuật của Đình Nghi, trong bầu không khí cuộn xoáy trên cao... “Phù! Phù!” hai tiếng, hai chân của cô gái vận võ phục cũ đó hoàn toàn bị hệt, rơi vào không khí, tưởng chừng sắp rơi xuống trong nháy mắt... vừa vặn rơi vào phạm vi cú đá tạt ngang của Đình Nghi.

“Quá siêu!”

“Đẹp quá!”

“Cố lên!”

Các phóng viên xúc động hét lên, máy ảnh trong tay chớp lia lịa khiến khoảng không trên sân đấu trở thành một biển ánh sáng trắng, lóa mắt!

“Phập!”

Đình Nghi hét lên một tiếng, chân phải đưa ra, sẵn sàng tiếp đón Bách Thảo từ trên không rơi xuống.

“Tách!”

Một tiếng nổ lớn bùng phát trong phòng tập.

Đó là tiếng chân đá mạnh vào cơ thể, là tiếng đá đẩy sức mạnh, trúng vị trí, có thể hủy diệt đối thủ!

Trong phòng tập tràn ngập ánh mặt trời.

Bách Thảo...

Tung ra cú đá thứ ba!

.....

...

“Huỵch!”

“Huỵch!”

Chân thứ ba vẫn chưa kịp đá ra, cô đã rơi xuống đệm, cả người tê dại.

Trong thời gian tập luyện này, cô luôn nỗ lực làm theo yêu cầu của Nhược Bạch, nhưng hai chân sao có thể đá ra cú thứ ba, giữa cú thứ nhất, thứ hai và cú thứ ba, nhất định phải có thời gian tiếp đất chứ!

Bị ngã hết lần này đến lần khác.

Cả người thâm tím, buổi tối lên giường toàn thân cũng ê ẩm, đau nhức.

“Không thể làm được.”

Cô cố gắng quên cái đau thể xác, nghiêng răng đứng dậy. Mặc dù rất không muốn để Nhược Bạch sư huynh thất vọng, nhưng bất luận thế nào cô cũng không thể liên tục thực hiện ba cú đá trên không!

“Người khác không làm được, nhưng em có thể! Chỉ cần vọt lên cao hơn nữa, tốc độ nhanh hơn nữa.”

Nhược Bạch biết độ vọt cao của cô, chắc chắn cao hơn nửa thước so với các cao thủ khác, đó là tố chất cơ thể bẩm sinh của cô.

...

“Thử cách này xem.”

Buổi tối trong phòng tập của Tùng Bách võ quán, Nhược Bạch dùng một chiếc thắt lưng da to, dài buộc chặt cho Bách Thảo, sau đó anh đứng trên một cái bàn cao, cho cô một cái ngưỡng để phấn đấu.

“Anh ngã thì sao?”

Bách Thảo căng thẳng nhìn anh, chỉ sợ khi mình đã hết sức anh sẽ bị ngã từ bàn xuống.

“Bắt đầu!”, Nhược Bạch lạnh lùng ra lệnh.

...

Đêm khuya dần, khuya dần.

Dần dần, cô đã tìm được cảm giác và độ cao vọt lên, lần đầu tiên đã được ba cú liên tiếp!

Nhưng phải hai tiếng đồng hồ sau mới lập lại được cú đá đó.

Còn bây giờ, cuối cùng cô đã có thể không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào từ bên ngoài, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của mình để thực hiện liền ba cú đá trên không!

.....

“Phập!!!”

Tiếng chân đó bùng nổ như sét đánh!

Chuyện gì thế này?

Tất cả những người chứng kiến đều kinh ngạc, sững sờ.

Các phóng viên ngơ người, miệng há hốc, các đệ tử khác tưởng mình hoa mắt... Bách Thảo lại có thể dùng đòn song phi, đá liền ba cú!

Sao có thể!

Đình Nghi không tin ở mắt mình, trừng trừng nhìn Bách Thảo lẽ raphải rơi từ trên không xuống, nhưng lại có thể đá ra cú thứ ba một cách không thể tưởng tượng nổi, cú đá trời giáng trúng ngực cô! Bỗng như có một sức mạnh cực lớn từ ngực đi vào, đầu tiên là tê buốt, sau đó như sóng thần, sức mạnh đó bùng nổ trong cơ thể cô!

“Xoạch! Xoạch! Xoạch!”

Đình Nghi loạn choạng lùì mấy bước, cố sức lấy lại thăng bằng, nhưng cảm giác đau nhói từ lồng ngực vẫn khiến cô ngơ ngẩn ngã phịch xuống đệm.

Khắp phòng tĩnh lặng.

Không một tiếng động

“Bách Thảo được một điểm.”

Thẩm Ninh che giấu nỗi kinh ngạc trong đáy mắt tuyên bố.

“Ồi!”

Hiếu Huỳnh không thể nén nổi niềm vui, nhưng lập tức nhớ ra, trong cùng một đội, lại quá bộc lộ niềm vui vì thành tích của một bên, có vẻ không phù hợp lắm nên vội vàng bịt miệng. Cô ngó trước ngó sau, nhìn thấy ngoài Diệc Phong, Quang Nhã cũng vui mừng như mình, Mai Linh, Lâm Phong, Thân Ba, Khấu Chấn, Thạch Tông tất cả đều hết sức kinh ngạc.

Sơ Nguyên sư huynh và Đình Hạo tiền bối ngồi hơi xa một chút nên không nhìn rõ biểu cảm.

Ha ha ha...

Bây giờ, tất cả bọn họ đều chứng kiến thực lực của Bách Thảo rồi!

Sẽ công nhận Bách Thảo của mình quá siêu!

“Có thể tiếp tục được không?”

Thẩm Ninh hỏi Đình Nghi ngồi trên đệm rất lâu chưa thể đứng dậy.

“Được ạ!”

Đình Nghi nén đau, từ từ đứng dậy.

Cuộc giao đấu sau đó, Đình Nghi không sao cứu vãn được cục diện xấu, rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Khi cự ly giữa cô và Bách Thảo quá gần, Bách Thảo sử dụng chiêu xoay người vọt lên đá liền ba cú. Tốc độ lùi về sau của cô không nhanh bằng tốc độ ra chân của Bách Thảo nên hơi sơ suất là bị Bách Thảo ghi điểm! Còn nếu cô duy trì cự ly xa hơn một chút, Bách Thảo lại bình tĩnh, không nôn nóng tấn công.

“Hiệp ba kết thúc.”

Huấn luyện viên Thẩm Ninh nhìn đồng hồ, tuyên bố:

“Trận đấu luyện tập kết thúc với tỷ số 2:0, Bách Thảo thắng”

Thắng rồi!

Thắng rồi!

Sau khi cố gắng giữ bình tĩnh cúi chào Đình Nghi và huấn luyện viên Thẩm, Bách Thảo không thể kìm được sự xúc động trong lòng, vụt lao khỏi sân đấu, chạy đến trước mặt Nhược Bạch, mặt đỏ bừng, nhìn anh lấp lấp:

“Em... em thắng rồi.”

“Ồ!”, Nhược Bạch gật đầu, vẻ lạnh nhạt. “Em thắng rồi!”

Như trong giấc mơ, mắt long lanh nhìn anh, cô không thể kìm nén, nhắc lại lần nữa.

Giọng Nhược Bạch xem ra rất thản nhiên, không hề xao động, nhưng Bách Thảo lại bật cười một cách ngốc nghếch.

Bởi vì cô vừa nhìn thấy nụ cười thấp thoáng trong đáy mắt anh.

Tốt quá, cuối cùng cô đã đánh bại Đình Nghi. Không phải cô mãi mãi thua kém Đình Nghi, chỉ cần nỗ lực có lẽ có thể làm tốt hơn!

Nhưng cô biết.

Hôm nay, cô có thể đánh bại Đình Nghi là nhờ Nhược Bạch sư huynh đã bỏ bao nhiêu công sức dạy dỗ. Để cô có thể đá thêm cú thứ ba đó trên không, bàn tay Nhược Bạch sư huynh đã bị thất lưng da xiết đến nứt nẻ.

Cô thích Taekwondo.

Không chỉ do chính Taekwondo, mà còn bởi có bao nhiêu người gỡ gạc giấc mơ đối với Taekwondo, có sư phụ, Nhược Bạch sư huynh, Hiếu Huỳnh, lại còn các đệ tử của Tùng Bách võ quán!

Cô biết, cô có thể vì họ mà dốc toàn bộ sức lực!

“Bách Thảo! Bách Thảo...”

Lao đến ôm chặt Bách Thảo, Hiếu Huỳnh muốn cười thật to, hoan hô thật lớn Trời ơi, cuối cùng Bách Thảo đã chiến thắng Đình Nghi! Nhưng trong lúc ôm Bách Thảo, sống mũi Hiếu Huỳnh lại cay cay rồi bật khóc, nước mắt nói không ra tiếng

“... Bách Thảo... Bách Thảo...”

“Thôi được rồi, cô làm bẩn áo Bách Thảo kìa, Bách Thảo chỉ có mỗi bộ võ phục này thôi đấy.” Lôi Hiếu Huỳnh đang khóc ròng khỏi Bách Thảo, Diệc Phong uể oải nói: “Bách Thảo, chúc mừng cô. Nhược Bạch, cũng chúc mừng cậu đã không uống phí công sức”.

Lúc đó các đệ tử khác cũng ủa đến.

“Lợi hại quá, có thể đá cú thứ ba trên không, Bách Thảo, trước đây coi thường em rồi”, Lâm Phong tán thưởng.

“Sức bật của cô thật đáng nể.” Mặc dù hết sức kinh ngạc vì Đình Nghi bị thua, cũng hơi buồn! một chút, nhưng Mai Linh không thể không thừa nhận, không phải ai trải qua huấn luyện đều có thể làm được như Bách Thảo, nhất định phải có tố chất cơ thể siêu mạnh mới làm được.

“Lần sau khi cô đá liên ba cú trên không, có thể cho tôi ở bên xem để ghi chép lại được không?”, Thân Ba hỏi.

“Ha ha, tôi đề nghị thế này, do Bách Thảo thực hiện được liên tiếp ba cú đá trên không, vậy từ nay nên gọi là “Bách Thảo tam liên đả” được không!”, ngừng khóc một cách bất ngờ, Hiếu Huỳnh vui vẻ đề nghị.

“Không hay lắm!”, Quang Nhã lắc đầu.

“Vậy thế nào mới hay?”, Hiếu Huỳnh lờm Quang Nhã.

Quang Nhã nghĩ một lát rồi nói: “Bách Thảo phi đả? Toàn phong Bách Thảo liên hoàn đả?”.

“Toàn phong Bách Thảo liên hoàn đả! Hay lắm, hay lắm! rất khí thế! Cũng rất thuận miệng.”

Hiếu Huỳnh mặt mày hớn hởi, cười lớn, các đệ tử khác cũng cảm thấy cái tên rất hay, sau đó lại bắt đầu bàn luận sôi nổi bí quyết thực hiện “Toàn phong Bách Thảo liên hoàn đả”.

Thực ra, không phải do Bách Thảo chiến thắng nên mọi người đều đến nói chuyện với cô, mà do đám phóng viên và các loại máy quay đã vây chặt Đình Nghi, hoàn toàn không thể chen vào bên trong. Đình Hạo, huấn luyện viên Thẩm, ngay cả Sơ nguyên cũng bị kẹt trong đó.

Trong vòng vây đó.

Ánh đèn flash liên tục lóe sáng. Thấp thoáng có thể nghe thấy các câu hỏi tới tấp của đám phóng viên, nhưng câu hỏi và câu trả lời cụ thể của người bên trong như thế nào, Bách Thảo và các đệ tử đứng ngoài đều không nghe rõ.

Sau mười mấy phút, cuối cùng các phóng viên tản ra.

Đình Nghi vẫn tươi tỉnh nói cười với các phóng viên và huấn luyện viên Thẩm, sau đó cùng mấy người nữa đi về phía cửa phòng tập. Các đệ tử đang vây quanh Bách Thảo định chạy đến an ủi, động viên Đình Nghi vừa thua cuộc, nhưng thấy cô vẫn cười rất tươi, dường như không quan tâm đến kết quả cuộc giao đấu vừa rồi nên mọi người đành nhìn nhau, do dự dừng bước.

Lúc đó, Đình Nghi đã nhìn thấy bọn họ.

Ánh mắt dừng lại mấy giây trên người Bách Thảo, Đình Nghi nói gì đó với các phóng viên bên cạnh, sau đó đi về phía Bách Thảo. Các phóng viên vẫn chỗ cũ nói chuyện với Đình Hạo và huấn luyện viên Thẩm, cũng có phóng viên đi theo Đình Nghi.

Từng bước, từng bước.

Đình Nghi đi đến trước mặt Bách Thảo. Dường như không nghe thấy câu chào và lời động viên của Mai Linh và mấy đồng đội, cô đi thẳng đến trước mặt Bách Thảo nói:

“Cái gọi là ‘Toàn phong Bách Thảo liên hoàn đả’ chính là vũ khí bí mật để cô dám thách đấu với tôi?”

Bách Thảo ngớ người.

Không hiểu vì sao ở khoảng cách xa như vậy Đình Nghi vẫn nghe được những câu bông đùa của mọi người. Cô lắc đầu.

“Không phải, sau khi thách đấu với chị, tôi mới luyện được.”

Khóe mép Đình Nghi cứng lại một lát, vẫn giữ bình tĩnh, mỉm cười: “Không phải nói dối, nếu không có sẵn chiêu đó, làm sao cô dám thách đấu tôi?”

“Tôi không nói dối...”

Bách Thảo đang định giải thích, nhưng Đình Nghi đã ngắt lời:

“Chắc là khó khăn lắm mới luyện được chiêu đó, nhưng mãi đến hiệp ba mới dám đem ra sử dụng, cô sợ tôi đến thế sao? Sợ rằng nếu hiệp một đã đưa ra, sẽ bị tôi tìm cách phá giải, cô sẽ vẫn thua thảm hại, đúng không?” Ánh mắt Đình Nghi đầy giễu cợt. “Nếu cô đã tiến bộ, biết cách chơi những ngón đó...”

“Chị...”

Bách Thảo kinh ngạc, bất chợt không biết nói sao, Đình Nghi cũng không cho cô cơ hội nói.

“Chỉ có người vừa nắm vững kỹ thuật vừa có trí tuệ, mới có thể trở thành nữ hoàng Taekwondo thực sự. Cô còn rất nhiều thứ cần phải học, với cô hiện nay, một thắng lợi may mắn không phải là điều tốt, nó sẽ làm cô mờ mắt khiến cô không nhìn rõ thực lực của mình.”

“Rõ ràng Bách Thảo dựa vào thực lực thắng trận này, chẳng có gì là may mắn hết!”, Hiếu Huỳnh nhin không được phản bác, “Hơn nữa, việc Bách Thảo đưa ra lối đánh đó từ hiệp mấy thì đây là quyền của cô ấy, chị đã thua là thua!”.

Đình Nghi liếc Hiếu Huỳnh, lại nhìn Bách Thảo, mỉm cười:

“Xin lỗi, có lẽ tôi đã nói nhiều, chỉ có điều những lời đó là sự nhắc nhở chân tình của tôi, hy vọng cô không để ý.”

Tức quá! Tức quá đi!”

Bách Thảo đã thắng Đình Nghi với tỷ số 2:0, rành rành là chuyện đáng mừng! Nhưng những lời nói của Đình Nghi khiến Hiểu Huỳnh khó chịu như ăn phải ruồi, đột nhiên không nén được bực bội, quay đầu lườm Bách Thảo:

“Chị ta nói như vậy sao cậu không phản bác!”

Trên con đường nhỏ trở về Tùng Bách võ quán, chỉ có Hiểu Huỳnh và Bách Thảo. Do chiến thắng trận đấu với Đình Nghi, Nhược Bạch đặc biệt cho phép Bách Thảo không cần tăng cường tập luyện, cho cô và Hiểu Huỳnh trở về võ quán sau khi dọn dẹp, còn mình đến công ty dịch thuật lấy tài liệu Pháp văn đem về dịch, không đi cùng hai người.

“Phán bác cái gì?”

Bách Thảo vai khoác cặp sách của mình, tay xách cặp của Hiểu Huỳnh.

Chị ta nói đến hiệp ba cậu mới mới sử dụng cú tam đả liên hoàn đó là có ý đồ!”, Hiểu Huỳnh vẫn chưa hết tức.

“... Thực ra, chị ta nói không sai. Nếu ngay từ đầu mình đã ra chiêu đó, chị ta có thể nhanh chóng quen hoặc điều chỉnh tốc độ lùi, tránh được tam hoàn đả. Chính là do hiệp thứ ba mới sử dụng nên chị ta mới nhất thời không thể thích nghi được, mới thua như vậy.”

“Ấy, nói vậy là hai hiệp đầu cậu cố tình không chủ động tấn công?”

“Ừ, hai hiệp đầu chỉ phòng thủ không tấn công, tỷ số vẫn duy trì khiến Đình Nghi sốt ruột nên hiệp ba mình vừa tấn công là chị ấy nóng nảy phản kích, mình mới dễ ra đòn.”

“Chà, đây là sách lược tự cậu nghĩ ra hả?”

Bách Thảo lắc đầu:

“Không! Là Nhược Bạch sư huynh.”

“Ha ha, mình đã bảo mà, với tính cách của cậu, có thể bình tĩnh duy trì cục diện như vậy, dù Đình Nghi khiêu khích, dẫn dụ thế nào cậu cũng không ra tay, chắc chắn là có nguyên do!”, Hiểu Huỳnh cười, dùng khuỷu tay huých cô.

“Nhược Bạch sư huynh tốt với cậu như vậy chúng tớ cậu với anh ấy có quan hệ đặc biệt, cậu còn không chịu thừa nhận hả.”

”Không có! Bách Thảo xấu hổ đỏ mặt.

“Cậu lừa nổi ai! Ngoài lúc đi học, cậu và Nhược Bạch hầu như lúc nào cũng ở bên nhau, nói không phải quan hệ đặc biệt, có quỷ mới tin!”

Bị Bách Thảo đuổi đánh, Hiểu Huỳnh cười khanh khách chạy thẳng về võ quán.

Ha ha, Bách Thảo xấu hổ rồi, đã vào trung học, có bạn trai đâu phải chuyện ghê gớm.

Ha ha ha.

Bất luận thế nào, Bách Thảo cũng đã chiến thắng Đình Nghi!

Trước mặt huấn luyện viên Thẩm, trước mặt các đệ tử, trước mặt Sơ Nguyên sư huynh, à phải rồi, lại còn trước mặt cả chục phóng viên nữa!

Khi các tiểu đệ tử của Tùng Bách võ quán hào hứng tiếp tục bàn luận về trận so tài thú vị giữa Bách Thảo và Đình Nghi diễn ra lúc chiều, đang kể đến đoạn Bách Thảo tung “toàn phong Bách Thảo liên hoàn đả”

hiển cả phòng tập chấn động, khí thế trên sàn đấu như phong ba bão táp, máy ảnh của các phóng viên chớp nháy liên hồi thì...

Hiếu Huỳnh kêu một tiếng chấn động Tùng Bách võ quán:

“A, ti vi!”

Một cảnh có nhiều phóng viên chứng kiến đến thế, ống kính quay cảnh Bách Thảo và Đình Nghi giao đấu nhiều như vậy, chương trình thời sự và báo chí mới nhất chắc chắn sẽ có cảnh quay và ảnh chụp Bách Thảo! Ha ha ha, nhân dân toàn quốc sẽ biết, Bách Thảo chiến thắng Đình Nghi, Bách Thảo mới là tuyển thủ Taekwondo có triển vọng nhất, có tư cách tham dự Cup Taekwondo thế giới. Bách Thảo cũng có quyền theo đuổi ước mơ đó!

Một chiếc ti vi màn hình rộng đặt ở sân võ quán.

Sau bữa cơm tối, hầu hết các tiểu đệ tử của Tùng Bách võ quán đều mang ghế ra giữ chỗ trước, chăm chú theo dõi màn hình. Theo phân tích của Hiếu Huỳnh, tin của Đài Truyền hình Trung ương và báo chí sớm nhất cũng phải sáng mai mới có, nhưng chiều nay còn có mấy phóng viên của đài truyền hình Ngạn Dương, nhất định sẽ đưa trong bản tin thời sự tối nay.

Gió đêm hiu hiu.

Sau chương trình thời sự của Đài Truyền hình Trung ương sẽ là chương trình thời sự buổi tối của Đài Ngạn Dương.

Diệp Phong, Tú Cầm, A Nhân, Bình Bình, Ngô Hải, Tú Đạt cùng một số đại đệ tử cũng chạy đến, ngồi quây trước màn hình. Hiếu Huỳnh vất vả lắm mới kéo được Bách Thảo từ phòng tập ra, đáng tiếc cô không có gan chạy đi kéo Nhược Bạch sư huynh đến xem.

“... Chương trình thời sự tối nay gồm những tin chính sau đây. Ủy ban thường vụ nhân dân...” Trong ti vi là giọng nói quen thuộc của biên tập viên chương trình thời sự Ngạn Dương, giọng lưu loát rõ ràng: “... Còn đến thâm trung tâm huấn luyện Taekwondo, theo dõi tình hình di chuẩn bị cho Cup Taekwondo thế giới...”

Quả nhiên có!

Các đệ tử Tùng Bách vui mừng hân lên!

Hiếu Huỳnh phấn khởi đẩy Bách Thảo lên ghế trên ngay sát ti vi. A Nhân lập tức chạy như bay về phòng lấy máy quay CD cỡ nhỏ để ghi lại thời khắc lịch sử này!

Mặc dù năm ngoái, dưới sự dẫn dắt của Bách Thảo, Tùng Bách võ quán đã trở thành nhà vô địch trong cuộc thi đấu hằng năm giữa các võ quán. Chúc vô địch năm ngoái đạt được vì không có Đình Hạo, Đình Nghi tham chiến nên ít nhiều họ cũng cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng hôm nay...

Bách Thảo đã chiến thắng Đình Nghi!

Tiếng lá cây rì rào trong gió đêm hè.

“Cup Taekwondo thế giới sắp khai mạc, tình hình chuẩn bị thế nào? Sau đây là tin do phóng viên đài chúng tôi vừa gửi về...” Giọng nữ dẫn chương trình từ ti vi truyền ra, vang vọng trong bầu trời yên tĩnh trên sân võ quán.

Các đệ tử nín thở.

Hiếu Huỳnh cũng ngồi xuống, các ngón tay căng thẳng bấu chặt cán tay Bách Thảo.

7. Chương 7

Trên màn hình ti vi, sau quang cảnh bên ngoài cơ sở huấn luyện Taekwondo quét vôi trắng trắng lè là cảnh Đình Nghi trong chiếc váy liền bó sát màu tím lộ vai, mỉm cười nhã nhặn trước micro của phóng viên.

“Tôi đã chính thức bắt đầu tiến hành tập luyện có hệ thống, hiện nay tình hình phục hồi rất nhanh.”

Hiếu Huỳnh ngồi trước màn hình cầu mây.

Lại chuyển cảnh, Đình Nghi đã thay võ phục trắng muốt, tóc buộc cao vểnh đuôi ngựa, trông vừa thanh thoát vừa xinh đẹp, thực hiện các động tác tập luyện cơ bản.

Tiếng thuyết minh bên ngoài:

“Hiện nay, Phương Đình Nghi tạm thời dừng phần lớn các hoạt động xã hội, nghe nói cũng từ chối các hợp đồng quảng cáo, tập trung tập luyện chuẩn bị cho giải đấu Taekwondo thế giới. Huấn luyện viên Taekwondo nổi tiếng Thẩm Ninh cho biết Phương Đình Nghi phục hồi rất tốt, cô rất tin tưởng ngôi sao này sẽ có những thành tích mang tính đột phá trong giải Taekwondo thế giới lần này.”

Cảnh lại chuyển.

Bách Thảo xuất hiện trên màn hình!

Các tiểu đệ tử không nén nổi vui mừng hò reo!

Tuy nhiên, chỉ lướt qua vài giây khuôn mặt nhìn nghiêng của Bách Thảo, thậm chí chỉ là bóng lưng, chỉ có thể nhìn thấy bộ võ phục ngả màu, mái tóc ngắn, rất ngắn của cô, ngay một cảnh trực diện cũng không có.

“Hãy!”

Trên màn hình, Đình Nghi đang tấn công thăm dò, Bách Thảo phòng thủ.

“Hãy!”

Đình Nghi bay vọt rất cao, hướng vào Bách Thảo, đập xuống!

“Hãy!”

Khi Bách Thảo tung ra “toàn phong Bách Thảo liên hoàn đả”... Đình Nghi hét to, chân phải tung một cú tạt ngang....

Sau đó.

Không có gì hết.

Không có cú đá thứ ba của Bách Thảo, không có cảnh Đình Nghi bị đá trúng ngực mạnh như trời giáng, loạng choạng mấy bước, ngồi sụp xuống đệm. Cũng không có cảnh Bách Thảo ghi điểm lần thứ hai, tất cả những cảnh xuất hiện trên màn hình đều là hình ảnh Đình Nghi hào quang sáng chói, khi thể hiện ngang, phong thái ngời ngời.

“...”

Hiếu Huỳnh ngây người.

Gió đêm lành lạnh, Hiếu Huỳnh ngơ ngẩn nhìn màn hình, miệng há to, bản thân, lắp bắp:

“... Sao... sao lại thế?”

Bách Thảo cũng ngơ ngẩn nhìn màn hình.

Trên màn hình là cảnh phóng viên cầm micro đứng trước trung tâm huấn luyện.

“... Đình Nghi, trong trận đấu luyện vừa rồi, có thể thấy phong độ của cô rất tốt, cô có tin tưởng vào giải Cup thế giới sắp khai mạc không?”

“Có.”

Đình Nghi vẫn mặc võ phục, dáng nhẹ nhàng, thanh thoát.

“Cô cảm thấy mình có thể giành được thứ hạng nào?”

“Hiện nay có thể đảm bảo lọt vào tứ kết, sau đó cố gắng giành thành tích tốt hơn.”

“Cố lên! Chúng tôi tin rằng cô nhất định có thể làm được!”

“Cảm ơn!”

Đình Nghi khiêm tốn mỉm cười.

“Sao lại có thể như vậy chứ?”

Hiếu Huỳnh đứng phắt dậy, chỉ ti vi, tức giận hét lên:

“Quá vô lý! Rõ ràng Bách Thảo chiến thắng! Rõ ràng tiếp ngay sau đây là cú ra chân thứ ba của Bách Thảo, tại sao lại cắt cảnh đó! Lại còn nói phong độ thi đấu tập luyện vô cùng tốt cứ coi như họ không có mắt, không nhìnra ai thắng, nhưng lẽ nào cũng không có tai, không nghe thấy huấn luyện viên Thẩm tuyên bố ai là người chiến thắng?”

Hiếu Huỳnh tức nghẹn giọng.

“Tức chết được? Sao lại có thể như vậy? Sao có thể như vậy?! Quá bất công... tức chết được!!!”

Các tiểu đệ tử của Tòng Bách vô quán ngơ ngẩn nhìn ti vi đã hết chương trình thời sự, lại nhìn Hiếu Huỳnh tức đến phát khóc, một số nữ đệ tử còn ít tuổi không nén nổi, cũng khóc theo. Diệc Phong thở dài, sau khi giải thích mấy câu với Tú Cầm lúc đó cũng ngơ ngẩn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, anh đi đến vỗ vai Hiếu Huỳnh:

“Thôi, thôi, đừng khóc nữa. Nhìn xem, Bách Thảo có khóc đâu, đừng làm cô ấy buồn.”

Bóng cây rung rinh. Trăng lưỡi liềm.

Bách Thảo vẫn ngồi ngây trước màn hình ti vi.

Cô không khóc.

Chỉ là hai vai cứng đờ, co lại.

“Tạch!”

Ti vi bị ai đó tắt.

Không biết Nhược Bạch đã đến từ lúc nào. Nhìn Bách Thảo đang ngồi gầy, cứng đờ, anh nói với các đệ tử xung quanh:

“Về cả đi.”

Diệc Phong cũng giục các đệ tử, ai phải học thì học, phải tập thì tập, rồi kéo Hiếu Huỳnh đang bất bình, tủi thân đi chỗ khác. Lát sau, trên sân võ quán chỉ còn lại Nhược Bạch và Bách Thảo.

“Đây chính là khoảng cách giữa em và Đình Nghi.”

Gió đêm thổi qua, trong giọng nói của Nhược Bạch cũng có hơi lạnh.

“Chỉ dựa vào một lần chiến thắng, không thể ảnh hưởng đến địa vị của Đình Nghi. Em nhất định phải không ngừng cố gắng, dùng chiến thắng sa này khiến tất cả mọi người không thể xem thường mình được.”

* * *

Ánh trăng như nước.

Trải trên Hiên Võ võ quán.

Đình Nghi quỳ trên chiếc chiếu màu nâu nhạt không dám nhìn ông già tóc bạc trắng như tuyết trước mặt. Ông ngồi xếp bằng, vẻ mặt điềm chiêu, lạnh lùng, chăm chú xem băng ghi cuộc đấu luyện ban chiều, không bỏ qua một chi tiết nào của trận đấu, thỉnh thoảng lại yêu cầu tua lại một cảnh nào đó để xem lại.

Đến cảnh Bách Thảo liên tiếp đá liên ba cú trên không.

Hàng lông mày bạc trắng của ông động đậy.

Nhìn Đình Nghi sau khi mất một điểm, lại mất tiếp điểm nữa, ông già phần nộ hừ một tiếng giờ bàn tay tát thẳng vào mặt Đình Nghi. Đình Nghi không dám tránh, mặt tái nhợt hừng trợn cái tát.

“Khốn kiếp!”

Xem xong đoạn băng, mắt ông già bùng bùng nộ khí, trợn lên nhìn Đình Nghi đang đầu cúi gằm.

“Cháu tự xem đi, bây giờ cháu trở thành thế nào! Chỉ biết son phấn, mua sắm quần áo đẹp, yêu đương quảng cáo, làm ngôi sao, tâm tư của cháu không hề đặt lên Taekwondo chút nào! Cháu cũng dứt khoát từ bỏ Taekwondo như thằng anh cháu đi, hãy đi làm một thiên kim tiểu thư cho rồi!”

“Ông ngoại!” Đình Nghi hoảng hốt ngẩng đầu.

“Đừng gọi ta là ông ngoại, Hiền Võ võ quán không có người kết tục không biết tiến thủ như cháu!”, ông già không nén nổi nộ khí.

“Ông ngoại, cháu biết mình sai rồi...” Đình Nghi mắt tối sầm, tròn mắt đỏ hoe: “... Đúng là cháu đã lãng phí nhiều thời gian tập luyện, hôm nay thua trận này, cháu cũng rất buồn...”

“Ngay đấu luyện trong đội cũng thua, sao có thể tham gia Cup thế giới!” Thấy nước mắt Đình Nghi thi nhau rơi xuống, mặc dù còn rất giận, nhưng giọng nói ông đã dịu đi chút ít. “Lý Ân Tú của Hàn Quốc tập luyện thế nào, cháu tập luyện thế nào? Ông thấy cháu không những không rút ngắn được khoảng cách với Ân Tú, trái lại đã bị cô ta bỏ xa hàng chục!”

Nước mắt Đình Nghi rơi càng mau.

Ông trừng mắt hồi lâu, bỗng thở dài, nói:

“Tháng trước đến Xương Hải võ quán, ông đã nhìn thấy Lý Ân Tú. Ôi chao, con bé tuổi trẻ măng, nhưng trí tuệ, phản ứng, tốc độ... tất cả hoàn toàn đã đạt trình độ đại sư.”

Đình Nghi ừ ừ không nói.

Ông đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn vầng trăng trên bầu trời cao xa xôi.

“Đình Nghi, từ khi anh trai cháu từ bỏ Taekwondo, ông ngoại gửi gắm mọi hy vọng vào cháu. Đó không chỉ là hy vọng của ông, còn là hy vọng của mẹ cháu, nếu mẹ cháu còn sống...”

Mắt Đình Nghi lại đỏ lên.

“Cup thế giới cố nhiên là chuyện lớn của giới Taekwondo, nhưng cuộc thi này là đại diện cho quốc gia phần đấu mang lại vinh quang cho tổ quốc. Ông ngoại hy vọng con có thể mang lại vinh quang đó cho tổ quốc.” Bỗng lưng ông già đơn côi, buồn thối. “Năm xưa, không chờ được đến ngày Taekwondo được đưa vào hạng mục thi đấu của Olympic, là tiếc nuối cả đời của mẹ con. Ông ngoại vốn đã tưởng A Hạo có thể làm được, nhưng nó lại quay lưng với Taekwondo.”

“Anh trai chỉ là bất đắc dĩ...”

Đình Nghi không nén nổi, thanh minh cho anh trai, nhưng lại không biết có nên nói cho ông biết nguyên do.

“Bất luận là nguyên do gì, từ bỏ Taekwondo là phản bội! Không chỉ phản bội Taekwondo, còn là phản bội mẹ các cháu!” Ông không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào.

“Bắt đầu từ bây giờ, trong hai tháng, cháu không được phép rời khỏi võ quán, tiến hành luyện tập cách ly, vứt hết những trò quảng cáo nhảm nhí ra khỏi đầu, cũng không được lên tìm gặp tiểu tử Sơ Nguyên!”, ông nghiêm giọng nói.

“...”

Đình Nghi nhìn ông vẻ cầu khẩn.

“Có nghe không! Nếu không thì đừng có bước chân vào Hiền Võ nữa!”, ông cao giọng.

“... Vâng!” Đình Nghi bất lực lý nhí, suy nghĩ giây lát, lại nói thêm: “Nhưng ở chỗ huấn luyện viên Thẩm Ninh, nếu cháu đột nhiên không đến đó...”

“Ông sẽ đích thân gọi điện cho A Ninh!”

“...Cháu...”

Đình Nghi biết, huấn luyện viên Thẩm vô cùng kính trọng ông ngoại.

Huấn luyện viên Thẩm năm xưa là môn đệ của ông ngoại không chỉ học được túc pháp của ông, mà còn học được phương pháp huấn luyện Taekwondo một cách hệ thống. Trước đây, khi huấn luyện cho đội tuyển quốc gia, Thẩm Ninh cũng thường mời ông đến chỉ giáo cho các đệ tử.

“Còn nữa, con bé tên Thích Bách Thảo đó”, ông trầm tư nói, “Cháu phải lưu ý, có thể nó sẽ là đối thủ mạnh nhất của cháu ở trong nước”.

* * *

Ngày hôm sau, trên các báo và chương trình thời sự cũng đều giống như bản tin tối của Ngạn Dương hôm trước, Tất cả đều đưa tin tình hình tập luyện đầy triển vọng của Đình Nghi, cuộc thi Cup Taekwondo thế giới lần này, rất có thể cô sẽ đoạt thành tích mang tính đột phá.

Mọi hình ảnh xuất hiện cũng đều là cảnh Đình Nghi tấn công Bách Thảo.

Tại trung tâm huấn luyện,

Không khí trong phòng giữ đồ đầy gượng gạo.

Các đệ tử nhìn trước ngó sau rồi mới dám mở miệng, chỉ hỏi đến những chuyện không đâu vào đâu, tránh nói đến trận đấu hôm trước và bản tin tối đó. Cùng trong một đội, dù bàn luận chuyện ủng hộ Đình Nghi hay thể hiện sự an ủi Bách Thảo đều không thích hợp.

Hiếu Huỳnh cũng hiểu điều đó.

Cho nên, cô ủ rũ lấy cặp sách từ trong ngăn tủ, lặng lẽ đi trước, cũng không chờ Bách Thảo.

“Cho này.”

Đợi mọi người đi hết, Quang Nhã mới bối rối đưa ra một món đồ. Bách Thảo đang mở ngăn kéo của mình, nghe tiếng nói bỗng ngẩng đầu, thấy một cái túi giấy, bên trong đựng một đồ gì cứng cứng trong túi nilon.

“Cái gì vậy?”

Bách Thảo gơ tay nhận.

“Quả Trường Thọ, là... là cha cho cô.” Quang Nhã có vẻ không hào hứng, quăng cái túi cho cô rồi chần chừ một lát, lại nói: “Ông ấy bảo tôi chuyển lời đến cô, chúc cô sinh nhật vui vẻ”.

Mùi chocolate thơm sực mũi.

Lần trước, lúc cùng cha đi qua cửa hiệu bánh ngọt, các nhân viên nhà hàng mời họ nếm thử. Cô bóc lớp vỏ cứng, bên trong là lớp nhân dày, trông rất giống quả bồ đào nhưng giòn hơn nhiều, lại thơm nức.

“Là người cha ở Toàn Thắng võ quán của cô, không phải là sư phụ ở Tùng Bách võ quán”, Quang Nhã cau có bổ sung thêm một câu.

Thận trọng cầm cái túi, ngón tay Bách Thảo chạm vào quả Trường Thọ, không nỡ ăn. Quả Trường Thọ đắt như vậy, sao sư phụ lại mua nhiều thế.

Thấy bộ dạng Bách Thảo như vậy, Quang Nhã mím môi, nói:

“Bên trong còn có một thỏi chocolate, là của tôi tặng cô.”

Bách Thảo kinh ngạc ngẩng đầu.

“Nhìn gì! Là tôi không ăn được nên mới cho! Nhưng không phải là quà sinh nhật!”, Quang Nhã bối rối đỏ mặt, “Này, thái độ cô là thế nào vậy, ngó ngán chết đi được! Tôi cảnh báo cô, đừng có ngộ nhận, tôi vẫn rất ghét cô!”.

Nhìn bóng Quang Nhã hấp tấp khoác ba lô vội vàng bỏ đi, Bách Thảo bất giác không nén nổi nụ cười ngốc nghếch, cúi đầu vuốt ve thanh socola trong túi giấy.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có cha biết ngày sinh của cô.

Mỗi năm vào ngày sinh nhật, cha đều tặng một món đồ ăn ngon, đều là những thứ ngày thường không dám mua. Mặc dù mỗi năm đều không ăn nổi hai miếng, đều bị Quang Nhã cướp mất nhưng cô không giận chút nào.

Nếu biết những món bánh ngon đó đều là Quang Nhã ăn hết, có lẽ chắc cũng sẽ vui.

Mở ngăn tủ, Bách Thảo lấy túi, cẩn thận bỏ cái túi giấy vào trong, sau đó lấy quần áo ra...

Ồ!

Cô ngăn người.

Có lẽ đệ tử nào đó để nhầm chẳng, trong tủ của cô đặt một bộ võ phục mới trắng tinh, nhưng nhìn phải nhìn trái, trong phòng không có một ai. Dobên trong không có đồ đạc gì nên trước giờ cô đều không khóa tủ, nhưng mọi người đều biết rõ ngăn tủ của mình, sao có thể để nhầm.

Nghi hoặc nhìn bộ võ phục.

Cô phát hiện bên trên có một tấm bươm thiệp.

Tấm thiệp màu trắng ngà, bên trên vẽ mấy quả dâu tây rất đẹp, Cô mở tấm bươm thiệp, bên trong là những nét chữ thanh tú, rần rở, tim cô bỗng đập rộn ràng.

"Bách Thảo,

Sinh nhật vui vẻ.

Sơ Nguyên!"

Ánh mặt trời nhảy nhót trên bộ võ phục mới toanh. Bên trên vẫn còn mắc, cô nhận ra đó là hãng sản xuất đồ thể thao tốt nhất thế giới. Như nằm mơ, cô đưa tay vuốt nhẹ lên đó, rồi lại vuốt lần nữa.

Bên dưới hình như còn có vật gì nữa.

Thận trọng lật ra như tìm báu vật, cô nhìn thấy một chiếc kẹp tóc hình trái dâu tây!

Chiếc kẹp tóc có hình trái dâu tây nhỏ nhắn, tinh xảo, sáng lóng lánh giống hệt quả dâu tây trên chiếc dây buộc tóc trước đây anh đã tặng cô. Bách Thảo đặt nó lên lòng bàn tay, nín thở ngắm nhìn.

Đêm đó, khi gặp Sơ Nguyên sư huynh...

Thì ra, anh đã chú ý đến chiếc kẹp tóc trong tay cô.

Trở về võ quán, sau bữa tối, vẫn còn nửa tiếng mới đến giờ tập buổi tối. Tim Bách Thảo đập thành thịch, cô mang bộ võ phục mới đứng thử trước gương, cuối cùng mặt đỏ ửng, nhanh chóng thay bộ cũ, mặc bộ mới.

Con đường nhỏ sạch bóng dẫn tới căn nhà gỗ.

Ba năm nay, mặc dù căn nhà vẫn khóa cửa, nhưng hầu như ngày nào cô cũng quét dọn xung quanh. Con suối nhỏ trước nhà nước chảy lững lờ, cây đa cành lá rậm rạp nay càng thêm rậm rạp. Trong màn đêm bao trùm, ánh đèn trong cửa sổ lọt ra, thấy cửa không khóa, cô gơ tay nhưng lại ngập ngừng, hồi lâu vẫn không dám gõ.

"Soạch!"

Cánh cửa mở từ bên trong.

Sơ Nguyên mỉm cười nhìn, gơ tay vuốt tóc cô:

"Vừa rồi từ cửa sổ đã nhìn thấy em. Cửa không đóng, sao không biết vào mà lại đứng ngây ở đây?"

Giọng nói dịu êm đến thế.

Cổ họng Bách Thảo tắc nghẹn, một xúc cảm kỳ lạ làm mắt cô nhòe ướt, vội vã cúi đầu, không dám nói một câu.

“Để anh xem nào, bộ võ phục này vừa khéo.” Sau khi vào phòng, Sơ Nguyên chăm chú ngắm nhìn cô, mỉm cười: “Vốn định mua luôn ở bên Mỹ mang về tặng em, nhưng không biết em đã cao lên bao nhiêu nên quyết định về nước mới mua. Vừa rồi thực tập bận quá, không có thời gian nên mới để đến hôm nay”.

Bách Thảo người cứng đờ.

Trong lòng có bao điều muốn nói, nhưng đột miệng miệng cô cứng đờ, không biết nói gì.

“Hiểu Huỳnh bảo em đã lên đai đen, chúc mừng.”

Xoa đầu cô, Sơ Nguyên cười, nói:

“Sao không nói gì? Hôm nay ở trung tâm cũng vậy, nhìn thấy anh là cúi đầu, anh có gì đáng sợ sao? Hay là anh đi xa lâu thế, em cảm thấy anh quá xa lạ, không muốn nói chuyện với anh?”

“Không phải thế!”

Bách Thảo vội nói.

“Em... em tưởng... Sơ Nguyên sư huynh đã quên em rồi...” Cô cúi đầu nhìn ngón chân mình.

...

“Anh còn nhớ không? Có ấy là Thích Bách Thảo..”

Giọng Đình Nghi vang lên, cô ấy đứng sánh vai với Sơ Nguyên, hai người trông đẹp như tranh, như một đôi tiên đồng ngọc nữ trên bức bích họa. Cô ấy nhìn Bách Thảo, cười ngây ngất giới thiệu với anh:

“Anh đừng xem thường cô gái bé nhỏ năm xưa, ba năm nay...”

...

“Là Bách Thảo đã quên Sơ Nguyên sư huynh này mới đúng.” Sơ Nguyên mỉm cười, nói tiếp: “Không thư từ, không email, anh gọi điện, em luôn không có nhà...”.

Bách Thảo vội ngẩng đầu, lắp bắp:

“... Em không cố ý, em muốn viết thư nhưng tem đắt quá... em lại không có máy tính nên không gửi được email... thời gian tập của em quá nhiều nên thường xuyên không có ở phòng... Xin lỗi... Không phải em cố ý không nghe điện thoại... Em... em luôn nhớ tới Sơ Nguyên sư huynh...”

Cô càng nói càng áy náy, nắm chặt chiếc bút máy trong tay. Cuối cùng, cô dùng hết dũng khí, vươn thẳng tay về phía anh, mặt đỏ ửng, nói:

“Đây là quà sinh nhật em muốn tặng anh... nhưng... nhưng sinh nhật anh đã qua lâu rồi...”

Chiếc bút máy màu đen

Cầm hơi nắn tay.

Sơ Nguyên biết nhân lúc của nó, mặc dù đối với người khác cũng không quá đắt nhưng với Bách Thảo, đó là sự chi tiêu xa xỉ.

“Nào, để anh dùng thử xem.”

Bơm mực vào ống, Sơ Nguyên rút một tờ giấy trắng, nghĩ một lát, anh viết...

Cỏ thảo nguyên xanh mướt,

Đông qua sắc ủa tàn,

Hạ đến nắng cháy thiêu,

Xuân về lại biểcxanh.

“Ồ, rất tốt, viết rất trơn, lại đầm tay.” Sơ Nguyên đóng nắp bút. “Chắc em đã rất mất công lựa chọn, đúng không?”

Mắt Bách Thảo sáng lên.

“Anh có thích không?”

“Sau này, anh sẽ luôn mang theo người, dùng để ghi bệnh án, ghi chép huấn luyện.” Sơ Nguyên cầm chiếc bút, nụ cười như gió xuân: “Cảm ơn em, anh rất thích”.

Gió đêm dịu nhẹ lọt qua cửa sổ.

Cây đa bên ngoài lá chạm lá xào xạc.

Mặt Bách Thảo đỏ ửng.

“Em... em cũng rất thích bộ võ phục, lại còn chiếc kẹp tóc... Cảm ơn Sơ Nguyên sư huynh.”

Chiếc kẹp tóc?

Lúc đó, Bách Thảo nhìn đồng hồ trên tường, hít một hơi thật sâu, vội chạy về phía cửa, nhưng vừa nhấc chân đã lại ngoái đầu cẳng thẳng nhìn anh nói:

“Nêu hằng ngày em đến quét dọn quanh đây thì có làm phiền anh không?”

“Không!”

Ba năm trước, Sơ nguyên cũng trả lời cô như vậy.

Khi Bách Thảo chạy một mạch đến sân võ quán, các đệ tử đã tập trung xong, Nhược Bạch đang phổ biến nội dung tập luyện.

“Xin lỗi, em đến muộn.”

Bách Thảo xấu hổ, cúi đầu rất thấp.

“Tập xong, chạy thêm một nghìn mét”, Nhược Bạch nhìn bộ võ phục mới trên người cô, nói.

“Trở về hàng,”

“Rõ!”

Bách Thảo đứng vào hàng.

“Ôi, đẹp quá!” Bên trái, Hiểu Huỳnh tò mò ngấm trước ngấm sau Bách Thảo, không dám tin vào mắt mình, kinh ngạc reo lên khe khẽ: “Trời ơi, hàng hiệu!”.

“Đây không chỉ là hàng hiệu, mà còn là hàng sản xuất số lượng có hạn!” Bên phải, A Nhân xuất thân nhà giàu nên rất sành các loại nhãn mác: “Các cậu thử đoán xem bộ võ này bao nhiêu tiền?”

“ Bao nhiêu?”, Bình Bình đứng sau cũng châu đầu lại. A Nhân nói ra một con số.

“Trời!”

Bình Bình hét lên, Hiểu Huỳnh suýt ngất Bách Thảo hồ nghi.

“Làm gì vậy?”, Nhược Bạch nghiêm giọng. Các cô gái im bặt không dám nói thêm nửa câu.

Sau khi phân nhóm bắt đầu tập luyện, mấy cô bạn lại tiếp tục bàn luận chủ đề bộ võ phục của Bách Thảo.

“Quả nhiên là người đẹp vì lụa, Bách Thảo mặc võ phục mới trông khác hẳn, đẹp hơn nhiều.”

“Tóc cũng không thấy xấu nữa!”

“Ha ha, mình cảm thấy mặc dù Đình Nghi có rất nhiều võ phục, nhưng không bộ nào đẹp bằng bộ này của Bách Thảo!” Hiểu Huỳnh càng ngắm càng thấy đẹp, quả thực là không muốn rời mắt.

“Ấy, không ổn, võ phục đắt như thế, sao Bách Thảo có thể mua được?”, A Nhân phát hiện ra vấn đề.

“Đúng thế!”, Bình Bình phụ họa.

“Theo mình là có người tặng”, Hiểu Huỳnh đảo mắt “Đúng không, Bách Thảo?”

Mặt Bách Thảo đỏ bừng.

“Là ai? Là ai? Khai mau!”, A Nhân và Bình Bình đồng thanh.

“Các cậu ngốc thế, chắc chắn là Nhược Bạch sư huynh.” Hiểu Huỳnh cười hi hi, nói: “Nhất định là Nhược Bạch sư huynh thấy Bách Thảo chiến thắng Đình Nghi nên mới mua bộ võ phục mới thưởng cho Bách Thảo. Nói thật nhé, bộ võ phục cũ của Bách Thảo có thể vứt vào sọt rác được rồi!”

“Không đúng!”, A Nhân và Bình Bình vừa tập vừa nói, “Nhược Bạch sư huynh cũng không có nhiều tiền, cứ coi muốn mua thì cũng không thể mua loại đắt tiền như vậy”.

“Ấy”, Hiểu Huỳnh gật gật đầu, “đúng rồi...”

“Bốn em, sau buổi tập chạy thêm mười nghìn mét. ”

Các cô gái giật mình, không biết Nhược Bạch đã đứng cạnh từ lúc nào, Bình Bình sợ hãi, làm rơi cả tấm bia.

Nhược Bạch cau mày nhìn Bách Thảo.

“Mặc bộ mới không dám ngã, cũng không dám ra chân, người phối hợp sẽ không dám đá lên người em. Đây là phòng tập, không phải là sân diễn thời trang!”

Bách Thảo sợ hãi cúi đầu.

Đúng vậy, cô sợ làm bẩn, làm hỏng bộ đồ mới nên luôn không dám mạnh chân, mạnh tay.

Nhược Bạch lạnh lùng, nói như ra lệnh:

“Lập tức đi thay bộ cũ, không được mặc bộ mới.”

Bách Thảo sửng người: “Nhưng...”.

“Nhược Bạch sư huynh, bộ võ phục của Bách Thảo đã cũ quá rồi, quan trọng là nó đã ngắn, không vừa nữa, tay áo ngắn đến mấy phân, ống quần cũng ngắn”, Hiểu Huỳnh bạo gan nói thẳng, “Anh không biết chứ, khi đi thi đấu, bao nhiêu người đã cười nhạo Bách Thảo”.

Nhược Bạch lại liếc nhìn Bách Thảo.

Bách Thảo cúi đầu không nói.

“Lúc nào thi đấu hăng hay, bây giờ là tập luyện, trước đây mặc được, bây giờ cũng mặc được.”

Giọng anh vẫn lạnh nhạt: “Đi, đi thay bộ cũ”.

“Rõ!”, Bách Thảo khàn giọng trả lời.

* * *

Đêm hôm đó, Diệc Phong nằm trên giường say sưa đọc cuốn tiểu thuyết viễn tưởng, lúc đang ngáp đột nhiên kinh ngạc, miệng há to đến sái quai hàm.

“Nhược Bạch, cậu... cậu... cậu...”

Dưới ánh đèn, Nhược Bạch đang khâu từng đường kim mũi chỉ!

Thỉnh thoảng, quần áo bị đứt cúc hay tuột chỉ, việc đàn ông lóng ngóng khâu dính lại cũng không phải chuyện lạ, nhưng lúc này, Nhược Bạch lại vượt qua phạm vi “khâu dính”, quả thật anh đang may quần áo.

Trên bàn viết có mấy miếng vải cắt rời.

Hình như cắt từ bộ đồ cũ nào đó.

Nhược Bạch cầm mảnh vải ướm lên bộ võ phục khác, ước lượng độ dài rộng, sau đó tỉ mỉ khâu ghép lại với một thái độ vô cùng nghiêm túc.

“Cậu điên rồi.”

Diệp Phong lắc đầu thở dài, vừa đọc vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Nhược Bạch đang cầm cúi khâu từng mũi. Điên rồi, đúng là điên thật rồi. Trời ơi! Diệp Phong suýt choáng khi thấy Nhược Bạch tháo miếng vải, khâu lại.

Đêm khuya.

Diệp Phong đang thiêu thiêu ngủ.

Tắt đèn trong phòng, Nhược Bạch vẫn kiên nhẫn ngồi khâu dưới ánh đèn bàn.

Sáng sớm hôm sau.

Trong tiếng véo von của bầy chim trên cây, Bách Thảo mở cửa phòng, thấy bộ võ phục cũ Nhược Bạch mang đi hôm qua đã được đặt ngay ngắn trước cửa phòng mình.

Tay áo và ống quần đã được nối dài.

Cô thử lên người.

Vừa vặn.

Đoạn nối thêm là miếng vải cùng màu, cùng chất liệu, đường khâu rất chắc chắn, đường nối hình như được là phẳng, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra dấu vết.

Thời tiết mỗi ngày một nóng, sắp nghỉ hè, kỳ thi cuối năm cũng sắp đến nên Nhược Bạch giảm bớt cường độ tập luyện của Bách Thảo để cô tập trung ôn thi. Chương trình lớp mười một rất quan trọng, giáo viên các bộ môn đều dạy trước nhiều nội dung của lớp mười hai. Nhìn đồng bài tập cao ngất, Bách Thảo nhận ra mình đã bỏ lỡ khá nhiều bài vở.

“Mẹ nói, nếu kỳ thi này không lọt vào top hai mươi người đứng đầu thì dịp hè mình sẽ phải tham gia lớp học thêm, không được đi Hàn Quốc.” Trong giờ tự học, Hiếu Huỳnh vừa vất óc làm bài tập Hình học không gian vừa lẩm bẩm như sắp khóc. “Hai mươi người đứng đầu lớp, mẹ thật biết nghĩ, đánh chết mình cũng không vào nổi top đó!”

Đang thầm học thuộc từ mới tiếng Anh, Bách Thảo nghĩ ngay đến những lời Nhược Bạch nói với mình sau khi kết thúc buổi tập sáng.

.....

...

“Kỳ thi cuối năm, em nhất định phải lọt vào top mười, đứng đầu toàn khối”

Cô ngáy người nhìn anh, thành tích tốt nhất của cô trước đây là trong top mười lăm. Thời gian này do phải tăng cường luyện tập cho cuộc đấu với Đình Nghi nên cô đã bị lỡ nhiều thời gian học bài.

“Có làm được không?”, Nhược Bạch cau mày.

” Vâng!”

Cô gật đầu, nhận lời.

“Còn nữa, thi đại học muốn học trường nào, chuyên ngành gì nên có phương hướng trước.”

“Em vẫn chưa nghĩ đến...”, cô do dự nói, “Nhược Bạch sư huynh, nếu... nếu em không thi đại học thì sao?”

“Không thi đại học, em định làm gì?”, Nhược Bạch nghiêm giọng, “... Quét dọn vệ sinh cả đời sao? Hay là em định dựa vào Taekwondo để kiếm sống? Khoan chưa nói sắp tới em có giành được tư cách lập nghiệp

trong giới Teakwondo hay không, nếu chẳng may bị thương, hoặc xảy ra chuyện bất trắc, không thể tiếp tục tập Teakwondo, em sẽ sinh sống thế nào? Em đã nghĩ đến những điều đó chưa?”.

Bách Thảo ngó người.

“Mặc dù hiện nay em là tuyển thủ Taekwondo, nhưng đừng làm một con ếch dưới đáy giếng, không nên tự hạn chế bản thân. Học đại học không những có học vấn, có chuyên môn, quan trọng hơn là có văn hóa và tầm nhìn, sẽ trưởng thành đầy đủ hơn.”

Nhìn cô, Nhược Bạch lạnh nhạt nói:

“Học phí có thể xin vay ngân hàng vốn hỗ trợ học tập, anh sẽ giúp em liên hệ chỗ làm thêm, cũng chuẩn bị cho em một số kinh phí sinh hoạt, điều em cần làm là thi đỗ vào trường đại học mình ưng nhất.”

Lòng cô rối loạn.

Đúng vậy, ngoài tập Teakwondo, điều cô lo lắng nhất là tiền học phí. Bách Thảo ngó ngàng nhìn Nhược Bạch, những lời cảm kích không thể nói ra.

Nhưng cô vẫn còn một băn khoăn.

“Nhưng mà, sư huynh, không phải anh muốn em tham gia giải Teakwondo thế giới sao, hay là nên từ bỏ sớm đi.”

...

.....

“Khó quá.” Hiểu Huỳnh nhăn nhó than thở, đẩy sách bài tập đến trước mặt cô, “Xem giúp đi, mình không giải được!”

“Ừ.”

Định thần trở lại, Bách Thảo đọc đề bài rồi dùng bút chì vẽ hình bắt đầu làm.

“Ấy, thực ra mình thấy mẹ nói cũng có lý, mình tập Taekwondo chắc chắn cũng chẳng làm nên cơm cháo gì, phải thi đại học mới có cơ hội. Thật ngưỡng mộ Đình Nghi, nhờ thành tích thi đấu tốt, được trường đại học có tiếng nhận thẳng vào học, hơn nữa nhà trường còn ưu tiên không hạn chế thời gian và số buổi lên lớp của chị ta để không ảnh hưởng đến thi đấu...”

Nói rồi, Hiểu Huỳnh vui hân lên.

“Này, cậu cũng có thể như Đình Nghi trước đây, chỉ cần tham gia Cup thế giới, đoạt được thứ hạng, biết đâu cũng có thể được nhận thẳng vào trường đại học mà không phải thi cùng nên!”

Chiếc bút dừng lại trong tay Bách Thảo.

Lắc đầu, cô cảm thấy chuyện đó quá xa vời, vẫn nên thực tế hơn, dựa vào thực lực của mình để thi đại học.

“Bài này có thể làm thế này, trước tiên...”

Bách Thảo chìa tờ giấy nháp trước mặt Hiểu Huỳnh, bắt đầu giảng giải cách làm.

Bách Thảo không lo môn Toán, thành tích môn Toán của cô luôn rất tốt, tiếng Anh mặc dù cũng tạm được nhưng cũng không tốt lắm. Hiểu Huỳnh nhiều lần cười cô, bảo là chắc do cô không hay nói nên tiếng Anh kém các môn khác.

“Để Nhược Bạch dạy cậu tiếng Anh, anh ấy học chuyên Anh, nghe nói là cao thủ trong khoa, năm nào cũng được học bổng.” Hiểu Huỳnh đã nói không chỉ một lần.

Nhưng...

Trước mặt Nhược Bạch, cô hơi căng thẳng.

Trước mặt Sơ Nguyên có lúc cô cũng căng thẳng, nhưng cảm giác không giống nhau. Đối diện với Sơ Nguyên, cô căng thẳng, tim đập dữ dội còn đối diện với Nhược Bạch, cô luôn cảm thấy muốn làm tốt nhất, cố gắng để làm thật tốt những gì anh yêu cầu, nếu không làm được cô rất buồn và thất vọng.

Hơn nữa, gần đây Nhược Bạch rất bận.

Ngoài buổi tập sáng, tối và thời gian ở trung tâm huấn luyện, Bách Thảo hầu như không nhìn thấy anh, công việc ở cửa hàng ăn anh cũng không cho cô đi để cô chuyên tâm học bài một mình anh đảm nhiệm công việc của cả hai. Thỉnh thoảng, Diệc Phong lại nói, để dịch sách kiếm thêm tiền, dạo này đêm nào Nhược Bạch cũng thức rất khuya.

“Tập trung ôn thi, các việc khác khỏi lo. ”

Có lần sau buổi tập, cô đuổi theo anh, nhưng Nhược Bạch dừng bước nói: “Tiếng Anh của em rất kém, anh đã nói với Sơ Nguyên, để anh ấy phụ đạo cho em, buổi tối em đến chỗ anh ấy học.”

Buổi tối, trong căn nhà gỗ nhỏ.

Bách Thảo kinh ngạc nhìn thấy từng xấp đề thi tiếng Anh của những năm trước. Sơ Nguyên mỉm cười vừa gỡ xấp đề thi vừa nói: “Những đề thi này là do Nhược Bạch đưa đến, bảo anh đưa cho em làm, nhất định mỗi đề phải làm một lượt, làm hết tất cả các đề”.

Những vì sao lấp lánh ngoài ô cửa.

Sơ Nguyên đọc sách chuyên ngành của mình.

Bách Thảo cúi đầu làm bài. Khả năng đọc hiểu của cô rất tốt, dịch xuôi cũng khá, nhưng dịch ngược lại không tốt lắm. Cô đang suy nghĩ lựa chọn từ thích hợp thì chợt nhận thấy chiếc bút máy anh đang viết chính là chiếc bút mình tặng.

Ngòi bút màu vàng lướt nhanh trên giấy.

Trong nhà yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở của hai người.

Cuối cùng, cô cũng làm xong một đề. Sơ Nguyên nhìn đồng hồ, nhắc cô lần sau phải tăng tốc độ để còn thời gian mà chữa bài. Sau đó, anh xem kỹ từng phần, giảng lại cho cô những chỗ làm sai. Gió mùa hè thổi qua cửa sổ vào nhà, ôn hòa và trầm tĩnh như giọng nói của anh.

Mỗi tối, cô đều đến căn nhà gỗ nhỏ để ôn bài.

Mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy Sơ Nguyên, dần dần như trở lại tình cảnh ba năm trước. Chỉ có điều, thời gian cô gặp Nhược Bạch ít hơn. Về sau, ngay cả buổi tập sáng và tối cũng không thấy anh, trung tâm huấn luyện anh cũng không đến, cô hỏi huấn luyện viên Thẩm, Thẩm Ninh nói anh đã xin nghỉ phép nhưng không nói nguyên do.

Bách Thảo bắt đầu lo lắng.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Nếu không Nhược Bạch sư huynh sẽ không như vậy.

Cô đến gặp Dự quán chủ, đi hỏi Diệc Phong, thậm chí hỏi Hiếu Huỳnh, hỏi các đệ tử khác, nhưng không ai có thể nói cho cô biết Nhược Bạch bị làm sao. Cô bồn chồn, thấp thỏm dù đã cố kìm chế, nhưng vẫn không thể nào tập trung vào bài vở như trước nữa.

Đến một hôm, Sơ Nguyên dùng di động ấn số điện thoại nói mấy câu, sau đó đưa máy cho cô:

“Nhược Bạch đây.”

Cô vội vàng áp điện thoại vào tai, căng thẳng hỏi:

“”Nhược Bạch sư huynh, là anh sao?”

“Tìm anh có việc gì?”

“Không... không có...”

“Ngày kia đã thi rồi, phải không?”

“Vâng.”

“Tranh thủ thời gian ôn tập”, giọng anh ngập ngừng, “Anh không sao”.

“...”

“Được rồi, đưa điện thoại cho Sơ Nguyên”, Nhược Bạch ra lệnh.

Sơ Nguyên đến bên cửa sổ, tiếp tục nói chuyện với Nhược Bạch. Đang nói, anh nghiêng đầu, thấy nét mặt Bách Thảo đầy ngỡ ngàng, đang lắng nghe cuộc đàm thoại của mình với Nhược Bạch, anh mỉm cười, cúp máy rồi quay sang nói với cô.

“Nhược Bạch vẫn lo cho kỳ thi cuối cấp của em, cậu ấy sợ thời gian luyện tập trước đó quá nhiều, em bị hỏng một số kiến thức, anh đã nói với cậu ấy, em nhất định sẽ thi tốt để cậu ấy yên tâm.”

Cô căng thẳng nhìn anh, hỏi:

“Nhược Bạch đã xảy ra chuyện gì?”

“Có thể xảy ra chuyện gì?” Anh đưa tay xoa đầu cô, tiếp tục: “Đừng lo, em cố gắng thi cho tốt, đừng để cậu ấy lo lắng là được rồi”.

8. Chương 8

Tuy nhiên, đã qua kỳ thi cuối năm, Bách Thảo vẫn không thấy Nhược Bạch. Lần này, cô lo sợ thực sự, truy hỏi nhưng Diệc Phong thấy không thể lẩn tránh cô mãi, nên thở dài, nói:

“Thôi được, đằng nào cô cũng thi xong, nói cho cô biết cũng chẳng sao.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Bách Thảo lơ sợ đến lạc giọng.

“Thời gian vừa rồi, Nhược Bạch phải vào bệnh viện”, thànhsắc Diệc Phong có vẻ nghiêm trọng.

“Bệnh viện?” cô kinh hãi, mặt trắng bệch. “Nhược Bạch sư huynh bị ốm sao? Là bệnh gì? Có nghiêm trọng không? Bệnh viện nào? Tại sao trước đây hỏi mấy anh cũng không nói!” Nỗi lo sợ và tức giận khiếnngực cô muốn vỡ tung. Biết ngay mà, biết ngay mà, nhất định đã xảy ra chuyện,nếu không Nhược Bạch đã không như vậy!

“Ha ha”, Diệc Phong đứng dựa vào tường cười thoải mái, “Thấy cô quan tâm Nhược Bạch như vậy, coi như cậu ta không uống công bốbao công sức lo cho cô”.

“Thế anh ấy bị làm sao?”

Nếu không kể Diệc Phong cũng là sư huynh, Bách Thảo thực sự muốnđá cho anh ta một phát.

“Ha ha, yên tâm, không phải Nhược Bạch bị ốm.” Né tránhánh mắt phẫn nộ của Bách Thảo, Diệc Phong cười khan mấy tiếng, không dám đầunữa, “Là cha Nhược Bạch bị bệnh. Cha cậu ấy đột nhiên bị nhiễm vi rút,phát triển rất nhanh, do không tìm ra là loại vi rút gì, có một thời gian tình hình rất nguy cấp nên ngày nào Nhược Bạch cũng phải trực ở bệnh viện.”

Trong bệnh viện chỗ nào cũng toàn người là người.

Bách Thảo nhể nhại mồ hôi chạy vào cổng lớn của bệnh viện. Không kịp chờ thang máy, theo địa chỉ Diệc Phong đưa, cô lên thẳng phòng bệnh.

Phòng 305

Có lẽ là phòng này.

“Xoạch.” Cửa phòng mở từ bên trong.

Một phụ nữ trung niên trang phục sạch sẽ, dáng người gầy gò bê chậu nước từ bên trong đi ra. Thấy Bách Thảo, bà từ tốn hỏi:

“Cô là...”

“Cháu là Thích Bách Thảo ở Tùng Bách võ quán, Nhược Bạch là sư huynh của cháu”, cô căng thẳng trả lời.

“Ồ, cháu là sư muội của Nhược Bạch, mau vào đi, Nhược Bạch ở trong này.” Bà ôn tồn nói vọng vào trong: “Nhược Bạch, sư muội của con đến!”.

Phòng bệnh có tất cả ba giường.

Hai chiếc đã có người nằm, một chiếc bỏ không, trong không gian chật hẹp đó còn đặt một chiếc giường gấp dùng cho người nhà bệnh nhân. Vừa bước vào, Bách Thảo đã nhìn thấy Nhược Bạch. Anh ngồi ở mép giường bên trái, quay lưng ra cửa, lặng lẽ nhìn bình nước truyền từ từ nhỏ giọt.

Nghe tiếng mẹ...

Anh đứng dậy, quay về phía Bách Thảo. Bách Thảo mở to mắt, căng thẳng nhìn anh. Anh gầy đi nhiều, nhưng không ốm, cái vật mắc ở cổ họng cô từ từ trôi xuống.

“Sao em đến đây?”, Nhược Bạch cau mày hỏi.

Bách Thảo cắn môi, lặng lẽ nhìn nền nhà, không trả lời, cũng không nhìn anh nữa.

“Thằng bé này, sao không nói gì!” Mẹ Nhược Bạch trách con trai rồi lại ôn tồn nói với Bách Thảo: “Cháu mau ngồi nghỉ một lát, trời nóng quá. Nhược Bạch, rót cốc nước cho sư muội của con. Cháu gái, cháu ngồi chơi, bác đi đổ chậu nước, sẽ về ngay”.

“Bác để cháu.”

Không đợi bà phản ứng, Bách Thảo đã nhấc chậu nước từ tay bà rồi đi ra ngoài.

Bách Thảo uống từng ngụm nước, không động đến chút hoa quả nào. Sau khi biết bệnh của cha Nhược Bạch đã được khống chế, mấy ngày nữa là phục hồi hoàn toàn, có thể xuất viện, Bách Thảo mới lặng lẽ bắt tay vào việc. Cô dùng giẻ lau phòng bệnh, từ bệ cửa sổ, sàn đá đến thành giường, ghế dài, ghế đôn, lau đi lau lại rất cẩn thận, không còn hạt bụi nào.

Bệ cửa sổ sạch bóng.

Nền nhà sáng choang.

Chân giường, chân ghế sạch tinh.

Đi cạnh bác sỹ trưởng khoa, Sơ Nguyên thấy Bách Thảo đang ra sức kỳ cọ bồn rửa mặt như nhất định muốn lau cho sáng bóng.

Đi đến cạnh cô, Sơ Nguyên nói:

“Em biết rồi?”

Bách Thảo ngẩng đầu nhìn anh mấy giây rồi im lặng tiếp tục lau.

“Xin lỗi!”, Sơ Nguyên nói với cô.

Anh không muốn giấu cô chuyện của cha Nhược Bạch, nhưng Nhược Bạch nhất định yêu cầu anh không cho cô biết.

“Không sao”, Bách Thảo lắc đầu.

Trao đổi với Nhược Bạch vài câu về tình hình bệnh nhân và phương án điều trị, bác sỹ trưởng khoa tiếp tục dẫn các bác sỹ đi kiểm tra các phòng bệnh. Bách Thảo vẫn tiếp tục dọn vệ sinh trong phòng. Phích nước sáng choang, cốc thủy tinh sáng loáng, cô cầm giẻ sạch bắt đầu lau cửa kính.

“Cháu gái đừng làm những việc đó, mau nghỉ thôi”, mẹ Nhược Bạch áy náy nói.

“Theo anh!”

Giằng miếng giẻ lau, Nhược Bạch kéo tay Bách Thảo rang ngoài phòng bệnh, đi đến lan can phía cuối hành lang, cau mày hỏi:

“Em đến có việc gì?”

Bách Thảo không nói không rằng lấy trong chiếc túi đeo bên người một tập bài thi chìa trước mặt anh.

Lật giở xem, lông mày Nhược Bạch từ từ giãn ra, trong mắt thoáng nét vui vui, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều.

“Đứng thứ mấy?”

“Thứ tư toàn khối.”

“Nhược Bạch gật đầu, nụ cười lộ ra nơi khóe miệng. “Đã thi xong thì nên tập trung tập luyện, anh đã nói với Diệc Phong kế hoạch tập, mấy ngày này sẽ do cậu ấy...”

Anh ngừng một lát.

Thấy cô này giờ vẫn im lặng, anh lại cau mày.

“Em giận gì chứ?”

Mím chặt môi, Bách Thảo ngẩng đầu nhìn anh, khóe mắt ươn ướt, giọng nói cũng cứng đanh: “Sao anh không nói cho em biết?”

Cô hít một hơi thật sâu, cổ nuốt cơn giận xuống.

“Mọi điều anh muốn em làm, trước nay em đều cố gắng làm, dù khó đến đâu, cũng cố làm bằng được. Nhưng anh biết không? Không phải anh là sư huynh của em, mà em nhất thiết nghe theo mọi mệnh lệnh của anh. Em nghe anh là bởi vì em biết anh không chỉ coi em là sư muội, mà còn coi em là người thân, là người bạn, mọi yêu cầu của anh đều là muốn tốt cho em. Cho nên, bất luận anh nói gì, em cũng nghe theo...”

“Nhưng... em rất buồn...”

Nước mắt rưng rưng nơi khóe mắt.

“Khi anh cần giúp đỡ lại không hề nói với em. Nhược Bạch sư huynh, là anh cảm thấy em không làm được, hay là anh cho rằng không cần thiết phải nói với người không liên quan?”

Thấy quầng mắt cô đỏ hoe như đứa trẻ, nhưng cố không để nước mắt trào ra, Nhược Bạch không nén nổi, kéo cô vào lòng để ngực áo mình thấm hết nước mắt cô.

“Em có thể giúp anh!” Được anh ôm vào lòng, giọng nói cô đỡ nghẹn nhưng vẫn kiên quyết.

“Thật đấy, em có thể giúp anh! Anh xem, ít nhất em cũng có thể dọn vệ sinh, có thể mang cơm, lấy nước, giặt quần áo...”

“Một mình anh là đủ.” Vờ như không biết nước cô khóc, Nhược Bạch nói: “Hà tất ảnh hưởng đến ôn thi của em”.

“Dù em đến giúp cũng không ảnh hưởng đến việc ôn thi!” Vùng khỏi ngực anh, mặt Bách Thảo vẫn vương đầy nước mắt. “Chẳng lẽ, Nhược Bạch sư huynh thiếu tin tưởng vào em thế sao? Em đã nhận lời với anh, lần này em sẽ lọt vào top mười thì nhất định em làm được, cho dù gặp phải chuyện gì!”

“Đủ rồi.”

Nhược Bạch ngắt lời cô, ánh mắt dừng lại mấy giây trên mặt cô, sau đó quay người bỏ đi. Bách Thảo thần thờ nhìn theo bóng anh, lòng vẫn buồn không tả.

Trong ánh nắng hè, bóng Nhược Bạch rất gầy. Đi đến bậc cầu thang của lan can, anh dừng chân lại, giọng nói theo gió truyền đến tai cô:

“”Biết rồi lần sau xảy ra chuyện tương tự, sẽ nói với em.”

* * *

Kỳ thi cuối năm kết thúc, kỳ nghỉ hè chính thức bắt đầu.

Bách Thảo ngày nào cũng dậy thật sớm, đầu tiên là dọn vệ sinh trong võ quán, sau đó vội vàng ra chợ mua thịt và rau xanh về nấu canh, làm cơm mang đến bệnh viện. Hiểu Huỳnh đi cùng cô mấy lần, sau đó do có hẹn với bạn bè đi chơi, nên cũng chỉ đi với cô chốc lát.

Bách Thảo thường xuyên gặp Sơ Nguyên và Nhược Bạch ở bệnh viện.

Hay đến bệnh viện nên Bách Thảo ngày càng thân thiết với cha mẹ Nhược Bạch. Cha anh là người ít nói, mẹ anh lạ khá cởi mở, thích nói chuyện.

“Lúc còn nhỏ, gần nhà có anh hàng xóm tập Taekwondo nên nó rất thích, liên đòi theo học. Một thời gian sau anh ấy đã không đánh nổi Nhược Bạch, liền mang nó đến võ quán, đúng rồi, chính là Tùng Bách võ quán. Lúc gặp Nhược Bạch, Dụ quán chủ đã hỏi nó có muốn tập Taekwondo không?”

Bà Nhược Bạch vừa gọt táo vừa râm rì nói chuyện với Bách Thảo.

“Lúc đó, Nhược Bạch lác đầu, bảo không học. Thằng bé này từ nhỏ đã hiểu biết, lúc đó do sức khỏe ông bà nội không tốt, tiền thuốc thang rất nhiều, nhà lại nghèo, phải vay nợ nên không có tiền cho nó học Taekwondo. Nó không nói xin bác nhưng ngày nào cũng trèo lên tường của Tùng Bách võ quán lén xem tập luyện.”

Bách Thảo ngây người.

“Dụ quán chủ biết chuyện nhưng cũng không ngăn cấm. Cứ như vậy, sau nửa năm, có lần các đệ tử của võ quán thi đấu với nhau, cũng kéo Nhược Bạch vào thi. Kết quả Nhược Bạch đánh bại tất cả.”

Bà cười hạnh phúc.

“Lúc đó, Dụ quán chủ đến tận nhà tìm, hai bác mới biết chuyện. Hai bác đã bảo Nhược Bạch, nếu muốn học thì dù phải vay nợ hai bác cũng cố lo cho, nhưng nó vẫn nói không muốn. Thằng bé này, ngoan đến mức làm bác mù lòa, bé vậy mà chưa bao giờ đòi mua đồ chơi, quà vật. Hai bác có lỗi với nó...”

Cha Nhược Bạch nằm trên giường vỗ vỗ vai vợ, bà bối rối lấy khăn tay lau nước mắt.

“Ngay từ lúc đó, bác và cha nó đã quyết định phải cố kiếm tiền, không để Nhược Bạch sau này phải khổ. Hai bác bắt đầu buôn bán vật đi cá hàng về bán, sau lại chuyển đến làm ăn ở thành phố lớn. Ôi chao, bây giờ nghĩ lại. Hồi đó thường xuyên để Nhược Bạch thui thủi một mình, thật có lỗi với nó...”

“... May mà Dụ quán chủ là người tốt, mỗi khi hai bác không có ở Ngạn Dương đều mang Nhược Bạch đến Tùng Bách võ quán chăm sóc, dạy nó tập Taekwondo. Về sau, thời gian Nhược Bạch ở võ quán ngày càng lâu vì có lúc cả năm hai bác mới trở về một hai lần. Gần đây hai bác muốn đón nó về sống cùng nhưng nó không muốn.”

Bà lại thở dài.

“Làm người phải biết tri ân, báo đáp, Dụ quán chủ tốt với Nhược Bạch như vậy, cũng đến lúc nó phải báo đáp Tùng Bách võ quán rồi. Hơn nữa, Nhược Bạch thích Taekwondo như vậy... Thằng bé này giống cha nó, rất ương bướng, thích gì là nhất định thích đến cùng. Dù không nói ra, nhưng bác và cha nó đều biết, Taekwondo là cuộc sống của nó, nó mong có ngày trở thành vô địch toàn quốc, thậm chí vô địch thế giới.”

Bà đột nhiên nôn nóng nhìn cô, hỏi:

“Phải rồi, bây giờ Nhược Bạch luyện Taekwondo thế nào? Bách hỏi nhưng nó chẳng bao giờ nói. Nó đã tham gia mấy giải đấu trong nước, bây giờ đã thi quốc tế được chưa?”

Lòng Bách Thảo buồn bã.

Trên thực tế, cô cũng đang muốn hỏi Nhược Bạch.

Tối qua, Hiểu Huỳnh nói, lúc đi xem phim với bạn có gặp huấn luyện viên Thẩm nên đã hỏi xem cần chuẩn bị quần áo thể nào cho chuyến đi Xương Hải võ quán tuần sau và nói một số chuyện khác. Huấn luyện viên Thẩm vô tình nói ra, do gia đình Nhược Bạch có chuyện, không thể đi Hàn Quốc nên sẽ gạch tên Nhược Bạch khỏi danh sách.

“Bác ơi!”, Bách Thảo hỏi, “Ngày mai bác trai xuất viện phải không ạ?”

“Phải, sáng mai xuất viện.” Mặc dù hơi ngạc nhiên khi thấy Bách Thảo đột ngột chuyển chủ đề, nhưng bà vẫn trả lời.

“Sau khi xuất viện bác trai cần lưu lại Ngạn Dương tĩnh dưỡng đúng không?”

“Không, bệnh viện nói ông ấy đã hoàn toàn bình phục. Ôi dào, bác cũng biết, thực ra đã có thể xuất viện từ hai hôm trước, nhưng Nhược Bạch không yên tâm, nhất định muốn hai bác ở thêm hai ngày để theo dõi. Ngày mai nghỉ một ngày, ngày kia hai bác về nhà, công việc làm ăn cũng không thể bỏ bê mãi được.”

“Nhược Bạch sư huynh có về cùng hai bác không ạ?”

“Không. Về rồi hai bác lại ai bận việc nấy, Nhược Bạch muốn giúp cũng không được. Vả lại thời gian nghỉ hè nó cũng có việc làm thêm ở đây. Ấy, bây giờ hai bác đã kiếm được tiền, có thể cho nó tiền học phí, tiền ăn ở, nhưng nó không chịu, bắt hai bác giữ lấy phòng lúc phải dùng.” Bà lau nước mắt, nói: “Thằng bé này...”

Vậy là, buổi trưa, nhân lúc cha Nhược Bạch ngủ, khi phòng bệnh tương đối yên tĩnh, Bách Thảo kéo anh ra lan can.

“Sao anh không đi Hàn Quốc?”

Ánh mặt trời gay gắt chiếu thẳng xuống, cô nghĩ một lát, lại hỏi:

“Có phải lúc trước do bệnh bác trai, anh sợ không có thời gian nên mới nói không đi? Bây giờ bác khỏe rồi, ngày kia đã rời Ngạn Dương, anh có thể đi được rồi.”

Nhược Bạch trầm ngâm không nói, Bách Thảo nói thẳng:

“Em sẽ đến gặp huấn luyện viên Thẩm, đề nghị cô ấy ghi thêm tên anh.”

“Không cần.”

“Sao?”, cô ngó người, “Vậy tự anh đi nói với huấn luyện viên?”

“Anh không muốn đi”, Nhược Bạch dừng dừng.

Bách Thảo sưng người hồi lâu.

“Tại sao chứ?”

Nhược Bạch cau mày: “Chẳng có nhiều tại sao đến thế. Về sớm đi, đừng để lỡ buổi tập chiều”. Nói xong, anh quay người bỏ đi.

Bách Thảo vội kéo tay anh lại.

“Là... là do Đình Hạo tiền bối phải không?”

Cô biết Nhược Bạch không muốn nghe cái tên đó, nhưng là nguyên nhân đó sao? Là do Đình Hạo tiền bối tạo cơ hội này nên anh mới không đi, đúng không?

Lưng Nhược Bạch cứng đờ.

“Phải không?”

Cô bướng bỉnh nhắc lại, nắm chặt cánh tay anh, không cho đi. Thấy anh không trả lời, cô đã hiểu, hạ giọng nói:

“Dù là ai tài trợ, nhưng chỉ cần có thể đi Hàn Quốc, được giao lưu với tuyển thủ các nước đều là cơ hội tốt, không phải sao?”

Nhược Bạch vẫn quay lưng về phía cô, giọng trầm trầm:

“Anh ở lại trong nước luyện tập cũng thế.”

Bách Thảo nghĩ một lúc, nói dứt khoát:

“Vậy em cũng không đi.”

Nhược Bạch quay phắt người lại, trong mắt thoáng vẻ tức giận, nhin cô nói: “Em nhất định phải đi!”

“Nhưng anh chẳng vừa nói, ở lại trong nước luyện tập cùng thế cả mà?”, cô ngẩng đầu nhìn anh nói.

Môi Nhược Bạch mím lại thành một đường thẳng.

Cô nhìn anh, nói tiếp:

“Nhược Bạch sư huynh, giả sử dù em luyện tập chăm chỉ đến mấy, làm thế nào cũng không thể chiến thắng Đình Nghi. Vậy thì em nên bỏ cuộc, đúng không?”

“Em có thể chiến thắng cô ấy.”

“Nếu em không thể? Em có nên bỏ cuộc?”, cô nói một cách kiên quyết. “Em tập Taekwondo là do em thích, không phải vì Đình Nghi. Cũng không phải vì Đình Nghi mà từ bỏ Teakwondo, từ chối bất cứ cơ hội nào. Nếu em tạm thời không thắng được thì em sẽ kiên trì tập tiếp. Những cái đó chẳng phải chính là anh đã dạy em sao? Anh cũng không nên từ bỏ vì bất cứ lý do gì, không phải sao?”

Nhược Bạch trầm tư.

“Sư huynh, nếu anh không đi, em cũng không đi”, Bách Thảo nói dứt khoát.

* * *

Buổi chiều hôm đó, Bách Thảo đi gặp huấn luyện viên Thẩm Ninh, xin bổ sung tên Nhược Bạch. Thẩm Ninh nói, một là cần chính Nhược Bạch bày tỏ ý kiến, hai là danh sách đã báo lên tập đoàn Phương Thị, nếu tăng thêm người thì phải được Phương Thị phê chuẩn.

“Tập đoàn Phương Thị?”, cô ngạc nhiên, “... Cần gặp bộ phận nào đó của tập đoàn hay là nên gặp Đình Hạo tiên bối?”

Thẩm Ninh nhìn cô, đột nhiên hỏi một câu không hề liên quan:

“Trận đấu lần trước của em với Đình Nghi là do Nhược Bạch dạy em tam đả liên hoàn trên không?”

“Vâng.”

“Chiến thuật trận đấu đó cũng hoàn toàn do Nhược Bạch định hơ?”

“Vâng!”, Bách Thảo trả lời.

Thẩm Ninh chậm chậm gật đầu, nói:

“Chuyện của Nhược Bạch, em trực tiếp tìm Đình Hạo thử xem”

Tra lại số điện thoại Đình Hạo, Bách Thảo vào một trạm điện thoại, gọi cho anh. Đầu bên kia hình như đang họp, cô nghe tiếng Đình Hạo nói, cuộc họp tạm nghỉ ít phút nên đành hấp tấp xin lỗi, sau đó nói vắn tắt nguyên nhân mình tìm anh.

“Chín giờ tối em đợi anh ở quán cà phê đó nhé.”

Đình Hạo bất ngờ kết thúc đàm thoại.

Buổi tối, Bách Thảo đến quán cà phê khá sớm.

Bách Thảo không gọi đồ mà uống nước lọc miễn phí. Cô thầm nghĩ hôm nay mình sẽ mời anh nên đã lấy toàn bộ số tiền tích cóp được mang theo. Quán cà phê này mọi thứ đều đắt, một ly nước quả thông thường cũng mấy chục đồng...

Đình Hạo tiên bối đã mời cô hai lần.

Dù thế nào, lần này cô cũng phải mời anh, huống hồ cô đang nhờ anh giúp đỡ.

Nhưng...

Quán này quả thực quá đắt.

Đếm lại toàn bộ số tiền mang theo, lật xem thực đơn, Bách Thảo bối rối căn môi.

“Xin lỗi, anh đến muộn.”

Cánh cửa kính của quán cà phê mở ra, một giọng nói trong trẻo từ phía sau truyền đến. Cô vội đứng lên, đúng là Đình Hạo đang tới. Hình như vừa từ một nơi long trọng nào đó đến, anh vận bộ ple màu đen sang trọng, trông rất lịch lãm.

“Đình Hạo tiền bối.”

Bách Thảo cúi chào.

“Uốn gì?”

Liếc nhìn mặt bàn, Đình Hạo vẫy tay gọi nhân viên phục vụ. Bách Thảo hơi đỏ mặt ngăn anh:

“Đình Hạo tiền bối, anh... anh có muốn ăn mỳ bò không?”

“Sao?”

“Em biết có một quán mỳ bò rất ngon.” Bị ánh mắt của anh nhìn chăm chú, cô hơi lúng túng cúi đầu: “Quán đó cũng có rất nhiều đồ uống, nếu...”

“Được, đi thôi.”

Nhân viên phục vụ chào họ, Đình Hạo định đưa cô đi ra.

“Chờ đã.”

Cô gọi anh, nói liền mấy câu xin lỗi với người phục vụ. Ngồi ở trong quán lâu như vậy lại uống không nước lọc của người ta, lòng cô vô cùng áy náy.

“Bé ngốc ạ!”

Đình Hạo cười, khởi động xe hơi.

Theo đường Bách Thảo chỉ dẫn, không lâu sau, chiếc xe dừng lại trước một con ngõ nhỏ. Sao trời lốm đốm, gió hiu hiu, mặt đường được vẩy nước, ẩm ướt mát mẻ. Hai bên có khá nhiều quán nhỏ, Bách Thảo dẫn anh vào một quán. Trước cửa treo hai chiếc đèn lồng, quán không lớn, bên trong chỉ có không đến mười chiếc bàn.

“Rất sạch sẽ.”

Đình Hạo vừa cúi eomple vừa nói.

Mỗi chiếc bàn đều có khăn trải nền trắng hoa nhỏ, không một vết dầu mỡ hay bụi bẩn, nền lát đá màu trắng cũng sạch bóng, dụng cụ ăn đều là hàng dùng một lần đã diệt khuẩn, bọc trong túi ni lông.

“Vâng, hơn nữa mỳ bò ở đây lại rất ngon!”

Nghe Đình Hạo nói vậy, Bách Thảo vui hẳn lên, giọng hào hứng nói tiếp:

“Bát của họ rất to, thịt rất nhiều, rất mềm, rất thơm, anh có muốn thử không?”

Nhìn mắt cô sáng long lanh, Đình Hạo cười.

“Đương nhiên phải thử.”

Nước dùng sền sệt, mùi thơm sực nức, rau xanh, tươi non, thịt bò mềm, thái dày, khi bà chủ quán bê bát mì đến, Đình Hạo gật đầu nói:

“Xem ra đúng là không tồi.”

Bách Thảo đỏ mặt cúi đầu.

“Xin lỗi Đình Hạo tiền bối, em... em bây giờ chỉ có thể mời anh thế này, về sau nếu... nếu có tiền, nhất định em sẽ mời anh món ngon hơn.”

Đình Hạo dùng đũa gấp mì, nóng hổi.

Đình Hạo nếm thử, hài lòng nói: “Ừ, mùi vị rất tuyệt. Vừa đúng lúc đói meo, vậy anh không khách khí nữa, cảm ơn em đã mời”.

Thấy anh thích thú, Bách Thảo rất vui, cũng cúi đầu ăn từng miếng, từng miếng.

“Không ngờ, em lại biết quán ăn ngon thế này.” Quả thực rất ngon, Đình Hạo hơi bất ngờ.

“Là Nhược Bạch đưa em đến đây.”

Hơi mì bốc lên luẩn quẩn trước hàng mi của cô.

Trận thi đấu giữa các võ quán năm ngoái, Tùng Bách võ quán đoạt chức vô địch, cả võ quán ăn mừng đến tận tối. Đêm khuya, khi các đệ tử giải tán, Nhược Bạch sư huynh đã đưa cô đến đây. còn nhớ, bữa đó, cô đã ăn rất hào hứng, chưa bao giờ được ăn mì bò ngon đến thế, nhiều thịt đến thế. Cô thông thạo từng sợi mì, cảm giác nước dùng ngọt lịm ngấm vào từng sợi.

Khi ăn sắp hết.

Mới phát hiện bát mì trước mặt Nhược Bạch sư huynh hầu như chưa động đũa.

Nhược Bạch đưa phần của mình cho cô.

Cô ăn quá no.

Tối đó, anh không vui như các đệ tử khác.

Trên đường trở về võ quán, anh vẫn trầm tư. Đi mãi, đi mãi, cô cũng dần dần im lặng theo anh, mặc dù đoạt chức vô địch, nhưng trong trận đấu không có Đình Hạo, Đình Nghi, niềm vui chiến thắng giảm đi mấy phần.

“Sẽ có ngày em chiến thắng Đình Nghi, đoạt chức vô địch từ tay chị ấy.” Phá vỡ không khí yên lặng, cô nói với Nhược Bạch. “Anh cũng như vậy, sẽ có ngày anh chiến thắng Đình Hạo.”

Bóng trắng mờ mờ.

Nhược Bạch lặng lẽ, suốt đêm không nói.

Cô ngồi bên anh, cũng suốt đêm lặng lẽ cùng thức với anh.

“Đình Hạo tiền bối!” Bách Thảo đặt đũa xuống, bắt anh nhìn Đình Hạo, nói: “Xin anh hãy thêm tên Nhược Bạch sư huynh vào danh sách đi Hàn Quốc, được không?”.

Đình Hạo đang gấp cọng rau trong bát.

“Vì sao?”

“Hả?”

“Anh chàng Nhược Bạch đó rất ghét anh...” Đưa miếng rau vào mồm, Đình Hạo cười nói: “Vì sao anh phải làm việc đó cho cậu ta?”

“... Nhược Bạch sư huynh không ghét anh!”, cô vội nói.

Đình Hạo lại cười.

“... Nhược Bạch sư huynh...”, cô ngập ngừng, “...chỉ coi anh là đối thủ đáng coi trọng nhất thôi. Anh ấy thực sự không ghét anh, mà là mong muốn bản thân tiến bộ hơn nữa”.

“Cô bé ngốc.”

Đình Hạo lắc đầu, cười không nói.

“Thế nào?”

Cô không hiểu.

Đình Hạo ăn chậm rãi, vừa ngẩng lên đã thấy cô nhìn mình với ánh mắt căng thẳng, đôi mắt đen láy, băn khoăn và khẩn cầu.

“Khi Sơ Nguyên còn tập Teakwondo, mọi đệ tử ở Ngạn Dương đều sống dưới hào quang của anh ấy, Tùng Bách võ quán hồi đó là võ quán được sùng bái nhất Ngạn Dương”, Đình Hạo nhớ lại, “Về sau, Sơ Nguyên từ giả, Tùng Bách võ quán từ đỉnh cao rơi xuống hạng hai, Dụ quán chủ buồn lắm, hoàn toàn bỏ bê võ quán, không cai quản. Sau khi Nhược Bạch trở thành đại sư huynh, chịu áp lực rất lớn, cậu ta một lòng muốn chấn hưng Tùng Bách...”.

Bách Thảo ngây người nghe.

Trước đây, khi Hiểu Huỳnh nói chuyện đó với cô đều chỉ tỏ vẻ đáng tiếc vì Sơ Nguyên từ bỏ, hoàn toàn không nhắc đến hoàn cảnh của Nhược Bạch.

“Anh chàng Nhược Bạch này là người chịu khó nhất, nhẫn nại nhất mà anh từng gặp”, Đình Hạo lắc đầu, cười, “Nếu anh và cậu ta ở cùng một võ quán, có lẽ đã trở thành bạn tốt của nhau”.

Có lần Nhược Bạch đến trước mặt nói là muốn được giao đấu với anh, còn hy vọng sẽ có cơ hội thi đấu với anh.

Anh hiểu tâm tư Nhược Bạch.

Chỉ có điều anh đã hứa với cha.

Hôm đó, Nhược Bạch nhìn anh rất lâu, cuối cùng lặng lẽ quay người bỏ đi.

“Em đến tìm anh thế này, muốn anh lại ghi tên cậu ta vào danh sách đi Hàn Quốc, Nhược Bạch có biết không?”

Nhìn mặt Bách Thảo đỏ bừng, bối rối cúi nhìn mặt bàn, Đình Hạo cười: “Em không sợ cậu ta biết sẽ nổi giận ư?”.

“Em... em sẽ khuyên Nhược Bạch sư huynh...”, cô lắp bắp, “chỉ cần Đình Hạo tiền bối đồng ý bổ sung thêm tên anh ấy...”.

“Thế vì sao anh phải làm như vậy?”

Cô ngớ người.

Đúng, vì sao Đình Hạo tiền bối phải làm như vậy? Rất có thể Nhược Bạch sư huynh không chịu đi, cô không hoàn toàn chắc chắn có thể thuyết phục được Nhược Bạch sư huynh, mặc dù cảm thấy có lẽ anh ấy sẽ đi. Đến Hàn Quốc đấu giao hữu với tuyển thủ các nước, một cơ hội như vậy không ai muốn bỏ qua, nhưng Nhược Bạch sư huynh đối với Đình Hạo tiền bối...

“Trừ phi là do em thỉnh cầu.”

Đình Hạo cười cười, nói tiếp:

“Nếu Bách Thảo thỉnh cầu, có thể anh sẽ bằng lòng.”

“Vâng, em thỉnh cầu anh!” Bách Thảo không kịp nghĩ, lập tức trả lời.

“Ồ, vậy anh sẽ giúp...”

* * *

“Vì chuyện của cậu, hôm qua Bách Thảo đã đến tìm tôi.” Ánh nắng chiều hắt qua cửa sổ chiếu vào phòng làm việc. Sau buổi tập, Thẩm Ninh thay một chiếc áo dài màu vàng chanh, nhìn Nhược Bạch đứng trước mặt, cô ngồi sau bàn làm việc, nói: “Hôm nay, cậu lại vì chuyện của Bách Thảo mà đến tìm tôi, đúng là có thỏa thuận ngầm”.

“Cô ấy tìm cô có việc gì?”

“Vì chuyện đi Hàn Quốc, cô bé muốn tôi ghi thêm tên cậu vào danh sách”, Thẩm Ninh nhìn anh, “Chẳng lẽ cô bé không biết? Cậu không muốn nhận bất cứ sự giúp đỡ nào của Đình Hạo, dấu là cơ hội hiếm hoi đi Hàn Quốc giao lưu”.

Lưng Nhược Bạch cứng đờ.

“Nói đi, cậu tìm tôi có việc gì.”

Không trừu đùa anh nữa, Thẩm Ninh nhìn anh nghiêm túc nói.

“Tôi hy vọng huấn luyện viên đề cử Bách Thảo tham gia CupTeakwondo thế giới”, Nhược Bạch vào ngay vấn đề.

Thẩm Ninh nhún nhún hàng lông mày.

“Cậu nên biết, Đình Nghi và Bách Thảo tham gia cùng một hạngcân. Có Đình Nghi, Bách Thảo không có cơ hội.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Đình Nghi là vô địch toàn quốc, bởi vì năm ngoái ĐìnhNghi từng tham gia giao đấu quốc tế và đã lọt vào tứ kết hạng cân của cô ấy”, giọng Thẩm Ninh nghiêmkhắc, “Bởi vì thành tích của Bách Thảohoàn toàn không thể sánh với Đình Nghi”.

“Tôi nghe nói, năm Bách Thảo ra nhập Tùng Bách võ quán, trongcuộc thi đấu chọn người tham dự cuộc thi giữa các võ quán, cô ấy đã đánh bạimọi nữ đệ tử, đứng thứ nhất. Nhưng cậu không cho cô ấy tham gia thi đấu mà đểngười đứng thứ hai đại diện Tùng Bách đi thi, tại sao cậu làm thế?”

Thẩm Ninh cười nói,

“Nhiều lần thua Đình Nghi như vậy, chỉ ngẫu nhiên chiến thắngmột lần mà lại là trong thi đấu tập luyện. Nếu cậu là tôi, cậu có để Bách Thảotham gia Cup thế giới, bỏ qua Đình Nghi không? Huống hồ bất luận thành tíchtrước đó thế nào, về chiến thuật, chiến lược hay kinh nghiệm thi đấu Đình Nghiđều hơn cô ấy rất nhiều.”

“Cuộc thi lựa chọn trong võ quán năm đó đã chứng minh tôi đāsai. Biểu hiện của Bách Thảo đã chứng minh thực lực của cô ấy, Bách Thảo thắngliên tiếp, đấu trận cuối cùng đã thua Đình Nghi, nhưng suýt nữa cô ấy cũng K.ỒĐình Nghi.” Nhược Bạch nhìn huấn luyện viên Thẩm, tiếp tục: “Cô cũngxem trận đấu đó nên khi lựa chọn đệ tử đã đưa Bách Thảo vào danh sách. Hơn nữa,mặc dù mấy năm nay Đình Nghi vô địch toàn quốc, nhưng thành tích tốt nhất củacô ấy trong thi đấu cũng chỉ lọt vào tứ kết, cô ấy tham gia Cup thế giới khôngthể có đột phá lớn”.

“Bách Thảo tham gia sẽ có đột phá lớn chẳng?”, Thẩm Ninhbật cười, “Nếu cô ấy bị loại ngay từ vòng đầu, đó mới là sự ngạc nhiênlớn”.

“Huấn luyện viên Thẩm, Bách Thảo không kém như cô nghĩđâu!”, Nhược Bạch hạ giọng, lạnh lùng nói.

“Sức mạnh, tốc độ, sức bật, khả năng phán đoán, sự tiến bộcủa Bách Thảo, bao gồm cả tam hoàn đả của cô ấy trong trận thi đấu tập luyệnđó, còn ai có thể làm xuất sắc như thế? Còn nữa, Bách Thảo không những có tố chất tốt mà cũng rất có đầu óc.”

Nhược Bạch đặt từng bài thi hầu như đều đạt điểm tối đa của BáchThảo lên bàn.

“Dạo trước Bách Thảo phải tăng cường luyện tập, hầu như khôngcó thời gian ôn thi, nhưng cô ấy vẫn đứng thứ tư toàn khối.”

“Huấn luyện viên Thẩm, tôi không hiểu, rốt cuộc cô không nhậnra Bách Thảo ngày càng tỏa sáng, hay là do Đình Nghi là cháu ngoại của sư phụcô nên mặc dù nhận thấy tài năng của Bách Thảo nhưng cô cũng coi nhưkhông.”

“Nhược Bạch!”

Thẩm Ninh hơi giận, trợn mắt nhìn anh. Nhược Bạch vẫn lạnh nhạtnhư cũ, nhìn thẳng người đối diện, ánh mắt không nhượng bộ.

“Tốt, tốt cậu đúng là to gan.”

Nhìn anh mấy giây, Thẩm Ninh không giận nữa, trái lại còn mỉmcười, nụ cười ngọt ngào.

“Không sai, do ông ngoại cô ấy là ân sư của tôi nên tôi mới đặc biệt quan tâm cô ấy, hơn nữa, thành tích và biểu hiện của Đình Nghi cũng đáng để tôi đặc biệt quan tâm, có gì không đúng?”

“Không đúng ở chỗ, huấn luyện viên đã tước đi cơ hội cạnh tranh bình đẳng của các đệ tử khác. Bách Thảo cũng là đệ tử của cô, có khả năng vượt qua Đình Nghi, cô ấy hoàn toàn có tư cách cạnh tranh tham gia Cup thế giới, không nên vì lý do cá nhân mà hy sinh cô ấy.”

“Cậu làm cách nào để chứng minh Bách Thảo có tư cách vượt qua Đình Nghi?”, Thẩm Ninh hỏi lại.

“Huấn luyện viên cần chứng minh thế nào?”, Nhược Bạch nhìn thẳng người đối diện nói, “Chỉ cần huấn luyện viên đưa ra tiêu chuẩn, Bách Thảo có thể chứng minh cho cô thấy”.

Không khí trong phòng làm việc như đông lại.

Ánh nắng gay gắt, nhức mắt.

Vuốt chiếc kẹp tóc bằng thủy tinh trên tóc mai, Thẩm Ninh im lặng hồi lâu mới lên tiếng:

“Khóa tập huấn ở Hàn Quốc lần này, trình độ của tuyển thủ các nước đều rất cao, hơn nữa rất có thể gặp được Ân Tú của Hàn Quốc. Mấy năm nay Ân Tú độc chiếm ngôi vị quán quân thế giới ở hạng cân của cô ấy, lần nào Đình Nghi cũng thua Ân Tú, nếu Bách Thảo có thể chứng minh có khả năng đánh bại Ân Tú, tôi sẽ cho cô ấy cơ hội.”

Nhược Bạch cau mày:

“Nếu Đình Nghi cũng không thể chiến thắng Ân Tú, tại sao cô lại yêu cầu Bách Thảo như vậy?”

“Nếu đẳng nào hai người đó cũng không phải là đối thủ của Ân Tú, tại sao phải mạo hiểm thay Đình Nghi bằng Bách Thảo?”

Nhược Bạch im lặng giây lát. “... Được, Bách Thảo sẽ chứng minh cho cô thấy.”

“Có điều, cử ai tham gia Cup thế giới không phải do một mình tôi quyết định”, Thẩm Ninh Lại nói, “Dù tôi có tiến cử Bách Thảo, cô ấy cũng phải trải qua hàng loạt cuộc thi, chứng minh thực lực của mình cho Cục Thể dục Thể thao để được họ phê chuẩn thì mới có thể tham gia”.

“Vâng, tôi hiểu”, Nhược Bạch nói “Chỉ cần huấn luyện viên bằng lòng cho Bách Thảo cơ hội, những việc còn lại đành phải xem nỗ lực và khả năng của cô ấy.”

“Còn nữa...”

Trong ánh nắng hè gay gắt, Thẩm Ninh lặng lẽ nhìn Nhược Bạch nói:

“Nếu cậu muốn để Bách Thảo tham gia những cuộc thi lớn, có một chuyện cậu nhất định phải làm...”

9. Chương 9

Lần đầu tiên trong đời, Bách Thảo bận tâm đến chuyện ăn mặc thế nào.

Tối nay, Đình Hạo tiên bối đưa cô đi dự tiệc, bảo cô trang điểm thật đẹp. Trang điểm... cô hầu như chưa bao giờ có trang điểm, ngoài những lúc tóc mọc dài phải tết bím, hoặc cài chiếc kẹp đầu tây đó.

Cô muốn Hiểu Huỳnh tư vấn.

Nhưng Hiểu Huỳnh đã đi chơi với bạn từ sáng.

“Để anh xem.” Biết tâm tư của Bách Thảo, Sơ Nguyên nhìn cô một lát, mỉm cười.

“Chờ anh một lát.”

Vừa có trận mưa nhỏ, gió chiều mát rượi, trong không khí thoang thoảng mùi thảo dược dịu dịu, ẩm ướt.

Trước căn nhà gỗ.

Trên chiếc ghế dài cạnh vườn ươm.

Bách Thảo ngăn người nhìn Sơ Nguyên đem bộ đồ cắt tóc từ trong nhà.

“Sửa lại chút sẽ đẹp hơn.”

Ngón tay anh dịu dàng chạm vào tóc khiến cô chợt đỏ mặt, cúi đầu. Trong gió nhẹ, chiếc kéo trong tay thoăn thoắt, thỉnh thoảng anh dừng lại ngắm nghía rồi lại tiếp tục chỉnh sửa.

Những vụn tóc bay lả tả.

Có tiếng chim ríu rít trên ngọn cây đa phía xa.

“Xấu quá... phải không?”

“Sao?”

“Hôm anh về nước... nhìn thấy tóc em... xấu quá phải không?”

Phủi những vụn tóc bám trên cổ cô, Sơ Nguyên cười nói: “Hôm đó àyà, còn chưa kịp chú ý đến tóc em thì em đã giận dỗi chạy biến đi rồi.”

Cô ngớ người.

Từ từ ngẩng đầu.

Vì bị Đình Nghi chế giễu trước mặt mọi người nên cô rất tức giận, nhưng hôm đó anh không chú ý đến tóc cô thật ư?

“Thoạt nhìn chỉ cảm thấy em cao lên nhiều, nhưng vẫn gầy như trước.” Sơ Nguyên kéo cao tấm vải trùm để vụn tóc khỏi bám vào cổ cô. “Trước khi đi Mỹ anh đã dặn, em đang trong thời kỳ phát triển, phải chú ý ăn uống tốt, chú ý dinh dưỡng, em quên rồi ư?”

“Không... em không quên!”, cô lắc đầu, “Bữa cơm nào em cũng ăn thật no. Thím Phạm rất tốt, luôn làm thêm món cho em và Hiếu Huỳnh, em ăn rất nhiều, nhưng mãi vẫn không béo lên được....”

Ngắm nghía hồi lâu, Sơ Nguyên chỉnh sửa lần cuối.

“Sơ Nguyên sư huynh...”

Cô cắn môi, mắt long lanh nhìn anh.

“... Mỗi câu anh nói, em đều nhớ kỹ, em không quên. Em chăm chỉ học, em ăn thật nhiều, hằng ngày chăm chỉ luyện tập, dù gặp nhiều khó khăn, em cũng không nản, em luôn cố gắng.”

Bàn tay Sơ Nguyên dừng lại.

Anh vuốt mạnh tóc cô.

“Em ngốc quá!”

Nhìn cô, ánh mắt anh ấm áp như nước hồ mùa xuân.

“Nhìn xem, có đẹp không?”

Sơ Nguyên mỉm cười, đặt cái gương vào tay cô. Cầm chiếc gương soi, cô kinh ngạc nhận ra một khuôn mặt khác hẳn, mái tóc so le được tỉa gọn, một đường cong đáng yêu ôm lấy khuôn mặt, một mái bờm xinh xắn, nhưng không cản trở tầm nhìn.

“Lúc còn ở Mỹ, thỉnh thoảng cắt tóc cho bạn bè, tay nghề của anh cũng được thử thách, không tồi chứ? Sau này tóc dài ra, anh sẽ cắt giúp em.”

“Vâng.”

Cô đỏ mặt nhìn mình trong gương, lòng vui không biết nói thế nào, đột nhiên nghĩ ra việc gì, vội đứng lên, chạy vụt như bay.

“Em đi lấy thứ này.”

Lát sau, cô thở hổn hển chạy về. Sơ Nguyên mỉm cười, bảo cô không cần phải vội rồi rót cho cô cốc nước, nhưng chỉ uống một ngụm rồi để xuống, chìa tay về phía anh.

“Anh xem!”

Trong bàn tay cô là chiếc cặp tóc dâu tây, phần thân cặp khá dài, phía trên có đính một trái dâu tây nhỏ tinh xảo, long lanh như mắt cô lúc này.

Nhìn vào gương, cô thận trọng cài chiếc cặp lên mái.

“Có đẹp không?”, cô căng thẳng hỏi.

Sơ Nguyên gật đầu.

“Em... em rất thích nó”, cô nói, hai mắt long lanh, đôi má đỏ ửng.

Chiếc cặp đỏ rực nổi bật trên mái tóc đen nhánh của Bách Thảo.

Sơ Nguyên hơi ngạc nhiên.

Anh nhận ra chiếc kẹp tóc đó. Ngày đầu tiên về nước, đêm hôm đó anh đã nhìn thấy cô và Nhược Bạch trên phố, họ đang xem chiếc kẹp tóc này trong cửa hàng bán đồ trang sức.

Khi ở Mỹ, anh cũng thỉnh thoảng nhớ đến cô.

Nhưng mỗi lần gọi điện về nhà thím Phạm, cô đều không có ở nhà, hầu như lần nào cô cũng đi với Nhược Bạch. Sau khi về nước, anh phát hiện ra, cô với Nhược Bạch luôn bên nhau như hình với bóng.

Trong ký ức của anh, cô vẫn là một cô bé mười bốn tuổi, có sức dẻo dai quật cường, không gì lay chuyển. Anh thích sức mạnh đó của cô, đó là sức mạnh anh đã từ bỏ nhưng nó bền bỉ, âm thầm sinh sôi không ngừng trong cô.

Có lẽ anh coi cô là em gái nên muốn bảo vệ cô với tất cả khả năng của mình.

Tuy nhiên khi về nước gặp lại cô.

Tuy cô vẫn chất phác, kiên cường như ba năm trước, nhưng lúc thấy má cô ửng đỏ, trong lòng anh không nén nổi xao xuyến.

Anh không thích tâm trạng phức tạp đó.

Lại thêm về nước công việc bận, có dạo anh ở hẳn trong trường, muốn yên tĩnh, muốn làm rõ xem bản thân mình rốt cuộc bị làm sao.

“Sơ Nguyên sư huynh...”

Mãi không thấy anh trả lời, Bách Thảo bẽn lẽn nhướn mắt nhìn, hai tay không biết để vào đâu.

“Rất đẹp.”

Sơ Nguyên cười, hỏi:

“Đi chơi với Nhược Bạch hay sao mà trang điểm như vậy.”

“...”

Cô ngớ người.

Sau đó, Bách Thảo phản ứng rất mạnh, máu trong huyết quản dồn lên mặt, tai cũng nóng ran! Nghĩ đến chữ hẹn hò Đình Nghi đã nói hôm bắt gặp mình và Nhược Bạch trên đường tối hôm đó, cô vội giải thích, nhưng lắp bắp, không nói rõ được:

“... Em không... em không đi chơi với Nhược Bạch sư huynh... Em chưa bao giờ... chưa bao giờ... với Nhược Bạch sư huynh...”

“Tít... tít...”

Điện thoại rung lên, Sơ Nguyên cầm máy nhìn màn hình, anh có vẻ do dự rồi nghe máy.

“... Là anh.”

“...Ừ!”

Trong vườn ươm sau cơn mưa, những giọt nước đọng trên lá cây thuốc, không khí thoảng đã thoảng mùi thảo dược, không gian mênh mông, tiếng nói trong máy không lớn nhưng Bách Thảo vẫn nghe được, người đang nói với Sơ Nguyên chính là Đình Nghi.

Bách Thảo cúi đầu.

“... Tối nay?”, Sơ Nguyên trầm ngâm do dự.

Đầu dây bên kia nói rất lâu.

“Ồ, anh biết rồi... Được, tối gặp nhau.”

Bách Thảo lặng lẽ nhìn ngón chân mình, đợi Sơ Nguyên cúp máy mới có nở nụ cười, nói:

“Sơ Nguyên sư huynh! Cảm ơn anh cắt tóc cho em, em đi đây.”

“Bách Thảo...”, Sơ Nguyên gọi cô.

“Không có gì...”, anh nhìn cô cười, “Không cần trang điểm cầu kỳ, em vốn đã rất đẹp rồi.”

Trong màn đêm.

Chiếc xe thể thao màu trắng bạc lao đi vun vút trên đường. Bên ngoài, những dãy đèn đường sáng choang lùi về sau. Hai tay nắm vô lăng, Đình Hạo nghiêng đầu, liếc nhìn Bách Thảo đang ngồi trên ghế phụ.

Mái tóc chải gọn gàng, trên mái bờm cài chiếc kẹp tóc có hình trái dâu tây rất đáng yêu.

Cô mặc chiếc áo phông trắng, quần dài màu xanh thẫm, y phục dù hơi cũ nhưng rất sạch, thoảng mùi thơm do được phơi đủ nắng.

Cảm thấy ánh mắt anh, Bách Thảo căng thẳng ngồi thẳng người, hỏi:

“Em thế nào, có được không?”

Lúc cô sắp đi thì Hiếu Huỳnh về nhà. Nghe nói Đình Hạo tiền bối yêu cầu Bách Thảo trang điểm thật đẹp, Hiếu Huỳnh lập tức lục tung tủ quần áo, lấy một chiếc váy ra rồi bắt cô mặc. Đó là chiếc váy Hiếu Huỳnh thích nhất, bên trên đính những viên đá ten-điệu đà, nhưng mặc lên, cô lại cảm thấy gò bó không tự nhiên.

Hiếu Huỳnh cũng lắc đầu.

Cuối cùng, cô vẫn mặc bộ quần áo mới nhất của mình.

“Em lớn rồi.”

Đình Hạo không nhìn nữa, mỉm cười, nói.

Có phải anh ấy muốn nói cũng tầm tạm không nhì? Cô ngây người, không hiểu. Mặc dù Đình Hạo tiền bối không nói với cô họ đi đâu, cô cũng không biết tại sao phải trang điểm thật đẹp nhưng chỉ cần đó là yêu cầu của Đình Hạo tiền bối....

Xe chạy một mạch.

Dừng bánh trước một khách sạn tráng lệ, Bách Thảo định mở cửa, Đình Hạo vội nói:

“Đợi đã.”

Sau khi mở cửa xe bước xuống, anh vòng ra phía trước mở cửa cho Bách Thảo, giơ tay mời như một quý ông lịch lãm. Nụ cười rạng ngời trên môi anh khiến cô xao động.

“Mời xuống xe, Bách Thảo nhỏ bé của tôi.”

Thấy Bách Thảo ngẩn ra nhìn, Đình Hạo bật cười, đưa tay nắm cánh tay cô kéo ra ngoài.

“Đi thôi!”

“Lát nữa, em cứ coi mọi người xung quanh không tồn tại nhé.” Anh nói nhỏ vào tai cô rồi khoác vai cô đưa vào phòng tiệc trong khách sạn.

Hơi thở gần kề của anh khiến Bách Thảo cực kỳ bối rối.

Chưa bao giờ cô ở khoảng cách thân mật như vậy với một người đàn ông.

Vẫn còn chưa hiểu câu nói của Đình Hạo tiền bối có nghĩa là gì thì người phục vụ khách sạn đã kéo cánh cửa lớn ra. Về sang trọng, huy hoàng từ bên trong khiến cô sững người.

Cô mới chỉ thấy cảnh này trên phim truyền hình.

Đèn pha lê sáng rực.

Những chiếc bàn dài phủ khăn trắng muốt, bên trên đặt những bộ đồ ăn bằng bạc lóng lánh, ly rượu, đồ ăn được trang trí cầu kỳ đủ màu, hoa mắt.

Nhạc sống du dương.

Bao nhiêu tân khách trong trang phục lộng lẫy, sang trọng, nhất là các thiếu nữ kiều diễm trong trang phục dạ hội mỏng như cánh chuồn, ai cũng xinh đẹp, tao nhã.

Thấy cánh cửa phòng tiệc mở ra, ánh mắt mọi người đều dồn lại, dừng trên người đang đứng bên cạnh cô.

Lúc đó, Bách Thảo mới chú ý.

Tối nay, Đình Hạo tiền bối vận bộ lễ phục cực kỳ sang trọng, chất liệu dày, bóng, càng nổi bật dung mạo tuấn tú của anh.

Anh cúi đầu, khẽ thì thầm với cô:

“Cứ đi theo anh, đừng nói gì hết.”

Bách Thảo bị anh kéo tay, ngang qua những thiếu nữ xinh đẹp, tiến thẳng đến chỗ nhiều khách nhất trong phòng tiệc. Trong đó, có một người đàn ông tuổi trung niên, tay cầm ly rượu, khí chất nho nhã, đáng điệu tự nhiên bị vây giữa những người đàn ông khác.

“Cha!”

Nắm chặt tay trái Bách Thảo đang muốn vùng ra, Đình Hạo bước đến trước mặt người đàn ông đó. Sau khi gật đầu tỏ ý xin lỗi các tân khách, ông cũng quay người đi về phía họ. Bách Thảo kinh ngạc nhận ra Đình Hạo, Đình Nghi rất giống bố. Có lẽ Đình Hạo được kế thừa vẻ khôi ngô, nghiêm nghị từ vầng trán ông, còn Đình Nghi được di truyền các nét thanh tú trên khuôn mặt ông.

Chỉ có điều, gương mặt người đàn ông này hơi buồn khiến ông nhìn già hơn tuổi.

“Ba, chúc sinh nhật vui vẻ.” Buông tay cô, Đình Hạo bước lên ôm người đàn ông.

“Ba, chúc sinh nhật vui vẻ.” Buông tay cô, Đình Hạo bước lên ôm người đàn ông.

“Coi như con vẫn biết đường đến.”

Giọng Phương Ngọc Cơ trầm trầm, toát ra vẻ uy nghiêm.

“Đương nhiên con phải đến, tối nay là sinh nhật cha thân yêu năm mươi tuổi mà,” Đình Hạo cười nói, “Con phải đàm phán với công ty H&M nên mới đến muộn, hợp đồng để trên bàn làm việc của cha.”

“Được!”, Phương Ngọc Cơ gật gật đầu.

“Đình Nghi chưa đến sao?” Nhìn lướt khắp phòng không thấy bóng Đình Nghi, Đình Hạo cười: “Đạo này Đình Nghi bị ông ngoại giam lỏng trong võ quán, rất khó thoát thân, ngay cả con cũng không dễ gặp. Nhưng cha yên tâm, Đình Nghi thông minh như vậy, nhất định sẽ tìm cách đến được.”

“Không cần. Nó nên ở hẳn trong võ quán, không nên về nhà nữa”, Phương Ngọc Cơ lạnh lùng.

“Cha, Đình Nghi nghe cha nói như vậy sẽ rất đau lòng. Mấy hôm trước gọi điện cho con, nó đã chuẩn bị xong quà sinh nhật cho cha, còn nhắc con không được quên nữa.”

Sắc mặt Phương Ngọc Cơ hơi dịu lại, chợt ông nhìn sang Bách Thảo này giờ vẫn im lặng đứng cạnh Đình Hạo, nói:

“Cô gái này là...”

“Cháu là...”

Bách Thảo cúi chào, định trả lời nhưng cánh tay trái đã bị Đình Hạo nắm chặt, âm thanh nghẹn lại trong cổ.

“Cô ấy là Thích Bách Thảo, là quà sinh nhật con tặng cha!”, Đình Hạo cười lớn.

“Nói vậy!”, Phương Ngọc Cơ mắng.

“Đúng mà”, Đình Hạo ôm vai Bách Thảo. “Cha, chẳng phải cha luôn nhắc con có bạn gái? Từ nay cha đừng lo nữa, chính là cô ấy.”

Bách Thảo sững sốt ngẩng đầu nhìn lên Đình Hạo!

Đình Hạo nháy mắt với cô, tay phải xiết mạnh vai cô, giọng nói đặc biệt dịu dàng.

“Bách Thảo đây là cha anh, em cứ gọi là chú Phương.”

....

...

Trong quán mỳ, Đình Hạo nói:

“Ồ, vậy em hãy giúp anh một việc trước đã.”

...

Anh cúi đầu nói vào tai cô

“Cứ đi theo anh, không nói gì hết.”

...

....

“Chào chú Phương.”

Bách Thảo cúi gập người chào, mãi sau mới nghe thấy tiếng đáp lại, cô thấp thỏm ngoái nhìn thì thấy Phương Ngọc Cơ đang cau mày, nhìn mình với ánh mắt xét nét.

“Thích tiểu thư!”

“Cháu là Bách Thảo.”

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Cháu mười bảy.”

“Đang học phổ thông hay đại học?”

“Cháu đang học lớp mười một”, cô nói, “Sau hè này là lớp mười hai.”

“Bây quá”, Phương Ngọc Cơ quát Đình Hạo, “Bạn gái gì, cô bé vẫn còn là học sinh trung học!”.

“Học sinh trung học thì sao ạ? Con cũng chỉ hơn cô ấy vài tuổi”, Đình Hạo cười, “So với các thiên kim tiểu thư, con vẫn thích cái kiểu ngốc nghếch của cô ấy hơn.”

Bách Thảo lúng túng đỏ mặt.

Ngắm nhìn Bách Thảo, Phương Ngọc Cơ không tỏ ra có gì không hài lòng, mặc dù cô gái giản dị đến lạc hậu so với thời đại, nhưng cô lại có đôi má đỏ hồng, đôi mắt sáng ngậy thơ.

Tuy nhiên, khi Phương Ngọc Cơ chú ý đến thân hình mảnh mai, cặp chân dài khỏe khấn của cô, ông cảnh giác hỏi:

“Cô tập Teakwondo phải không?”

“Vâng!”

“Bây giờ còn tập không?”, ông cau mày.

“Cháu vẫn đang tập.”

“Cô ấy cũng như Đình Nghi, đều là đệ tử của huấn luyện viên Thẩm,” Đình Hạo xen vào,

“Cô ấy là tuyển thủ rất cừ, lần trước còn đánh bại Đình Nghi. Đình Nghi bị ông ngoại giam lỏng để tập luyện chính là vì cô ấy. Thế nào, bạn gái của con có xuất sắc không?”

Ông lạnh lùng nhìn Bách Thảo.

Đình Hạo lại cười như ánh nắng sớm.

“Thích tiểu thư, hoan nghênh cô, chơi vui nhé.” Mặc dù có vẻ không thực lòng, nhưng Phương Ngọc Cơ vẫn lịch sự nói với Bách Thảo: “Xin lỗi, tôi phải tiếp các khách khác, tôi đi đây.”

“Đi, chúng ta đi ăn chút gì.”

Ôm vai Bách Thảo, kéo sự chú ý của cô khỏi người cha nghiêm khắc, Đình Hạo đưa cô đến bàn ăn phía bên phải phòng tiệc, vừa đi vừa nói:

“Đừng hỏi gì vội, sau này anh sẽ giải thích.”

Bách Thảo đành nén lại hàng loạt câu hỏi trong đầu. Đến trước bàn ăn, cô ngăn người nhìn những món ăn lạ mắt, trang trí cầu kỳ đặt trên khăn trải bàn trắng muốt, món nào cũng trang trí theo kiểu Tây, đẹp đến mức không nỡ ăn, còn bao nhiêu món cô không biết tên nữa.

“Nào, thử món này đi.”

Đình Hạo gấp một miếng cá sống đã được chế biến kỹ, chấm mù tạt đưa cho cô. Bách Thảo đưa miếng cá lên miệng cảm nhận vị tươi ngon... Đột nhiên cảm giác cay hắc sộc thẳng lên mũi khiến nước mắt cô túa ra!

“Ngậm miệng lại, thử bằng mũi!”

Đình Hạo vội đưa khăn giấy cho cô.

“Ôi!”

Cay đến choáng váng, mũi nhức nhối, thở mấy hơi theo chỉ dẫn của Đình Hạo, lát sau cô mới thấy dần dần dịu bớt.

“Quên không nhắc em, mù tạt rất cay.” Đình Hạo cười giúp cô lau nước mắt. “Thế nào, có ổn không?”

“Em... em vẫn muốn ăn thêm miếng nữa.”

Cay nhưng rất ngon, lần này Bách Thảo thận trọng chỉ chấm chút xíu mù tạt.

Cô ăn rất nhiều cá tươi, lại còn được Đình Hạo giới thiệu ăn thêm mấy món chưa ăn bao giờ như gan ngỗng, tương cá, bánh kem. Cô ăn rất hào hứng, bụng căng đầy, lại nghe Đình Hạo kể sự tích các món ăn, bất giác cảm thấy thoải mái, luôn miệng cười.

Đình Hạo chợt nhìn ra cửa phòng tiệc, nói:

“Đình Nghi đến rồi, em cứ ăn đi lát nữa anh quay lại.”

Nhìn về hướng Đình Hạo đi ra, Bách Thảo phát hiện, không chỉ có Đình Nghi, Sơ Nguyên cũng đến. Đình Nghi mặc chiếc váy bằng voan mỏng màu trắng ngà lộ vai, mái tóc dài cuốn cao thanh lịch, bên trên cài

chiếc vương miện đính đá quý. Dưới ánh đèn pha lê long lẫy, Đình Nghi như một nàng công chúa. Sơ Nguyên cũng vận lễ phục trắng toát, cao quý nho nhã, đứng cạnh Đình Nghi, giống như vị vương tử bước ra từ thế giới cổ tích.

Nỗi buồn lại ngấm ngấm xâm chiếm lòng cô.

Bách Thảo cúi đầu, nhìn đôi xăng đan rẻ tiền dưới chân mình. Đôi xăng đan đã đi hai năm, bên trên đã có vết nứt, cô dùng sợi chỉ chắc chắn đính lại, mặc dù làm rất cẩn thận, nhưng vẫn nhìn thấy vết khâu.

Trước mặt cha, Đình Nghi nũng nịu khiến ông cười vui sướng, mắt tràn ngập tình yêu đối với cô con gái. Từ xa, Bách Thảo nhìn thấy cha Đình Hạo đang nói chuyện với Sơ Nguyên về thân mật. Ánh mắt ông vui thích chăm chú nhìn anh.

Đình Hạo vỗ vai Sơ Nguyên.

Hình như đang trêu anh với Đình Nghi.

Đình Nghi ngượng đỏ mặt, nũng nịu đấm anh trai, Sơ Nguyên quay lưng về phía Bách Thảo, nhưng cô không nhìn thấy vẻ mặt anh.

Cá tươi cũng có vị đắng.

Cổ nuốt trôi, Bách Thảo gắng không nhìn về phía đó. Cô không thích mình như vậy, hình như sự ghen tị đang ngấm ngấm chiếm lĩnh khiến cô thấy mình thật đáng ghét.

“Nếu ngưỡng mộ người nào, hãy nỗ lực vươn lên, sự ghen tị chỉ có thể khiến em ngày càng sa sút.” Nghĩ đến những lời Nhược Bạch nói với mình, lòng cô dần lắng lại.

“Cô cũng ở đây à?”

Giọng sững sốt của Đình Nghi vang lên bên cạnh. Cô ngẩng người, đặt chiếc đĩa trong tay xuống, nói với Đình Nghi và Sơ Nguyên đang sánh vai nhau đi đến.

“Sơ Nguyên sư huynh, Đình Nghi tiền bối.”

“Thì ra là em phải đến đây.” Nhìn chiếc đĩa cô vừa đặt xuống, Sơ Nguyên mỉm cười:

“Đừng ăn quá nhiều cá sống, cẩn thận đau bụng. Em nên uống ít rượu, có thể diệt khuẩn.” Nói xong, anh đi đến đầu bàn phía bên kia mang rượu đến cho cô.

“Sau này không gọi tôi là Đình Nghi tiền bối nữa, gọi như vậy tôi có vẻ rất già” Đình Nghi nửa cười nửa không nói, “Là anh trai tôi đưa cô đến?”

“Vâng.”

Bách Thảo nhìn ra, Đình Hạo đang nói chuyện với khách của cha.

“Anh tôi đưa cô đến đây làm gì?”

“Anh ấy...”

Cô không biết trả lời thế nào. Nghĩ đến vừa rồi Đình Hạo tiền bối giới thiệu mình là bạn gái của anh, Bách Thảo bối rối lắc đầu.

“Không phải cô đang hẹn hò với Nhược Bạch hay sao? Tại sao lại đi với anh trai tôi?”

“Tôi không hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh!”

Bách Thảo luống cuống, mặt đỏ bừng.

Đình Nghi thở dài.

“Bách Thảo, tôi luôn nghĩ rằng cô là cô gái suy nghĩ ngây thơ nhưng bây giờ tôi lại thấy thất vọng vì cô. Để Nhược Bạch làm bao nhiêu việc ỉn như vậy, nhưng cô lại đi với anh trai tôi, lại còn để anh ấy đưa đến gặp cha tôi, cô không thấy như vậy sẽ khó ăn nói với Nhược Bạch hay sao?”

“Tôi đã nói rồi, tôi chưa bao giờ hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh!” , Bách Thảo nói cứng, “Nhược Bạch sư huynh là sư huynh của tôi, bọn tôi không hẹn hò, đúng là bọn tôi chưa bao giờ hẹn hò, xin chị đừng nói như vậy!”

“A!”

Đình Nghi lắc đầu, nhìn cô, nói tiếp:

“Được rồi, đó là chuyện riêng của cô, tôi không nên quan tâm. Chả có điều đã đi với anh trai tôi, sao lại ăn mặc thế này?”

“Tôi... tôi...” Mặt Bách Thảo càng đỏ lựng.

“Ít nhất cô cũng nên mặc một chiếc váy”, Đình Nghi cau mày, “Như thế này là thiếu tôn trọng tối thiểu đối với tân khách.”

Bách Thảo như bị đánh một gậy vào đầu.

Bách Thảo đứng sững, cô thấy mình ngớ ngẩn đến mức không thể nói câu gì.

“Anh không nói cho cô ấy biết là đến dạ tiệc.”

Giọng Đình Hạo từ phía sau vang lên, anh ôm vai cô về an ủi. Bách Thảo cứng người, gỡ tay anh khỏi vai mình.

“Bách Thảo đã dày công chuẩn bị”, Sơ Nguyên nghe thấy, hạ giọng nói, “Chỉ có điều Đình Hạo nên nói với Bách Thảo là đến dự tiệc, nếu không sẽ khiến cô ấy khó xử”.

“Vâng, là tôi sai”, Đình Hạo sờ mũi mình, cười gượng, “Nhưng nếu nói thật với Bách Thảo, cô ấy sẽ không chịu đi”.

“A, huấn luyện viên Thẩm đã đến!”

Thấy Thẩm Ninh lộng lẫy trong bộ kỳ bào màu phấn hồng đi vào, tiến thẳng về phía ông Phương Ngọc Cơ, Đình Nghi nói nhỏ. Cô khoác tay Đình Hạo, nói:

“Đi, chúng ta đến chào huấn luyện viên t.”

Nhìn Bách Thảo đứng lặng, Đình Hạo mỉm cười:

“Em đi đi, anh phải chuộc tội với vị khách của mình.”

Đình Nghi mím môi, khoác tay Sơ Nguyên: “Thật không chịu nổi ha người này, thô thiển! Đi thôi, anh Sơ Nguyên, chúng ta đi thôi, đừng làm phiền bọn họ.”

“Đi, đi, đừng làm bóng đèn nữa”, Đình Nghi nói.

Cô ra sức kéo Sơ Nguyên đi về phía huấn luyện viên Thẩm.

Cuối cùng chỉ còn lại Đình Hạo và Bách Thảo.

“Em muốn về”, Bách Thảo khẽ nói.

Đình Hạo nhìn cô mấy giây, nói:

“Được, đi thôi!”

Gió đêm mát lộng.

Đèn đường sáng rực.

Lặng lẽ nhìn ánh đèn màu lướt qua cửa xe, không biết bao lâu, Bách Thảo mới đột nhiên nhận ra đây không phải là đường về Tùng Bách vô quán.

Chiếc xe dừng lại bên bờ sông.

Đêm đã khuya, bờ sông khá vắng.

Sóng dịu dặt xô bờ.

Bóng người thanh mảnh ngồi tựa vào đầu chiếc xe. Nhìn Bách Thảo định bước đi, Đình Hạo quay người, ra hiệu cho cô ngồi lại.

Trong đêm sao...

“Cảm ơn”, Đình Hạo nói.

“Không cần”, Bách Thảo lắc đầu.

“Có phải em sợ hãi khi anh giới thiệu em là bạn gái với cha anh không?”, ngẩng đầu nhìn sao trời, anh hỏi.

“Vâng, em rất sợ”, cô đáp, “Có điều, anh vẫn đang đi học, vì sao chú Phương đã giục anh giới thiệu bạn gái?”

“Cha anh...”

Đình Hạo cười.

Anh hiểu, cha muốn anh hoàn toàn không còn vướng bận gì với ta nữa nên không chỉ chiếm hết thời gian học tập của anh, ngay thời gian riêng tư ông cũng muốn chiếm đoạt.

“Sau này sẽ không thế nữa, bởi vì anh đã có bạn gái”. Ngoái đầu nhìn cô, trong ánh sao, chiếc cặp tóc dẫu tây trên đầu cô đáng yêu đến mức anh bỗng muốn chạm vào nó.

“Vâng!”, Bách Thảo gật đầu, “Chú Phương không thích em, như vậy chắc sẽ không nhắc anh chuyện bạn gái nữa”.

“Xin lỗi.”

“Sao ạ?”

“Có lẽ anh nên nói trước với em.”

“Không sao”, cô cười bên lên, “Như anh đã nói, nếu anh nói trước, có thể em sẽ không dám đến”.

“Không đến thật ư?”

“...” Bách Thảo ngơ ngẩn, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu là chuyện rất quan trọng với anh, có thể em vẫn đến, nhưng như thế ít nhất em cũng nên mặc váy”. Dẫu đó là chiếc váy của Hiếu Huỳnh, mặc rất thiếu tự nhiên.

Đình Hạo cười.

“Anh không cần em thay đổi gì hết, tối nay em đã rất đẹp rồi.”

Rất đẹp...

Bách Thảo ngượng đỏ mặt.

Đình Hạo nhìn cô, thản nhiên hỏi:

“Em thích Nhược Bạch?”

“Sao?”

Cô ngây người.

“Em thích Nhược Bạch phải không? Em đang hẹn hò với cậu ta?”

“Không!”, cô vội lắc đầu. Tại sao Đình Nghi nói vậy, anh cũng nói vậy, liệu Sơ Nguyên sư huynh cũng nghĩ như vậy không? Đột nhiên nghĩ tới chiều nay, Sơ Nguyên sư huynh đã hỏi.

...

“Em hẹn hò với Nhược Bạch nên mới trang điểm như vậy, đúng không?”

...

“Hay là em thích Sơ Nguyên?”, giọng Đình Hạo vẫn thản nhiên.

Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mặt đỏ bừng, Bách Thảo vội lắc đầu thật mạnh nhưng không nói được câu nào, tim đập thình thịch, chỉ tiếc không có chỗ để chui xuống.

“Vậy em thích người khác ư?”

“ ... ”

Cô đỏ mặt, không hiểu sao anh luôn hỏi thẳng vấn đề này.

“Có không?”

“... Không có.” Không thích nói chuyện này, cô cắn môi nói: “Đình Hạo tiền bối, em muốn về võ quán”.

“Vậy thì chúng ta hẹn hò nhé.”

Gió từ sông thổi tới, trong mắt Đình Hạo có ánh sao, và cô ở nơi sáng nhất trong đó.

Cô ngây người nhìn.

Không hiểu anh nói gì.

“Thế nào? Cậu đi đâu với Đình Hạo tiền bối thế? Có xa không?” Trở về võ quán, Hiểu Huỳnh tò mò hỏi liền một hơi, hươ hươ tay trước mặt cô. “Này, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, ngơ ngẩn gì vậy, sao cứ thần người ra thế?”

“ ... ”

Bách Thảo ngơ ngác nhìn Hiểu Huỳnh.

“Rốt cuộc là thế nào?” Hiểu Huỳnh nghiêng đầu ngắm cô, nói tiếp: “Mặc dù bình thường cậu rất ngây ngô, nhưng ngây ngô đến mức này thì hiếm thấy.”

“Nói đi! Nói đi!”

Hiểu Huỳnh lắc người cô.

“Xin cậu, nói đi, mình tò mò muốn chết, mình sẽ không ngủ nổi mất! Là Đình Hạo tiền bối bắt nạt cậu hả? Ấy, không thể. Lẽ nào... A, hi hi hi, lẽ nào cậu hẹn hò với Đình Hạo tiền bối?”

Bách Thảo ngây người, há miệng không nói được gì.

....

...

“Đừng ngạc nhiên như vậy!” Bên bờ sông, giữa những làn gió đêm, Đình Hạo mỉm cười nắm tay cô. “Thực ra, anh muốn biết cái thích của anh đối với em là kiểu gì nên chúng ta thử hẹn hò một thời gian thử xem, được không?”

“ ... ”

Quá kinh ngạc, cổ họng cô khô cứng.

“Còn nhớ không? Là em đã khiêu khích anh trước.” Anh nắm chặt tay cô: “Em xô anh ngã nhào, còn suýt hôn anh hai lần nữa.”

“Đó là do em không cẩn thận.”

“Anh cứ chờ đợi lần không cẩn thận thứ ba của em...” Gió làm dậy lên những gợn sóng nhấp nhô trên mặt sông.”... Nhưng mãi không thấy.”

“Em...”, cô đỏ mặt, “... em không muốn.”

“Không muốn gì?”

“... Không muốn...” Cô xấu hổ nói ra mấy chữ đó.”... Không muốn yêu đương.” Cô mới mười bảy tuổi, sau kỳ nghỉ hè này mới vào lớp mười hai, chuẩn bị thi đại học, rồi còn phải tập ta, phải giành tư cách tham gia Cup thể giới, cô chưa bao giờ nghĩ đến...

“Ai nói muốn yêu đương với em?”, Đình Hạo cười khanh khách.

“...”

Cô lại ngây người.

“Chỉ hẹn hò thôi. Xem anh thích em bao nhiêu, xem em có thích anh không. Có thể là một năm, hai năm, có thể đợi em thi đại học, có thể chờ em tốt nghiệp đại học, có thể chờ em làm hết những việc em muốn làm.”

Đèn đường sáng trưng.

Ánh sao lốm đốm.

Gió hiu hiu.

Bóng liêu đung đưa.

“Chờ anh đến ngày anh phát hiện mình rất thích em, em cũng phát hiện mình rất thích anh, đến lúc đó, chúng ta mới có thể... bắt đầu yêu.”

...

....

“Mau nói đi nói đi! Nói đi!” Hiểu Huỳnh liên tục hối thúc. “Không nói mình sẽ đoạn tuyệt với cậu!”

Bách Thảo vùi mặt vào khăn mặt.

“Không thể nói.”

“Ôi!”, Hiểu Huỳnh tức muốn ói máu, “Được lắm, Thích Bách Thảo, cậu đã nói như vậy thì mình đoạn tuyệt với cậu thật! Cậu có sợ không? Đoạn tuyệt thật sự!”

Bách Thảo không sợ.

Hiểu Huỳnh đã mấy lần dọa như vậy, cô biết Hiểu Huỳnh chỉ dọa vậy thôi.

Nhưng trần trở mãi, nghe tiếng côn trùng ngoài cửa sổ, nhớ lại những lời Đình Hạo nói bên sông, cô hoang mang nhìn trần nhà tối om, thì ra đó chính là hẹn hò như mọi người vẫn nói sao?

Càng gần đến ngày đi Hàn Quốc, ngoài chuẩn bị rất nhiều quần áo đẹp xinh, Hiểu Huỳnh cũng một mực kéo Bách Thảo đi dạo các cửa hiệu quần áo.

“Đẹp đấy.”

Bách Thảo mặc chiếc váy liền màu trắng bước từ phòng thử ra, Hiểu Huỳnh gật đầu lia lịa, sau đó bắt đầu tán gẫu với bà chủ cửa hiệu về chất liệu vải, kiểu dáng, đến sự nghèo khó của học sinh, tính tiết kiệm của Bách Thảo, ý nghĩa của việc mua chiếc váy này để mong được giảm giá.

“Chính là thế, nếu chúng cháu đi Hàn Quốc mà ăn vận quá xoàng xĩnh, người ta sẽ cho rằng người Trung Quốc mình không biết ăn mặc, như vậy sao được!”, Hiểu Huỳnh kéo Bách Thảo lại, “Hơn nữa, sau này bạn ấy sẽ trở thành vô địch thể giới, nữ vô địch thể giới của chúng ta, sao có thể bị mất mặt trước người nước ngoài! Bởi vậy cháu biết cô đã hạ giá đến mức thấp nhất rồi nhưng chúng cháu vẫn không mua nổi...”

“Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn! Cô đúng là người tốt!”

Chiếc váy vốn giá nói ban đầu hơn ba trăm đồng, cuối cùng Hiểu Huỳnh mua suôn sẻ với giá sáu mươi đồng, hoàn toàn bỏ mặc sự ngăn cản của Bách Thảo, cô nhét tiền vào tay bà chủ, cầm chiếc váy kéo Bách Thảo đi ra.

“Đây là quà sinh nhật mình tặng bù cho cậu!”

Hiếu Huỳnh nghiêm túc nhìn cô.

“Không nói nữa! Mình tặng cậu mà! Nếu cậu không nhận, mình sẽ nhất định, nhất định, nhất định đoạn tuyệt với cậu! Hừ, cậu là bạn của pHiếu Huỳnh này, cậu ăn mặc xấu xí sẽ làm xấu mặt mình, bởi vậy vì mình, cậu nhất thiết phải nhận nó! Hơn nữa, cũng không đắt, chỉ có sáu mươi đồng, ha ha ha, bà chủ hiệu đến là tốt bụng, lần sau mình lại đến đó mua!”

Tên của Nhược Bạch đã được bổ sung trong danh sách đi Hàn Quốc.

Bách Thảo vốn vẫn đang băn khoăn, không biết nên thuyết phục Nhược Bạch sư huynh thế nào, kết quả Nhược Bạch lại không nói gì nhiều, lặng lẽ chấp nhận. Vậy là khi thu xếp hành lý, Bách Thảo rất vui nhưng khi nhìn thấy hai bộ võ phục trước mặt lại do dự.

Một bộ mới tinh, chất liệu mềm mại, trắng muốt tuyệt đẹp, một bộ đã cũ ngả màu, những chỗ cọ sát đã phải vá, ống tay và ống quần cũng phải nối thêm.

Cô tiếc rẻ sờ tay lên bộ võ phục mới.

Cuối cùng quyết định bỏ bộ cũ vào va ly.

“Thôi đi, đương nhiên phải mang bộ mới!” Hiếu Huỳnh lôi bộ võ phục cũ ra, nhét bộ mới vào. “Cậu mặc bộ mới này đẹp hơn bao nhiêu, đừng mặc bộ cũ nữa, mặc vào tuyển thủ các nước họ cười ất mặt!”

“Không ngắn nữa, rất vừa.”

“Nhưng cũ quá rồi, cậu xem màu sắc kìa, vừa cũ vừa ố vàng, người ta cười cho đấy!” Hiếu Huỳnh sống chết không chịu cho cô mang bộ cũ đi. “Nhất định phải mang bộ mới! Cậu không mang, mình mang! Hừ, được rồi, cậu thu xếp xong chưa, vậy đến xem mình nên mang những bộ nào. À, còn nữa, chiếc dây chuyền này có hợp với bộ váy không, lại còn cặp tóc nữa?”

Cuối cùng, quần áo, đồ trang sức của Hiếu Huỳnh chất đầy một valy. Đến sân bay, Bách Thảo mới phát hiện, Hiếu Huỳnh không phải người có nhiều hành lý nhất. Mai Linh còn mang những hai va ly to thùng, nghe nói bên trong đựng rất nhiều giày để phối hợp những bộ quần áo khác nhau.

“Đồ của tôi chưa là gì, các cô có biết, khi Đình Nghi ra nước ngoài không?”, Mai Linh nói, “Đình Nghi luôn mang theo bốn, năm va ly, mỗi lần xuất hiện ở những chỗ khác nhau, cô ấy đều thay toàn bộ trang phục và phụ kiện khác nhau. Nhưng Đình Nghi không phải một như chúng ta, mỗi lần ra nước ngoài đều có trợ lý đi theo xách đồ, cô ấy không phải đựng tay.”

“Trợ lý?”, Quang Nhã trợn mắt.

“Đúng rồi, Đình Nghi có trợ lý, cô không biết à?”, Mai Linh nhấn nài nói, “đó là minh tinh mà, làm gì có minh tinh nào mà không có trợ lý, huống hồ nhà Đình Nghi giàu như vậy.”

“Không ngờ Đình Nghi lại không đi lần này”, Lâm Phong nói.

“Chắc đi Hàn Quốc quá nhiều nên chán rồi”, Mai Linh nói, “Nghe nói Đình Nghi từng sống ở Xương Hải vô quán một năm, đã tham gia mấy khóa tập huấn nên không cần thiết phải đi.”

Hiếu Huỳnh bỗng nháy mắt ra hiệu.

“A, Đình Nghi đến rồi.” Quang Nhã nhìn thấy một đoàn người từ cửa sổ năm đi vào.

“Còn có Đình Hạo tiền bối, huấn luyện viên Thẩm, ấy, lại có cả...”

10. Chương 10

Lại có cả Sơ Nguyên nữa.

Thấy Sơ Nguyên sư huynh mỗi lúc mỗi gần, Bách Thảo phát hiện tay anh xách một chiếc túi du lịch màu vàng nâu, không có vẻ là người đưa tiễn.

“Do có một số việc đột xuất tôi không thể đi cùng các bạn. Lần này Sơ Nguyên đi cùng đội chúng ta với tư cách là bác sỹ của đội đồng thời cũng là trưởng đoàn”, Thẩm Ninh giải thích, “Đến Hàn quốc, các bạn phải tuân thủ kỷ luật, mọi việc đều phải nghe theo điều hành của trưởng đoàn Sơ Nguyên và đội trưởng Nhược Bạch, rõ chưa?”.

“Rõ!”

Mặc dù các đệ tử đều có phần ngạc nhiên nhưng vẫn đồng thanh trả lời.

Thì ra Đình Nghi đến tiễn Sơ Nguyên tiễn bối, các cô gái chột vồ. Mai Linh nói đùa, Đình Nghi mang những đồ ăn này đến hồi lộ, để bọn họ trông chừng các mỹ nữ Hàn Quốc không cho họ cướp mất Sơ Nguyên tiễn bối?

Nghe vậy các cô gái cười rộ lên.

Bên kia, Đình Hạo đang nói chuyện với Thân Ba, Khấu Chấn, nhìn thấy Bách Thảo đứng yên không nói gì, khóe miệng Đình Hạo hơi nhếch lên, anh đến bên cô.

“Cầm lấy cái này.”

Kéo Bách Thảo ra một góc, Đình Hạo đưa cho cô một chiếc điện thoại di động màu bạc, xinh xắn, tinh xảo. Cô ngạc nhiên ngược nhìn anh nhưng không nhận.

“Trong này đã nạp tiền, có số máy của anh, Sơ Nguyên và huấn luyện viên Thẩm, đến Hàn Quốc nhớ bị lạc hoặc có chuyện gì hãy dùng nó để liên lạc.” Đình Hạo nhìn cô, nói tiếp: “Không biết dùng thì bảo Hiểu Huyền hướng dẫn”.

“Em không thể nhận”, Bách Thảo cúi đầu.

“Tại sao?”

“...”

Cô không biết nên nói thế nào, chỉ lắc đầu lia lịa. Nghĩ tới những lời anh nói bên bờ sông tối đó, cô lại thấy lúng túng, chân tay không biết để đâu, mặt đỏ ửng, chỉ muốn bỏ chạy. Cô không thể nhận đồ của anh, nếu nhận, có nghĩa là...

Bắt đầu hẹn hò rồi?

Cô luống cuống lùi một bước, cúi đầu rất thấp.

“Em không thể nhận”, cô nhắc lại.

“Không bảo em nhận”, giọng Đình Hạo vọng xuống, “Cũng không phải là tặng, chỉ cho em mượn thôi. Không được làm hỏng, cũng không được đánh mất, nếu không anh sẽ bắt đền, hiểu chưa?”.

Cô vẫn im lặng.

“Đến Hàn Quốc ngộ nhớ bị lạc thật, em lại không có di động, Sơ Nguyên hay Nhược Bạch đều rất lo lắng. Em không muốn gây phiền phức cho họ đúng không?”

Bách Thảo ngẩng người nhìn Nhược Bạch đang phân phát thẻ lên máy bay ọi người, lại nhìn Sơ Nguyên đang nói chuyện với Đình Nghi.

“Tất cả có hai chiếc pin, có cả dụng cụ sạc, anh để cả trong này.” Nói rồi Đình Hạo nhét cái túi nhỏ vào tay cô. “Hỏi Hiểu Huyền cách sử dụng.”

“Cảm ơn.”

Cô đỏ mặt cầm túi.

“Cảm ơn thế nào?”, Đình Hạo mỉm cười hỏi.

“Sao?”

“Mua một hộp viên xì dầu mang về, anh thích ăn.” Anh xoa má tóc ngắn của cô, tiếp tục: “Còn nữa, nhớ nghe điện thoại của anh, chúng ta hẹn hò, duy trì liên lạc là rất quan trọng”.

“... Không!”, cô kinh ngạc nhìn anh, “Em và anh không...”

“Ha ha.”

Đình Hạo cười, ngắt lời cô, giọng vui vẻ:

“Cần thận trọng người ta nghe thấy. Nhìn kìa, hình như Bạch đang tìm em, ra đi.”

Bách Thảo ngẩng đầu lên thì thấy Nhược Bạch đang cầm tấm vé ngó nghiêng nhìn ra xa, ánh mắt dừng lại ở cô và Đình Hạo. Không biết tại sao, cô bỗng thấy hối hận, không nói gì thêm, vội đi về phía Nhược Bạch.

* * *

Các đệ tử đi vào phòng chờ sau khi qua cửa kiểm tra, Thẩm Ninh có việc đi trước, Đình Nghi đứng trước bức tường kính ở đại sảnh sân bay, thần thờ nhìn những chiếc máy bay đang chờ cất cánh trên bãi đỗ rộng mênh mông.

“Anh, tại sao anh Sơ Nguyên lại đi Hàn Quốc với bọn họ?”

Hoàn toàn bất ngờ, cô không hề biết chút gì, hơn nữa, dù hỏi thế nào Sơ Nguyên cũng không trả lời. Tay cô nắm chặt lan can phía trước, ánh mắt ảm đạm, lẽ nào là vì...

Không.

Không thể.

Bất luận về tài năng, dung mạo, trình độ học vấn hay gia thế, cô đều ưu tú nhất, trong mắt Sơ Nguyên không thể có một cô gái nào khác. Mặc dù trong cuộc thi đấu luyện tập lần trước cô thua, nhưng đó chỉ là ngẫu nhiên.

Đợi Thích Bách Thảo từ Hàn Quốc trở về, cô sẽ để cho có ta hiểu rằng, thắng lợi ngẫu nhiên không có ý nghĩa gì hết, thực lực mới là quan trọng nhất.

“Tôi qua anh ấy mới quyết định, Sơ Nguyên chỉ nói với anh. Anh ấy đã mua vé máy bay, bảo anh đưa tên anh ấy vào danh sách, còn những chuyện khác không thấy nói gì.”

“Anh ấy cũng không nói với em?”

“Không.”

Trên bầu trời, chiếc máy bay đã xuyên vào tầng mây.

“Anh, anh thích Bách Thảo phải không?”

Chợt nhớ đến cảnh Đình Hạo và Bách Thảo đứng riêng với nhau lúc trước, lại nghĩ đến bữa tiệc tối đó, Đình Nghi bật hỏi.

Đình Hạo cười cười không đáp.

” Anh thích cô bé ấy thật sao?”, Đình Nghi ngạc nhiên.

“Ừ.”

“Tại sao?”, Đình Nghi càng ngạc nhiên.

“Cô ấy như một con hươu non gan dạ trên thảo nguyên.” Nụ cười trên khóe miệng Đình Hạo rạng rỡ hơn ánh nắng ngoài kia. “Rất đáng yêu.”

Đình Nghi cau mày nói:

“Thế ư? Em chưa bao giờ cảm thấy cô ta đáng yêu. Chỉ thấy cô ta thật không biết lượng sức. Anh còn nhớ khi mới vào Tùng Bách võ quán, Nhược Bạch lựa chọn Tú Cẩm đi thi, cô ta dám chắt vắn Nhược Bạch, còn nổi giận trước mặt mọi người. Hơn nữa, cô ta khá cơ hội, suốt ngày bám lấy anh Sơ Nguyên, biết anh Sơ Nguyên hay mềm lòng nên cố tình tỏ ra đáng thương trước mặt anh ấy. Ban ngày, không biết em đã trên

chọc gài cô ta mà cô ta luôn nhằm vào em, như miếng kẹo cao su sống chết bám lấy em...” Hơn nữa, chính vì cô ta mà lần này cô không thể cùng đi Hàn Quốc với Sơ Nguyên.

“Em đã cảm nhận được nguy cơ sắp bị đuổi kịp?”, Đình Hạo nhìn em gái.

“Không phải nguy cơ”, Đình Nghi ưỡn thẳng lưng, “mà là đáng ghét”.

“Tiểu Đình, chẳng phải em cũng luôn theo đuổi Lý Ân Tú đó sao?”, Đình Hạo vỗ nhẹ vào vai cô em gái, “Em như vậy, Bách Thảo đương nhiên cũng như vậy. Không nói túc áp và kỹ thuật, chỉ nói về chí khí thì em đã kém xa Lý Ân Tú. Em khiêu chiến Ân Tú hết lần này đến lần khác nhưng cô ấy chưa bao giờ bực mình, thậm chí còn bỏ thời gian tập riêng, chỉ bảo”.

Đình Hạo mỉm cười, nói tiếp:

“Em nghĩ lại xem, em đối với Bách Thảo thế nào?”

Đình Nghi thoáng lúng túng rồi lập tức mím môi.

“Em... em thà thấy anh thích Ân Tú còn hơn. Đối với Ân Tú em tâm phục, khẩu phục.”

* * *

Máy bay bay trong tầng mây,

Qua ô cửa sổ nhỏ bé có thể nhìn thấy những đám mây trắng bên dưới, lần đầu đi máy bay, Hiểu Huỳnh hào hứng lấy máy ảnh chụp mấy cảnh đám mây muôn hình vạn trạng lòng vẫn xốn xang, mãi mới trấn tĩnh được. Cô đưa mắt nhìn trong khoang, Sơ Nguyên và Nhược Bạch ngồi ở hàng ghế phía trước, đang khẽ trao đổi chuyện gì đó.

“Hi hi, mình muốn đổi chỗ ngồi.”

Hiểu Huỳnh cất máy ảnh, tỏ ý muốn đi về phía Bách Thảo đang ngây người nhìn những đám mây trắng qua cửa sổ.

Bách Thảo bối rối đứng lên, nói:

“Nếu cậu muốn ngồi gần lối đi, để mình đổi chỗ cho.”

“Không, mình muốn ngồi cạnh Sơ Nguyên sư huynh”, mắt Hiểu Huỳnh sáng lên vẻ ranh mãnh, “Hừ, thế nào là trông chừng Sơ Nguyên sư huynh, không để cho các mỹ nhân Hàn Quốc cướp mất. Sơ Nguyên sư huynh không phải của chị ta, mình nhất định ngồi với huynh ấy!”.

Mấy phút sau

Nhược Bạch rời hàng ghế trước đến ngồi cạnh Bách Thảo. Anh trầm ngâm nhìn lịch trình chuyến bay, vẻ rất chăm chú, khi cô tiếp viên đưa đồ ăn đến cũng không biết.

Bách Thảo nhận giúp Nhược Bạch, đặt trên chiếc bàn nhỏ trước mặt anh, sau đó lại gọi trà nóng cho anh rồi mới bắt đầu ăn suất của mình.

Bánh kem mềm mềm ngọt dịu rất ngon.

Bên trên phủ một lớp gì màu trắng ngà giống như nước quả đông lạnh nhưng ngon hơn nhiều, đưa vào miệng, trơn tuột, tan biến.

Thật là ngon.

Cô dùng đĩa thận trọng quét miếng cuối cùng vào miệng, lại thầm khen ngon lần nữa. Đột nhiên, một xuất kem y hệt để trước mặt cô.

“Em ăn đi.”

Nhược Bạch lạnh lùng nói nhưng vẫn nhìn vào tấm bảng ghi mấy chữ lên đó.

“Anh ăn đi, ngon lắm!” Sơ anh không tin, Bách Thảo vội trịnh trọng nhắc lại.

“Anh không thích đồ ngọt”

Không để ý đến lời giải thích của cô rằng bánh này không hề ngọt, rất ngon, Nhược Bạch từ từ buông tờ lịch xuống, nói;

“Có lẽ em đã nghe nói, Hàn Quốc có một tài năng Teakwondo tên là Lý Ân Tú.”

* * *

Chiếc xe hơi màu bạc lao vun vút trên đường cao tốc từ sân bay về thành phố.

“Có lẽ anh không thực sự thích Bách Thảo, mà chỉ là một dạng cảm nắng mà thôi.” Nhìn vào khuôn mặt đẹp, sáng ngời trông nghiêng của Đình Hạo, Đình Nghi nói về bản khoăn: “Em thừa nhận Bách Thảo có một sức dẻo dai giống như loài cỏ dại lửa đốt không chết, dù áp lực thế nào, cô ta đều gắng vươn lên. Cái mà anh thích chỉ là sự bền bỉ không chịu bỏ cuộc của cô ta chứ không phải chính bản thân cô ta đúng không?”.

Ngón tay Đình Hạo đang định mở nhạc trong xe chợt dừng lại.

“Anh, anh có hối hận không?” Đình Nghi áy náy, nói:

“... Em vẫn luôn rất hối hận... Nếu lúc đó em thay anh nhận lời với cha, có lẽ cha đã thỏa hiệp, anh giúp em bằng ấy năm nhưng em không giúp gì được cho anh... Em xin lỗi...”

“Nói linh tinh gì thế.” Đình Hạo cười, ấn nút mở băng, tiếng nhạc nhẹ nhàng bay bổng vang lên. “Chẳng liên quan gì đến em, cho dù em từ bỏ thì cha cũng sẽ không đồng ý để anh theo đuổi.”

“Vậy... anh, anh có giận cha không?”, Đình Nghi lo lắng nhìn anh trai, “Cha dùng Hiền Võ võ quán, dùng cơ sở huấn luyện để uy hiếp anh...”.

Trong xe chỉ có tiếng nhạc.

“Anh có thể hiểu cha.” Nhìn con đường cao tốc hun hút dường như không có điểm cuối, Đình Hạo tay nắm vô lăng, giọng rất nhỏ: “Nếu anh là cha, nếu tận mắt nhìn thấy vợ mình bị trọng thương trong thi đấu không cách gì chữa được, có lẽ anh cũng không cho con mình tham gia những môn thể thao tương tự”.

Đình Nghi tư lự, lòng đau đớn.

Khi mẹ qua đời, cô còn rất nhỏ, chính Đình Hạo đã cùng cha trải qua những ngày đau khổ tột cùng đó. Trong ký ức của mình, cô chỉ nhớ hồi đó cha cũng bệnh rất nặng, cô rất sợ, sợ cha cũng có ngày rời bỏ hai anh em như mẹ. Sau khi mẹ qua đời, dường như anh trai đột nhiên trưởng thành rất nhanh, sa lầy công việc, chăm sóc cha, chăm sóc ông ngoại, lo liệu việc kinh doanh của công ty.

“Anh à, nếu anh thích Bách Thảo thật...”, Đình mím môi, mặc dù trong lòng không vui, “... em cũng thử chấp nhận cô ta”.

Đình Hạo cười:

“Những việc này em khỏi bận tâm, Hãy tập trung luyện tập cho tốt, đừng để ông ngoại thất vọng là được rồi.”

Thực ra, anh cũng không hiểu lắm tình cảm của mình đối với Bách Thảo.

Liệu có phải đúng như Đình Nghi nói, là do không cam tâm từ bỏ đam mê Taekwondo nên mới thích cô gái nhỏ nhắn nài, bền bỉ với Taekwondo đó. Hay là do niềm đam mê Taekwondo khiến anh có trực cảm kỳ diệu nào đó, có thể có mối giao cảm bất thường với Nhược Bạch, Sơ Nguyên và Bách Thảo.

Tuy nhiên bất luận là thế nào...

Việc bỏ lỡ thời cơ này tuyệt đối không thể có ở một tuyển thủ Taekwondo ưu tú.

* * *

Máy bay từ từ hạ cánh xuống sân bay Seoul.

Bầu trời xanh ngắt, mây trắng như tơ, Bách Thảo ngẩng đầu nhìn lên, thấy trước mặt, trên lưng chừng núi xanh thẳm là những bậc thềm đá dãi cao, từng từng lẫn vào mây. Bậc thềm được lát bằng những tảng đá màu đen, độ dốc chóng mặt, mỗi bậc vừa hẹp vừa cao, trải qua mưa tuôn nắng xối, những tảng đá đã nứt nẻ lổ chổ, có chỗ lại trơn nhẵn như ghi dầu chân không biết bao nhiêu độ tử.

Từ xa.

Có thể nhìn thấy bậc đá trên cùng.

Một kiến trúc đồ sộ, tráng lệ theo phong cách cung điện Hàn Quốc, cánh cửa lớn màu đen tuyền, ổ khóa màu vàng, tấm biển trên vòm màu đen lấp lánh bốn chữ Hán màu vàng dạng phồn thể.

“Xương Hải vô quán.”

Ánh mặt trời giữa trưa chói chang, nhức mắt, nhìn từ xa, những chữ vàng lóe ra những tia hào quang sáng chói, tỏa ra bốn phía!

Đại diện của Xương Hải cử ra đón đoàn Ngạn Dương là một đệ tử tên Dân Đới, nói tiếng Hán rất trôi chảy.

Trên đường về, anh ta giới thiệu Xương Hải vô quán đã có hơn hai trăm năm lịch sử, là vô quán được tôn vinh nhất Hàn Quốc, đệ tử các thế hệ nhiều người lên tới cấp tông sư. Các đại sư hiện được thế giới công nhận đẳng cấp cửu đoạn đai đen, biểu tượng vinh danh cao nhất, cũng đa số xuất thân từ Xương Hải vô quán.

Cánh cổng đen tuyền từ từ mở ra.

Trong vô quán đâu đâu cũng có cỏ thụ ngợp trời, không khí dường như cùng trở nên xanh trong, tinh khiết. Một dải cây với các gam màu, xanh thắm, xanh nhạt, phớt hồng, dày đặc, che phủ những kiến trúc ngói xanh, tường đỏ, không gian tĩnh lặng mênh mang, cổ kính, ưu nhã, thâm trầm.

“Oa, đẹp quá...”

Hiếu Huỳnh bên cạnh vừa đi vừa xuýt xoa.

Đúng vậy.

Hơn nữa không chỉ đẹp.

Mà có một vẻ trang nghiêm trầm mặc, lắng đọng trăm năm lịch sử.

Một con đường sâu hun hút hai bên thâm u cổ thụ dẫn tới Xương Hải vô quán, Bách Thảo không nín nổi muốn kêu lên, vô quán này quả thật mỗi cảnh sắc đều là một bức tranh.

Hồ nước trước mặt tĩnh lặng êm đềm như trăng thu, ven hồ có một cây đa cổ thụ tán xum xuê che khuất cả một khoảng trời rộng lớn, một ngôi nhà tọa bên hồ bị bóng đa che khuất, một nửa nhô ra mặt hồ có một vẻ gì rất giống căn nhà gỗ nhỏ của Sơ Nguyên sư huynh ở Tùng Bách vô quán.

Cô lặng lẽ liếc nhìn Sơ Nguyên đi phía trước.

Không biết cảm giác của cô có nhầm không, lúc trên máy bay, cô đã cảm thấy Sơ Nguyên sư huynh có vẻ lạ lùng, khác biệt nhưng cô lại không thể biết cái khác biệt đó như thế nào. Mặc dù ánh mắt anh vẫn tĩnh lặng, khó miệng vẫn hơi nhếch lên như cười, nhưng thấp thoáng trong đó lại có vẻ buồn buồn, xa cách.

Giống như lúc này...

Anh dừng bước, lặng lẽ nhìn căn nhà nhỏ nhô ra mặt hồ. Làn gió nhẹ thổi đến, những bức rèm trúc cuốn hồ xung quanh ngôi nhà khẽ đung đưa, bên trong không một bóng người.

“Có một điều các bạn phải lưu ý, bên kia hồ này là chỗ ở của các tông sư. Các tông sư thích yên tĩnh, nếu muốn đi dạo, thăm quan vô quán, xin hãy thận trọng, không nên đến phía đó”, Dân Đới nhắc mọi người.

“Nhất trí!”, mọi người đáp.

Hiếu Huỳnh cảm thấy đáng tiếc, tận mắt thấy phong cảnh phía bên kia hồ còn đẹp hơn, nước long lanh in bóng núi xanh ngắt, ngôi nhà cũng theo phong cách cổ kính, thâm trầm, đẹp như bức tranh thủy mặc... vậy mà không thể đến gần thăm quan. Nhất là ngôi đình viện trên đỉnh núi, mái nâu tường lam, nhìn từ xa như khuất trong mây, bồng bềnh như tiên cảnh, không được đến xem tận nơi thật là ngứa ngáy.

Cô len lén hàng trước thăm thì với Bách Thảo, nhưng nói mấy câu mà chẳng thấy Bách Thảo có phản ứng gì.

Cô ngược nhìn, thấy Bách Thảo đang ngơ ngẩn nhìn về phía Sơ Nguyên sư huynh ở hàng trước, đột nhiên không tìm được chộp vai Bách Thảo lắc mạnh.

“Này, nhìn gì thế?”

Bách Thảo sực tỉnh, ánh mắt rời khỏi Sơ Nguyên, mặt hơi đỏ, luống cuống: “Không... không có gì...”.

“Hừ”, Hiểu Huỳnh lườm cô, véo mạnh vào cánh tay, “Cẩn thận, Nhược Bạch sư huynh không vui đâu!”.

Nhược Bạch sư huynh?

Vai đau điếng, Bách Thảo nhất thời không hiểu ý câu nói, bất giác nhìn về phía Nhược Bạch cũng đi phía trước, Anh đang chăm chú nghe Dân Đới giới thiệu tình hình của Xương Hải võ quán, không nhìn về bên này, chỉ khi ánh mắt cô sắp rời khỏi, anh mới nhìn về phía cô.

“Các bạn sẽ ở trong trong khu này.” Phía trước là khoảng đất trống rộng thênh thang, khu nhà tường bích ngói lam ánh lên nền trời xanh mây trắng, lại còn một dải cây cảnh lá rậm rạp, loại cây và màu lá cũng không giống nhau, có loại lá xanh thẫm, có loại xanh nhạt, có loại phớt hồng, tầng tầng lớp lớp chen chúc, phản chiếu lẫn nhau, đẹp như cảnh in trong một tấm danh thiếp. “Tuyển thủ các nước tham gia tập huấn đều ở khu này, tiện ọi người giao lưu, học hỏi. Phòng đã chuẩn bị xong, để tôi đưa mọi người...”

Trước cổng lớn tòa nhà màu nâu, dưới ánh mặt trời gay gắt, mười mấy cô gái vận võ phục trắng muốt xếp hàng dọc, trên đai lưng nhất loại có thêu hai chữ “Xương Hải”

Cô gái đứng ở giữa hàng tuổi không lớn, hình thể không cao nhưng dáng điệu cực kỳ cao ngạo, đầu rướn cao nhìn bọn họ.

Hiểu Huỳnh liếc nhìn, chỉ thấy hai lỗ mũi coi trời bằng vung của cô ta.

Dáng điệu đó...

Đệ tử Ngạn Dương nhìn nhau, Nhược Bạch kín đáo cau mày. Sơ Nguyên hỏi Dân Đới: “Chuyện gì thế?”.

Dân Đới tỏ vẻ khó xử.

Anh ta bước lên trước vài bước, nói mấy câu bằng tiếng Hàn với cô gái đó, thái độ như cầu khẩn. Hiểu Huỳnh, Lâm Phong và mấy cô gái mặc dù không hiểu lắm tiếng Hàn nhưng hai chữ “sư tỷ” đơn giản lặp đi lặp lại, họ cũng hiểu được.

Cô gái kia lại có thể là sư tỷ của Dân Đới?

Xem ra cô ta chỉ độ mười ba, mười bốn tuổi, Dân Đới ít nhất cũng mười bảy, mười tám, nhưng nhìn vẻ cung kính, cầu khẩn của Dân Đới, lại còn thái độ của các cô gái xung quanh thì hình như coi cô ta là thủ lĩnh, có địa vị rất cao.

Bất luận Dân Đới nói thế nào, cô gái kia cũng chỉ lạnh lùng đả đốn tỏ vẻ bất hợp tác, đôi mắt như ánh điện lung sục trong đội hình của đoàn Ngạn Dương.

Ánh mắt khinh thường và bất chấp kia thật khiến người ta khó chịu.

Hiểu Huỳnh giận lắm, nếu không phải vừa mới đến, sợ mang tiếng thất lễ thì đã cho cô ta một bài học! Ấy, gờm đã, cô có nhầm không nhỉ, một ý nghĩ lướt qua óc Hiểu Huỳnh, hình như cô đã gặp cô ta ở đâu đó!

Ánh mắt lạnh như ánh điện quét qua từng khuôn mặt các đệ tử Ngạn Dương, qua Lâm Phong, qua Quang Nhã, qua Bách Thảo, lạnh lùng dừng lại trên người Hiểu Huỳnh, sau đó, cô ta lập tức quay ngoắt đầu, ánh mắt lạnh tanh lại nhìn dán vào mặt Bách Thảo!

“Thích Bách Thảo?”

Nhìn chòng chọc vào Bách Thảo đang đứng trong hàng, giọng nói của cô ta rít lên.

“Kim Mẫn Châu!”

Huỳnh lập tức nhớ ra, hồi ức hiện lên như đoạn phim, Kim Mẫn Châu ngược bị Bách Thảo đá văng ra đám cỏ ngoài sân phòng tập của Tùng Bách võ quán, tức quá khóc hu hu khiến cô không nhìn được, ôm bụng cười nghiêng ngả:

“Ha ha ha, Kim Mẫn Châu, cô chính là Kim Mẫn Châu, ha haha...”

Lâm Phong, Thân Ba, Khấu Chấn không hiểu nguồn cơn, chỉ thấy bên này Hiểu Huỳnh cười ha hả, cô gái tên “Kim Mẫn Châu” bên kia mặt tím ngắt vì tức giận, con người như sắp bật ra ngoài.

Lúc đó, Nhược Bạch, Diệc Phong và Sơ Nguyên cũng nhớ ra, khóe miệng không hên mà đều mỉm cười. Ba năm trước, Xương Hải võ quán cử đệ tử đến Tùng Bách võ quán giao lưu, Kim Mẫn Châu mới mười tuổi đương đương tự đắc khinh người, bị Bách Thảo dạy cho bài học.

“Cô không được cười!”

Ngón tay run run chỉ về phía Hiểu Huỳnh, Kim Mẫn Châu tức giận quát như ra lệnh. Thấy tiếng quát của mình chẳng hề có tác động đến Hiểu Huỳnh, sự phẫn nộ của Kim Mẫn Châu chuyển sang Bách Thảo đứng cạnh đó, cô lai hét to:

“Thích Bách Thảo, ra đây!”

Bách Thảo cau mày, vô thức bước lên hai bước, thấy Nhược Bạch liếc nhìn mình đành nén lòng, dừng chân nhìn về phía Kim Mẫn Châu.

“Cô muốn gì?”

“Tôi muốn thách đấu với cô!”

Ngẩng cao đầu, tròn mắt nhìn Bách Thảo, Kim Mẫn Châu nói to!

“Thách đấu với cô!!”

“Xoạch” một tiếng, hai cô gái đứng hai bên Kim Mẫn Châu cũng bước lên trước, động tác đều tằm tắp, đồng thanh nhắc lại, giọng nói đồng đều như được tập từ trước.

Mấy chú chim đậu trên ngọn cây bên ngoài đình viện kinh sợ bay loanhào. Nghe thấy tiếng động, trại viên các nước ủa đến.

Họ không hiểu cảnh tượng trước mắt là thế nào.

Đệ tử các nước hiếu kỳ thì thầm hỏi nhau, có người hỏi được chuyện, nói với người bên cạnh rồi ánh mắt họ di chuyển giữa Bách Thảo và Kim Mẫn Châu.

“Đây là thái độ đón khách của Xương Hải võ quán sao?”

Sơ Nguyên nhìn Dân Đới, giọng dịu dàng xen lẫn một chút bức xúc.

“Chuyện này... chuyện này...”

Dân Đới xoa tay vào nhau. bối rối nhìn Kim Mẫn Châu rồi lại nói mấy câu. Kim Mẫn Châu không thèm nghe, trái lại còn nghênh ngang đi đến đứng trước mặt Bách Thảo, nhìn từ đầu xuống chân một cách sòng sạo, nói:

“Cô còn nhận ra tôi không?”

“Nhận ra”, Bách Thảo nhìn cô ta.

Ba năm không gặp, Kim Mẫn Châu đã trở thành một thiếu nữ, mặc dù dáng không cao nhưng người chắc khỏe, mắt sáng, có một vẻ thách thức, bạo liệt như một con báo nhỏ lúc nào cũng có thể lao ra.

“Tôi Kim Mẫn Châu, phải cho cô biết!”

Kim Mẫn Châu lại lần tới, chỉ cách Bách Thảo không đầy một thước, ngẩng cao đầu, nói:

“Năm đó, cô thắng tôi, chỉ hoàn toàn là ngẫu nhiên!”

“Thôi đi, Kim Mẫn Châu, mấy năm rồi sao cô vẫn không tiến bộ chút nào thế”, Hiểu Huỳnh trợn mắt với Kim Mẫn Châu, nói vẻ khinh khỉnh, “Chúng tôi vừa xuống máy bay, người còn mệt mỏi, chưa kịp nghỉ ngơi cô đã đến khiêu chiến với Bách Thảo. Cô đúng là tiểu nhân bắt chẹt người khác!”.

Hiểu Huỳnh nói rất nhanh nên Kim Mẫn Châu chỉ hiểu bập bõm, nhưng từ nét mặt Hiểu Huỳnh cũng đoán biết tuyệt đối không phải là những điều hay ho. Bị bức ép, Dân Đối buộc phải dịch lời Hiểu Huỳnh, sắc mặt Kim Mẫn Châu lập tức biến đổi.

“Cô mới là tiểu nhân!”, Kim Mẫn Châu phẫn nộ, mắt trợn ngược nhìn Hiểu Huỳnh, “Hồi ấy, cô nói đó chỉ là người quét dọn, nhưng thực ra Thích Bách Thảo là chủ tướng của các người! Cô lừa tôi!”.

Cho nên Kim Mẫn Châu này mới coi thường.

Mới có thể bị Thích Bách Thảo kia đá văng ra khỏi phòng trước mặt mọi người, mồm còn gặm đất, đã mất sạch thể diện trước mặt các sư huynh, sư muội! Đây là nỗi nhục lớn nhất trong đời cô, là nỗi nhục khiến cô ăn không ngon ngủ không yên, thôi thúc cô trở thành một trong những đệ tử xuất sắc nhất trong số đệ tử cùng, trang lứa, nhưng bất luận đi đến đâu cô luôn cảm thấy có người cười nhạo mình.

Cười nhạo cô đã thua một người dọn vệ sinh của Tùng Bách võ quán.

Điều tệ hại nhất là..

Thích Bách Thảo kia lại chính là đệ tử của Khúc Hương Nam vô liêm sỉ đó!

Ôi!

Ba năm nay, từng giờ từng phút cô nghĩ kế trả thù, cô phải chứng minh cho toàn thiên hạ thấy, Thích Bách Thảo kia không bằng một ngón chân của mình.

Cho nên cô không thể đợi được.

Ngọn lửa phục thù không giây phút nào xua đi được, biết hôm nay Thích Bách Thảo sẽ theo đội Taekwondo Ngạn Dương đến Xương Hải võ quán, cô đã phục sẵn ở cổng khu ký túc đúng hai giờ đồng hồ.

Cô phải lập tức!

Rửa mối hận này!

“Ra đi.”

Bách Thảo cau mày, đặt va ly hành lý xuống đất, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hằm hằm tức tối của Kim Mẫn Châu. Mặc dù tai vẫn còn hơi ửng đỏ chưa hoàn toàn bình thường sau khi xuống máy bay, nhưng cô cũng muốn thử xem Kim Mẫn Châu dựa vào đâu mà sau ba năm vẫn có thái độ hống hách không thay đổi như vậy.

“Không cần!”

Hiểu Huỳnh nắm cánh tay Bách Thảo.

Không phải cô không tin thực lực Bách Thảo, mà bởi Kim Mẫn Châu đang trong cơn thịnh nộ, họ không thể quá khinh xuất. Kim Mẫn Châu đang bùng bùng khí thế, quyết chí dồn họ vào thế bí, nếu để cô ta đắc thế, như vậy, chẳng phải rất mất mặt hay sao.

“Bách Thảo, đừng trúng kế của cô ta”, Lâm Phong cũng nói.

“Cô ta đã phục sẵn từ lâu, thách đấu này là không công bằng”, Mai Linh, Khấu Chấn cũng tới tập khuyên can.

“Ha ha ha ha!”, Kim Mẫn Châu cười sằng sặc, “Các sợ rồi hả?”

“Người sợ là cô.” Đẩy Hiểu Huỳnh ra, Bách Thảo nhìn thẳng vào mặt Kim Mẫn Châu, “Cô đã sợ đến mức không kìm chế được nữa.”

“Nói láo!”

Kim Mẫn Châu lại tím mặt hét lên, ngón tay trỏ chỉ vào Bách Thảo.

“Tôi phải dạy cho cô một bài học mới được!”

“Bốp!”

Đột nhiên, một cái tát trời giáng rơi vào gáy Kim Mẫn Châu. Mọi người kinh ngạc, lúc đó mới phát hiện không biết từ lúc nào, một thiếu niên damạt đen sạm vện võ phục trắng cùng hai đệ tử chạy đến, nghe Kim Mẫn Châu nói như vậy, mặt anh ta biến sắc, giang tay tát mạnh khiến Kim Mẫn Châu loạng choạng suýt đập mặt xuống đất.

“Ai, ai đánh tôi!”

Đau trào nước mắt Kim không nhìn rõ người vừa tới.

“Bốp!”

Lại một cái tát nữa, Kim Mẫn Châu đau quá rên la, nước mắt tròa ra, các cô gái đứng trong hàng phía sau cô ta nhìn thấy chàng thiếu niên, lập tức sợ hãi đứng túm lại.

“Xin lỗi.”

Chàng thiếu niên cung kính cúi gập người trước Bách Thảo, nghiêm túc nói:

“Mẫn Châu sư muội đã thất lễ với cô.”

Ấn mạnh đầu Kim Mẫn Châu, chàng thiếu niên ép cô ta cúi người trong khi Kim Mẫn Châu vẫn vùng vẫy trong tay anh ta, đồng thời anh ta cũng cúi người rất thấp trước các đệ tử Ngạn Dương.

“Xin lỗi, chúng tôi sẽ trừng phạt thật nghiêm hành vi của Mẫn Châu sư muội. Dân Đới sẽ đưa các vị đến phòng nghỉ ngơi, sau đó chúng tôi sẽ chính thức đến xin lỗi các vị về sự việc này.”

“Tôi không xin Lỗi! Tôi sẽ không xin lỗi!” Bị chàng thiếu niên kéo đi một đoạn xa, tiếng gào khóc ầm ĩ của Kim Mẫn Châu vẫn vọng lại. “Thắng Hạo sư huynh, bỏ tôi ra! Tôi phải đi trả thù! Người đó chính là Thích Bách Thảo! Tôi phải trả thù! Tôi không thêm xin lỗi!”.

Hiếu Huỳnh hào hứng thuật lại chuyện ba năm trước Bách Thảo đả thắng Kim Mẫn Châu. Mai Linh, Lâm Phong, Khấu Chấn khoái chí cười lớn, nỗi mệt nhọc tiêu tan không ít, rốt cuộc Kim Mẫn Châu cũng chẳng được gì.

Dân Đới đưa họ đến sân khu nhà ở của các đệ tử, bên trong đã có tuyển thủ một số nước, nhìn thấy đoàn đi vào, họ đều gật đầu chào về thân thiện.

“Đây là phòng của các bạn.”

Hai gian phòng liền nhau, một dành cho nam, một cho nữ. Phòng nào cũng trải chiếu trúc màu nâu nhạt gọn gàng, sạch sẽ, gối đặt ngay ngắn ở đầu giường, xem ra rất sạch sẽ, trong phòng đủ ánh sáng, không khí trong lành.

Hiếu Huỳnh và Mai Linh vỗ tay hoan hô, bắt đầu cất đồ đạc.

Sơ Nguyên nói lời cảm ơn với Dân Đới.

“Sơ Nguyên tiền bối đây là phòng riêng của anh”, Dân Đới vừa cung kính nói vừa kéo cánh cửa giấy của gian phòng kế bên.

Mọi người ngẩn ra.

Bách Thảo nhìn về phía đó.

Chiếu trúc mới tinh, ga trải giường trắng toát, sát cửa sổ có một chiếc bàn nhỏ, trên đặt một bình hoa cúc vàng.

Trên tường treo một bức tranh thủy mặc khổ nhỏ. Chàng trai trong bức họa nụ cười tươi sáng, nét mặt dịu dàng, hình như là Sơ Nguyên lúc nhỏ.

“Tôi ở chung với mọi người.”

Sơ Nguyên cũng hơi ngẩn người, ánh mắt rời khỏi bức họa, ngần không cho Dân Đới xách hành lý vào đó.

“Không được, anh nhất định phải ở phòng này.”, Dân Đới vội lắc đầu, kiên quyết nhắc túi của Sơ Nguyên vào. “Đây là do Ân Tú sư tỷ thu xếp, gian phòng này cũng là Ân Tú sư tỷ đích thân bài trí.”

Ân Tú...

Chính là thiếu nữ tông sư, thiên tài Teakwondo thế giới sao?

Hiếu Huỳnh đột nhiên há mồm, Lâm Phong, Mai Linh cũng thì thào bàn tán, Bách Thảo nhìn về phía Sơ Nguyên, thấy mặt anh hình như hơi lóe lên tia sáng khác thường khi nghe tên Ân Tú.

“Chẳng trách hôm nay ở sân bay, tôi cảm thấy Đình Nghi có vẻ hơi căng thẳng, nhất định Đình Nghi đã biết mối quan hệ không bình thường giữa Sơ Nguyên tiền bối và cô Ân Tú này.”

Các cô gái vào phòng bắt đầu thu xếp đồ đạc, Mai Linh vừa lấy bàn chải đánh răng ra vừa hào hứng nói:

“Lại bố trí cho Sơ Nguyên tiền bối một phòng riêng, các cô có nhìn thấy bức tranh màu nước đó không, nhất định là Ân Tú vẽ Sơ Nguyên tiền bối.”

Nhưng chẳng phải Sơ Nguyên tiền bối đang hẹn hò với Đình Nghi sao?” Hành lý của Quang Nhã rất đơn giản, chỉ mấy phút đã thu xếp xong.

“Ô, đây chính là cuộc tình tay ba như phim Hàn Quốc rồi.” Vừa cúi đầu rửa mặt trong bồn, Mai Linh vừa say sưa nói: “Lãng mạn thật, hai thiếu nữ thiên tài, một chàng trai dịu dàng tuấn tú, rốt cuộc chàng yêu ai cuối cùng sẽ sống trọn đời với ai...”

Bách Thảo lặng lẽ dùng khăn sạch lau chiếu trúc ọi người.

“Trí tướng tượng của các cô phong phú quá đấy”, Lâm Phong bật cười, “Sơ Nguyên tiền bối đã yêu Đình Nghi rồi, sao có thể hẹn hò với Ân Tú”.

“Các cô”, lau mặt sạch sẽ, Mai Linh thở dài, “Tình yêu là gì? Tình yêu là sự rung cảm không thể kìm chế, không chịu sự điều khiển của lý trí, huống hồ Sơ Nguyên tiền bối chỉ là đang hẹn hò với Đình Nghi, tình yêu mới lúc nào cũng có thể nảy nở.

“Sao hình như cô có vẻ rất hy vọng thế”, Hiếu Huỳnh lườm Mai Linh.

“Cô ấy à, chắc không cam tâm với Sơ Nguyên tiền bối nhưng lại không có can đảm đi tranh giành, chỉ dám mơ tưởng một mình”, Lâm Phong cười nói

“Đâu có...” , Mai Linh làu bàu, “Thỏ không ăn cỏ cạnh chuồng, tôi sẽ không giẫm lên chân đồng đội, chút đạo lý này, tôi vẫn hiểu. Tôi chỉ cảm thấy giữa Sơ Nguyên tiền bối và Ân Tú hình như không bình thường, Ân Tú dành riêng cho Sơ Nguyên tiền bối một phòng, chắc chắn là để tiện hẹn hò gặp gỡ...”

“Sơ Nguyên sư huynh không phải loại người đó!”, Hiếu Huỳnh phát bực, “Đừng nói Sơ Nguyên sư huynh tệ thế!”.

“Tôi đâu có nói gì thậm tệ về Sơ Nguyên tiền bối!”, Mai Linh nói dối.

“Thôi đừng nói nữa!”, Lâm Phong dàn hòa, “Chưa đấu với Kim Mẫn Châu mà đã đấu nhau rồi”.

Hiếu Huỳnh bĩu môi, không nói gì nữa,

“Kim Mẫn Châu có thể lại đến gây sự với chúng ta”, Quang Nhã phá vỡ bầu không khí yên lặng trong phòng.

“À, cô ta đến là ngang ngược, vừa rồi giá cứ để Bách Thảo dạy cho cô ta một bài thì tốt”, Mai Linh nhanh chóng nói.

“Biết mình biết người trăm trận trăm thắng”, Lâm Phong lắc đầu, “Không nên khinh xuất coi thường địch. Bách Thảo, chị thấy chắc chắn Kim Mẫn Châu vẫn còn đến tìm em khiêu chiến, em phải chuẩn bị tinh thần”.

“Vâng!”, Bách Thảo gật đầu.

Chỉ có bản thân cô biết, mặc dù mấy ngày nay luôn nỗ lực học cách kìm chế, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù vừa rồi khi Kim Mẫn Châu khiêu chiến, ngọn lửa vẫn bùng lên trong lòng, nếu Nhược Bạch sư huynh không dùng ánh mắt ngăn cản, có lẽ cô đã giao đấu với Kim Mẫn Châu.

Một lát sau

“Hừ, chẳng phải đã nói sẽ đến xin lỗi mà, sao bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì”, Hiểu Huỳnh nhìn ra ngoài cửa sổ nói. Cô vẫn nhớ lời chàng thiếu niên có nước da đen, ba năm trước chính cậu ta đã cùng Kim Mẫn Châu đến Tùng Bách võ quán tìm Bách Thảo nhưng Bách Thảo đi vắng.

Hình như anh ta tên là...

Mân Thắng Hạo.

Mân Thắng Hạo? Hình như cái tên rất quen. Hiểu Huỳnh cố nhớ, đột nhiên giật mình!

Thu xếp đồ đạc xong xuôi, mọi người lại tụ tập. Sơ Nguyên thông báo buổi chiều là thời gian tự do, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi lấy lại sức.

Do ngày mai mới là thời gian huấn luyện chính thức nên nhóm Khấu Chấn, Thạch Tông đi dạo khắp nơi trong Xương Hải võ quán, nhóm Lâm Phong, Mai Linh, Hiểu Huỳnh ở lại trong khu ký túc giao lưu với tuyển thủ các nước.

Không tham gia chuyện gẫu thì không biết, tham gia rồi bỗng giật mình.

Do cuộc thi Cup Teakwondo thế giới sắp bắt đầu, khóa tập huấn lần này tập trung hầu hết những cao thủ trẻ của các nước, trong đó có khá nhiều gương mặt đã được biết đến, nhiều người từng tham gia những giải đấu quốc tế, thậm chí từng đoạt thứ hạng rất tốt.

Quá thật...

Quả thật chính là cuộc thi Cup Teakwondo thế giới của thanh niên!

Không, đúng là trận địa của cuộc thi Cup Taekwondo thanh niên thế giới!

So với các cao thủ của Iran, Nhật Bản, Pháp, Italy, Ấn Độ, ngoài Đình Hạo, Đình Nghi vắng mặt tất cả đệ tử Ngạn Dương chưa tham gia bất kỳ cuộc thi quốc tế nào. Thực lực... hình như hơi chênh lệch...

Hiểu Huỳnh, Mai Linh, Quang Nhã càng nghe càng sốc, không dám nói nhiều.

Lâm Phong tỏ ra từng trải, chín chắn, nói cười tự nhiên, dùng thứ tiếng Anh không thạo lắm nói chuyện với tuyển thủ các nước về phong tục tập quán, cảnh quan du lịch. Khi họ bắt đầu nói đến chuyện đi Hàn Quốc mua đồ nên đến chỗ nào thì tốt nhất Hiểu Huỳnh mới tự tin tham gia câu chuyện.

Do khóa tập huấn có giới hạn về độ tuổi nên những tuyển thủ đến đây đều là thanh thiếu niên tuổi chừ từ mười lăm đến mười chín, mọi người sà sà tuổi nhau, sở thích gần gũi, càng nói càng hợp nên vô cùng ồn ào, sôi nổi.

Trong sân tràn đầy tiếng nói cười.

“Ra đây một lát.”

Đang chăm chú nghe mọi người nói chuyện, đột nhiên Bách Thảo nghe tiếng Nhược Bạch từ phía sau. Hiểu Huỳnh cũng nghe thấy, cười hi hi, nháy mắt, chun mũi với Bách Thảo. Bách Thảo luống cuống nhưng Nhược Bạch đã quay người đi, cô đành chạy theo sau anh.

“Hẹn hò vui vé nhé.”

Hiểu Huỳnh cười cười gửi Bách Thảo một nụ hôn gió rồi quay đầu tiếp tục bàn chuyện đi đâu mua đồ trang sức.

Bách Thảo lẳng lặng cúi đầu bước đi.

Cô không hiểu, cô đã giải thích với Hiếu Huỳnh bao nhiêu lần rằng cô với Nhược Bạch không có quan hệ đặc biệt, cũng không hẹn hò nhưng không hiểu sao Hiếu Huỳnh lại không tin. Lại còn Đình Nghi, cũng luôn nói xa xôi về quan hệ giữa cô và Nhược Bạch sư huynh, thậm chí Sơ Nguyên sư huynh cũng cho rằng...

“Huých!!”

Không biết từ lúc nào Nhược Bạch đã dừng lại, Bách Thảo đang ngơ ngẩn không kịp dừng lại, đầu đã va vào lưng anh!

“Xin... xin lỗi!”

Cô ôm mũi, vội vàng xin lỗi.

“Đang nghĩ gì vậy, đầu óc để đâu thế!”

Đây là một bãi cỏ mềm mại, rộng thênh thang, một màu xanh um, phía xa có một cây đa tán lá rậm rạp, cành xum xuê, xa hơn nữa là một hồ nước phẳng lặng. Cảnh sắc tuyệt đẹp nhưng giọng nói của Nhược Bạch sư huynh càng nghe càng thấy lạnh hơn ngày thường: “Từ lúc lên máy bay, tinh thần em luôn phân tán. Đây là trại tập huấn không phải là trại hè, không phải đến đây để chơi”.

“... Vâng!”, Bách Thảo xấu hổ cúi đầu.

Im lặng mấy giây, Nhược Bạch lại tiếp: “Trước khi đến đây, huấn luyện viên Thẩm đã đồng ý tiến cử em tranh giành tư cách tham gia Cup thế giới”.

Bách Thảo kinh ngạc ngẩng đầu.

“... Nhưng... Đình Nghi...”

Quá khó mở miệng nhưng lại thấy vui mừng. Cô vẫn biết huấn luyện viên Thẩm rất quý Đình Nghi, hơn nữa chỉ là một trận thắng trong cuộc thi luyện tập có lẽ rất khó lung lay vị trí của Đình Nghi trong con mắt của huấn luyện viên Thẩm.

Nhược Bạch lạnh lùng nói tiếp:

“Điều kiện là em có thể chứng minh thực lực của mình bằng việc đánh bại Lý Ân Tú.”

Trong không khí xen mùi hương cỏ dại.

Bách Thảo sửng sốt nhìn Nhược Bạch không hiểu.

Nhược Bạch cũng không nói.

Chỉ nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng.

“Nghe nói... lần nào Đình Nghi cũng thua Ân Tú.” Lúc lâu sau, Bách Thảo mới thẳng thốt mở miệng: “Nghe nói, Ân Tú ôm trọn giải quán quân trong mọi giải cô ấy tham gia...” Nghe nói, Ân Tú không chỉ cạnh tranh với các nữ tuyển thủ, trong một số cuộc thi đấu ở Hàn Quốc, cô được phép đua tài với các tuyển thủ nam và điều khiến người ta kinh ngạc là cô đoạt giải quán quân toàn quốc.

Hơn nữa, Hiếu Huỳnh còn nói.

Do xuất thân từ gia tộc Taekwondo nổi tiếng, ông ngoại và cha đều là những trụ cột Taekwondo ở Hàn Quốc nên vừa ra đời Ân Tú đã có địa vị cao sang. Nhưng không phụ kỳ vọng của giới Taekwondo Hàn Quốc đối với mình, vừa rạn hợp làng Taekwondo, cô đã lần lượt chiến thắng các cao thủ của Hàn Quốc, sau đó nhanh chóng xác lập ngôi vị nữ hoàng Taekwondo thế giới của mình.

Không chỉ có thế, nghe đồn Ân Tú có phẩm chất thanh cao, thông minh đặc biệt, rất chuyên tâm nghiên cứu và có hiểu biết sâu rộng về lý luận Taekwondo, từng viết mấy cuốn sách, rất được tôn sùng ở Hàn Quốc. Hầu hết các viện Taekwondo Hàn Quốc đều phá lệ trao cho cô phẩm cấp bất đoạn đai đen khi Ân Tú mười bảy tuổi. Lý Ân Tú được gọi là “Thiếu nữ tông sư” nguyên nhân cũng từ đó mà ra.

Nghe nói ở Hàn Quốc, Ân Tú đã trở thành biểu tượng của Taekwondo. Trong giới Taekwondo quốc tế, Ân Tú cũng đã là một huyền thoại. Ngay Đình Nghi đứng cạnh cô ấy hào quang cũng chỉ còn là ánh đèn đom đóm.

“Đình Nghi không thắng nổi Ân Tú, nhưng em chưa hẳn”, nét mặt Nhược Bạch vẫn thản nhiên.”

“...”

Căn môi, Bách Thảo hiểu kỳ vọng của Nhược Bạch đối với mình.

Nhưng...

Không, cô không tự tin như vậy.

Cô không dám nói liều, không thể lừa dối người khác rồi lại lừa dối Nhược Bạch. Ngay đến Đình Nghi cô cũng chỉ mới thắng một trận, làm sao cô đủ tự tin so tài với Ân Tú thực lực vượt xa Đình Nghi?

“Nêu lần này không thắng nổi Ân Tú, sau này em sẽ chịu khó luyện tập nhiều hơn! Em tin rằng có một ngày em có thể chiến thắng cô ấy”, hít một hơi dài, Bách Thảo nói.

Nhược Bạch cau mày, trầm ngâm.

Gió chiều lướt qua bãi cỏ xanh, một áp lực mỗi lúc một lớn như trận gió tràn vào lòng cô. Nhược Bạch vẫn không nói gì, Bách Thảo dần dần có cảm giác khó thở.

“Vâng!”

Trong nỗi căng thẳng, bất ngờ giọng cô như phá cổ họng:

“Em... em sẽ chứng minh, em có thực lực chiến thắng Ân Tú, sẽ không để đến sau này, lần này em sẽ chứng minh cho huấn luyện viên Thẩm nhìn thấy!”

So với nỗi thất vọng của Nhược Bạch đối với cô mọi chuyện khác đều không quan trọng. Bất luận Nhược Bạch sư huynh yêu cầu cô làm gì, cô đều nhất nhất làm theo, dẫu... dẫu là phải chiến thắng Ân Tú, thiếu nữ tông sư huyền thoại...

Nhìn đôi má đỏ ửng của và đôi mắt sợ hãi căng thẳng nhìn mình của Bách Thảo, Nhược Bạch đột nhiên cảm thấy rung động, giống như dòng suối chảy êm đềm dưới lòng sông băng.

“Có lẽ anh đã sai”, giọng anh thoáng vẻ xót xa.

“Sao ạ?”, Bách Thảo sững người.

Cô lắc đầu lia lịa, lắp bắp nói:

“Không, không phải!”

Nhất định là sự do dự vừa rồi của cô khiến Nhược Bạch sư huynh thất vọng. Là do cô sai, vừa rồi tại sao cô lại do dự? Nhược Bạch sư huynh nhất định rất giận nên mới nói thế, cô nên tin tưởng Nhược Bạch sư huynh, những việc Nhược Bạch sư huynh yêu cầu cô làm xưa nay đều đúng.

“Em sẽ chiến thắng Ân Tú! Em sẽ chứng minh cho huấn luyện viên Thẩm nhìn thấy! Nhược Bạch sư huynh, hãy tin em, em có thể!” Chân tay cuống quýt, cô nói một hơi.

“Tốt!”, Nhược Bạch gật đầu

Nhìn cô, anh khẽ nở một nụ cười từ đáy mắt rồi dần hiện lên khó môi. Nụ cười chỉ thoáng qua như vậy nhưng giống như đoá sen cạnh dòng băng trên núi tuyết khiến Bách Thảo sửng sốt.

Ánh mắt anh di chuyển từ khuôn mặt ngơ ngẩn của Bách Thảo lên trán.

Trên mái bờm trước trán cô cài một cái kẹp tóc hình trái dâu tây đỏ chói, phản chiếu dưới ánh nắng khiến đôi mắt cô càng đen láy, long lanh. Nhược Bạch nhìn chiếc kẹp tóc mấy giây, giọng nhẹ như tiếng nhịp tim anh:

“Em giữ nó sao?”

“Dạ?” Theo ánh mắt anh, Bách Thảo vô thức sờ tay lên chiếc kẹp tóc trên mái mình: “... À!”.

Thảm cỏ xanh rờn.

Ánh nắng rực rỡ.

Giọng Nhược Bạch từ phía trên vọng xuống.

Tai ù lên, mặt đỏ ửng, tim bắt đầu đập Bách Thảo thảng thốt nhót tới căn nhà gỗ nhỏ lúc hoàng hôn, bàn tay ấm áp vỗ rúi mái tóc mình, lại quên đi đó vốn không phải là chuyện Nhược Bạch sư huynh sẽ hỏi.

“...Thích”

Má cô nóng ran như sắp bốc cháy, đầu cúi gằm, không dám nhìn Nhược Bạch sư huynh bên cạnh.

Cây đa phía xa rậm rạp như che kín bầu trời.

Cỏ xanh rờn.

Mặt hồ phẳng như gương.

Mặt trời lặn dần, Nhược Bạch ngồi xếp bằng trên bãi cỏ, nhìn cô hết lần này đến lần khác miệng hô to. Cứ xoáy người vọt lên của cô như luồng gió khuấy đảo không khí, như bức tranh thủy mặc chậm chạp, trải dài

* * *

Mặt trời xuống núi.

Khi Nhược Bạch và Bách Thảo trở về đình viện, hình như đã xảy ra chuyện gì, tuyết phủ các nước cơ hồ đều đến, ồn ào xúm quanh phía trái chiếc cổng lớn màu nâu, bên trong có tiếng khóc, tiếng chỉ trích vắng ra.

“Nhược Bạch sư huynh, Bách Thảo hai người về rồi! Mau lại xem!”

Nhìn thấy hai người, ánh mắt Hiểu Huỳnh gian xảo cười cười chen từ đám đông ra, lôi tay Bách Thảo cùng chen vào bên trong.

“Xem này, Kim Mẫn Châu!”

Cổ len vào trong cùng, Hiểu Huỳnh giơ tay chỉ!

11. Chương 11

Giữa đám người, rõ ràng là Kim Mẫn Châu.

Bị chàng trai da đen Mân Thắng Hạo ấn vai bắt quỳ xuống, Kim Mẫn Châu giãy giụa, một mực không chịu, khóc rống lên, miệng không ngừng la hét:

“Bỏ tôi ra! Tôi không xin lỗi! Tôi phải trả thù! Tôi phải trả thù!”

Mỗi lần Kim Mẫn Châu gào một tiếng, thiêu niên da đen đứng bên trái vung chiếc roi trong tay quật mạnh vào lưng cô ta!

“Đét!”

Tiếng chiếc roi rất lên quất vào lưng khiến những người đứng quanh thấy lạnh cả chân răng.

“Cô ta đã bị đánh suốt nửa giờ rồi, Da thịt sắp nát đến nơi”, Hiểu Huỳnh ghé tai Bách Thảo, “Không ngờ cô ta giỏi chịu đựng đến thế, chắc là thường xuyên bị đánh nên đã dạn đòn, hi hi”.

“Thích Bách Thảo!”

Nhìn thấy Bách Thảo xuất hiện, Kim Mẫn Châu rít lên, nghiêng răng đứng dậy, Mân Thắng Hạo lại vung roi, đau quá cô ta lại ngồi phịch xuống đất. Mân Thắng Hạo nhìn Bách Thảo cúi gập người, trịnh trọng nói:

“Bồi hành vi thất lễ của Mẫn Châu sư muội, chúng tôi một lần nữa xin lỗi cô.”

Bách Thảo vội vàng cúi đầu đáp lễ, sau đó nhìn Kim Mẫn Châu đang tủi thân quỳ trên mặt đất mắt tràn đầy lệ. Cô đang không biết nói gì thì Hiểu Huỳnh bên cạnh xen lời:

“Theo tôi, hình như cô ta không có ý muốn xin lỗi. Đây, Kim Mẫn Châu, mau xin lỗi đi, bắt sư huynh xin lỗi thì có nghĩa lý gì, người thất lễ là cô chứ!”

“Phì!”

Kim Mẫn Châu quay ngoắt lại nhử nước miếng.

Mọi người đứng quanh đều sững sốt, Lâm Phong, Mai Linh, Quang Nhữ vốn đang cười Kim Mẫn Châu cũng không nén được phần nộ. Sắc mặt Mân Thắng Hạo vô cùng lúng túng, sa sầm, lập tức nghiêm giọng mắng Kim Mẫn Châu, chiếc roi trong tay lại quật mạnh vào lưng cô ta!

Hiếu Huỳnh phần nộ nói:

“Kim Mẫn Châu, ý cô là gì, cô nhử vào ai, cô có được giáo dục không, Xương Hải võ quán các vị giáo dục đệ tử như thế hay sao!”

Tay Mân Thắng Hạo cầm roi bỗng cứng lại.

Kim Mẫn Châu đứng phắt dậy, ánh mắt căm hờn nhìn Hiếu Huỳnh, đầy bức xúc, áp sát Hiếu Huỳnh, nói: “Cô mới không có giáo dục! Cô hạ nhục Xương Hải võ quán, tôi phải dạy cô một bài học!”

“Vậy thì ra đi.”

Đứng chắn trước mặt Hiếu Huỳnh, Bách Thảo tức giận mặt trắng bệch, ngực phập phồng, cố kìm chế.

“Ha ha”, Kim Mẫn Châu liếc xéo cô, “Thích Bách Thảo, cuối cùng cô cũng dám lộ mặt ra rồi! Cô là đồ nhái gan!”

“Bốp!” Một tiếng gió theo bóng chân như tia chớp hướng về phía mặt Kim Mẫn Châu, tốc độ và sức mạnh của đường lực tạo ra luồng gió như một cái tát bạt nghiêng mặt Kim Mẫn Châu!

Mọi người sững sốt.

Bóng chân ra nhanh như tia lửa điện, hoàn toàn không kịp nhận thấy dấu hiệu ra đòn của Bách Thảo thì cô đã bình tĩnh thu chân về, mắt nhìn chằm chằm Kim Mẫn Châu đang sững sờ, đông đác nói:

“Đây là sự tỷ thí mà cô muốn phải không? Như vậy, không phải là nhát gan sao?”

Kim Mẫn Châu trở mặt há mồm.

Mấy phút sau, Kim Mẫn Châu phần nộ hét to: “Cô đánh lên tôi! Cô là đồ hèn! Đồ hèn!”

“Cô chưa bao giờ thất bại phải không?” Không để ý tới sự phần nộ của Kim Mẫn Châu, Bách Thảo nhìn muốn nổ con ngươi, dần giọng:

“Cô không chịu nổi thất bại như vậy sao? Chỉ thua tôi một lần mà cô ôm hận đến tận bây giờ, luôn mồm nói muốn trả thù tôi. Lẽ nào Taekwondo đối với cô chỉ dùng để đánh nhau hay sao?”

“Cô... cô...”

Kim Mẫn Châu tức không nói nên lời, miệng lắp bắp, đột nhiên òa khóc:

“Không phải, không phải tôi không chịu nổi thất bại! Thua cô là nhục nhã! Cô là đệ tử của Khúc Hướng Nam nên tôi không thể thua cô! Khúc Hướng Nam hèn nhất! Thích Bách Thảo hèn nhất! Thua cô là nhục!”

Những tiếng “hèn nhất” như lưỡi dao nhọn đâm vào Bách Thảo!

Sắc mặt tái nhợt, Bách Thảo mím chặt môi, nắm chặt tay bước lên phía trước, mọi nỗ lực kìm chế đều vô hiệu, ngực phập phồng dữ dội, giọng nói của cô lạnh chưa từng thấy.

“Cô thử nói lại lần nữa xem! Kim Mẫn Châu, nếu cô còn dám hạ nhục sư phụ tôi, tôi tuyệt đối không tha cho cô!”

“”Nhục nhã! Nhục nhã! Nhục nhã! Nhục nhã! Khúc Hướng Nam nhục nhã! Thích Bách Thảo nhục nhã! Tôi phải đánh bại cô, rửa sạch nhục nhã!” Kim Mẫn Châu nổi giận gào lên, Quang Nhữ đứng trong đám đông mặt tái nhợt người run run.

Ngon lửa cảm phần như bốc cháy trong huyết mạch Bách Thảo.

Trước mắt như có một màn sương, cô chỉ nghe thấy trong tiếng la hét, Kim Mẫn Châu bất ngờ bay người lao đến, miệng hét to, Lực dồi trái sung mãn, xoáy người phản kích.

“Vút!”

Chiếc roi trong tay Mân Thắng Hạo lại vung lên, quật vào vai trái Kim Mẫn Châu, kéo giật cô ta từ trên không trở về!

Bên này, tay phải Nhược Bạch giơ lên túm chặt lưng áo Bách Thảo rồi trở lại!

“Làm gì thế? Vừa rồi em đã nói Taekwondo không phải dùng để đánh nhau cơ mà!”, giọng Nhược Bạch nghiêm khắc.

Bách Thảo cắn chặt môi, ngọn lửa vẫn nghìn ngút trong lòng, lằng lằng quay lại nhưng không nói gì.

“Xin lỗi.”

Mân Thắng Hạo lại cúi gập người, mặt càng đen sạm, lời sênh sệch Kim Mẫn Châu đang ngồi trên đất, Bách Thảo đứng yên không nhúc nhích, Nhược Bạch không nói gì, bỏ đi. Một lát sau, Lâm Phong, Mai Linh mới mạnh dạn kéo Bách Thảo trở về.

Đám đông cũng giải tán.

Chỉ có tuyển thủ các nước không hiểu hai người kia rốt cuộc tranh chấp nhau chuyện gì, nhưng trong những tiếng bàn tán loáng thoáng nghe thấy cái tên “Khúc Hướng Nam” được nhắc đến với vẻ hoài nghi.

Đêm xuống.

Kim Mẫn Châu lại xuất hiện ở cổng khu nhà của tuyển thủ các nước, lần này cô ta quỳ trên nền đất, mặt vẫn đầy ảm ức nhưng không giãy giụa gào khóc. Tuyển thủ các nước đi qua đều ngoái nhìn, nhưng Kim Mẫn Châu không để ý, đôi mắt gan lì mở to nhìn về phía phòng của Bách Thảo.

Hiếu Huỳnh tức giận đóng sập cửa sổ, Nhược Bạch sư huynh không cho phép Bách Thảo chấp nhận thách đấu không chính thức nên đành phải coi như không nghe thấy.

Hiếu Huỳnh nhìn trộm Bách Thảo.

Thấy Bách Thảo đang cúi đầu vào một cuốn sách tiếng Anh, ngón tay khư khư giữ chặt trang giấy nhưng rõ ràng đọc không vào.

Cô biết tình cảm của Bách Thảo đối với Khúc Hướng Nam, do mối quan hệ của Bách Thảo, các đệ tử của Tùng Bách võ quán đều không bàn tán bất cứ chuyện gì về quá khứ của ông.

Không khí trong phòng vô cùng bức bối.

Suốt buổi tối, Quang Nhã cũng lìm lìm không nói.

“Ngủ sớm đi, ngày mai là ngày huấn luyện đầu tiên, mọi người nhất định phải dậy sớm”, Lâm Phong tắt điện trong phòng.

Sáng sớm hôm sau vừa thức dậy, Mai Linh vừa đánh răng vừa nói một cách bí mật, “Các cô đoán xem tối qua mình nhìn thấy gì?”

“Cái gì?” Đường như ngửi thấy mùi câu chuyện thú vị, Hiếu Huỳnh vội hỏi.

“Có một cô gái nửa đêm vào phòng Sơ Nguyên tiền bối.”

“Hả?”, Lâm Phong, Quang Nhã kinh ngạc đồng thanh kêu lên.

“Phụt!”

Hiếu Huỳnh phun ngụm nước trong mồm ra, lau mặt, vẻ bất cần.

“Chắc chắn là cô nằm mơ rồi, thôi đi, dù có nằm mơ cũng không nên mơ những chuyện tồi tệ như thế về Sơ Nguyên sư huynh!”

“Cô mới nằm mơ! Mỗi lần nói đến Sơ Nguyên tiên bối là cô cứ như bị giẫm phải đuôi vậy. Ấy, Hiểu Huỳnh, có phải cô thầm yêu Sơ Nguyên tiên bối không?” Thấy Hiểu Huỳnh mặt đỏ lựng rồi tái nhợt như sắp tức phát điên, Mai Linh vội chuyển chủ đề. “Thật mà, nửa đêm qua tôi hơi khó ngủ nên ra sân đi dạo một lát nhưng vừa mở cửa...”, hạ giọng thật thấp, Mai Linh thì thầm, “thì nhìn thấy có một cô gái dáng mảnh mai, bóng lưng thon thả đang gõ cửa phòng Sơ Nguyên tiên bối. Sau đó, ”xịch” một tiếng, Sơ Nguyên tiên bối mở cửa...”.

“Tất cả các cửa đều làm bằng giấy làm gì có chuyện ”xịch” đúng không?”, Hiểu Huỳnh tỏ ra không mặn mà lắm.

“Im đi, để Mai Linh kể!”, Lâm Phong nghiêm giọng cảnh cáo Hiểu Huỳnh.

“”Xịch” một tiếng, Sơ Nguyên tiên bối mở cửa“, Mai Linh đặc ý nhìn Hiểu Huỳnh, cố ý nhắc lại lần nữa. ”Trong ánh trăng mờ ảo, trông Sơ Nguyên tiên bối giống như một tiên nhân, dịu dàng nhìn cô gái, ánh mắt say đắm như rất lâu mới gặp lại, ánh mắt lưu luyến mãi không rời khỏi khuôn mặt cô ấy...”

Bách Thảo ngây người nghe mọi người bàn tán. Từ cửa sổ nhìn ra chính là phòng của Sơ Nguyên. Bên trong tĩnh lặng không một tiếng động, bỗng cánh cửa giấy mở ra, Sơ Nguyên sư huynh bước ra, trong ánh nắng sớm mai, khuôn mặt anh tuyệt đẹp, sáng ngời.

Qua ô cửa sổ, anh nhìn về phía phòng cô.

Bách Thảo vội cúi đầu, một thoáng se lòng vô cớ.

“Cô xem quá nhiều tiểu thuyết rồi, đúng là thô thiển”, Hiểu Huỳnh nặng lời.

“... Cô gái đó cũng ngơ ngẩn nhìn Sơ Nguyên tiên bối.” Đang kể đến đoạn gay cấn nên Mai Linh không chấp câu nói của Hiểu Huỳnh, cô mắt mở to mắt nói tiếp: “Bất chợt cô gái đó... ôm chầm Sơ Nguyên tiên bối!”.

“Phụt!” Lần này là nước đánh răng từ miệng Quang Nhã phà ra.

“Hừ, cậu đừng có nói nhảm, vừa nói là chỉ nhìn thấy lưng cô ta giờ lại nói nhìn thấy ánh mắt đắm đuối của người ta”, Hiểu Huỳnh lạnh lùng phản bác.

“Sau đó, Sơ Nguyên tiên bối...”, Mai Linh dừng lại, “... cũng dịu dàng ôm lấy cô gái, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng cô ấy”.

Thấy mọi người tròn mắt nghe, Mai Linh cố tình dừng rồi mới tiếp tục.

“Trong đêm thanh vắng, chỉ thấy cô gái ôm chặt Sơ Nguyên tiên bối và giọng nói xúc động, lấp bắp ‘upa, upa’. ”

“Upa là gì?”, Quang Nhã hỏi.

Hiểu Huỳnh hứ một tiếng, trong các phim truyền hình Hàn Quốc, các cô gái đều gọi “upa, upa” mà.

“Đó là cách gọi thân mật của các cô gái với bạn trai của mình. upa có nghĩa là anh, gọi một cách nũng nịu thân thiết”, Mai Linh giải thích cho Quang Nhã, sau đó lại nói một cách bí hiểm.

“Sau đó... Các cô đoán xem, Sơ Nguyên tiên bối gọi cô gái đó như thế nào?”

“Mau nói đi!”

Hiểu Huỳnh bắt đầu quan tâm đến câu chuyện của Mai Linh.

“Sơ Nguyên tiên bối gọi cô gái đó là...”, Mai Linh nói từng âm, “Ân Tú!”.

Ân Tú?

Lâm Phong, Hiểu Huỳnh, Bách Thảo ngây người ngẩng đầu nhìn Mai Linh.

“Kính ngạc đúng không, tôi đương nhiên cũng rất sốc kinh ngạc,, đây chính là Lý Ân Tú được thiên hạ mệnh danh là ”thiếu nữ tông sư”. Tôi rất muốn nhìn kỹ mặt mũi cô ấy thế nào, tiếc là cô ấy luôn quay lưng về

phátôi”, Mai Linh nhớ lại “Có điều, mặc dù chỉ nhìn thấy phía sau nhưng khí chất cô ấy thật sự rất tốt... Mình cũng không biết nói thế nào, chỉ cảm thấy con người cô ấy toát ra vẻ gì đó rất đặc biệt, rất khác thường khiến người ta thấy cảm mến... dấu chỉ là nhìn từ phía sau...”.

Cô giải thích quá mơ hồ

Mọi người hầu như không hiểu.

“Khí chất rất tốt mà nửa đêm đến gõ cửa phòng đàn ông?”, Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, “Có thể thấy ”thiếu nữ tông sư” cũng chẳng có gì ghê gớm!” Sau đó, cô lại cố tình ra vẻ bí hiểm, nói là phải đi giao lưu với các tông sư của đại viện Hàn Quốc, không tham gia khóa tập huấn này.

“Các cô nói xem, tôi có nên nói chuyện này cho Đình Nghi biết không?”, Mai Linh nói vẻ khổ sở, “Trước lúc đi, chẳng phải chúng ta đã nhận lời sẽ giúp cô ấy trông chừng Sơ Nguyên tiền bối sao?”.

“Trông chừng cái gì, Sơ Nguyên sư huynh đâu phải của chị ta”, Hiểu Huỳnh lườm Mai Linh.

“Chưa biết chừng giữa Sơ Nguyên tiền bối và cô gái kia cũng chẳng có gì, chỉ là một sự hiểu lầm”, Lâm Phong suy nghĩ, “Tạm thời không nên cho Đình Nghi biết, để cô ấy khỏi nghĩ lung tung rồi lại thêm lo lắng”.

“Vây...”, Mai Linh vẫn hơi do dự, “ngộ nhỡ Sơ Nguyên tiền bối bị cô gái kia quyến rũ thì Đình Nghi sẽ trách chúng ta...”.

“Tập hợp!”

Vào lúc đó cửa phòng bị gõ hai tiếng, giọng Nhược Bạch từ bên ngoài vọng vào. Các cô gái lập tức không dám chuyện gẫu, nhanh chóng chuẩn bị, chạy ra ngoài thì thấy Diệc Phong, Khấu Chấn cũng đã đến. Đứng thành hai hàng ngay ngắn, các đệ tử Ngạn Dương tiến về phía trung tâm bãi tập.

* * *

Bầu trời xanh ngắt.

Trong thung lũng, cây cối um tùm, mặt đất xanh như rêu, phía trước có một võ đài cao, còn cao hơn các võ đài thi đấu chính thức, đó là trung tâm của bãi tập, hầu hết những trận thi đấu quan trọng đều diễn ra trên võ đài này. Phía dưới, xung quanh võ đài là tuyến thủ các nước tham gia khóa tập huấn mùa hè xếp thành hàng ngay ngắn theo hình chiếc quạt. Hiểu Huỳnh háo hức nhìn quanh. Trời ơi, sao mà nhiều quốc gia, nhiều tuyến thủ đến thế!

“Họ nói gì, cậu có nghe được không?”, Hiểu Huỳnh hỏi nhỏ Bách Thảo bên cạnh.

Trên võ đài, phía nhà tổ chức, các bậc trưởng bối cấp tông sư của Xương Hải võ quán và do các viện Teakwondo quốc gia của Hàn Quốc cử ra đang giới thiệu tình hình, nội dung khóa tập huấn Taekwondo mùa hè. Mặc dù mỗi đoàn đều có người dịch ra tiếng Anh, nhưng tiếng Anh của Hiểu Huỳnh chẳng đâu vào đâu nên chỉ nghe hiểu lờ mờ.

“Ừ, cũng tạm tạm.”

Thời gian trước, Sơ Nguyên sư huynh đã phụ đạo tiếng Anh cho Bách Thảo, hơn nữa Nhược Bạch sư huynh vẫn dạy cô tiếng Hàn, hai thứ tiếng kết hợp nên Bách Thảo có thể hiểu được lời nói của nhà tổ chức.

“Lần này, số lượng quốc gia và tuyến thủ tham dự tập huấn nhiều nhất, bao gồm hai mươi lăm nước, tổng cộng hơn một trăm tuyến thủ.” Vừa lắng nghe, Bách Thảo vừa khe khẽ dịch lại cho Hiểu Huỳnh. “Trong đó, số tuyến thủ từng tham dự các giải đấu quốc tế và đã lọt vào vòng tám, nam có ba mươi hai người, nữ có hai mươi tư người.”

“Ồ!”, Hiểu Huỳnh kinh ngạc.

Chiều qua cô đã biết trong khóa tập huấn này cao thủ nhiều như mây trên trời nhưng không ngờ số người từng tham gia các giải đấu quốc tế và đoạt thứ hạng cao lại nhiều như thế.

“Mục đích của khóa tập huấn là để kế thừa, nâng cao tinh thần Taekwondo, tạo cơ hội để tuyến thủ các nước có cơ hội giao lưu học hỏi. Thời lượng tổng cộng là mười ngày. Vào các buổi sáng hằng ngày, các huấn luyện viên cấp tông sư của Xương Hải võ quán sẽ truyền giảng tinh thần, đạo đức, túc pháp và các yếu lĩnh trong

thi đấu Taekwondo.” Bách Thảo chăm chú lắng nghe, chỉ những thông tin quan trọng mới dịch lại cho Hiểu Huỳnh. “... Còn buổi chiều là thời gian quan sát, giao lưu học hỏi lẫn nhau giữa tuyển thủ các nước, mỗi đội đều có thể tự do thách đấu các đội khác, chỉ cần hai bên nhất trí là có thể thi đấu giao hữu. Buổi tối, Xương Hải võ quán sẽ tổ chức dạ hội. các tuyển thủ có thể tự do tham dự.”

“Ồ!”

Hiểu Huỳnh nghĩ một lúc, không nói gì.

“Còn nữa, kết thúc khóa tập huấn sẽ chọn ra tuyển thủ ưu tú nhất của khóa học để trao phần thưởng.” Bách Thảo ngây ra giây lát.

“Ồa, phần thưởng gì nhỉ?”

“Sẽ được một khoản tiền hỗ trợ dùng để học tập hoặc làm kinh phí tham gia thi đấu quốc tế,”

“Oa!”, Hiểu Huỳnh khê reo lên, “Bao nhiêu tiền?”.

“... tính ra USD là một vạn USD.”

“A...” Hiểu Huỳnh rùng mình, bấu chặt cánh tay Bách Thảo, nói một cách thiếu tin tưởng: “Thật chứ, nhiều... nhiều tiền như vậy sao... nhiều như vậy sao?”,

“Ừ!” Bách Thảo cũng thấy kinh ngạc bởi con số đó.

Lâm Phong, Mai Linh, Khấu Chấn, Thạch Tông đều phấn khởi bàn luận, Sơ Nguyên và Nhược Bạch thăm thì trao đổi với nhau, tuyển thủ các nước cũng rào rào bàn tán, chỉ có Thân Ba vẫn cắm cúi ghi chép.

“Dùng tiêu chuẩn nào để đánh giá?”

Mắt Hiểu Huỳnh sáng lên một cách ranh mãnh, mặc dù cô không có khả năng được giải nhưng biết đâu Bách Thảo lại được! Chỉ cần có tiền, ít nhất Bách Thảo cũng khỏi phải lo tiền học đại học.

“Đầu tiên là báo danh, sau đó chia tổ thi đấu loại dần, người giành chiến thắng cuối cùng là tuyển thủ xuất sắc nhất.” Bách Thảo lắng nghe người của ban tổ chức nói. “Các cuộc thi đấu sẽ tiến hành vào buổi chiều sau khi kết thúc luyện tập giao hữu giữa các đội”

“Có mấy suất?”

“Hai.”

“Hai?”, Hiểu Huỳnh hoài nghi.

“Ừ, một nam một nữ.”

”Sao có thể như thế? Nhưng thể trọng của mọi người khác nhau nên tiến hành thi đấu theo hạng cân khác nhau.

Nếu không chẳng phải người hạng cân thấp sẽ thiệt thòi, người hạng cân cao sẽ rất lợi thế hay sao?”, Hiểu Huỳnh ngớ người. Bách Thảo hạng cân bốn mươi tám, bên trên còn rất nhiều hạng cân khác, nếu Bách Thảo thi đấu với nữ tuyển thủ hạng cân sáu mươi hai thì chẳng phải sẽ quá thiệt thòi sao?

“Tuổi các tuyển thủ phần lớn từ mười lăm đến mười chín, mặc dù cân nặng khác nhau nhưng đều là thanh thiếu niên...”, Bách Thảo tiếp tục nghe giải thích thể lệ, “... Phá bỏ giới hạn hạng cân là để mọi người càng có cơ hội giao lưu tự do, cũng là một sự khởi động quan trọng trước giải Cup Taekwondo thế giới”.

“Hừ!” Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, sao họ không cho thêm nhiều giải thưởng một chút!

Gió mùa hè nơi thung lũng trong lành, mát rượi.

Khu trung tâm, các tông sư của Xương Hải võ quán vận võ phục trắng muốt, ngồi xếp bằng ngay ngắn, mắt nhìn toàn sân rồi chậm rãi nói một hồi.

Các tuyển thủ có thể nghe hiểu tiếng Hàn đều chấn động.

Sau đó, người phiên dịch dịch lại một lần.

Toàn sân đều kinh ngạc.

Sau đó, mọi người yên lặng mấy phút.

“Ào” một tiếng!

Toàn sân sôi lên!

Mọi tuyến thủ dường như đều xúc động phần khởi, không thể kìm chế, niềm hưng phấn không sao nén được, làn sóng hưng phấn quả thực ngút trời!

Nhược Bạch ngẩng phất đầu !

Sơ Nguyên vốn điềm tĩnh, mắt cũng sáng lên, nhìn chăm chăm vào vị tông sư đang nói trên võ đài.

Ngay đến Thân Ba cũng đẩy cái kính trên mũi, quên cả ghi chép, không tin vào tai mình, quay sang hỏi Lại Khẩu Chấn và Thạch Tông. Lâm Phong, Mai Linh, Quang Nhã đầu tiên là bàng hoàng như trong mơ, sau đó xúc động xuýt xoa như vừa xảy ra sự kiện động trời.

“Thế nào! Thế nào!”

Từ giữa, Lâm Phong và Mai Linh, Hiểu Huỳnh kéo Bách Thảo trở lại, sốt ruột hỏi.

Bỗng thấy buồn phiền hết sức, tại sao chỉ có mình cô không hiểu? Không được, về nhà nhất định phải bổ sung tiếng Anh mới được! Họ đang nói gì, “Vân Nhạc” tông sư nào đó chẳng phải là tông sư mười năm nay được giới Taekwondo thế giới nhất trí tôn sùng là tông sư vĩ đại nhất từ trước đến nay, nhưng luôn ẩn dật như “Thần Long thấy đầu không thấy đuôi” haysao?

“Họ nói là...” Mãi Bách Thảo mới trấn tĩnh được. “...Người đoạt danh hiệu tuyến thủ xuất sắc nhất còn được cơ hội được giao lưu với chính Vân Nhạc tông sư”.

“ ... ”

Hiểu Huỳnh trợn mắt nhìn Bách Thảo.

“ ... ”

Âm thanh chộn rộn trong cổ họng.

“ ... ”

Hai tay run run, Hiểu Huỳnh bấu chặt cánh tay Bách Thảo khiến cô đau điếng.

“Vân Nhạc tông sư? Sao có thể? Là vân Nhạc tông sư sao?!”

Lao đến lại bấu chặt Bách Thảo, Hiểu Huỳnh trợn mắt đến nỗi con ngươi như sắp bật ra, nói một tràng như súng liên thanh:

“Vân Nhạc tông sư! Đó chẳng phải là nhân vật thần tiên trong truyền thuyết sao? Nghe nói mười mấy năm trước, thiên hạ không có ai là đối thủ của ông, hơn nữa mọi cao thủ gặp ông đều bị K.O ngay ở hiệp đầu! Sau đó, chẳng phải ông đã quy ẩn, không xuất hiện nữa hay sao? Chẳng phải nghe nói, ngay đến con gái ông, “thiếu nữ tông sư” thiên tài Lý Ân Tú cũng không có cơ hội tập luyện với ông! Sao lại có thể... hay là đánh lừa? Sao lại có cơ hội giao lưu với Vân Nhạc tông sư? Trời ơi...”

Đây quả đúng là...

So với món giải thưởng một vạn USD càng là chuyện khó tin gấp bội!

Vậy là, sau buổi lễ khai mạc khóa tập huấn, hầu như các tuyến thủ đều báo danh tham gia cuộc thi đấu lựa chọn trại viên ưu tú nhất. Lâm Phong, Mai Linh, Diệc Phong, Khẩu Chấn, Thạch Tông, Thân Ba tất cả đều báo danh, ngay đến Hiểu Huỳnh, Quang Nhã thực lực tương đối yếu cũng ghi tên tham gia. Theo lời Hiểu Huỳnh, chẳng nào báo danh cũng không mất tiền, biết đâu may mắn, đối thủ giao đấu với mình đột nhiên tới tấp từ bỏ, mình không đánh mà thắng giành được danh hiệu tuyến thủ xuất sắc nhất như một kỳ tích.

Bách Thảo là người cuối cùng ghi danh tham dự.

Sau khi điền vào bảng, cô vô tình nhìn lướt danh sách các đệ tử đã báo danh. Hiểu Huỳnh, Lâm Phong, Mai Linh... nghỉ hoặc một lát, cô lại nhìn lại một lần nữa nhưng vẫn không thấy tên Nhược Bạch.

“Mau lên, muộn chút nữa cơm không ngon nữa đâu!”

Hiểu Huỳnh vội vàng kéo Bách Thảo đi ăn trưa.

Nhà ăn của trại tập huấn thiết kế theo lối nửa mở, kéo nhưng cánh cửa giấy ra là gặp ngay núi xanh, rừng biếc bên ngoài, không khí hít thở đều là gió lành từ thung lũng thổi đến. Hiểu Huỳnh đã nhanh chân chiếm một chiếc bàn ngoài trời, bên cạnh là một khóm cây với những bông hoa tím hồng dày đặc, vô cùng đẹp mắt sau đó gọi Lâm Phong, Mai Linh, Quang Nhã cùng đến.

“Quá tuyệt vời”, mọi người cùng reo lên.

Buổi trưa là cơm tự chọn, món ăn rất phong phú, màu sắc cũng hấp dẫn đến nỗi Mai Linh suốt ngày hô hào giảm béo cũng chọn đầy một đĩa thức ăn bèo. Say sưa ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, Mai Linh cảm thán:

“Đẹp như mơ, Xương Hải võ quán này, hoàn toàn có thể dùng làm ngoại cảnh cho những bộ phim thần tượng. Chao, đẹp thật, quả là chỗ nào cũng là phong cảnh như tranh.”

“Đúng là rất đẹp.”

Thức ăn trên đĩa chất như núi, Hiểu Huỳnh ngồi xuống bàn thở mấy hơi, cảnh sắc của Xương Hải võ quán quá đẹp, điều này phải thừa nhận.

“Này”, Mai Linh biểu hiện nét mặt là lạ, “... tôi đã nói chuyện Sơ Nguyên tiền bối với Lý Ân Tú tối qua cho Đình rồi”.

“Sao?”

Hiểu Huỳnh đang nuốt miếng cơm cũng suýt nghẹn.

“Ừ, tôi cảm thấy vẫn nên nói với cô ấy thì hơn”, Mai Linh cúi đầu vừa ăn vừa nói.

“Thế Đình Nghi bảo sao?”

“Đình Nghi...”, Mai Linh suy nghĩ, “cô ấy không nói gì, hình như rất bình tĩnh, rất tin tưởng Sơ Nguyên tiền bối, nhưng...”.

“Thế nào?”

“Cô ấy lại nói, nếu có tình hình mới thì nhất định phải báo ngay cho cô ấy”, Mai Linh thở dài, “Mọi người xem, đó chính là tình yêu đúng không? Mặc dù Đình Nghi rất tin tưởng Sơ Nguyên tiền bối nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng”.

Hiểu Huỳnh bĩu môi, đột nhiên nhận ra...

“Bách Thảo đâu?”

Tại sao lâu như vậy Bách Thảo vẫn chưa lấy cơm xong.

Tại một góc yên tĩnh gần cửa sổ nhà ăn, cuối cùng Bách Thảo đã tìm được Nhược Bạch.

“Vẫn chưa lấy cơm?”

Sơ Nguyên và Nhược Bạch ngồi cùng nhau, thấy chiếc đĩa của Bách Thảo vẫn trống không, lại nhìn thấy ánh mắt Bách Thảo nhìn Nhược Bạch như có gì muốn nói lại thôi, anh liền đứng dậy, đón chiếc đĩa trong tay cô, dịu dàng nói:

“Ngồi xuống, để anh đi lấy cho.”

* * *

“Nhược Bạch sư huynh tại sao anh không ghi tên? Có phải quên mất không?”

Sau khi Sơ Nguyên đi khỏi, Bách Thảo vội hỏi. Nhược Bạch lặng lẽ, hình như không nghe thấy tiếng cô, mấy phút sau, Bách Thảo đành hỏi lại:

“Nhược Bạch sư huynh?”

Chan canh vào bát cơm, Nhược Bạch lạnh lùng nói:

“Em ghi tên chưa?”

“Em ghi rồi.”

“Được!”

Nhược Bạch gật đầu rồi lại yên lặng.

“Nhược Bạch sư huynh!” Bách Thảo hơi cuống, xem ra không phải Nhược Bạch sư huynh quên mà anh hoàn toàn không muốn tham gia. “Tại sao anh không ghi tên? Cứ coi như... cứ coi như cuối cùng không đoạt danh hiệu ưu tú thì cũng là cơ hội giao lưu với mọi người? Khấu Chấn, Thạch Tông cũng ghi tên nữa là... tại sao anh lại không tham gia?”

Nhược Bạch cau mày.

“Chuyện của anh, em không cần quan tâm,”

Câu nói như một dòng điện lạnh chạm vào người khiến Bách Thảo sững sờ.

“Ăn cơm đi đã.”

Khi trở về, Sơ Nguyên thấy biểu hiện của hai người rất kỳ quặc. Nhược Bạch dù vẫn giữ vẻ lạnh lùng cố hữu nhưng đôi mắt trong tay mãi không động đậy, Bách Thảo đứng ngây ra đó, người cứng đờ.

“Ngồi đi.”

Ấn Bách Thảo xuống ghế, Sơ Nguyên đặt đĩa thức ăn đầy ụ trước mặt cô. Trên đĩa toàn những món ăn vô cùng hấp dẫn, Bách Thảo lặng lẽ ngồi ăn như một khúc gỗ, chẳng cảm thấy mùi vị gì.

Yên lặng rất lâu.

Nhìn món rau trong đĩa, Bách Thảo dè dặt nói:

“Xin lỗi, Nhược Bạch sư huynh... Em không nên dùng những lời như vậy nói với anh... chỉ là... chỉ là em... cảm thấy... có thể đến đây, có cơ hội giao lưu với tuyển thủ các nước... bỏ qua thì thật đáng tiếc...”

Yên lặng.

Lòng Bách Thảo nặng trĩu.

“Anh ăn xong rồi;”

Đứng dậy, Nhược Bạch cầm đĩa không đi thẳng.

Bách Thảo bàng hoàng.

Cô sững sờ ngẩn đầu, bóng Nhược Bạch sư huynh đã khuất ngoài cửa nhà ăn. Một nỗi khổ tâm ngấm ngầm dâng lên từ đáy lòng. Cô biết mình đã nói sai, Nhược Bạch sư huynh đã nổi giận, nhưng cô không biết mình nói sai chỗ nào.

Có cơ hội giao lưu với tuyển thủ các nước chẳng phải rất tốt sao? Cơ hội như vậy là niềm mơ ước của mọi tuyển thủ Taekwondo, không đúng sao? Đường như Nhược Bạch sư huynh đang từ bỏ điều gì đó, ngay cơ hội đi Hàn Quốc lần này, hình như anh cũng suýt từ bỏ.

Núi xanh ngoài cửa sổ nhìn từ xa như cặp mày ngài.

Một lát sau, thấy Bách Thảo ngơ ngẩn, Sơ Nguyên mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô, an ủi:

“Được rồi, yên tâm đi, Nhược Bạch không phải là trẻ con, cậu ấy làm việc gì cũng đều cân nhắc.”

Bách Thảo buồn bã cúi đầu.

“Chiều nay đã là trận đấu giao hữu và trận thách đấu giữa các đội rồi, em nên ăn nhiều một chút, biết đâu có đội nào đó thách đấu chúng ta?”

“... Vâng!”

Nghĩ đến Kim Mẫn Châu, Bách Thảo và miếng cơm thật to.

“Chuyện Kim Mẫn Châu tối qua anh đã biết.” Nhìn Bách Thảo đột nhiên ăn ngấu nghiến, Sơ Nguyên đặt ly nước trước mặt cô. “Rất xin lỗi, lúc đó anh không có mặt.”

Tiếc là không thể ăn hết thức ăn, Bách Thảo lắc đầu, nói không rõ ràng.

“Không đâu...”

“Chắc em bức lắm!”, Sơ Nguyên bật cười vì vẻ hoảng hốt của cô, “Có điều, sẽ có cơ hội, anh đã xem danh sách, Kim Mẫn Châu cũng ghi tên tham gia cuộc thi lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất”.

Mắt Bách Thảo lóe sáng.

Sơ Nguyên chớp mắt nói: “Cố lên nhé!”.

“Sơ Nguyên sư huynh...”

Như có luồng điện chạy qua người, má Bách Thảo đỏ hồng, nhìn ánh mắt vui cười của anh, tim cô bỗng đập thình thình.

* * *

“Hừ!”

Một giọng choe chóc từ bên cạnh vang lên, sau đó là tiếng kéo ghế khiến mọi người xung quanh đều ngoái nhìn.

Lại là Kim Mẫn Châu.

Ánh mắt Kim Mẫn Châu hần học nhìn Bách Thảo rồi ngồi luôn ghé bên cạnh. “Cạch” một tiếng, cô đặt chiếc đĩa thức ăn lên bàn, mấy cô gái đi cùng cũng kéo đến ngồi xung quanh, họ vừa ăn không ngừng nhìn Bách Thảo, xì xồ nói tiếng Hàn.

“Ăn đi!” Nhìn bàn tay trái Bách Thảo để trên bàn từ từ nắm lại, Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói:

“Đấu khẩu với bọn họ ở đây, mọi người sẽ tưởng em cũng giống như bọn họ.”

Buổi chiều.

Tuyển thủ các nước đều nôn nóng muốn thử sức, muốn bứt phá vọt lên hàng đầu, giành được quyền thách đấu trước tiên, có thể giao đấu với những đội mà mình ngưỡng mộ nên ban tổ chức phải tổ chức bốc thăm.

Kết quả là...

Đội Myanmar rút trúng.

Trong giới Taekwondo thế giới, thực lực của đội Myanmar không cao, trong những giải đấu lớn hầu như đều không đoạt thứ hạng gì, tuy nhiên, sau khi bốc thăm được quyền thách đấu, họ lại thách đấu đội Hàn Quốc!

“Có dũng khí!”

Ngồi xếp bằng trong đội hình đội Ngạn Dương, Hiểu Huỳnh gật gù.

“Mình khâm phục đội Myanmar. Hoặc là không thách đấu hoặc là thách đấu đội mạnh nhất, cái đó gọi là đã làm lính thì nên phục vụ dưới trướng nguyên soái”

Giữa sân, đội Myanmar và đội Hàn Quốc mỗi bên cử ra năm tuyển thủ: ba nam, hai nữ.

Đội Myanmar vận áo bảo vệ màu hồng, dáng người không cao lắm, có vẻ hơi gầy.

Đội Hàn Quốc vận áo bảo vệ màu xanh, dáng người đều cao ráo, thể lực rất tốt, mặc dù khi đáp lễ họ tỏ ra khá lịch sự lễ phép, nhưng dáng điệu vẫn có một vẻ cao ngạo ngấm ngấm.

Hai đội vừa xuất hiện, khí thế đã hoàn toàn khác nhau.

“Tôi cảm thấy thực lực cách biệt quá lớn”, Quang Nhã trầm ngâm, “Có lẽ nên thách đấu với đội nào có thực lực tương đương một chút thì mới có tác dụng nâng cao trình độ của mình. Nếu không, trứng chọi đá, dững khi thì có nhưng một khi thảm bại sẽ mất tự tin”,

“Hừ, cô thì biết gì!”

Hiếu Huỳnh vẫn chưa quên thái độ ức hiếp của Quang Nhã đối với Bách Thảo lúc nhỏ, lại thêm ở trung tâm huấn luyện lâu như vậy mà cũng không hề thấy cô ta thay đổi sắc mặt với Bách Thảo, trái lại Bách Thảo luôn giữ thái độ dè dặt đối với cô ta, vậy là nghĩa lý gì.

“Tôi thấy Quang Nhã nói rất có lý”, Mai Linh xen lời, “Một trận đấu biết chắc mình thua thì đấu có ý nghĩa gì?”.

“Biết thua thì không đánh sao? Sự việc nào cũng có quá trình, giống như cuộc thi đấu giữa các võ quán trước đây, mọi người đều biết chức vô địch nhất định thuộc về Hiền Võ võ quán, vậy các võ quán khác không cần thi đấu nữa sao?” Hiếu Huỳnh cười hi hửng, nói tiếp: “Hi hi, cuối cùng chẳng phải chức vô địch về tay Tùng Bách chúng ta đó ư”.

Bách Thảo kéo áo Hiếu Huỳnh.

“Đó là thi đấu trong điều kiện không có Đình Hạo, Đình Nghi tham gia đúng không?”, Mai Linh mặt sa sầm.

“Cứ coi Đình Hạo, Đình Nghi tham gia thì chúng ta cũng chưa hẳn không đoạt chức vô địch!”, giọng Hiếu Huỳnh vẫn cứng cỏi.

Thân Ba ngẩng đầu nhìn Hiếu Huỳnh.

“Lạc đề rồi!”, Lâm Phong cau mày, “Mau Lại xem thi đấu thôi. Ấy, kia có phải Kim Mẫn Châu không?”.

Chính vào lúc Hiếu Huỳnh và Mai Linh đấu khẩu, những tuyển thủ tham gia loạt đấu đầu tiên của hai đội Myanmar và đội Hàn Quốc đã tiến ra võ đài.

Người của đội Myanmar là Nguyễn Tú Mai.

Nguyễn Tú Mai có hình thể cao nhất trong các nữ tuyển thủ Myanmar, cô cao gần một mét sáu mươi bảy, người rất gầy, da ngăm ngăm nhưng nhìn rất xinh đẹp.

Bách Thảo có quen Nguyễn Tú Mai.

Tối qua, Tú Mai đã thay mặt đội Myanmar đến tặng cho các đội bạn ít đồ ăn vặt đặc sản trong nước.

Khi mang tặng đội Ngạn Dương, Hiếu Huỳnh, Mai Linh đều đi chơi nên Bách Thảo ra mở cửa. Cô nói chuyện với Nguyễn Tú Mai một lát, được biết Tú Mai đã vào đội tuyển quốc gia Myanmar, sẽ tham gia Cup thể giới năm sau, mặc dù là nữ nhưng Tú Mai chính là đội trưởng đội Myanmar tham gia khóa tập huấn này.

“Nguyễn Tú Mai nói, bọn họ rất ít có cơ hội tham gia những giải đấu lớn, cũng chưa từng giao lưu với những cao thủ xuất sắc tầm cỡ thế giới. Nếu được giao đấu, hy vọng có thể giao đấu với đội Hàn Quốc một phen, như thế cũng không uổng công đến đây.”

Còn đội Hàn Quốc...

Lại cử ra một đứa trẻ mặt tròn tròn, mắt cũng tròn, chưa hết vể trẻ con, có vàng trán ngang tàng, người chỉ ột mét sáu mươi, nhìn mãi cũng không quá mười bốn tuổi!

Tuyển thủ các nước ghé đầu bàn tán.

Rất nhiều người đã nhìn thấy cảnh Kim Mẫn Châu thách đấu Bách Thảo, người chưa nhìn thấy cũng đã nghe nói, lại thêm Kim Mẫn Châu tối qua quỳ suốt buổi trước cửa khu ký túc nên mọi người đều không lạ gì Kim Mẫn Châu.

“Kim Mẫn Châu này khoảng bao nhiêu tuổi?”

Lâm Phong hoài nghi, khóa tập huấn có quy định tuổi, đệ tử nhất định phải khoảng từ mười lăm đến mười chín.

Mười ba tuổi, nhiều nhất là mười bốn!” Tính theo tuổi của ba năm trước đến Tùng Bách võ quán thì cũng chỉ như vậy, Hiểu Huỳnh nói như đinh đóng cột.

“Vậy cô ta không có tư cách tham gia thi đấu rồi.”

Nhìn thấy mái đầu ngạo nghễ của Kim Mẫn Châu trên sàn đấu đầy vẻ áp đảo đi về phía Nguyễn Tú Mai, Mai Linh không hiểu.

“Không biết phong độ cô ta thế nào”, Hiểu Huỳnh trợn mắt nhìn Kim Mẫn Châu nói, “Lúc nào cũng ngang ngược khinh người như vậy, chẳng biết lịch sự là gì nhưng xem chừng Xương Hải võ quán rất coi trọng cô ta, đi đến đâu cũng có đệ tử tiền hô hậu ứng, bây giờ chưa đủ tuổi vẫn đến tham gia tập huấn... Hừ, đẳng nào thì chính cô ta mới là người thiệt thòi, cô ta phải bị Nguyễn Tú Mai đá cho khóc hu hu mới được”.

Giữa võ đài.

Nguyễn Tú Mai và Kim Mẫn Châu bắt đầu thi lễ.

Sau khi đứng thẳng lưng.

Kim Mẫn Châu liếc mắt về phía bên phải, hình như đã sớm biết vị trí của ai đó, ánh mắt nhìn thẳng, vẻ khiêu khích xuyên qua đám đông như một tia chớp chiếu thẳng về phía Thích Bách Thảo đang ngồi trong hàng!

Ánh mắt đó rõ ràng...

Đến nỗi các đệ tử Nhật Bản và Iran ngồi bên phải và bên trái đội Ngạn Dương cũng bất giác theo đó nhìn vào Bách Thảo.

Lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, Bách Thảo hắt hàm, cố kìm chế cơn phẫn nộ trong lòng, bình tĩnh nhìn trả Kim Mẫn Châu.

Cô không để khuôn mặt mình biểu hiện bất cứ điều gì.

Như Sơ Nguyên sư huynh đã nói, đối với Kim Mẫn Châu, càng không để ý, càng lạnh nhạt lại càng chọc tức cô ta. Quả nhiên, lòng mày Kim Mẫn Châu dựng ngược, nhìn chòng chọc Bách Thảo, nghiêng rặng kèn kẹt, tức đến độ toàn thân như sắp nổ tung.

“Hãy.”

Trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, như một con báo bị kích động, Kim Mẫn Châu xông vào Nguyễn Tú Mai, ra đòn tấn công!

Cuộc thách đấu của khóa tập huấn Taekwondo Hàn Quốc, cũng do vậy..

Chính thức mở màn!

Núi xanh, đồi biếc, gió miên man.

Dưới võ đài khoảng gần ba trăm tuyển thủ các nước, võ phục trắng muốt, chỉnh tề đều tập trung hướng về võ đài cao hơn một mét. Đây là trận đấu đầu tiên sau khi khai mạc khóa tập huấn!

“Hãy!”

Kim Mẫn Châu hét to, liên tiếp tấn công khiến Nguyễn Tú Mai kinh ngạc thất sắc, liên tục lùi sau phòng thủ.

Dưới võ đài, tuyển thủ các nước ngậy người nhìn.

Nguyễn Tú Mai mười tám tuổi nhưng dường như lại hoàn toàn không phải là đối thủ của Kim Mẫn Châu vẫn còn chưa hết vẻ trẻ con!

Tiếp một loạt tấn công.

Lại một loạt tấn công nữa.

“ ... ”

Hiếu Huỳnh trở mắt há mồm, lưng toát mồ hôi, kinh hoàng nhìn Lâm Phong. Mai Linh thấy hai người cũng sững sờ không kém, lại nhìn Bách Thảo, thấy Bách Thảo nhìn chăm chăm Kim Mẫn Châu, sắc mặt cũng đặc biệt khác thường.

Lòng Bách Thảo hơi chùng lại.

Chẳng trách Kim Mẫn Châu ngang ngược đến thế

Ba năm trước, Kim Mẫn Châu mới mười tuổi đã có đánh bại Bình Bình, Hiếu Huỳnh và Tú Đạt mười bốn tuổi, nếu lúc đó cô ta không quá tự phụ, chỉ mấy mớ xuất một chiêu, không hề thay đổi lối tấn công thì chưa chắc một cú đá của cô đã có thể đá bay cô ta ra ngoài.

Kim Mẫn Châu trưởng thành quá nhanh.

Sự tiến bộ, sức mạnh của cô ta ngay cả các tuyển thủ đã thành niên cũng khó có được. Đối diện với chủ tướng Nguyễn Tú Mai, đội trưởng đội Myanmar, thực lực của Kim Mẫn Châu quả thực cao hơn một bậc.

“Xoạch!”

Sau Loạt tấn công, chân phải Kim Mẫn Châu giật mạnh, dừng lại ngay trước mặt Nguyễn Tú Mai!

Hiếu Huỳnh đang cảm thấy Kim Mẫn Châu hình như vẫn biết chừng mực, không đến nỗi truy kích Nguyễn Tú Mai thực lực không bằng mình thì đã nhìn thấy Kim Mẫn Châu nhún nhún cặp lông mày, dường như đang đùa bỡn, lắc lắc bàn chân dừng lại trên không trước mặt Nguyễn Tú Mai vẻ khiêu khích sau đó mới từ từ thụt lại.

“Đồ khốn...”, Hiếu Huỳnh tím mặt.

“Có phải Xương Hải vô quán nhắc nhở nên hôm nay cô ta mới kìm chế một chút?”, Mai Linh hỏi. Rõ ràng có thể đánh trúng Nguyễn Tú Mai nhưng Kim Mẫn Châu dừng lại sau ba pha tấn công liên tiếp, không ra đòn quyết định.

“Chính cô ta?”, Hiếu Huỳnh nhăn mũi, “Cô không thấy mấy cú đá của cô ta trước mặt Nguyễn Tú Mai hay sao? Như thế mà gọi là kìm chế? Nếu là tôi, một tay tôi chặn lại có thể chẻ đứt chân cô ta!”.

Diệp Phong ngáp liên mấy cái, uể oải nhắc Hiếu Huỳnh:

“Cẩn thận, không có tay cô bị cô ta đá gãy,”

“Tôi cảm thấy...”, Lâm Phong đắn đo, “những cú tấn công của Kim Mẫn Châu có vẻ hơi kỳ quặc...”.

Đúng vậy.

Bách Thảo cũng cảm thấy có gì không ổn.

Ba cú tấn công vừa rồi của Kim Mẫn Châu mặc dù mau lẹ, nhưng không giống chính thức tấn công...

“Thăm dò.” Thân Ba đẩy chiếc kính đen trên sống mũi, nghiêm túc nói: “Có lẽ Kim Mẫn Châu đang thăm dò, cô ta vẫn chưa chính thức tấn công”.

Trên võ đài cao.

Trọng tài giơ tay ra hiệu trận đấu tiếp tục, điều khác trước là, Kim Mẫn Châu đột nhiên tỏ ra yếu thế, Nguyễn Tú Mai mặc dù còn hơi hồ nghi nhưng thận trọng từng bước, từng bước ép đến.

Từng bước, từng bước.

Kim Mẫn Châu lùi gần đến đường biên.

Các tuyển thủ dưới võ đài trở nên mơ hồ, Bách Thảo nhìn về phía các đệ tử của Xương Hải võ quán, thấy họ không những không tỏ vẻ lo lắng, trái lại trông mặt ai cũng đều ẩn hiện vẻ tinh quái nào đó, hình như sắp có chuyện xảy ra.

Bách Thảo ngăn người, ánh mắt chuyển đến Kim Mẫn Châu.

Kim Mẫn Châu lúc này đã lùi tới đường biên, môi đột nhiên nhếch lên, lộ ra nụ cười tinh quái, răng trắng toát như một con báo nhe nanh, vọt ratiếng hét:

“Hãy!!!”

Tối qua, cô tủi thân quỳ trước sân khu ký túc, tận mắt nhìn thấy nữ tuyển thủ Nguyễn Tú Mai của Myanmar nói nói cười cười với Thích Bách Thảo, lại còn tặng Bách Thảo món quà gì đó, có vẻ thân thiết lắm! Hừ, nghe nói người Trung Quốc có câu, hình như là “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, nhất định chẳng tốt đẹp gì!

Cô phải cho Nguyễn Tú Mai kia hiểu rằng, thân thiết với Thích Bách Thảo là chuyện đáng hối hận nhất mà cô ta đã làm!

“Hãy!!!”

Từ góc phía tây nam võ đài, Kim Mẫn Châu bay vọt lên như một tia chớp giữa ngày nắng, kéo theo luồng gió xé không khí, chân trái đá ra, chân phải đuối theo đá mạnh vào vai Nguyễn Tú Mai!

Đá song phi!

Dưới võ đài, tuyển thủ các nước ngăn người nhìn, đá song phi không có gì lạ, mọi người ngồi đây đều có thể làm được nhưng có thể đá trực tiếp vào người đối thủ với toàn bộ sức lực mạnh như vậy không phải dễ.

Nguyễn Tú Mai loạn choạng lùi về sau.

Nhưng không ngờ, ngón chân vừa chạm đất, chưa kịp thở thì Kim Mẫn Châu lại hét to, vọt lên, một cú song phi sấm sét tiếp ngay sau đó!

“A!”

Hai cú song phi này được thực hiện rất nhanh!

“Huych, huych!” Nguyễn Tú Mai bị đá, khí huyết như trào lên, thân người lắc lư lùi về phía sau.

Đây là...

Cú song phi thứ ba...

“Hãy!”

Không hề nghỉ, không dừng lại, chân vừa tiếp đất, Kim Mẫn Châu lại hét lên, tung ra cú song phi thứ ba!

Dưới những con mắt mở to kinh ngạc của tuyển thủ các đội.

Cú song phi thứ tư!

Cú song phi thứ năm!

Men theo lộ trình từ góc tây nam đến góc đông bắc của võ đài, Kim Mẫn Châu như một con báo khát máu liên tiếp tung ra cú song phi thứ sáu! Mỗi cú chân nối tiếp nhau, liên hoàn như mây bay nước chảy, không có bất kỳ ngừng nghỉ, bóng chân liên tiếp tung ra như những bóng mây đen bùng nổ trong không trung!

Điều khó tin là...

Mỗi cú ra chân của Kim đều không hề đá hụt, tất cả đều trúng vai Nguyễn Tú Mai!

Điều kỳ lạ là, hình như Tú Mai trúng đòn mặt đã trắng bệch, hoàn toàn không có một chút sức lực phản kháng, nhưng mãi vẫn không gục ngã, chiloạng choạng, thân người lắc lư trong đau đớn...

Quan sát kỹ, Bách Thảo bỗng kinh hoàng!

Chính Kim Mẫn Châu cố tình khống chế tốc độ và lực ra chân khiến Nguyễn Tú Mai còn có thể loạng choạng lắc lư mà chưa đến nỗi ngã gục. Chính Kim Mẫn Châu không muốn để Nguyễn Tú Mai ngã gục vì một khi đối thủ ngã gục, màn biểu diễn của Kim Mẫn Châu sẽ không thể tiếp tục.

Bách Thảo nắm chặt tay.

Nỗi phẫn nộ trong lòng sắp không thể nào khống chế.

Cú song phi thứ bảy!

Cú song phi thứ tám!

Kim Mẫn Châu lại vọt lên độ cao hơn một cách khó tin, chân phải, chân trái “huych, huych” hai tiếng đá vào mặt Nguyễn Tú Mai khiến đầu cô lắc mạnh! Khi cú song phi thứ tám sắp tung ra, Nguyễn Tú Mai đã bị ép sát đến đường đáy góc đông bắc, mặt bị đá sưng phồng, trắng bệch đang lắc lư như sắp rơi...

Khán giả rùng mình.

“Hây!!!”

Hét to một tiếng, Kim Mẫn Châu bứt lên, chân phải tràn căng lực, hướng về phía cằm Nguyễn Tú Mai. Âm thanh phát ra từ cú đá trùng vang hơn mấy lần những cú đá trước!

Thung lũng buổi chiều.

Ánh mặt trời như từ tầng mây kích thẳng vào mắt, nhức nhối.

Bị đá tung lên cao, Nguyễn Tú Mai lặn từ võ đài xuống như một con diều đứt dây, còn bay thêm một đoạn mới rơi xuống, đứng chỗ cách Bách Thảo ngòi khoảng một mét, hình như Kim Mẫn Châu cố tình đá vào vị trí đó cho cô xem!

Bách Thảo đứng bật dậy!

Trước mặt cô, Nguyễn Tú Mai chỉ khẽ run rẩy rồi ngất đi, mặt tím lịm, mồm đầy máu. Cô đã hoàn toàn không còn nhận ra khuôn mặt thân thiện, tươi rói của người bạn tối qua.

“Ôi!”

Các tuyển thủ đội Myanmar kinh hoàng lao đến, đẩy Bách Thảo ra, vây lấy Nguyễn Tú Mai. Trong lúc hỗn loạn, Sơ Nguyên dẹp các đội viên Myanmarchen vào, cấp cứu cho Nguyễn Tú Mai.

Trên võ đài.

“Ha ha ha ha!”

Kim Mẫn Châu chống nạnh, ngửa đầu cười sảng sặc, tiếng cười như học vào màng nhĩ, vang vọng trong thung lũng như thể cô là nữ chúa, đứng trên đỉnh núi khiến thế nhân sùng bái.

12. Chương 12

Sân ký túc sau bữa cơm tối.

Không khí trong phòng quá bức bối.

Trong trận đấu giao hữu buổi chiều, Nguyễn Tú Mai bị Kim Mẫn Châu đá gãy hai chiếc răng, người đầy thương tích, các trận đấu sau đó, đội Myanmar cũng đều thua đội Hàn Quốc.

Mặc dù các trận đấu lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất diễn ra ngay sau đó các đệ tử đội Ngạn Dương đều thi đấu suôn sẻ, nhưng chứng kiến Kim Mẫn Châu với những cú song phi liên hoàn một lần nữa đánh bại các tuyển thủ Thái Lan cùng tổ, cái vẻ dương dương tự đắc, hống hách coi trời bằng vung khiến thế nhân không vui lên được.

“Kim Mẫn Châu đúng là đang đắc thế...”

Mai Linh ủ rũ thở dài, vốn định đi chợ đêm bồi bổ tinh thần nhưng bây giờ không còn hứng thú nào nữa. Chín cú song phi liên hoàn của Kim Mẫn Châu đã bay chủ tướng Myanmar khỏi võ đài đã đập tan ý chí của đội Myanmar và các đội khác.

Đội Hàn Quốc sau đó cũng rất xuất sắc.

Nhất là đội trưởng Mân Thắng Hạo.

Anh ta đã từng tham gia Cup Taekwondo thanh niên thế giới năm ngoái và đoạt Cup vô địch, ra sân sát khí đằng đằng, uy phong lẫm lừng.

Nhưng dường là anh ta thì cũng bị lu mờ trước chín cú song phi liên hoàn ngoạn nghệ của Kim Mẫn Châu.

“Kim Mẫn Châu hoàn toàn không phải là thi đấu mà là biểu diễn! Khoe khoang! Thích thể hiện!”, Hiểu Huỳnh hậm hực nói, “Hơn nữa, hình như cô ta đang muốn ra oai với ai đó nhưng làm như vậy để làm gì? Định dọa ai đây?”

“Ồ...”, Mai Linh lại thở dài.

Không thể không thừa nhận, quả thực cô hơi sợ. Khi vừa nhìn thấy Kim, cô còn tưởng cô ta chẳng qua là đứa trẻ được nuông chiều sinh hư, không biết trời đất là gì.

“Kim Mẫn Châu...”, Quang Nhã do dự, “... liệu có thách đấu Bách Thảo không...”.

Lâm Phong lặng lẽ thở dài.

Mai Linh còn thở dài hơn.

Hiểu Huỳnh lăm lè, bĩu môi nói:

“Phì, Bách Thảo...không...không thêm sợ cô ta! Bách Thảo còn đánh bại cả Đình Nghi, sao không đánh nổi Kim Mẫn Châu vắt mũi chưa sạch!”

“Sao tôi cứ cảm thấy, Kim Mẫn Châu không hề thua kém Đình Nghi”. Nhớ lại những cú song phi liên hoàn của Kim, Mai Linh cảm thấy ít nhất về sức mạnh thì Đình Nghi không bằng cô ta.

“Hừ, bất luận thế nào Kim Mẫn Châu vẫn là đứa trẻ ranh! Trẻ ranh!” Hiểu Huỳnh phẫn nộ, ngoái đầu, lại hỏi: “Bách Thảo đâu? Sao vẫn chưa thấy về?”.

“Đi lấy thuốc bôi cho Nguyễn Tú Mai.”

“Không phải đi khá lâu rồi sao?”

“Ừ nhỉ, lẽ ra phải về rồi chứ”, Mai Linh nhìn ra cửa.

“Tôi đi tìm Bách Thảo!”

“Vậy cô có đi chợ đêm không?”, Mai Linh hỏi với theo nhưng Hiểu Huỳnh đã mất hút.

Gõ cửa phòng đội Myanmar, bầu không khí ấm áp từ bên trong ủa tới, sắc mặt Nguyễn Tú Mai tái nhợt, cô nằm trên đệm còn các cô gái trong đội ngồi quây xung quanh. Hiểu Huỳnh không dám dừng lại lâu, hỏi thăm mấy câu sau đó hỏi về Bách Thảo.

“Cô ấy ngồi với chị Tú Mai rất lâu, vừa đi khỏi”.

“Các cô gái đừng thứ tiếng Anh cứng nhắc trả lời Hiểu Huỳnh.”

* * *

Màn đêm buông dần.

Trên những ngọn cỏ âm u có những giọt sương, giẫm lên thấy bần hàn man mát, nắm chặt bàn tay, hình ảnh Nguyễn Tú Mai bị Kim Mẫn Châu đá đến mặt bệ bết máu vẫn hiện lên mồn một trước mắt, Bách Thảo hít một hơi dài, hướng vào thung lũng hết:

“A!”

Bách Thảo hét mấy tiếng như xả hết nỗi bức bối trong lòng, từng âm thanh cùng với không khí đêm lan tỏa xung quanh.

Sau khi nỗi bức bối giảm bớt.

“ Hây!”

Bách Thảo hét lên, vọt lên cao, lực chân sung mãn. “ Phù! Phù!Phù!” Âm thanh xé không khí khiến bầy chim trên ngọn cây kinh động bay nháo nhác.

Cú song phi thứ nhất.

Cú song phi thứ hai!

Hít một hơi.

Cú song phi thứ ba!

Cú song phi thứ tư!

Lại hít một hơi, cô đã thấy khó trụ nổi...

Cú song phi thứ năm!

Cú song phi thứ sáu...

“ Huych!”

Không còn sức để tiếp tục, Bách Thảo từ trên không ngã xuống bải cỏ! Bải cỏ dày lại mềm mại nên cô không cảm thấy đau nhưng lòng lại tràn ngập nỗi buồn và thất vọng với bản thân. Nằm trên cỏ, cô ngơ ngẩn nhìn bầu trời tối dần, cần môi, cô trở người bật dậy!

Cú song phi thứ nhất!

Cú song phi thứ hai!

...

Trong màn đêm, bóng người vọt lên cao rồi lại thỉnh thoảng rơi xuống như một con chim bị thương vẫn cố muốn bay lên nhưng lần nào cũng không thành.

Hết lần này đến lần khác.

Đến khi chút sức lực cuối cùng trong người đã cạn, thậm chí ba cú song phi liên hoàn cũng khó thực hiện, mồ hôi ướt đầm võ phục, cô cố bò dậy, thở hết một tiếng, nắm chặt tay vọt lên nhưng cơ thể mệt mỏi, không nghe theo sự chỉ huy của cô.

Màn đêm buông dần trong thung lũng, cỏ dưới chân mỗi lúc một lạnh, lòng bỗng se thắt, Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn mặt hồ phủ khói phía xa. Không biết bao lâu, ánh mắt cô đã rời mặt hồ, di chuyển đến cây đa ven hồ.

Cành lá rậm rạp che kín bầu trời.

Hình như già hơn cả cây đa trước căn nhà gỗ nhỏ ở Tùm Bách võ quán.

Vầng trăng ra khỏi đám mây.

Sơn nguyên ngồi tựa gốc đa.

Hình như anh đã ngồi đó rất lâu, thần thờ nhìn về phía bên kia hồ như đang suy nghĩ, lại như chẳng nghĩ gì. Màn đêm nhàn nhạt bao bọc xung quanh, không nhìn rõ mặt anh, nhưng dù ở khoảng cách xa như vậy, cô cũng cảm thấy sự bất thường ở anh.

“Đến rồi”

Nghe tiếng bước chân, Sơn Nguyên ngoái đầu lại, nhìn thấy cô, anh không đứng dậy mà vỗ vỗ tay lên đùi cỏ bên cạnh ra hiệu cô ngồi xuống.

“ Em... em vừa tập ở đằng kia.”

Ngồi xuống bên anh, Bách Thảo bối rối, giơ tay chỉ về phía đó với vẻ thiếu tự nhiên.

“Thấy rồi “, Sơ nguyên cười.

Ngây người nhìn nụ cười của anh, Bách Thảo hơi hoảng hốt nhưng không biết nên nói gì.

Trước mặt anh, cô luôn cảm thấy mình quá dỗi vụng về.

“Em đang tập liên hoàn song phi của Kim Mẫn Châu ? “, Sơ Nguyên phá vỡ không khí yên lặng.

“... Vâng”, cô khẽ đá. “Nhưng không thành”.

“Em tập một giờ rồi phải không ?”

“ ... ”

“Có lẽ Kim Mẫn Châu đã tập rất lâu, thậm chí nửa năm hoặc một năm mới làm được.”

Dựa vào gốc cây, ánh mắt Sơ Nguyên rời mặt hồ trở về nhìn Bách Thảo. “Còn một số túc pháp của em, trong một thời gian ngắn cô ta sao có thể tập được.

Bách Thảo sững người một lát sau ...

“ Vâng, em hiểu rồi, “ cô nói.

Mỗi người đều có đặc điểm về kỹ thuật và túc pháp riêng, không nhất thiết những gì người khác làm được thì mình cũng nhất định làm bằng được. Phát huy ưu điểm, khắc phục nhược điểm, phát huy cao nhất ưu thế của mình là được rồi.”

Sơ Nguyên cười xoa đầu cô.

Cô ngồi bên cạnh anh.

Gió đêm mát lạnh.

Không hiểu sao Bách Thảo bỗng nghĩ tới buổi tối ba năm trước.

Lá đa rì rào , ánh sao xuyên qua kẽ lá. Cô và anh ngồi bên nhau trên một cành đa. Cành cây oằn xuống như sắp gãy, như tim cô lúc đó.

“Thịch ... thịch ... thịch ...”.

Trái tim nhảy loạn nhịp, cô hoảng hốt cúi đầu, không dám nhìn anh, bốn bề yên tĩnh có thể nghe thấy hơi thở êm nhẹ của anh.

Sơ Nguyên sư huynh ...”

Rất lâu sau, tim Bách Thảo mới bình ổn trở lại. Cô nghiêng đầu nhìn Sơ Nguyên, anh vẫn thẫn thờ nhìn về phía bên kia hồ, mấy ngày nay, cô nhận thấy anh luôn trong trạng thái như thế, hình như có tâm tư.

“... Anh có tâm sự gì phải không ?”

Cô đắn đo hỏi tới lại sợ Sơ Nguyên sư huynh không thích bị hỏi quá nhiều.

“Lộ rõ lắm sao ?”

Sơ Nguyên thoáng ngây ra, cười xoa mặt mình.

“Vâng”, Bách Thảo gật đầu.

“Cũng chẳng phải là không vui. “ Nghĩ một lát, khóa miệng anh thoáng cười: “Chỉ là không xua đi được nỗi lòng của mình”.

“Sao “?

Cô chăm chú lắng nghe.

“Vừa muốn gặp người đó lại vừa không muốn”. Nụ cười của ánh thoáng sầu muộn. “Vừa muốn cho người đó biết lại vừa không muốn”.

Bách Thảo ngây người.

“Bé gốc”, Sơ Nguyên thở dài vò đầu cô, “không hiểu gì chứ? Có điều, nói với em thế này, lòng anh cũng vui đi rất nhiều.”

“Không, em hiểu mà.”

Sao cô có thể không hiểu.

Hồi Sơ Nguyên sư huynh mới về nước, mỗi lần xuất hiện hầu như đều có Đình Nghi. Cô muốn gặp anh, dù chỉ hinh giầy lát, nhưng lại sợ anh không còn nhớ mình nữa. Cô vừa muốn anh biết cô luôn nhớ tới anh, dẫu ba năm không liên lạc, cô vẫn luôn nhớ đến anh nhưng lại cũng cảm thấy sợ.

“Sơ Nguyên sư huynh, huynh thích cô ấy ư?”

“Là vì cô ấy sao? Mai Linh nói người con gái tối qua chính là thiếu nữ tông sư Lý Ân Tú, mặc dù chỉ nhìn thấy bóng nhưng cũng có thể nhận ra khí chất hơn người. Lòng se thắt nhưng cô vẫn cố mỉm cười với anh.

“...”

Sơ Nguyên nhìn cô không nói.

“Cô gái... cô gái tên Lý Ân Tú ấy...” Hơi né tránh ánh mắt anh, Bách Thảo nói: “Anh thích cô ấy, nhưng... nhưng lại sợ Đình Nghi tiền bối buồn nên... huynh rất mâu thuẫn, đúng không?”

“Tối qua có người nhìn thấy Lý Ân Tú phải không?” Sơ Nguyên cười cười, lắc đầu. “Có điều, bé gốc, em có biết thế nào là thích không?”

“Em...”

Cô đỏ mặt nhìn mặt hồ trong đêm, gió muộn làm dậy lên những con sóng lòng. Mặc dù cô chưa yêu, nhưng đã thấy Hiểu Huỳnh có bạn trai, lại bị Hiểu Huỳnh kéo đi xem phim tình yêu.

“... Em biết...”

“... Thích, có lẽ là... sẽ muốn ở bên anh ấy... gặp anh ấy sẽ vui... không gặp sẽ nhớ... nhìn thấy anh ấy đi với cô gái khác sẽ buồn...”

Mặt đỏ ửng, tim đập loạn xạ, cô nói ra những điều Hiểu Huỳnh đã nói.

Sơ Nguyên nhìn cô, có gì rất sâu lắng đọng nơi đáy mắt.

“Bách Thảo, em đã lớn.”

Cô không dám nhìn anh, mặt đỏ như quả cà chua chín.

“Đúng thế, đó chính là thích. Cảm giác thích một người là như vậy”. Sơ Nguyên mỉm cười vò đầu cô, nhưng ánh mắt anh dừng lại trên chiếc kẹp tóc dâu tây long lanh đỏ ối, bàn tay anh khựng lại. “Cho nên Bách Thảo cũng có người để thích rồi đúng không?”

.....

...

Hoàng hôn trong căn nhà gỗ nhỏ.

Đứng trước gương, cô thận trọng cài chiếc kẹp tóc lên mái bờm.

“Có đẹp không?”, cô hơi căng thẳng, hỏi

“Em... em rất thích nó.”

Mắt long lanh, cô đỏ mặt nói.

...

Mái tóc đen nhánh.

Nổi bật chiếc kẹp râu tây lóng lánh, đỏ rực, lấp lánh. Má cô nóng ran, hơi bẽn lễn, hơi ngượng ngùng.

...

Anh nhận ra chiếc cặp tóc đó. Hôm đầu tiên trở về nước, trên đường phố ban đêm, cô và Nhược Bạch đứng trước quầy bán đồ trang sức, thứ hai người đang xem chính là chiếc kẹp tóc này.

...

....

“Chiếc kẹp tóc này là quà tặng của người đó...”

Nhẹ nhàng vuốt chiếc kẹp râu tây trên mái tóc đen nhánh, nụ cười hơi khoe miệng Sơ Nguyên hơi gượng gạo. “... Cho nên Bách Thảo mới thích, ngày nào cũng cài nó đúng không?”

Má cô đột nhiên nóng ran.

Chân tay thừa thãi, tim đập rộn ràng, cô có thể cảm nhận hơi ấm của những ngón tay anh trên tóc mình, tại cô ù đi.

“... Vâng!”

Giọng cô e ấp như giọt sương đêm trên ngọn cỏ, khẽ chạm là vỡ tan.

Tay Sơ Nguyên dừng lại trên chiếc cặp đó.

Cuối cùng, anh từ từ buông tay.

“Anh cũng có một cô gái mà anh thích”. Trong màn đêm sẫm dần, Sơ Nguyên nhìn mặt hồ khỏi phủ. “Nhưng cô ấy đã có người cô ấy thích rồi.”

Bách Thảo sững người, mặt ửng đỏ. Quả nhiên, Sơ Nguyên sư huynh cũng có người con gái mà huynh ấy thích.

“Cô ấy không thích Sơ Nguyên sư huynh ư?”

Giọng Bách Thảo khàn khàn.

“... Có lẽ cũng từng thích”. Khóe miệng Sơ Nguyên khẽ nhếch lên nhưng lại đượm vẻ xót xa. “Chỉ là lâu quá rồi anh không ở bên cô ấy... đến khi anh hiểu tình cảm của mình đối với cô ấy thì đã quá muộn.”

“Vậy...” trực cảm được nỗi buồn trong giọng nói của anh, tim Bách Thảo cũng đau thắt, do dự một lúc, cô hỏi: “... Anh buồn phải không?”

“Ừ, đúng.” Sơ Nguyên mỉm cười rồi lại lắc đầu: “Có điều, người đàn ông mà cô ấy thích vô cùng xuất sắc, có lẽ hợp với cô ấy hơn anh”.

Ngồi rất lâu,

Lòng Bách Thảo rối ren, hoang hoải, buồn bã, nghiền ngẫm, không nói nên lời. Đột nhiên, cô kinh ngạc nhìn anh!

“Lẽ nào không phải Đình Nghi tiền bối?”

Đình Nghi thích Sơ Nguyên sư huynh, mọi người đều biết nhưng vừa rồi Sơ Nguyên sư huynh lại nói người mà anh ấy thích lại thích người đàn ông khác.

“Là... là Ân Tú phải không?”

Nên vừa đến Hàn Quốc, Sơ Nguyên sư huynh đã cảm thấy nặng trĩu. Anh ấy thích Ân Tú nhưng Ân Tú lại thích người đàn ông khác? Nhưng Mai Linh nói, Lý Ân Tú đã ôm Sơ Nguyên sư huynh rất chặt, sao có thể...

“Bách Thảo!”

Tiếng Hiểu Huỳnh từ xa vọng lại.

Bách Thảo ngồi dưới gốc cây bông sững người, ngoái đầu thấy HiểuHuỳnh vừa gọi vừa thở hổn hển chạy đến.

Hiểu Huỳnh thở dốc, trợn mắt nhìn Sơ Nguyên và Bách Thảo: “ A, SơNguyên sư huynh. Bách Thảo, cậu làm mình tìm hết hơi...Sao cậu lại...sao lại ởcùng với Sơ Nguyên sư huynh? Gặp nhau...thật không?”

Giọng Hiểu Huỳnh đượm buồn:

“ Mình còn lo tâm trạng cậu không tốt nên vội chạy đi tìm, hóa racậu chẳng làm sao, lại còn ngồi với Sơ Nguyên sư huynh... Thôi, thôi, Xương Hảivõ quán có xe đưa các trại viên đi chơi chợ đêm, lát nữa sẽ khởi hành, cậnnhanh lên, mình cùng đi!”

“ Mình...”

Bách Thảo vừa mở miệng, Hiểu Huỳnh đã trợn mắt quát:

“ Nếu còn nói nữa, mình sẽ đoạn tuyệt! Mình tìm cậu lâu như vậy,người đắm mồ hôi, nếu cậu không cùng mình đi chợ đêm, mình sẽ ức đến chết!”

* * *

Đêm.

Trên đường phố người đông như mắc cửi, các cô gái ăn bánh rán, ănkem, mua rất nhiều bánh mỳ làm bữa sáng. Bách Thảo thấy bánh rán năm mới củaHàn Quốc cũng giống như bánh rán trong nước, chỉ cứng hơn chút ít, không ngọt,hơn nữa chiên với tương ớt đỏ đỏ nhìn rất hấp dẫn nhưng ăn lại thấy bìnhthường.

Cái khác lớn nhất của các quầy hàng ở chợ đêm Hàn Quốc so với NgạnDương có lẽ là mỗi quầy đều trang hoàng rất cầu kỳ, đẹp mắt. Ví dụ quầy bán đồ mỹ phẩm được bài trí như cung điện của công chúa trong truyện cổ tích, bêntrong mỗi thứ đồ đều màu hồng, nhìn rất đáng yêu. Hơn nữa, điều đáng ngạc nhiênlà trên mỗi sản phẩm đều có tên bằng chữ Trung Quốc, còn có cả nhiều người bánhàng biết tiếng Trung Quốc rất nhiệt tình phục vụ.

Mai Linh, Hiểu Huỳnh vui như tết, ngắm nghía, lựa chọn, miệngkhông ngớt xuýt xoa:

“ Trời ơi những cái hộp đáng yêu quá!”

“ Ủ, phần má này vỏ hộp bằng nhung, lại còn thắt nơ, yêu quá.”

“ Nhìn kìa, kem dưỡng, đáng yêu quá đi!”

Câu nào cũng có hai chữ “ đáng yêu”, thấy họ vui như thế Bách Thảo cũng vui lây, tâm trạng nặng nề lúc chập tối khi biết Sơ Nguyên tiền bối có thểhích Ân Tú dần dần bị lãng quên.

Cô vừa chờ bọn họ vừa hiếu kỳ nhìn ngắm các loại mỹ phẩm. Phần,kem lót, phần má, kem môi, chì kẻ mắt,kẹp mi, mi giả, kem dưỡng da, dầu móngtay, nước tẩy móng tay, sữa tắm...la liệt.

Bao nhiêu loại.

Thì ra trang điểm cũng cần nhiều đồ đến thế, vậy cần bao nhiềungăn kéo mới đựng hết những thứ này? Bách Thảo cầm một hộp kem nền không hiểucái này dùng để làm gì, là muốn làm nền gì?

“ Cô muốn mua gì?”

Cô bán hàng tươi cười đi đến bên Bách Thảo.

“ Không...Không!”

Bách Thảo đỏ mặt, vội đặt cái hộp xuống: “ Em chỉ đứng chờ bạn”.

Cô bán hàng mỉm cười nhìn cô.

“ Cô rất đẹp, làn da cũng đẹp, kem nền không nên quá dày, loại kemnày vừa mỏng vừa trong rất hợp với cô, nào lại đây tôi thử cho.”

Bách Thảo luống cuống.

“ Em không trang điểm...Em không trang điểm...”

“ Con gái sao có thể không trang điểm?”, cô bán hàng ngạc nhiên, “Nhất định phải trang điểm thật đẹp mới có chàng trai thích chứ”.

Giọng khẳng định của cô bán hàng khiến Bách Thảo ngẩn người. Còn chưa kịp phản ứng thì cô ta đã dùng miếng xóp bắt đầu xoa lên mặt cô.

“ Ngồi yên!” Cô bán hàng vừa chăm chú vào công việc vừa nói: “Xong ngay đây, da cô vốn rất đẹp, mịn màng lại trắng hồng, không khô, không dầu. Nếu sợ mất thời gian, không cần dùng kem lót, dùng phấn này xoa thẳng lên là được. Ồ, cho thêm chút phấn má, loại phấn má này rất hợp với cô, mịn màng, tự nhiên”.

“ Đúng yên, thêm chút son môi nữa.”

Cô bán hàng lại cầm lên tuýt nhỏ giống như kẹo hoa quả, bóp một chút ra tay rồi bôi lên môi cô.

“Ồa!”

Lúc đó, Hiểu Huỳnh và Mai Linh từ đâu chạy đến, kinh ngạc nhìn Bách Thảo đang được cô bán hàng xoa kem môi, hai người tròn mắt hồi lâu không nói được gì.

“ Bách Thảo, đây là cậu sao?”, Hiểu Huỳnh sững người.

Nhìn đi nhìn lại, Mai Linh không tin vào mắt mình, ngơ ngẩn nhìn cô bán hàng: “ Cô ấy đã dùng loại kem gì, đưa hết cho tôi xem”.

Cô bán hàng hài lòng cất tuýt kem môi, đưa cho Bách Thảo chiếc gương có cán dài rồi nói với Mai Linh:

“ Cô gái này có làn da rất đẹp, chỉ cần trang điểm một chút là đẹp lên rất nhiều. Da cô không giống da cô ấy, vừa rồi tôi đã giới thiệu loại kem phù hợp với cô”.

Bách Thảo nhìn mình trong gương.

Cô gái trong gương có làn da tươi thắm, căng mọng, môi cũng ướm mọng, phớt hồng ngọt ngào giống búp bê trong tủ kính.

“ Bách Thảo...thì ra cậu là mỹ nữ...”

Hiểu Huỳnh há miệng, tiếp tục ngắm Bách Thảo, mắt như sắp rơi ra ngoài.

“ Hơn nữa, kiểu trang điểm này nhìn rất tự nhiên, trông như không trang điểm vậy, da cậu quá đẹp, nhìn chỉ muốn cắn một miếng...”

Nhưng Bách Thảo không thích cô gái trong gương, trông yếu điệu giống như sắp bị đối thủ đá bay.

Cần phải có sức mạnh.

Sư phụ và Nhược Bạch sư huynh đã nói vậy. Nếu nhìn thấy cô thế này, nhất định họ sẽ cau mày.

“ Đừng lau, đừng lau! Rất đẹp mà!” Thấy không ngăn được Bách Thảo, Hiểu Huỳnh phát cáu: “ Xin cậu, nếu muốn lau cũng nên dùng nước tẩy trang chứ. Cậu xem, cậu sắp biến khuôn mặt thành mặt hề rồi, lại còn làm hỏng da, biết không!”

Khi thanh toán.

Cô chủ hàng đưa cho Bách Thảo một cái túi nhỏ, mỉm cười.

“ Tặng cô, bên trong có ít đồ trang điểm miễn phí. Con gái phải biết trang điểm mới đẹp”.

Từ hiệu mỹ phẩm đi ra, mặc dù vẫn tiếc vì Bách Thảo đã lau hết phấn son, nhưng thấy Bách Thảo được tặng đồ khuyến mại thì vẫn còn cơ hội trang điểm nên Hiểu Huỳnh rất vui. Hơn nữa cô mua được rất nhiều đồ mỹ phẩm, những thứ này nếu mua trong nước, giá ít nhất cũng phải gấp đôi, bây giờ tiền Hàn Quốc đang mất giá, mua đồ ở đây sẽ rất hời.

Họ tiếp tục mua sắm.

Các quầy hàng hai bên đường san sát nhau, bán đủ loại mặt hàng từ quần áo, giày dép, ô đến văn phòng phẩm...tất cả đều tinh xảo, đáng yêu khiến Hiểu Huỳnh, Mai Linh không muốn rời. Còn có vô số quầy hàng bán đồ trang sức khác. Không giống chợ đêm ở Ngạn Dương, các loại đồ trang sức khuyên tai, vòng tay, dây chuyền ở đây đều do người bán tự làm ra, rất sáng tạo, các quầy không giống nhau, kiểu dáng vừa đẹp vừa lãng mạn.

“ Thảo nào khuyên tai của các nữ diễn viên Hàn Quốc trong phim lại đẹp đến thế!” Hiểu Huỳnh lưu luyến đứng trước các quầy trang sức. “ Thì ra đâu đâu cũng là những đôi khuyên tai siêu đẹp!” Đáng tiếc cô không xỏ lỗ tai nên không thể mua sắm cả năm như Mai Linh.

Nhưng cô có thể mua dây chuyền, cặp tóc.

Cô còn có thể mặc cả giá với các chủ quầy, dù ngôn ngữ bất đồng nhưng dùng máy tính của chủ hàng là có thể giao dịch được!

Đường phố vẫn đông nghịt.

Khách xúm đông trước mỗi quầy hàng, Bách Thảo đứng vòng ngoài, theo sát hai người bên trong. Mai Linh vừa mua một bọc to tướng, quay đầu nhìn Bách Thảo tay cầm túi lớn túi nhỏ vẫn đứng chỗ cũ, ngần ngại nói:

“ Bách Thảo không mua ít đồ trang sức à?”

“ Không!”, Bách Thảo lắc đầu.

“ Đều rất đẹp, cũng không đắt”. Mai Linh kéo cô vào, nếu Bách Thảo không mua gì, chỉ mang giúp đỡ thì họ sẽ cảm thấy áy náy. “ Mình không xỏ lỗ tai, cũng không đeo dây chuyền, tóc lại ngắn nên cũng không cần mua bím, cật thích kẹp tóc phải không, thấy cậu hay cài chiếc kẹp trái dâu tây, nên thay cái khác, ở đây có rất nhiều cặp đẹp, cậu xem chiếc nào cũng rất đáng yêu đúng không?”

“ Đừng phí công”, Hiểu Huỳnh không ngẩng đầu, nói, “ Bách Thảo thường xuyên cài chiếc kẹp dâu tây là bởi vì đó là của người cậu ấy thích tặng”.

Mai Linh kinh ngạc tròn mắt.

“ Người cô ấy thích? Bách Thảo, cậu có người để thích rồi sao? Là ai vậy, tôi có biết không?”

Mặt Bách Thảo bỗng đỏ ửng.

“ Chắc là thật...”

Mai Linh càng ngạc nhiên, dùng khuỷu tay huých Hiểu Huỳnh: “ Nhìn kia, Bách Thảo đỏ mặt rồi! Đúng là đã thích ai đó!”

“ Dương nhiên, tôi chẳng đã nói đấy thôi!”

Hiểu Huỳnh đắc ý liếc nhìn mặt Bách Thảo đỏ như quả cà chua chín. Đừng tưởng đây không biết, chiếc kẹp tóc dâu tây chắc chắn là Nhược Bạch tặng, tính theo ngày lần đầu tiên Bách Thảo cài nó thì có thể khẳng định đây là quà sinh nhật Nhược Bạch tặng nên Bách Thảo mới thích như vậy. Ý nghĩa lắm mà!

“ Là ai? Bách Thảo, cô thích ai vậy?” Không xem đồ trang sức nữa, Mai Linh tò mò, háo hức hỏi: “ Người đó tặng cô cặp tóc thì chắc chắn cũng thích cô! Ôi, lãng mạn quá đi!”

“ Mình...mình ra ngoài...”

Mặt đỏ rần rần, Bách Thảo vùng khỏi tay Mai Linh.

Bách Thảo vội ôm túi đồ chạy ra ngoài, đường phố người vẫn đông như mắc cửi, tim cô đập loạn xạ, tai ù ù nhưng vẫn vang vọng tiếng nói của Mai Linh...

“ Người đó tặng cô cặp tóc thì chắc chắn cũng thích cô!”

Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể, Bách Thảo hít một hơi, Sơ Nguyên sư huynh đã có người con gái mình thích rồi.

Trước quầy trang sức.

“ Không sai chứ!” Hiểu Huỳnh cười khúc khích, cầm sợi dây chuyền có những tua rua ướm thử. “ Với tính cách Bách Thảo, cậu ấy không phủ nhận tức là thừa nhận”.

Mai Linh vẫn không hiểu.

“ Bách Thảo yêu rồi sao, cô cứ tưởng trong đầu nó chỉ có Taekwondosao?”

“ Xin cậu, Bách Thảo cũng là cô gái bình thường, đã mười bảy tuổi,sao có thể không có bạn trai?”, Hiểu Huỳnh lườm, “ cô đã có mấy bạn trai đấythôi? Đừng coi thường Bách Thảo, vừa rồi cô nhìn thấy rồi đấy, Bách Thảo trang điểm một chút là đẹp đến thế nên có người thích cũng là chuyện bình thường”.

“ Cô cũng yêu mấy lần!” Mai Linh lẩm bẩm, có vẻ hiểu khá rõ nội tình.

Hiểu Huỳnh bỗng thở dài:

“ Tôi không như cậu. Từ nhỏ, tôi đã yêu một người nhưng trong mắt anh ấy không hề có tôi nên tôi liên tục thay bạn trai, cố thử quên anh ấy.”

“ ...”, Mai Linh há miệng.

“ Ha ha ha, vậy mà cô cũng tin!”, Hiểu Huỳnh cười suýt ngã.

Nghe tiếng cười của Mai Linh và Hiểu Huỳnh từ quầy trang sức, Bách Thảo mới dần dần hết ngượng. Nhìn những túi đồ của Hiểu Huỳnh và Mai Linh đang cầm trên tay, cô cũng muốn mua cho sư phụ chút quà nào đó.

Nghe nói sâm Cao Ly của Hàn Quốc rất nổi tiếng, có lẽ rất tốt cho sức khỏe của sư phụ, không biết loại sâm đó bao nhiêu tiền? Cô cần môi, tiền học phí học kỳ một lớp Mười hai đã chuẩn bị đủ, còn thiếu ít tiền trả Nhục Bạch, nếu...nếu...

Nếu có thể đoạt danh hiệu tuyển thủ ưu tú nhất khóa tập huấn này,một vạn đô la Mỹ tiền thưởng, không những đủ tiền học đại học mà sau này nếu sư phụ ốm đau cũng không quá lo tiền thuốc thang.

Chỗ nào bán sâm Cao Ly?

Hay là nên hỏi giá cả trước. Ánh mắt Bách Thảo tìm kiếm trên con phố dài dằng dặc. Các quầy hàng rất nhiều nhưng hình như đều bán đồ mỹ phẩm, đồ trang sức, giày, quần áo, khách bộ hành cũng rất đông, có một quầy bánh mỳ bên cạnh bán rất chạy, người xúm đông lại.

Lại còn...

Viên nôm.

Ngây người, Bách Thảo nghĩ đến lúc trước khi lên máy bay, Đình Hạo tiên bối bảo cô mang viên nôm về. Nghe tên, viên nôm có lẽ dùng để nấu canh, ở Xương Hải võ quán, trong bữa sáng của họ đều có canh này. Có lẽ siêu thị có bán viên nôm...nên đi siêu thị mua thì hơn, quên hỏi Đình Hạo tiên bối thích loại nào, hay là các loại viên nôm đều giống nhau.

Bách Thảo tần ngần ngẫm nghĩ.

Một gã trai ngang qua trước mặt cô, đi về phía quầy bánh mỳ, cô vô tình nhìn gã, bỗng có cảm giác nào đó nhưng không nói ra được. Gã trai chen vào bên trong, đến từng sát sau lưng một phụ nữ trung niên, chần lầy chiếc túi đeo bên người chị ta...

“ Có trộm!”

Đầu vẫn chưa kịp phản ứng, tiếng nói đã phát ra từ cổ họng Bách Thảo. Trong chợ đêm náo nhiệt, khách xung quanh bỗng chốc đổ dồn mắt nhìn về phía cô, trong khi chính lúc cô hô lên...

Bàn tay phải của gã trai đã thò vào túi người phụ nữ kia!

“ Có trộm!”

Bách Thảo nhìn tay gã rút ví tiền ra nhưng khách hàng xung quanh chỉ nhìn cô, vẻ lạ lùng, thậm chí, cả người phụ nữ kia cũng ngoái nhìn, không biết mình đã bị mất đồ. Bách Thảo cuống lên, không nghĩ nhiều, co cẳng đuổi theo tên trộm đã bắt đầu chuồn mất, vừa chạy vừa hô.

“ Đứng lại! Có trộm!”

Chợ đêm ồn ào, đến khi Mai Linh và Hiếu Huỳnh đang ở quầy trang sức nghe tiếng hô của Bách Thảo vội chen từ bên trong ra thì đã thấy Bách Thảo tay cầm túi lớn túi nhỏ, chạy vọt theo tên trộm như một cơn lốc, trong nháy mắt đã mất hút ở cuối con phố!

“ Bách Thảo!”

Hiếu Huỳnh và Mai Linh gọi to, chạy đuổi theo nhưng bóng dáng Bách Thảo đã mất tăm! Khu chợ đêm đầu đầu cũng là người, đầu đầu cũng là quầy hàng, Bách Thảo hình như đã bốc hơi! Họ biết đi đâu mà tìm!

Lúc đó, người phụ nữ trung niên hét lên, sờ vào túi của mình, lắp bắp nói tiếng Hàn, khách xung quanh vây lại, mấy người đàn ông lập tức chạy về phía Bách Thảo vừa biến mất!

Vòng qua con phố chính khu chợ đêm, phía trước đột nhiên xuất hiện con ngõ nhỏ ngoằn ngoèo như mê cung, hai bên có vô số gác, hẻm, mỗi lần Bách Thảo sắp đuổi kịp tên trộm, gã lại ngoặt vào con hẻm khác.

“ Đứng lại!”

Trong tay vẫn cầm mấy túi đồ của Mai Linh và Hiếu Huỳnh, Bách Thảo một lần nữa để tuột mất tên trộm, cô cau mày, hít mạnh một hơi rồi đuổi theo, tiếng hô vang vọng trong con ngõ.

Trong đêm yên tĩnh.

Tên trộm vừa chạy vừa dáo dác ngoái lại.

Như cảnh rượt đuổi trong phim trinh thám, trong tiếng chân gập gáp, đột nhiên Bách Thảo hốt hoảng nhận ra, đằng sau mình có tiếng chân đuổi theo! Tiếng chân đó rất nhẹ, không nhanh không chậm theo sau gần như bám sát cô.

“ Cô đuổi theo hắn, tôi vòng đón đầu!”

Chính lúc Bách Thảo không nén nổi ngoái đầu lại, muốn nhìn xem ai đang đuổi theo mình thì tiếng cười trong trẻo của một cô gái truyền đến, cái bóng vút đi, cô chưa nhìn rõ, người đó đã mất hút. Chỉ trong tích tắc đó, gã trộm đã bỏ cách khoảng một mét, không kịp nghĩ ngợi, Bách Thảo hô to:

“ Đứng lại!”

Tung người vọt về phía đó.

Không để gã có thời gian, cô chạy hết tốc lực, như một con hươu lông, trong chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách với gã. Tên trộm càng hoảng hốt, lại dờ dờ cũ, rẽ vào con hẻm khác, trong lúc chạy thực mạng, gã ngẩng đầu, thất kinh phát hiện phía cuối con ngõ có bóng người đứng chắn, bịt chặt đường thoát thân của gã!

“ Hãy!”

Hai tay xách đồ, Bách Thảo hét lên, vọt người lên cao, chân phải tung ra, đá trúng tên trộm đang bắt đầu vượt tường, hất gã trở lại!

“ Oạch!”

Tên trộm ngã nhào trên nền ngõ lát đá xanh, la toáng lên vì đau, không đứng dậy được. Đặt mấy túi đồ xuống một góc, Bách Thảo nhanh tay vặn chéo tay gã ra phía sau, vừa ép chặt tên trộm đang giãy giụa vừa nhìn về phía bóng người cuối con ngõ...

Đó là một cô gái khoảng mười tám, mười chín tuổi.

Trong màn đêm, cô gái dáng cao thon thả, khuôn mặt thanh tú, mắt một mí cong cong, thoát nhìn rất bình thường nhưng lại có cảm giác thân thiện đặc biệt khiến Bách Thảo bất giác nhìn lại lần nữa.

“ Cô tung người vọt lên giỏi quá!”

Cô gái đi đến, tiếng cười của cô trong trẻo, lạnh lót như đã quen. Bách Thảo từ lâu, giữa hai người không chút xa lạ.

“ Hơn nữa cô lại rất cừ!” Cô gái ngồi xổm cạnh cô, nhanh nhẹn sục tay vào túi tên trộm. “ Gã còn chưa kịp hành sự đã bị cô phát hiện”.

Bách Thảo kinh ngạc, ngoài chiếc ví của người phụ nữ nọ, cô gái còn tìm được ba chiếc ví nữa trong người tên trộm.

“ Thế nào mà cô lại làm được!”

Sợi dây thừng xuất hiện trong tay cô gái như có phép thuật, cô trói tay tên trộm, buộc vào cột điện bên cạnh rồi để tay vào miệng huýt sáo, lúc đó mới có thời gian nhìn Bách Thảo.

“Ồ” Bách Thảo ngây người.

“Ha ha.” Cô gái cười vang, khuôn mặt nhễ nhôm thoát biến đổi, sinh động như dòng suối chảy giữa khe núi. “Cái vẻ ngây người của cô rất thú vị, giống hệt chú gấu Teddy của tôi. Tôi nói, thế nào mà cô làm được là ý nói, trước khi tên trộm ra tay làm thế nào cô đã nhìn thấu? Lẽ nào cô từng là cảnh sát? Nhưng cô còn trẻ thế có lẽ chỉ khoảng mười bảy.”

Gấu Teddy...

Bách Thảo lại ngớ người, cô không biết gấu Teddy là gì, là một loại gấu ư?

“Tôi... tôi nhìn ra bởi vì... “Bách Thảo nhớ lại quá trình phát hiện tên trộm, nhiều lúc trực giác của cơ thể nhanh hơn vận hành của não, phải sắp xếp lại các tình tiết mới nói được”... Đầu tiên là ánh mắt gian gian... khi gã đi ngang qua là lúc mắt tôi chú ý đến gã... sau đó.. vẫn là ánh mắt gã...những người khác chỉ nhìn vào quầy bánh mỳ hoặc người bán hàng, chỉ ánh mắt của gã lại nhằm vào túi của mọi người... Còn nữa, nếu gã định mua bánh mỳ thì không nên chen đến bên người phụ nữ đó ... nhưng gã lại đến rất gần... tay gã ở ngay bên cạnh túi của chị ta... cho nên bàn tay gã vừa động đậy...”

“Là cô đã hô lên.”

Cô gái nghe rất hào hứng, gật gật đầu như đang nghe kể chuyện trinh thám.

“Đúng!” Ngay ra một lát, Bách Thảo nói: “Nhưng khi tôi hô lên, mọi người lại chỉ nhìn vào tôi, không ngăn tên trộm”.

“Ha ha, bởi vì là Hàn Quốc. “Cô gái ngửa đầu cười ngất, hai mắt cong cong. “Cô hô bằng tiếng Hán, họ không hiểu.”

Bách Thảo vụt đỏ mặt!

Đúng... đúng, thảo nào nghe tiếng hô tên trộm không sợ, vẫn tiếp tục hành sự.

“Có người đến kìa”, cô gái bỗng kêu lên.

Bách Thảo ngây người, chỉ nghe thấy tiếng hô nhưng không nghe rõ điều gì. Mấy giây sau, có rất nhiều tiếng chân từ phía xa chạy đến, cô ngạc nhiên nhìn về phía cô gái, còn chưa kịp nói gì, cô ta đã nhảy bật lên, cười nói:

“Tôi đi trước, gấu Teddy đáng yêu!!”

Trong nháy mắt, cô gái đã biến mất ở cuối con ngõ cùng lúc tiếng những bước chân hỗn loạn từ một đầu ngõ khác truyền đến, Bách Thảo ngoái đầu, nhận ra đó là những người vừa đứng ở quầy bánh mỳ lúc trước, lại còn có một viên cảnh sát, tất cả đang chạy về phía mình.

Có lẽ là tiếng huýt sáo của cô gái gọi họ đến.

Bách Thảo lại vô tình nhìn về hướng cô gái vừa biết mất nhưng chẳng thấy gì hết. Chỉ có ánh trăng dâng lên nơi cuối ngõ như một dòng suối ánh sáng từ khe núi tràn ra.

Đám người ồn ào chạy lại, ai nấy đều nhìn Bách Thảo với vẻ biết ơn, trước khi cảnh sát đưa tên trộm đi, anh ta hỏi Bách Thảo có cần đưa về võ quán không. Không thấy Hiếu Huỳnh và Mai Linh, sợ bỏ về trước lát nữa hai người họ lại sốt ruột đi tìm, lo lắng nên Bách Thảo cảm ơn viên cảnh sát, định tìm được Hiếu Huỳnh và Mai Linh rồi sẽ tính.

Trở về quầy bánh mì.

Khách dạo trong chợ đêm vẫn tấp nập.

Nhưng không thấy bóng dáng Hiếu Huỳnh, Mai Linh, cô tìm xung quanh mấy lần vẫn không thấy. Với tính cách Hiếu Huỳnh, nhất định sẽ vô cùng lo lắng, sốt ruột, Bách Thảo hai tay linh kính mấy cái túi cũng bắt đầu sốt ruột.

.....

“Đến Hàn Quốc nếu bị lạc không liên hệ được... “Ở sân bay, Đình Hạo đã bỏ điện thoại di động và dụng cụ sạc điện thoại vào một cái túi nhỏ...”

...

A, đúng rồi, trong ba lô có di động Đình Hạo đưa cho.

Cô vội lục tìm, quả nhiên tìm thấy. Nhớ lại cách Hiếu Huỳnh sử dụng di động, cô mò mẫm một lúc, nhanh chóng mở được máy. Nhưng nhìn bàn phím lại ngỡ người, sự nhớ mình hoàn toàn không biết số máy của Hiếu Huỳnh hoặc Mai Linh.

...

“Điện thoại đã nạp tiền, đã lưu số máy của anh, Sơ Nguyên và huấn luyện viên Thẩm...”

...

Vậy là phải gọi cho Sơ Nguyên sao? Nhìn dãy số điện thoại của Sơ Nguyên trên màn hình, đột nhiên cô lại do dự, điện thoại trong tay bỗng rung lên, phát ra tiếng nhạc khiến cô giật mình.

“Ánh trăng chiếu hai đầu vệt thắm

Ở trong lòng những không ở bên em

Không lau hết lệ em đã chảy.

Em là nỗi đau anh không nói nên lời.

Muốn quên hết lại càng nhớ...”

Trong tiếng nhạc rung ngân như ánh trăng, khuôn mặt tươi cười của Đình Hạo tiến bối nhấp nháy trên màn hình, Bách Thảo ngây người đến mấy giây mới ấn nút nghe.

“A lô?”

...

Giọng Đình Hạo từ trong máy vọng ra, có vẻ lơ đãng, thân thiết giống như anh đang ở ngay bên cạnh cô.

“...Đình Hạo tiên bối!” Trong đêm, đứng trên một con phố xa lạ đầy người qua lại của đất nước Hàn Quốc xa xôi, Bách Thảo căng thẳng nắm chặt chiếc điện thoại.

“Cuối cùng, em cũng mở máy”, giọng Đình Hạo cười cười, “Từ lúc em xuống máy bay, anh đã gọi không biết bao nhiêu lần nhưng lần nào cũng tắt máy. Đang định nếu em vẫn không mở máy, anh sẽ gọi cho Sơ Nguyên, bảo anh ấy liên lạc cho em mở máy”.

“...”

“Sao thế?” Hình như cảm nhận được tâm trạng bất thường của Bách Thảo, Đình Hạo đùa:

“Chẳng lẽ em bị lạc lên mới mở máy cầu cứu?”

“ Em...em bị lạc mất Hiếu Huỳnh và Mai Linh...”

“ Ở đâu?”, giọng Đình Hạo nghiêm túc hẳn lên.

“ Trong một khu chợ đêm, là cái chợ bên cạnh trường Đại học nữ thực Lê Hoa”. Cô nói về áy náy, “ Vừa rồi em đi bắt một tên trộm, chạy xa quá,khí quay trở lại không tìm thấy bọn họ...”

“ Đã bắt được tên trộm chưa?”, Đình Hạo bật cười.

“ Bắt được rồi...” Bách Thảo khỏ nảo, nhưng đó không phải là vấn đề chính, vấn đề chính là cô bị lạc mất Hiếu Huỳnh và mọi người.

“ Được, anh biết rồi, bây giờ em vẫn ở đó phải không?” Sau khi hỏi rõ vị trí cụ thể của Bách Thảo, Đình Hạo nói:

“ Đừng lo, anh sẽ gọi lại ngay.”

Nói xong, điện thoại ngắt.

Đúng là rất nhanh...

Không đầy năm phút sau, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ở đầu đường, một cô gái trẻ nhanh nhẹn đi đến bên Bách Thảo, tự giới thiệu là người của công ty Phương Thị thường trú tại Seoul Hàn Quốc, Tổng giám đốc cử cô đến giúp đỡ Bách Thảo.

Lúc đó, di động trong tay Bách Thảo lại rung lên.

Đình Hạo bảo cô, anh đã liên hệ được với Hiếu Huỳnh, bọn họ đang đi đến chỗ cô, đợi mọi người gặp nhau, trợ lý của công ty sẽ đưa mọi người về Xương Hải vô quán.

“ Bách Thảo, cậu biến đi đâu thế?”

Hiếu Huỳnh người thấm mồ hôi, chen từ đám đông ra, thấy Bách Thảo vừa tức vừa mừng, nước mắt trào ra, lao đến bên cô đầm đã lia lịa rồi òa khóc:

“ Hu hu! Làm mình lo muốn chết! Cậu chạy đi đâu vậy? Chúng mình chạy theo cậu nhưng cái ngõ đó chẳng chật như mê cung nên không sao thấy được! Hu hu hu! Sợ muốn chết! Mình đã tưởng lạc mất cậu, từ nay không bao giờ nhìn thấy cậu nữa!”

“ Đã bảo rồi, Bách Thảo không phải trẻ con, nếu bị lạc thật cũng có thể tự tìm về vô quán”, Mai Linh nói một cách bất lực.

Cô cảm thấy Hiếu Huỳnh rất trẻ con, rõ ràng bình thường luôn nhanh nhẹn sắc sảo, nhưng vừa không thấy Bách Thảo đã bật khóc hu hu, lại còn tưởng tượng ra đủ mọi chuyện, nào là ngõ nhỏ Bách Thảo bị bọn bắt cóc lừa gạt đưa đi mất, nào là Bách Thảo lưu lạc nơi nào, từ nay chia lìa, trí tưởng tượng còn ly kỳ hơn cả phim truyền hình.

* * *

Trong chiếc xe màu đen.

Trố mắt quan sát những trang bị sang trọng xung quanh, đưa tay sờ chiếc nệm ghế bằng da thật mềm mại bên dưới, lại nhìn người lái xe vận trang phục lịch sự có vẻ rất chuyên nghiệp và trợ lý Đặng xinh đẹp, tác phong nhanh nhẹn, lịch thiệp, Hiếu Huỳnh ghé tai Bách Thảo tò mò hỏi nhỏ:

“ Cậu với Đình Hạo hẹn hò từ bao giờ vậy?”

“ Đúng đấy!” Mai Linh cũng tò mò không kém, hạ thấp giọng hào hứng nói: “ Òa, chưa bao giờ mình được ngồi cái xe sang như thế này, vẫn biết nhà Đình Hạo tiền bối rất giàu nhưng không ngờ lại giàu đến thế!”.

Bách Thảo luống cuống.

Đang không biết giải thích thế nào thì nhạc chuông di động lại vang lên, trên màn hình vẫn nhấp nháy khuôn mặt sáng ngời tươi rói của Đình Hạo tiền bối.

“ Tìm được nhau chưa?”

Đầu bên kia thấp thoáng có tiếng gõ bàn phím, hình như Đình Hạo vừa làm việc vừa nói chuyện.

“Tìm được rồi, chúng em đang trên đường về võ quán” Bách Thảo cảm kích nói, “Đình Hạo tiền bối, cảm ơn anh”.

Hiếu Huỳnh, Mai Linh bên cạnh nín thở yên lặng, không bỏ qua một động tĩnh nào từ di động phát ra.

Hình như Đình Hạo mỉm cười, sau đó nói:

“Con bé Kim Mẫn Châu này từ nhỏ tính tình đã ngang ngạnh, không chịu kém ai bao giờ, hơn nữa...” Đình Hạo đang đắn đo lựa chọn từ ngữ, tiếng gõ chữ cũng chậm lại. “Cha Kim Mẫn Châu là Kim Nhất Sơn đại sư, mười bảy năm trước từng tham dự Cup Taekwondo thế giới...”

Bách Thảo sững người.

Cô không hiểu tại sao Đình Hạo tiền bối lại nói với mình về quá khứ của cha Kim Mẫn Châu.

“...Sư phụ Khúc Hướng Nam của em...” Trên đường đến sân bay New York, trong chiếc xe màu đen, Đình Hạo trầm ngâm nhìn màn hình laptop, trong đó hiện lên những thông tin cũ vừa tra được. “... Cũng tham gia Cup thế giới lần đó, hơn nữa...”

“Người tập Taekwondo phải tuân thủ tinh thần cơ bản nhất, hiểu lễ nghĩa, biết liêm sỉ, nhẫn nại, kìm chế, kiên cường, vững vàng, không dao động!”

Trên võ đài cao trong thung lũng.

Kim Nhất Sơn, đại võ sư của Xương Hải võ quán, ngồi xếp bằng.

Tuổi chừng ngoài năm mươi, mái tóc ngắn màu hung như một khóm nấm nở xòe, mặt nhẵn nhụi, đỏ tía, thân người chắc nịch, giọng trầm vang như chuông, mắt to, cái nhìn trùng trùng trăn trối như mặt tượng Hộ thân trong miếu khiến người nhìn run sợ.

“Cái gọi là lễ nghĩa chính là điều mà đệ tử tập luyện Taekwondo nhất thiết phải...”

Trên võ đài, Kim Nhất Sơn thần thái uy nghiêm, giọng trầm hùng như tiếng chuông đồng vang vọng khắp thung lũng, bên dưới, tuyển thủ các nước ngồi xếp bằng, nín thở ngưỡng nhìn, tập trung lắng nghe.

Mặc dù đối với tinh thần Taekwondo, ngay khi mới nhập môn đã được các sư phụ hoặc huấn luyện viên truyền giảng nhưng lúc này tại Xương Hải võ quán, biểu tượng quyền lực của Taekwondo, giữa những ngọn gió trong lành nơi thung lũng, được phát ra từ chính miệng Kim Nhất Sơn đại sư lừng danh, những lời giáo huấn này lại hàm ẩn vẻ uy nghiêm, thiêng liêng đặc biệt.

Đương nhiên Hiếu Huỳnh cũng từng nghe đại danh Kim Nhất Sơn đại sư.

Kim Nhất Sơn là đại đệ tử dưới võ môn của nhân vật truyền kỳ, vốn là quán chủ của Xương Hải võ quán thế hệ trước, lãnh tụ giới Taekwondo thế hệ cũ của Hàn Quốc, Lý Phong Hách tông sư. Kim Nhất Sơn trở thành đại đệ tử của Lý Phong Hách tông sư không phải do ông là người đầu tiên bái Lý tông sư làm thầy mà trên thực tế, trước khi ông ta nhập môn, Lý tông sư đã chính thức thu nạp năm đệ tử.

Nghe nói mùa đông năm đó, Xương Hải võ quán gặp đại nạn, Phong Hách tông sư thân mang trọng bệnh, một mình lưu lạc đến một thôn sơn hẻo lánh, trên đường đói rét cơ hàn, thoi thóp sắp chết. Trời đông giá lạnh, sói hoang gầm rú đi tìm thức ăn, Phong Hách tông sư suy yếu chút nữa đã làm mồi cho bầy sói đói thì một gia đình đi lấy củi từ trên núi qua chỗ đó trông thấy.

Để cứu Phong Hách tông sư, cha của Kim Nhất Sơn đã phải mất đi tính mạng, Kim Nhất Sơn lúc đó mới năm tuổi cũng bị bầy sói tấn công, thương tích đầy mình. Cảm tạ đại ân, Phong Hách tông sư đã thu nạp Kim Nhất Sơn làm đệ tử. Do Kim tính cách bạo liệt, bộ dạng hung mãnh nên giới Taekwondo Hàn Quốc tặng ông danh hiệu “Nộ hóa sơn thần”.

Tuy nhiên ngôi vị quán chủ Xương Hải võ quán của Phong Hách tông sư cuối cùng không do Kim Nhất Sơn thừa kế mà được truyền ột người đàn ông có lai lịch khá bí hiểm đột nhiên xuất hiện, đó chính là Vân Nhạc tông sư, người sau này được thế nhân tôn sùng là nhân vật số một của làng Taekwondo thế giới.

Hiếu Huỳnh vốn rất có thiện cảm với Kim Nhất Sơn đại sư.

Nghe nói, năm xưa trước khi qua đời, Phong Hách tông sư truyền ngôi vị quán chủ võ quán cho Vân Nhạc tông sư, một người còn chưa có tiếng tăm gì, giới Taekwondo Hàn Quốc cực lực phản đối, nội bộ Xương Hải võ quán cũng có dư luận khác nhau, suýt gây ra đại loạn trong võ quán.

Kim Nhất Sơn mà mọi người vốn cho rằng sẽ thừa kế ngôi vị quán chủ Xương Hải võ quán không những không tức giận mà còn tỏ ra ủng hộ Vân Nhạc một cách bất ngờ, và ra sức dẹp sự phản đối của các sư đệ trong võ quán, đặt nền móng vững chắc cho Vân Nhạc tông sư nắm quyền lãnh đạo Xương Hải võ quán.

Nhưng Kim Nhất Sơn lại là cha của Kim Mẫn Châu!

Mới nghĩ đến đây, Hiểu Huỳnh lại mất đi thiện cảm đối với ông ta. Chẳng trách Kim Mẫn Châu kiêu ngạo như vậy, thì ra có chỗ dựa vững chắc như thế! Nhìn khuôn mặt Kim Nhất Sơn đại sư rất giống Kim Mẫn Châu, nhất là ánh mắt hung mãnh như mắt báo gấm, Hiểu Huỳnh lập tức hình dung ra khuôn mặt Kim Mẫn Châu mấy chục năm sau.

Cứ coi như tối qua không nghe lỏm được thông tin về quan hệ giữa Kim Nhất Sơn và Kim Mẫn Châu qua di động của Bách Thảo thì hôm nay nhìn thấy Kim Nhất Sơn cũng chắc chắn đoán ra. Hai cha con họ quá giống nhau. Ấy, nhưng vì sao Kim Nhất Sơn lại già như vậy, Kim Mẫn Châu mới có mười bốn tuổi mà, mắt Hiểu Huỳnh đảo lia lịa, lại trầm ngâm nghĩ tiếp.

“... Nếu không biết lễ nghĩa và liêm sỉ thì không xứng đáng luyện Taekwondo và là nổi nhục của giới Taekwondo!” Âm thanh như chuông đồng lại vang vọng khắp thung lũng, Kim Nhất Sơn nghiêm giọng giáo huấn trại viên các nước, mỗi lời nói của ông lại có người dịch ra tiếng Anh.

“Mười bảy năm trước, giới Taekwondo từng xảy ra một vụ bê bối!”

Mắt tròn trịa, Kim Nhất Sơn nhìn chòng chọc những gương mặt thiếu niên non nớt dưới võ đài. Đây là ví dụ ông ta thường dẫn ra để giáo huấn các đệ tử, mỗi lần nhắc đến đều với vẻ bưng bưng nộ khí.

“Cup Taekwondo thế giới mười bảy năm trước, có một tuyển thủ người Trung Quốc...”

Âm thanh vừa cất lên bỗng bùng nổ như sét đánh, Bách Thảo ngồi bên dưới từ từ ngẩng đầu, mặc dù chưa nghe thấy Kim Nhất Sơn nói ra tên tuyển thủ Trung Quốc đó nhưng cơ thể cô đột nhiên như có luồng khí lạnh lọt ra, mặt biến sắc tái nhợt.

13. Chương 13

“.. Tên là Khúc Hướng Nam”, Trên võ đài, Kim Nhất Sơn giọng nghiêm nói, “Năm đó, lần đầu tiên ông ta tham gia Cup Taekwondo thế giới...”

Khúc Hướng Nam?!

Hiểu Huỳnh bỗng há miệng, vội liếc Bách Thảo ngồi bên.

A!

Hiểu Huỳnh vô cùng sợ hãi.

Chưa bao giờ cô thấy ánh mắt Bách Thảo lạnh lùng và đáng sợ như vậy.

“... Nhưng lại bất ngờ, không thể hiểu nổi đánh bại tuyển thủ các nước, đoạt chức vô địch thế giới”

Hai tay nắm chặt, người Bách Thảo lạnh đến phát run, trực giác mách bảo cô những lời sắp nghe sẽ là gì.

Trong đầu chỉ có một khoảng trống rỗng, mạch máu hai bên tai chảy rần rật, cô nhìn chòng chọc Kim Nhất Sơn trên võ đài thẳng người đứng bật dậy...

Trên vai có một lực ấn cực mạnh.

Cô bị ấn ngồi xuống.

“Ngồi xuống!”

Tai ù lên, ánh nhìn rối loạn, đột nhiên phải một lúc lâu Bách Thảo mới ý thức được đó là khuôn mặt lạnh băng của Nhược Bạch, mà giọng nói của Kim Nhất Sơn trên võ đài vẫn vang lên.

“... Sau đó, ban tổ chức điều tra ra, Khúc Hướng Nam sở dĩ giành chiến thắng...”, giọng căm phẫn, ông nói dần từng chữ, “... là do ông ta dám sử dụng chất kích thích trong thi đấu!”.

Dưới võ đài đột nhiên ồn ào!

“Ồ...”

“Ồ...”

Sau đó, trại viên các nước bắt đầu rì rầm bàn tán.

“Dùng thuốc kích thích, một thủ đoạn hèn hạ để giành thắng lợi từ lâu đã không phải là hiếm trên diễn đàn thể thao thế giới”, mặt Kim Nhất Sơn như tỏa ra hỏa khí, “nhưng trong lịch sử Taekwondo quốc tế, đó lại là lần đầu tiên! Trong giới Taekwondo vốn hết sức đề cao lễ nghĩa, liêm sỉ mà lại có một tuyển thủ như Khúc Hướng Nam, dùng thủ đoạn dơ hèn để thi đấu. Đây là một sự sỉ nhục, là sự chà đạp lên tinh thần Taekwondo!”.

“Ồ...”

“Ồ...”

Trại viên các nước bàn luận càng to, trại viên của đội Nhật Bản và Iran thỉnh thoảng quay đầu nhìn các đội viên Ngân Dương lúc này ngồi im như tượng.

Từ ngón tay đến ngón chân, người Bách Thảo lạnh dần, màng nhĩ réo ù ù, giọng nói từ võ đài truyền đến vẫn như chích vào tai! Tay vẫn nắm chặt, xương khớp ngón tay kêu răng rắc, người run bần bật cô cố kìm chế bản thân, tự nhủ, mình đã quen rồi những lời nhục mạ nhắm vào sư phụ, mình đã tê liệt từ lâu.

Từ lúc bảy tuổi theo sư phụ vào Toàn Thắng võ quán, mỗi ngày cô đều sống trong những lời châm chọc nhạo báng như vậy.

“Mày biết không, sư phụ mày là kẻ vô liêm sỉ!”

“Sư phụ mày là loại người xấu mà người ta viết trong sách, mày là tiểu khốn nạn của một kẻ đại khốn nạn!”

“Mày theo sư phụ, vậy là mày nhận cướp làm cha!”

...

Vì những câu đó, cô đã đánh nhau không biết bao nhiêu lần với bọn trẻ của võ quán, mỗi lần dù bị bọn chúng xúm vào đánh thâm tím mặt mày, cô cũng tuyệt nhiên không để bọn chúng được hời, nhất định phải cho bọn chúng trả giá vì đã làm nhục sư phụ cô! Mà sau những lần đánh nhau đó, cô đều nằm sấp trên chiếc ghế đá lạnh ngắt trong sân, cắn môi để sư phụ dùng roi quất vào mông.

Sư phụ cô là người tốt.

Cô phải bảo vệ sư phụ!

Cô quyết không cho phép bất cứ kẻ nào nói xấu sư phụ!

Cho nên, dù mỗi lần bị sư phụ đánh đến rách mồng nhưng lần tiếp theo cô vẫn không chịu nhận!

“Đầu phải đánh bại mọi người trên thế giới...” Năm chín tuổi, cô đã bị sư phụ đánh đến choáng ngất, khi hơi tỉnh lại, thấy sư phụ đang lặng lẽ nhìn ra cây mai trong đình viện, trên khuôn mặt sớm già trước tuổi của ông hiện hiện vẻ đau khổ, nhớ nhung mà cô chưa từng thấy. “... Những gì đã qua không thể nào quay trở lại.”

“Bách Thảo...”

Rất lâu sau, khi ánh mắt sư phụ đã rời cây mai quay lại, cúi đầu nhìn cô, không hiểu tại sao cô vội vàng nhắm mắt, giả vờ chưa tỉnh.

“... Có rất nhiều chuyện không phải chỉ đánh nhau một trận là có thể giải quyết được. Sư phụ biết con là đứa trẻ ngoan, không nghe nổi những lời người ta nói về sư phụ, nhưng con càng bị kích động đánh nhau, người khác càng cảm thấy sư phụ không dạy bảo con đến nơi đến chốn.”

Bàn tay già nua của sư phụ nhẹ nhàng vuốt lên trán cô như cha mẹ cô đã làm trước khi qua đời.

“... Sư phụ không muốn con lãng phí tinh lực vào những trận đấu đả thế này, sư phụ mong con có ngày có thể trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, đứng trên đỉnh cao vinh quang. Đó là ước nguyện cả đời, ước nguyện lớn nhất của sư phụ.”

Vậy là, chín tuổi đầu, cô đã hiểu.

Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức đường đường chính chính, hoàn toàn trong sạch đứng lên đỉnh cao nhất, cô mới có thể chứng minh sự trong sạch của sư phụ!

Đến lúc đó, cô có thể hùng hồn tuyên bố với thiên hạ sư phụ cô, Khúc Hướng Nam, là người tốt, là một người chính trực cao cả, trong sạch, tuyệt đối không phải là kẻ hèn nhất vô liêm sỉ!

Cô phải học cách nhân nhịn, kìm chế.

Cũng học cách yên lặng.

Từ đó, hầu như cô không đánh lại bọn trẻ nữa mà dốc hết thời gian vào luyện tập. cô tưởng mình đã hoàn toàn tê liệt, không còn bị kích động nữa, nhưng...

Lúc này...

Trong hoàn cảnh như thế này, trước mấy chục tuyển thủ đến từ các quốc gia, tận tai nghe thấy tên của sư phụ bị những tiếng nói tượng trưng cho quyền uy tối cao của giới Taekwondo nhục mạ. Hơi lạnh xuyên thấu sống lưng khiến lưng cô cứng lạnh, nỗi phẫn uất trong lòng dần dần không nén nổi, muốn quấy đạp gào thét!

Kim chế!

Nước Bạch ẩn mạnh vai cô.

... Đúng.

Bách Thảo từ từ nhắm mắt, hít thở sâu, cố gắng kìm nén bản thân, bàn tay nắm chặt run lên.

“Sau khi bị phát giác, Khúc Hướng Nam không những bị tước danh hiệu vô địch, liên đoàn Taekwondo thế giới cũng phá lệ trừng phạt ông ta hết sức nghiêm khắc, tuyên hủy tư cách luyện tập Taekwondo của ông ta, cấm thi đấu suốt đời, con người đáng nhục đó cũng không có tư cách truyền dạy Taekwondo cho bất kỳ ai.”

Anh mắt dữ dần, uy nghiêm lướt qua gương mặt non nớt của các thiếu niên. Kim Nhất Sơn tiếp tục truyền dạy:

“Nếu trong các đệ tử, có ai đó không biết tuân thủ lễ nghĩa, không biết liêm sỉ thì nên lập tức từ bỏ Taekwondo! Không nên để các trò trở thành như Khúc Hướng Nam, trở thành nỗi nhục của giới Taekwondo!”

“Nỗi nhục, vô liêm sỉ”, từng chữ khó nhằn nhện đó như những lưỡi dao đâm vào tim Bách Thảo! Bàn tay nắm chặt các khớp xương kêu răng rắc, nhân nhịn, khí huyết cuộn từ trong ngực ứ ra, những lời lăng nhục từ võ đài vẫn không dứt.

“Không nên để cho tên của các trò đồng nghĩa với nhục nhã, vô liêm sỉ như Khúc Hướng Nam...”

“Kim Nhất Sơn đại sư!”

Từ sân tập trong thung lũng, một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng trang nghiêm bỗng vọng lên, thẳng thừng ngắt ngang lời giáo huấn của Kim Nhất Sơn!

Cả sân lặng lẽ, nhìn về phía tiếng nói, thấy một thiếu nữ tóc ngắn, bộ võ phục đã ngả vàng, khuôn mặt trầm lạnh toát ra nội khí, chậm rãi từ trong hàng đứng lên.

Sơ Nguyên ngoái đầu nhìn cô.

Trong ánh mặt trời thiêu đốt đến nhức mắt, mắt anh hơi nheo lại.

Giây khắc cô từ từ đứng lên đó.

Mọi thứ xung quanh lập tức trở nên nhạt nhòa, Sơ Nguyên chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy của cô rực lửa, như một con hươu bị kích động nhưng kỳ kỳ kim chế, ngọn lửa rừng rực trong đáy mắt đỏ như trái tim cô đã bị đốt thủng một lỗ!

Nhược Bạch lạnh người.

Bách Thảo đứng lên không nhanh lắm nhưng có sức mạnh ngàn cân, lực bàn tay anh đã hoàn toàn không thể chống lại.

“Trước mặt mọi người, dùng những lời nói mang tính hạ nhục như vậy bình luận người khác sẽ làm tổn thương nghiêm trọng danh dự của người đó...”, Bách Thảo đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lùng nhìn Kim Nhất Sơn trên võ đài, “đại sư... biết không?”.

“Ồ...”

Như một tiếng nổ, cô lại dám chất vấn Kim Nhất Sơn đại sư! Trại viên các nước cũng nhìn người, một số người hiểu chút ít tiếng Hán thì thầm với nhau. Rất nhanh chóng, cô gái kia nói gì, cả sân đều truyền tai nhau! Cô ta dám ngắt lời giáo huấn của Kim Nhất Sơn đại sư, hơn nữa còn nói Kim đại sư làm tổn thương danh dự người khác!

Lâm Phong, Mai Linh, Thạch Tông, Khẩu Chấn cũng cũng nhìn Bách Thảo.

Họ biết Bách Thảo rất khó chấp nhận những lời đã kích sự phụ mình trước mọi người như vậy nhưng họ không ngờ, Bách Thảo lại dám phản kích Kim đại sư!

Chiếc bút trên tay Thân Ba dừng lại, ngón tay đẩy nhẹ chiếc kính trên sống mũi, nhìn Bách Thảo đứng thẳng kiên cường, lại nhìn Quang Nhã, phát hiện sắc mặt cô cũng trắng bệch như vậy.

Nghe hết lời dịch của đệ tử Dân Đối, Kim Nhất Sơn thất kinh, sau đó dùng dằng dặc tức giận! Hai mắt tròn trũng hướng về cô gái tóc ngắn vẫn đứng thẳng trang nghiêm, ông hét một tiếng vang như sấm:

“Cô nói gì?”

Âm thanh phát ra khiến các trại viên bên dưới giật mình, cả sân bỗng chốc không có bất kỳ âm thanh nào khác.

“Tôi nói là... Trước mặt mọi người đại sư làm tổn thương danh dự người khác như vậy là một điều vô cùng không hợp lý.”

Một làn gió nhẹ lướt tới, bộ võ phục đã ngả màu của cô gái khẽ bay bay, Bách Thảo đứng thẳng lưng, giọng rành rọt: “Danh dự đối với mỗi tuyển thủ Taekwondo đều quý như sinh mệnh, không thể tùy tiện bị chà đạp và tổn thương, xin đại sư trong khi truyền giảng tinh thần Taekwondo, đừng quên tôn trọng người khác, quên nguyên tắc cơ bản nhất này!”.

“Ha! Ha! Ha!”

Kim Nhất Sơn tức quá thành cười, như nhìn thấy sự việc kỳ lạ nhất trên đời, hỏa khí khiến mặt ông bỗng chốc trương to như chiếc gương biển yêu trừ tà.

“Cô là loại gì, sao dám nói những lời đó!! Khúc Hướng Nam, nổi nhục của giới Teakwondo, làm gì có danh dự!”

“Tôi là Thích Bách Thảo!” Tay nắm chặt đến đau điếng, Bách Thảo nói bằng giọng bình tĩnh nhất: “Tôi không phải là loại gì như đại sư vừa nói, nhưng cho dù tôi là người mới nhập môn Taekwondo, ngôn hành của đại sư có gì không đúng, tôi vẫn có tư cách chỉ ra!”.

Hít thật sâu, cô nói tiếp:

“Còn nữa, xin đại sư thu lại những từ nhục nhã, vô liêm sỉ bởi đó là những lời nói vô trách nhiệm, không phù hợp với tư cách của đại sư!”

“Thích Bách Thảo! Cô dám nói những lời như vậy với chatôi!”

Trong hàng của Xương Hải võ quán, Kim Mẫn Châu nổi giận đùng đùng, cuối cùng không kìm nổi nhảy lên, hai mắt trợn trừng nhìn Bách Thảo hét to!

Mặc dù đã được trưởng bối nhắc nhở, cũng miễn, cưỡng nhận lời, trù phi cầm chắc ưu thế mới giao đấu với Bách Thảo, nếu không tuyệt nhiên không được chủ động khiêu khích Thích Bách Thảo, nhưng tận mắt chứng kiến những lời công khai của cô ta nhằm vào cha mình trước mắt mọi người, hơn nữa lại còn vì Khúc Hường Nam xấu xa, nổi nhục của giới Taekwondo kia, Kim Mẫn Châu hận là không thể lao đến bóp nát cô thành từng mảnh!

“Khúc Hường Nam dùng thuốc kích thích toàn thiên hạ đều biết! Khúc Hường Nam là nổi nhục trong giới Taekwondo, toàn thiên hạ đều biết! Cô, đệ tử Khúc Hường Nam, cũng vô sỉ, xấu xa như vậy! Cô dám cãi cha tôi, tôi buộc cô xin lỗi!”

Kim Mẫn Châu định lao đến chỗ Bách Thảo, nhưng Mân Thắng Hạo đã tóm lấy vai cô ta từ phía sau, Kim Mẫn Châu phần nộ vùng vẫy, đấm đá lung tung, miệng không ngừng hét to:

“Bỏ tôi ra! Cô ta phải xin lỗi, tôi sẽ giết cô ta!”

“Ha! Ha! Ha!”

Kim Nhất Sơn lại cười vang một trận, nghiêm giọng nói với Bách Thảo:

“Thì ra cô là đệ tử của Khúc Hường Nam! Con người vô sỉ đó vẫn dám lén lút thu nạp đệ tử! Còn dám nói ra hai ra chữ danh dự! Quả nhiên vô liêm sỉ đến mức khiến người ta rùng mình!”

“Đúng? Tôi là đệ tử của Khúc Hường Nam!”

Ngực phập phồng dữ dội, trong mắt bùng bùng ngọn lửa, cô cao giọng nói:

“Cho nên tôi biết sư phụ mình là người thế nào! Sư phụ là người tràn đầy tinh thần Taekwondo! Phẩm chất cao quý, lương thiện, là một người lương thiện chân chính! Đại sư không thể, cũng không có tư cách bôi nhọ danh dự người khác ở đây!”

“Không thể?”

Nghe Dân Đối dịch lại, lông mày Kim Nhất Sơn dựng đứng, cười gằn một tiếng rồi từ từ đứng lên, cơ thể đồ sộ, lù lù như một trái núi thấp. Đứng trên bục cao, mắt nhìn chòng chọc cô gái tóc ngắn, giọng nói vang như sấm:

“Được, có gan lắm! Cô là đệ tử của Khúc Hường Nam, có nghĩa là sau khi liên đoàn Teakwondo thế giới hủy tư cách thu nạp đệ tử, ông ta vẫn lén làm chuyện đó! Quá nhiên là to gan!”

“...”

Mặt Bách Thảo trắng nhợt.

“Khúc Hường Nam bị phát giác sử dụng chất kích thích là sự thật đã được ghi vào hồ sơ Cup thế giới năm đó, tôi nói sai chỗ nào?! Khúc Hường Nam bị liên đoàn Taekwondo thế giới hủy tư cách thi đấu, cấm thi đấu suốt đời, vĩnh viễn không được thu nạp đệ tử, tôi nói sai ở đâu?! Khúc Hường Nam dùng thủ đoạn hèn hạ chiếm đoạt vinh quang không thuộc về mình, chà đạp lên tinh thần Teakwondo, là nổi nhục của giới Taekwondo, tôi nói sai chỗ nào?!”

Giọng căm phẫn của Kim Nhất Sơn vang vọng trong thung lũng.

“Dẫu trước mặt ngàn vạn người, tôi, Kim Nhất Sơn, cũng có thể thẳng thắn nhắc lại nhiều lần! Khúc Hường Nam là kẻ hèn nhát trong giới Taekwondo! Việc ông ta làm là nhục nhã!”

“Ông!”

Hai tay nắm chặt, tai ừ ừ, một luồng ánh sáng trắng bùng phát trước mắt, một con ác long gầm thét trong người, Bách Thảo hoàn toàn mất khả năng khống chế. Ánh mắt ướt nhòe, trước mắt cô chỉ có mái tóc bạc của sư phụ, cơ thể gầy yếu và khuôn mặt già trước tuổi của ông.

Sư phụ của cô, cô rất hiểu, ông không phải loại người đó!

.....

...

“Ông ấy là người tốt.”

Lúc còn nhỏ, mỗi lần bóng dáng gầy gò của ông rời khỏi hiệu thuốc, cha cô luôn nói như vậy. Ông vừa nghiền những lát thuốc mỏng thành bột vừa nói, năm xưa Khúc sư phụ là người võ nghệ cao cường nhất Toàn Thắng võ quán, hầu như mọi đứa trẻ thích Taewondo trong thành phố đều muốn theo học ông. Khúc sư phụ không bao giờ thu tiền học phí cao như các võ sư khác, thường dạy miễn phí cho bọn trẻ.

“Thang thuốc vừa rồi Khúc sư phụ mua ột đệ tử cũ của ông ấy.”

Cha nói, ngày trước Khúc sư phụ thường thu nạp đệ tử là những đứa trẻ nhà nghèo, thường hỗ trợ tiền ăn cho chúng, khi chúng ốm còn mua thuốc. Mặc dù bây giờ bọn trẻ còn chưa hiểu biết, a dua theo người khác si nhục sư phụ nhưng mỗi lần chúng ốm Khúc sư phụ vẫn mua thuốc cho chúng.

“Nhà Khúc sư phụ giàu lắm hả cha?”

Vừa xao thuốc giúp cha, cô nhớ lại những người hành thiện trong các chuyện kể đều là người rất giàu.

“Không, Khúc sư phụ cũng nghèo. Năm xưa, khi Khúc sư phụ còn nổi tiếng, rất nhiều võ quán muốn mời ông ấy, hứa trả lương cao, ông đều không đi. Các sư huynh trong võ quán, thường đánh thuê cho các võ quán khác, kiếm thêm tiền, rủ ông đi, ông không đi. ”Cho thuốc vào đây các ngăn kéo, cha cô thở dài, nói tiếp: “Khúc sư phụ là người chính trực, sao có thể làm chuyện đó”.

Cô ngẩng mái đầu bé nhỏ, nửa hiểu nửa không.

“Tiểu Thảo à, người ngoài nói những điều xằng bậy về Khúc sư phụ, con đừng tin.” Đứng trên chiếc thang nhỏ, cho thuốc vào các ngăn kéo phía trên, cha phàn nàn: “Những kẻ chỉ trích Khúc sư phụ đã quên rằng, năm xưa có lần trọng tài nhầm lẫn đã phán Khúc sư phụ được điểm, nhưng ông nói với trọng tài vừa rồi ông đã không đá trúng vị trí được điểm. Chính một điểm thiếu này đã khiến ông không đạt tư cách tham dự Cup thế giới năm đó. Một người như vậy, không thể làm những chuyện xấu xa. Tiểu Thảo à, nhìn nhận con người nên nhìn tâm người ta, không nên nhìn bằng tai hoặc mắt hiểu chưa?”

...

Mùa thu năm đó, cha mẹ gặp tai nạn qua đời.

“Ăn đi”

Đưa chiếc bánh bao nóng hổi vào tay cô, Khúc sư phụ cúi người. Đồ đạc trong hiệu thuốc đều bị những người lạ mang đi hết, cô đã đói mấy ngày nên ăn ngấu ngiến cái bánh bao, nhìn gương mặt già trước tuổi, tóc hai bên thái dương điểm bạc, cô cúi đầu, không nhận chiếc bánh thứ hai ông đưa.

“Ngày mai họ sẽ đưa con đến cô nhi viện...”

Nhìn chằm chằm vào những ngón chân mình, trái tim bé nhỏ của cô tràn ngập nỗi sợ hãi khôn tả nhưng cố nhịn không dám khóc.

“... Con... con không muốn đi...”

...

Tuy còn nhỏ, nhưng cô vẫn hiểu tiếng cười khinh miệt của sư phụ Trịnh Uyên Hải từ trong nhà vọng ra, đầu tiên ông ta chỉ cô nghèo kiệt xác, không một xu dính túi, chửi Khúc Hướng Nam đã mất sạch danh tiếng lại còn sỷ diện không chịu đánh thuê ở chợ đen kiếm tiền, chửi Khúc sư phụ không chịu thú tội, cả đời nghèo khó, năm xưa nhân lúc còn đặc thế không chịu kiếm tiền cho võ quán, bây giờ xảy ra chuyện, làm hại võ quán không thể ngóc đầu dậy...

“Trịnh sư phụ không thể thu nạp con làm đồ đệ.” Từ trong phòng đi ra, cái bóng cao gầy của Khúc sư phụ đứng trước mặt cô nói.

“... Nếu đi theo ta, con sẽ phải chịu rất nhiều thiệt thòi khổ sở.”

“Sư phụ!”

Cô bé nhỏ quỳ trước mặt sư phụ.

...

.....

“Là ông tận mắt nhìn thấy sư phụ tôi dùng thuốc kích thích sao? Chẳng lẽ không có chuyện ban tổ chức nhầm lẫn! Hoặc là cho dù sư phụ tôi có dùng chất kích thích thì cũng không ngoại trừ khả năng có kẻ hãm hại ông ấy! Chân tướng sự việc thế nào ông chỉ nghe kết quả xét nghiệm là đã vội vàng kết luận, là đã có thể tùy tiện hạ nhục danh dự của người khác sao?”

Ngực Bách Thảo lại phập phồng dữ dội.

Mỗi khớp xương trong cơ thể cô như va vào nhau, con rồng phẫn nộ lồng lộn trong ngực. Đúng, cô biết năm xưa ban tổ chức giải Cup Taekwondo tuyên bố sư phụ dùng thuốc kích thích, cô biết ông bị liên đoàn Taekwondo khai trừ, những điều Kim Nhất Sơn nói, cô đều biết có điều...

Cô sống cùng ông, sư phụ là người thế nào, cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai! Cô tuyệt đối không tin sư phụ là người như Kim Nhất Sơn nói! Cô tuyệt đối không cho phép người khác dùng những từ ngữ thậm tệ như vậy để hạ nhục và làm tổn thương sư phụ!

“Sự thực đã rõ như ban ngày lại còn làm bừa bãi cố, nói năng linh tinh, coi thường bậc trưởng bối, không chút hiểu biết lễ nghĩa! Cái kẻ mà cô gọi là Khúc sư phụ kia dạy cô như thế phải không?!”

Kim Nhất Sơn tức giận hét lên.

“Quả nhiên thầy nào trò nấy! Sư phụ không biết lễ nghĩa vinh nhục, đệ tử cũng một duộc!”

“Không phải cùng một duộc mà là có thầy hay tất có trò giỏi”

Dưới sân, Hiếu Huỳnh cười gằn đứng dậy, đứng bên Bách Thảo.

Có trời chứng giám, cô đang sợ chết khiếp, hai chân run lẩy bẩy. Kim Nhất Sơn là nhân vật đẳng cấp đại sư, hiện lại đang đứng trên lãnh địa của Xương Hải võ quán, sắc mặt Nhược Bạch sư huynh đã rần rần như thép, nhưng Bách Thảo là bạn tốt nhất của cô, sao cô có thể giương mắt nhìn Bách Thảo bị dồn vào chỗ bí! Hơn nữa, Khúc Hướng Nam kỳ vọng vào Bách Thảo thế nào, bản thân cô là người tường tận nhất.

Con bé Bách Thảo gốc gác này.

Chỉ dựa vào nỗi phẫn nộ sôi trong lòng sao có thể đối lại được Kim Nhất Sơn? Nhưng cho dù không đối lại được, Bách Thảo cũng nhất định không chịu nhượng bộ, cô quá hiểu tính khí Bách Thảo.

“Đại sư, Kim Mẫn Châu là con gái đại sư, chắc cô ấy là người rất hiểu lễ nghĩa!”

Hiếu Huỳnh khinh khỉnh nhìn Kim Mẫn Châu đang quấy đạp trong tay Mẫn Thắng Hạo.

“Do ba năm trước bị thua Bách Thảo, đến giờ cô ta vẫn ôm hận trong lòng, rất muốn phục thù. Hôm trước, chúng tôi vừa đến Xương Hải võ quán, còn chưa kịp thu cất hành lý, con gái Kim Mẫn Châu của đại sư đã chặn đường chúng tôi, khiêu chiến Bách Thảo.”

Hừ một tiếng, Hiếu Huỳnh tiếp tục:

“Đâu phải là khiêu chiến, rõ ràng thái độ cô ta là muốn đánh nhau! Người không biết sẽ cho là Kim Mẫn Châu luyện tập Taekwondo chỉ là để đánh nhau! Kim Mẫn Châu tâm địa hẹp hòi, khiêu chiến vì tư thù, khi bị sư huynh của mình giải đến xin lỗi, miệng vẫn nhem nhem gào thét phải báo thù gì gì đó, điều này tất cả tuyến thủ các nước đều đã tận mắt chứng kiến!”

“Cố! Im mồm!”

Vẫn cố giãy giụa trong tay Mẫn Thắng Hạo, Kim Mẫn Châu lập tức gào lên. Các đệ tử xung quanh bắt đầu bàn tán, đều nhớ lại sự việc nhìn thấy mấy hôm trước.

Mặt Kim Nhất Sơn biến sắc, trừng mắt với Kim Mẫn Châu, từ võ đài dõng dạc bước xuống, đến trước mặt Kim Mẫn Châu, quát:

“Con nói đi, có phải sự thật không?”

“Con... con...” Lấp bắp hai chữ bằng tiếng Hàn, không dám nhìn đôi mắt tức giận của cha, Kim Mẫn Châu cúi đầu, trút ánh mắt căm phẫn vào Hiếu Huỳnh đang đắc ý, chuyển sang nói tiếng Hán: “Cô nói láo! Tôi không thua Thích Bách Thảo. Năm đó, Thích Bách Thảo dùng quỷ kế” Kim Mẫn Châu không muốn mọi người biết mình từng bị đệ tử ở Khúc Hương Nam đá bay!

Quỷ kế?

Dưới sân lại một trận ồn ào. Lẽ nào đệ tử của Khúc Hương Nam, khi thi đấu cũng dùng quỷ kế để chiến thắng?

Bách Thảo lạnh toát người.

Nhìn Kim Mẫn Châu, mắt hừng hực căm giận.

“Cô có dám nói lại lần nữa, tôi dùng quỷ kế không?”

”Không! Không sai, là quỷ kế!

Sau khi giọng nói hơi run một chút, Kim Mẫn Châu trấn tĩnh, ưỡn ngực, khí thế bùng bùng gào lên:

“Là quỷ kế! Không sai!”

Rõ ràng Thích Bách Thảo là chủ tướng của Tùng Bách võ quán, vậy mà họ đánh lừa cô, nói là người dọn vệ sinh, lừa người đứng thứ tư từ dưới lên giành! Nếu không phải cô kinh xuất, Thích Bách Thảo kia chắc chắn không bằng ngón chân của cô.

“Xem đây, Kim đại sư, đây là con gái đại sư”, Hiếu Huỳnh khinh khỉnh liếc nhìn Kim Mẫn Châu qua khoeo mắt, “Không hề biết lễ nghi lễ nghi, thua người ta lại còn to mồm vu cáo, còn nói người ta dùng quỷ kế, người không biết sẽ cho rằng, cha nào con nấy!”

“Phù!”

Một luồng gió chân cực mạnh hướng vào mặt Hiếu Huỳnh. Hiếu Huỳnh kinh ngạc, trong đầu trống rỗng, cảm thấy không thể tránh kịp, Bách Thảo phản nộ, thân nhanh hơn đầu lao đến đẩy Hiếu Huỳnh ra sau, tay phải giơ ra đỡ đòn, chặn đứng bàn chân đó!

“Huỵch!”

Một âm thanh cực lớn, đường lực sung mãn nặng ngàn cân đá trúng cánh tay phải Bách Thảo!

Cả sân kinh ngạc.

Sắc mặt Kim Nhất Sơn lại biến đổi.

Các đệ tử của Ngạn Dương cùng không thể ngồi yên, ai nấy tức tái mặt, chạy đến vây quanh Hiếu Huỳnh và Bách Thảo.

Mặc dù Bách Thảo rất kích động, lời nói của Hiếu Huỳnh rất cứng nhưng Kim Mẫn Châu kia lại ngang nhiên, vùng khỏi tay Mẫn Thắng Hạo, lao đến đánh lén mạnh như vậy, nếu không có Bách Thảo kịp thời ngăn lại, e Hiếu Huỳnh đã linh tron cú đá, hàm răng chắc chắn rụng vài chiếc, chung số phận với Nguyễn Tú Mai hôm trước!

“Thế này là thế nào!”

“Ức hiếp chúng tôi ít người hay sao?”

“Ha ha, thì ra đây chính là tinh thần Taekwondo mà Xương Hối đề cao”

“...”

Mai Linh, Khấu Chấn phẫn nộ lên tiếng, Diệc Phong châm biếm, Lâm Phong bình tĩnh, chạy đến xem cánh tay Bách Thảo. Ánh mắt Nhược Bạch cũng nhìn theo, thấy cánh tay Bách Thảo tím bầm một đám lớn, mắt anh sa sầm, mặt lạnh như băng, trao đổi ánh mắt với Sơ Nguyên bên cạnh.

“Tôi là đội trưởng đội Ngạn Dương.” Mắt nhìn Kim Nhất Sơn, Nhược Bạch nghiêm giọng nói: “Đối với hành động đánh lén của Kim Mẫn Châu nhằm vào đệ tử đội Ngạn Dương, tôi yêu cầu Xương Hải vô quán...”

“Không được làm nhục cha tôi!”

Giọng nói uất ức ngắt lời Nhược Bạch, ra sức vùng vẫy trong tay Mân Thắng Hạo, hai mắt Kim Mẫn Châu trợn ngược, nhìn Hiểu Huỳnh sắc mặt vẫn trắng bệch trốn sau lưng Bách Thảo.

“Bất kỳ ai cũng không thể bị hạ nhục, không chỉ cha cô!” Cánh tay đau rát Bách Thảo nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

“Hừ, Kim Mẫn Châu, tôi biết vì sao cô tức giận như vậy!”

Mặc dù vẫn chưa hết kinh hoàng, nhưng có Bách Thảo đứng chắn trước mặt, có nhiều đồng đội đứng quanh, Hiểu Huỳnh càng thêm vững dạ. Thò đầu ra từ sau lưng Bách Thảo, cười khanh khách nói:

“Bởi vì vừa rồi tôi nói, cha nào con nấy đã chạm đúng nọc của cô phải không? Cô hận Bách Thảo là bởi ba năm năm trước Bách Thảo đánh bại cô, còn cha cô, Kim Nhất Sơn, luôn công kích Khúc sư phụ của Bách Thảo là bởi vì...”

...

“Mười bảy năm trước, cha Kim Mẫn Châu, Kim Nhất Sơn từng cũng tham gia Cup Taekwondo thế giới...”

Trong xe, Hiểu Huỳnh nghe rõ ràng giọng Đình Hạo nói qua điện thoại của Bách Thảo.

Sư phụ Khúc Hướng Nam cũng tham gia cuộc thi đó, hơn nữa lại...”

“... Thua Khúc sư phụ ngay từ vòng đầu!”

Dùng hết sức bình sinh, Hiểu Huỳnh cố nói thật to để gió mang tiếng nói của cô truyền đến tai từng trại viên đang ngồi trong thung lũng này. Cô chỉ hận ngoại ngữ của mình không tốt, nếu không cô sẽ nói lại một lượt bằng cả tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Iran.

“Năm xưa, Kim Nhất Sơn đại sư tự phụ cho rằng trình độ Taekwondo của mình đứng đầu thiên hạ, cho rằng chức vô địch đương nhiên thuộc về mình, kết quả ngay trong vòng thứ nhất đã bị thua, không còn mặt mũi nào nên mới hận sư phụ của Bách Thảo nên bây giờ mỗi lần có cơ hội lại công kích Khúc sư phụ, tôi nói đúng chứ?”

Hoàn toàn không để ý tiếng thét điên cuồng của Kim Mẫn Châu và khuôn mặt trương to vì tức giận của Kim Nhất Sơn, Hiểu Huỳnh cười ha hả tiếp tục:

“Bách Thảo tuân thủ tinh thần Taekwondo, kìm chế nhẫn nhịn, rõ ràng biết nguyên nhân Kim Nhất Sơn đại sư chưa quên hận cũ với Khúc sư phụ nên cũng không hề nói ra, nhưng tôi không kiên nhẫn được như vậy, chân tướng sự việc thế nào, mọi người bây giờ đều hiểu cả chứ!”

Không khí im lặng như chết.

Không chỉ tuyển thủ các nước ngồi im phăng phắc.

Ngay đến các đệ tử của Ngạn Dương cũng nhìn nhau, không dám nói gì. Mai Linh là người đầu tiên từ đáy lòng khâm phục Hiểu Huỳnh. Trời ơi, thật là to gan lớn mật, cứ theo cách nói của Hiểu Huỳnh, thì ra Kim Nhất Sơn đại sư do bụng dạ hẹp hòi mới công kích Khúc sư phụ, Khúc sư phụ bị người ta cố tình bôi nhọ...

Sơ Nguyên cầu mày.

Sắc mặt Nhược Bạch trầm ngâm, liếc nhìn Hiểu Huỳnh.

Đột nhiên, như một cảnh phim câm.

Tất cả các đệ tử của Xương Hải võ quán có mặt đứng đầu là MânThắng Hạ,. tổng cộng khoảng ba chục người, sắc mặt lầm lỳ đặng đặng sát khí tự động đứng thành hàng ngay ngắn đặng sau Kim Nhất Sơn. Khí thế uy hiếp đó khiến các đệ tử Ngạn Dương kinh ngạc. Một cách vô thức, đột nhiên họ cũng vươn thẳng người, ưỡn ngực, hùng dũng đứng thành hàng.

“Thế... thế nào, muốn đánh nhau hay sao?” Nhận ra tình hình chuyển biến theo hướng xấu, Hiểu Huỳnh kéo tay Bách Thảo, trấn tĩnh nói: “Sợ... sợ rồi phải không?”.

“Đúng vậy, mười bảy năm trước, trong Cup Teakwondo thế giới đó, trong vòng đầu ta đã thua Khúc Hường Nam!” Bước lên một bước, mặt Kim Nhất Sơn tím lịm như táo chín mọng, giọng nói như tiếng chuông đồng, hăm hăm nhìn các đệ tử Ngạn Dương, nói dần từng tiếng: “Tôi, Kim Nhất Sơn, một đời khâm phục kẻ mạnh, nếu đường đường chính chính bị đánh bại, tôi hoàn toàn khâm phục!”.

Thất bại trong cuộc thi đó là thất bại khó chịu nhất trong cuộc đời Kim Nhất Sơn.

Từ trước đến nay, Xương Hải võ quán đề cao tính khiêm nhường trung dung, không khuyến khích các đệ tử tham gia bất kỳ cuộc đấu nào mang tính cạnh tranh. Mà trận đấu tranh Cup vô địch năm đó, do mấy năm trước thành tích của đội tuyển quốc gia Hàn Quốc luôn rất lý tưởng để nâng cao khí thế luyện tập Teakwondo trong nước, các tông sư của đại viện quốc gia đặc biệt mời Phong Hách tông sư cử đệ tử đại diện Hàn Quốc tham gia thi đấu.

Xương Hải võ quán cử Kim Nhất Sơn thực lực chỉ sau Vân Nhạc tông sư.

Kim Nhất Sơn đến giờ vẫn nhớ...

Không khí hùng hực sôi sục trong nước hồi đó!

Xương Hải võ quán trước nay vốn tượng trưng cho trình độ Teakwondo đỉnh cao của Hàn Quốc, lần đầu tiên cử đệ tử tham gia tranh Cup thế giới, hầu hết báo chí, truyền thanh, truyền hình đều đưa tin bình luận. Khi tuyển thủ đại diện ra sân bay sang Nhật dự thi, người tiễn đưa đông như kiến, phóng viên đi theo đưa tin đến hai chục người, hôm diễn ra trận đấu, thậm chí đài truyền hình trung ương trong nước đã mua bản quyền phát sóng trực tiếp.

Tuy nhiên ông tại thua.

Nhưng bất ngờ hơn nữa là lại thua Khúc Hường Nam một tuyển thủ hầu như còn chưa được biết tên.

Bị loại ngay vòng đầu.

Thất bại của ông khiến Xương Hải võ quán phải gánh chịu những trận bão chưa từng có của búa rìu dư luận!

Niềm hy vọng vụt biến thành mây khói, thành nỗi thất vọng chực chờ có của công chúng lập tức trút lên đầu Xương Hải võ quán, những lời chỉ trích nặng nề rằng, Xương Hải lừa gạt cộng chúng, gian lận thứ hạng, từ lâu đã chỉ còn là bộ khung, hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn đẳng cấp Teakwondo hạng nhất!

Thời kỳ khó khăn đó kéo dài mấy năm.

Mãi về sau, để xóa bỏ tiếng xấu, Xương Hải liên tiếp cử đệ tử tham gia những cuộc thi đấu quốc tế, lần lượt mang về cho Hàn Quốc nhiều giải vô địch thế giới, do đó mới củng cố lại uy tín và địa vị của mình trong nước.

Sự việc Khúc Hường Nam vi phạm quy chế sử dụng chất kích thích, mặc dù đã bị tra ra, nhưng người đời vốn cũng mau quên, tuy nhiên nó để lại vết tích không thể phai mờ ở chính Xương Hải võ quán, lần đầu tiên tham gia trận đấu lớn quy mô quốc tế, ghi một kỷ lục nhục nhã, bị loại ngay từ vòng đầu, tay trắng trở về.

Sư phụ và các sư đệ chưa bao giờ chỉ trích ông, Xương Hải võ quán cũng không có ai nhắc đến trận đấu năm đó nữa.

Nhưng ông suốt đời không quên.

Thất bại đó như một mũi dao mãi mãi xuyên thấu lòng ông!

“Nhưng thua bởi kẻ hèn nhất như Khúc Hường Nam, là điều nhục nhã!” Hai mắt trợn ngược, ánh mắt Kim Nhất Sơn hung dữ đến mức khiến Hiểu Huỳnh run sợ. “Còn cô, dám dùng những lời sống sượng hủy hoại

danh dự của Kim Nhất Sơn tôi! Cô là người của võ quán nào! Võ quán của cô, sư phụ của cô nhất thiết phải trả giá cho phát ngôn vô lối đó!”

Như bị một trái núi nặng ầm ầm áp lại, sức uy hiếp và uy lực tỏa ra khiến sắc mặt Hiếu Huỳnh trắng nhợt, môi run run, cô nỗ lực trấn tĩnh muốn tỏ ra bình tĩnh muốn nói câu gây cười, nhưng trong lúc sợ hãi không nghĩ được câu gì, hai tay run run bắt chặt cánh tay Bách Thảo.

“Đó chỉ là một phỏng đoán.”

Mím chặt môi, Bách Thảo đẩy Hiếu Huỳnh ra sau, nhìn trả Kim Nhất Sơn, không chút sợ hãi.

”Cũng giống như tôi cùng đang phỏng đoán, Kim Nhất Sơn đại sư, có thật do đại sư từng thua sư phụ tôi nên mới hết lần này đến lần khác nhắc đến chuyện cũ trước mặt mọi người. Nếu không, đại sư có thể chỉ cần trần thuật sự việc mà không nhất thiết phải điểm tên đương sự, lại còn dùng những từ ngữ khó nghe như vậy. Bảo vệ danh dự của người khác cũng không cản trở việc truyền giảng tinh thần Teakwondo của đại sư!

Tuy nhiên, đó chỉ là phỏng đoán của tôi, những phỏng đoán đó sẽ làm tổn thương danh dự của đại sư, cho nên mặc dù tôi biết chuyện cũ giữa đại sư và Khúc sư phụ, tôi cũng không dùng câu chuyện đó để chất vấn đại sư!”

Hít một hơi thật sâu, Bách Thảo nắm chặt tay, kìm chế nói:

“Cũng như vậy, sư phụ tôi, rốt cuộc là do xảy ra chuyện gì mới xuất hiện kết quả điều tra như thế, đại sư không thể chỉ căn cứ vào kết luận nào đó đã có thể biết chân tướng sự việc! Tôi tin sư phụ tôi, sư phụ là một người chân chính, một người tràn đầy tinh thần Teakwondo, ông tuyệt đối không phải là người dùng thủ đoạn lừa gạt để giành chiến thắng như đại sư dân nói! Cho nên... xin ông hãy thu lại những lời đã nói, và từ nay về sau xin ông không nên làm tổn thương danh dự sư phụ tôi nữa!”

Trong làn gió mát hiem hoi của thung lũng, Bách Thảo thi lễ với Kim Nhất Sơn.

Cảnh tượng đóng khung rất lâu.

Núi xanh, mây biếc, võ phục trắng muốt toàn sân, bao nhiêu con mắt nhìn Kim Nhất Sơn mặt đỏ tía tai và cô gái tóc ngắn cúi gập người chào ông.

“Ha! Ha! Ha!”

Kim Nhất Sơn ngửa đầu cười khanh khách, tiếng cười chấn động mặt đất thung lũng rồi nụ cười vụt tắt, nộ khí bùng bùng ông nói từng chữ:

“Khúc Hưởng Nam là nỗi nhục của giới Teakwondo, ông ta có danh dự gì! Đối với loại người như Khúc Hưởng Nam, tôi nhất định phải để cho cả thế giới biết ông ta là kẻ vô liêm sỉ xấu xa!”

Ánh nắng mùa hạ như thiêu đốt đến nhức mắt.

Những tia phản chiếu chớp chớp lấp lánh hắt lên người Bách Thảo, chói chang đến mức khiến người ta không mở được mắt, chỉ có thể nhìn thấy cái lưng cứng đanh của cô, từ từ, chậm chậm vươn thẳng.

“Vậy thì...”

Trong ánh nắng phản chiếu chói chang.

Giọng Bách Thảo cũng cứng lạnh như lưng cô:

“Xin ông chấp nhận lời thách đấu của tôi. Do ông hạ nhục sư phụ tôi, tôi nhất thiết quyết đấu với ông!”

Những ngọn cỏ xanh dập dờn trong gió.

Ngoài tiếng gió, trong thung lũng không có bất kỳ âm thanh nào khác.

“Cô không đủ tư cách.”

Thiếu niên có nước da đen sì Mân Thắng Hạo ngẩng đầu, từ sau lưng Kim Nhất Sơn nhìn về phía cô gái tóc ngắn, giọng lạnh lùng:

“Chỉ có cao thủ Teakwondo cấp đại sư mới có tư cách giao đấu với Nhất Sơn đại sư. Nếu Kim đại sư giao đấu với cô gái mười bảy tuổi là cô sẽ mất thể diện của đại sư. Xin cô, trước khi đạt nhất cấp thất đoạn đại sư đừng nên nói ra những lời thất lễ như vậy.”

“Ông đã từng nghĩ chưa, nếu thực lực ông quả rất mạnh.” Như không nghe thấy lời Mân Thắng Hạo, trong đáy mắt Bách Thảo lộ một tia khinh bỉ đến xương tủy, cô nhìn như dồn ép Kim Nhất Sơn.

“... Sao lại thua Khúc sư phụ của tôi, cho dù sư phụ quả có dùng chất kích thích như ông nói! Hoặc là, ông vốn không phải là đối thủ của sư phụ tôi!”, Bách Thảo nói chậm, từng lời như ngưng đọng, “cho nên dẫu tôi thay mặt sư phụ thách đấu, ông cũng không dám chấp nhận!”

“Thích Bách Thảo!”

Kim Mẫn Châu này giờ vẫn bị Mân Thắng Hạo giữ chặt, càng tức giận lồng lộn, không thể nhẫn nhịn, gầm lên bằng tiếng Hán, âm thanh chấn động cả thung lũng.

“Được! Tôi thay mặt cha nhận thách đấu của cô!”

Cuối cùng cũng vùng được ra khỏi tay Mân Thắng Hạo, Kim Mẫn Châu lao đến trước mặt Bách Thảo, hét:

“Nếu cô thua tôi! Thích Bách Thảo! Tôi yêu cầu cô quỳ xuống xin lỗi cha tôi! Hơn nữa, từ nay phải từ bỏ Teakwondo!”

“Được!”

Bách Thảo hít một hơi, hoàn toàn không để ý Hiếu Huỳnh cuống quýt nói nhỏ: “Dừng, dừng mà!”

“Còn nếu cô thua tôi, Kim Nhất Sơn đại sư nhất thiết phải xin lỗi sư phụ tôi và vĩnh viễn không được hạ nhục danh dự sư phụ nữa!”

Kim Nhất Sơn nghe dịch lại, lông mày dựng đứng.

“Được!” Không dám nhìn sắc mặt cha, Kim Mẫn Châu lại hét: “Vậy thì bắt đầu đi!”. Nói xong, cô ta lập tức đứng thế thủ. Mân Thắng Hạo lại bước lên một bước, đứng giữa Kim Mẫn Châu và Thích Bách Thảo cũng trong tư thế chuẩn bị xuất chiến.

Anh ta nhìn Bách Thảo, ánh mắt dừng lại vài giây trên khuôn mặt kiên định của cô, lại nhìn Kim Mẫn Châu, nghiêm giọng nói bằng tiếng Hán:

“Quyết đấu vì ân oán cá nhân, hơn nữa kết quả thi đấu còn mang tính cá cược, điều này có hợp với tinh thần Taekwondo không?”

Kim Mẫn Châu hừ một tiếng ngoái đầu, hùng hổ:

“Là cô ta tự yêu cầu! Hơn nữa tự nguyện cá cược, hai bên đều tình nguyện!”

“Bách Thảo!”

Lúc đó, giọng Sơ Nguyên bên cạnh vang lên, cổ lúc này đã cứng đờ, Bách Thảo từ từ ngẩng lên nhìn vào đôi mắt ôn hòa tĩnh lặng như đại dương của anh, mắt cô đột nhiên đỏ hoe, môi mím chặt.

Nhìn Bách Thảo, Sơ Nguyên thâm nén thở dài.

“Cuộc thách đấu này, chiều nay đội Ngạn Dương chúng tôi sẽ yêu cầu thách đấu với đội Xương Hải vô quán!” Trong thung lũng, đứng cạnh Bách Thảo, Sơ Nguyên nghiêm túc nói với Mân Thắng Hạo.

Mặt Kim Nhất Sơn đại sư lúc này đỏ bừng, hàm hàm phui tay bỏ đi. Buổi học buổi sáng kết thúc sớm hơn hôm trước một chút. Chưa đến giờ ăn trưa, các đệ tử đội Ngạn Dương đã trở về tụ tập trên sân khu ký túc, chuẩn bị cho cuộc thách đấu buổi chiều với Xương Hải.

Không khí trong phòng vô cùng bức bối.

Mọi người không biết nên nói gì, ngay Hiếu Huỳnh cũng mặt mày lăm lăm, không nói câu nào, lặng lẽ nhìn Bách Thảo ngồi trong góc phòng không nói không rằng, lòng thấp thỏm, không yên. Mặc dù cô tin tưởng Bách Thảo, trước đây Bách Thảo đã đánh thắng Kim Mẫn Châu, nhưng...

Trình độ của cô ta hình như mạnh gấp bội so với ba năm trước.

Dường như hoàn toàn có thể sánh với Đình Nghi, về sức mạnh và khí thế thậm chí có vẻ còn mạnh hơn cả Đình Nghi!

Bách Thảo liệu có...

Nghĩ tới cảnh trên sàn đấu tối qua, Kim Mẫn Châu quyết liệt tung một loạt chín cú song phi, Nguyễn Tú Mai bị đánh đủ mười tám phát, bay khỏi võ đài, mặt đầy máu, gãy hai cái răng, sáng nay vẫn còn nằm bẹp trên giường, lòng Hiếu Huỳnh như thắt lại.

Hơn nữa...

Đó chưa phải điều đáng sợ nhất!

Cô tin rằng, cho dù Bách Thảo thua Kim Mẫn Châu, chắc chắn cũng không thảm hại như Nguyễn Tú Mai.

Điều đáng sợ nhất là...

Nếu thua Kim Mẫn Châu, Bách Thảo sẽ phải quỳ xin lỗi Kim Nhất Sơn., lại còn buộc phải từ bỏ Taekwondo! Cô không dám hình dung ra cảnh Bách Thảo quỳ trước Kim Nhất Sơn. Không! Theo hiểu biết của cô về Bách Thảo, cho dù phải chết Bách Thảo cũng không chịu quỳ trước ông ta. Nhưng... nhưng Bách Thảo đã nhận lời không thể không giữ lời, vậy thì đến lúc đó sẽ thế nào? Trời ơi cô lo đến chết mất.

Còn nữa...

Từ bỏ Taekwondo...

Chỉ vì một chuyện đã qua hơn mười bảy năm trước, Bách Thảo phải từ bỏ Taekwondo ?!

Mặc dù biết tình cảm của Bách Thảo đối với sư phụ, nhưng làm như vậy, liệu có quá mạnh động, không tính đến hậu quả hay không. Hiếu Huỳnh không biết bao nhiêu lần nói thầm trong lòng, thỉnh thoảng liếc trộm Bách Thảo vẫn lặng lẽ ngồi một góc! Bỗng nhiên, cô rung mình.

Trong phòng có một luồng khí lạnh khác đang ép đến.

Nguồn khí lạnh xuất phát từ một góc khác, cách xa chỗ Bách Thảo ngồi...

Hiếu Huỳnh lạnh người nhìn về phía đó.

Quả nhiên là Nhược Bạch sư huynh.

Nhược Bạch sư huynh ngồi xếp bằng, nhắm mắt, tức giận đến mức không muốn nhìn Bách Thảo nữa. Nhược Bạch sư huynh lần này nổi giận thật rồi, sắc mặt trắng bệch, môi cũng trắng nhợt, giống như... giống như... một bông sen đóng băng.

“Cuộc thách đấu tập thể gồm năm trận cả thầy, mỗi bên cử ra năm người tham chiến.” Chính vào lúc Hiếu Huỳnh đột nhiên cho rằng sao mình có thể nghĩ ra hình ảnh so sánh đầy nghệ thuật như vậy thì ánh mắt Sơ Nguyên lướt qua mặt các đệ tử trong phòng. “Chiều nay, nếu không có ý kiến gì khác, đội hình tham chiến của chúng ta gồm có...”

“Thân Ba.”

“Có!”, Thân Ba đẩy cái kính trên sống mũi, trịnh trọng đáp

”Diệp Phong!

“Có!”

Diệp Phong đang định ngáp, vội ngồi thẳng ngay ngắn.

Lâm Phong, Mai Linh và mấy đệ tử bên cạnh có phần ngạc nhiên, nhìn Sơ Nguyên, lại nhìn Nhược Bạch, nếu người đầu tiên lựa chọn là Thân Ba còn miễn cưỡng có thể, nhưng người thứ hai lại là Diệp Phong chứ vẫn không phải là Nhược Bạch thì quả thực có phần kỳ lạ.

“ ... ”

Lưỡng lự một lát ánh mắt Sơ Nguyên dừng lại trên người Bách Thảo. Thần sắc Nhược Bạch vẫn lạnh tanh, môi hơi tái, lặng lẽ cúi đầu, hình như không hề hứng thú với chuyện lựa chọn đội hình thi đấu. Sơ Nguyên nhìn Khấu Chấn và Thạch Tông ngồi chéo bên phải Nhược Bạch, quyết định nói:

“Khấu Chấn.”

Khấu Chấn kinh ngạc, nhìn Nhược Bạch một cách không thể tin được rồi mới vui mừng trả lời:

“Có!”

“Về các đệ tử nữ.” Như không để ý đến vẻ mặt ngơ ngác của các đệ tử, Sơ Nguyên tiếp tục tuyên bố: “Lâm Phong”.

“Có!”, Lâm Phong ngồi ngay ngắn trả lời.

Từ góc phòng, Bách Thảo ngẩng đầu, trong mắt có tia sáng u uẩn, nhìn thẳng Sơ Nguyên!

“Bách Thảo.”

Giọng Sơ Nguyên tinh khiết như có hơi thuốc sát trùng. “Em sẽ giao chiến với Kim Mẫn Châu.”

Xong rồi!

Hiếu Huỳnh chỉ muốn ngửa cổ lên trời khóc than! Sao lại như thế, cô vẫn hy vọng Sơ Nguyên sư huynh vào phút chót vì tình nghĩa, ngăn cản không cho Bách Thảo giao đấu với Kim Mẫn Châu! Sơ Nguyên sư huynh là người anh minh trượng nghĩa như vậy, sao có thể để mặc Bách Thảo tùy tiện làm theo ý mình!

“Có!”

Câu trả lời của Bách Thảo nhỏ hơn nhưng lại nặng hơn mọi lời đáp trước đó của các đệ tử.

“Không được!”

Một giọng khác vang lên!

Hiếu Huỳnh mừng rỡ quay đầu, tốt quá, cuối cùng đã có người ngăn cản Bách Thảo! Theo tiếng nói nhìn ra, Hiếu Huỳnh ngây người, người nói ra câu đó lại là Quang Nhã vốn trầm lặng đến mức như bị mọi người lãng quên!

“Kim Mẫn Châu sẽ do tôi ứng chiến!” Đứng thẳng người, sắc mặt tái nhợt, Quang Nhã nói.

Mọi người sững sờ.

Sơ Nguyên nhìn Quang Nhã như lần đầu gặp, thần thái Nhược Bạch hơi xao động. Bách Thảo không dám tin vào tai mình, cô ngẩng đầu, ngây người nhìn Quang Nhã, nặng nhọc cất tiếng:

“Tại sao?!”

Quang Nhã mím chặt môi, nói giọng cứng cỏi:

“Khúc Hướng Nam là cha tôi, người giao đấu với Kim Mẫn Châu phải là tôi!”

“Quang Nhã...”

Đây là lần đầu tiên Bách Thảo nghe thấy Quang Nhã gọi sư phụ là “cha”. Đột nhiên có gì trào lên trong mắt, cay cay, ẩm ướt, người hơi run, cô đứng dậy đi lại phía Quang Nhã, xúc động muốn chạm vào người cô nhưng lại không dám.

“Cảm ơn cậu, Quang Nhã...”

Cô không biết nói gì, nếu sư phụ có ở đây, nếu sư phụ tận tai nghe thấy Quang Nhã gọi mình là cha... Bách Thảo xúc động vừa muốn khóc vừa muốn cười, luống cuống lắp lại: “Cảm ơn, cảm ơn cậu Quang Nhã... Nhưng hãy cứ để mình ứng chiến với Kim Mẫn Châu, cậu yên tâm, mình nhất định sẽ...”

“Ông ấy là cha tôi! Cậu chỉ là đệ tử của ông ấy!” Ngắt lời cô, Quang Nhã lạnh lùng: “Cô có tư cách gì thay mặt ông ấy giao đấu!”

Bách Thảo ngây người.

“Ồ, Khúc Quang Nhã! Sao cô nói thế! Bách Thảo có lòng tốt!”, Hiếu Huỳnh thấy chương mắt, xen vào.

“Tôi không phải họ Khúc, tôi họ Thẩm”, Quang Nhã lạnh lùng nhìn Bách Thảo, “Do quan hệ huyết thống thế thay đổi, nhưng tôi theo họ mẹ tôi thấy nhục khi mang họ Khúc!”.

“...”

Bách Thảo sững sốt nhìn Quang Nhã, nổi xúc động vui mừng vừa rồi lại lắng xuống. Nhưng không sao, Quang Nhã đã thừa nhận cha mình, hơn nữa còn muốn chiến đấu vì cha đã là đã là tốt lắm rồi.

Hít một hơi dài, Bách Thảo cố nở nụ cười với Quang Nhã.

“Cậu có ý chiến đấu vì danh dự của sư phụ, sư phụ biết nhất định rất vui nhưng lần này cứ để mình được không?”

“Không được!”, giọng Quang Nhã lạnh lùng kiên quyết.

“...” Bách Thảo lại ngây người. “... Nhưng cậu không đánh nổi Kim Mẫn Châu thì sao?” Bách Thảo luống cuống, “Trận đấu này rất quan trọng! Tuyệt đối không được thua!”.

“Vì sao không được thua!”

“Chỉ có chiến thắng Kim Mẫn Châu, mới có thể buộc Kim Nhất Sơn xin lỗi, mới có thể buộc ông ta không được làm tổn thương danh dự sư phụ, nếu không...”

“Ha ha ha ha!” Quang Nhã đột nhiên cười khanh khách, người nghiêng ngả, cười đến chảy nước mắt. “Ha ha ha! Danh dự của Khúc Hướng Nam! Buộc Kim Nhất Sơn xin lỗi! Ha ha ha!”

Tiếng cười như điên dại.

Mọi người nghe thấy phát hoảng.

“Thích Bách thảo! Cô dựa vào đâu mà yêu cầu Kim Nhất Sơn xin lỗi!” Nước mắt vẫn đọng nơi khóe mắt, Quang Nhã nổi giận bưng bưng, cao giọng.

“Danh dự của Khúc Hướng Nam! Ông ấy làm gì có danh dự! Thích Bách Thảo, cô đúng là ngu xuẩn! Thần kinh! Điên! Khốn nạn! Cô cho rằng mình giỏi lắm sao! Cô tưởng cô đang giúp đỡ khúc Hướng Nam sao?!”

“Nếu không phải cô ngu xuẩn khơi ra chuyện này, muốn bảo vệ cái gọi là danh dự của Khúc Hướng Nam, có thể mọi người chỉ ngẫu nhiên nghe thấy, hoàn toàn không nhớ ba chữ Khúc Hướng Nam, còn bây giờ thì hay rồi, bây giờ ai cũng nhớ rất rõ! Ai cũng nhớ Khúc Hướng Nam là kẻ vô liêm sỉ dùng chất kích thích để giành chiến thắng, hại chết người thân!”

Nước mắt Quang Nhã trào ra, cảm phần từng bước ép sát Bách Thảo.

“Cô là kẻ ngu xuẩn không hiểu gì hết! Kẻ thần kinh! Được! Cô tưởng sư phụ của mình, Khúc Hướng Nam, là kẻ đầu đội trời chân đạp đất, là người chính trực trong sạch hay sao! Nói cho cô biết! Khi sáu tuổi, tôi đã tận tai nghe thấy ông ấy nói trước bà mẹ tôi, chính mồm ông ấy thừa nhận mình sử dụng chất kích thích! Thừa nhận đã hại chết mẹ tôi!”

“Câm mồm!”, Bách Thảo phẫn nộ.

Mặc dù Quang Nhã là con gái của sư phụ nhưng cũng không được phép nói sư phụ như vậy! Sư phụ là người thế nào cô hiểu rõ nhất.

“Ha ha ha ha!” Nhìn thái độ Bách Thảo, Quang Nhã lại cười điên dại, tiếng cười còn đáng sợ hơn những lần trước, các đệ tử cảm giác như bị kim châm vào người. “Cô chưa tin phải không? Được, tôi sẽ cho cô xem, sư phụ mà cô tin tưởng là người thế nào! Cho cô xem ông ấy có đáng để mình quỳ trước mặt Kim Nhất Sơn hay không, có đáng vì ông ấy mà từ bỏ Taekwondo hay không!”

“Mai Linh, ưỡn di động một lát”

Lau mạnh những dòng nước mắt tuôn ra như suối, Quang Nhã nhìn chằm chằm Bách Thảo, giằng chiếc di động từ tay Mai Linh đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì, hấp tấp ấn phím.

“Trịnh sư bá, con là Quang Nhã, phiền sư bá gọi Khúc Hường Nam nghe điện thoại.”

Trong phòng không một âm thanh.

“Khúc Hường Nam, tôi muốn chính miệng ông nói với Bách Thảo, năm xưa ông có dùng chất kích thích không! Xin ông nói rõ để cô ấy hiểu!” Tay nắm di động, mặt đầy nước mắt, Quang Nhã hùng hổ ấn điện thoại vào tai Bách Thảo, cười khẩy nói: “Tôi đã chịu đựng suốt mười mấy năm, cô không thể ngay cả nghe cũng không có can đảm để nghe chứ!”

Hiếu Huỳnh lo lắng nhìn Bách Thảo.

Chỉ thấy Bách Thảo mặt tái nhợt, sau khi nói một câu “sư phụ”, người lập tức như bị đóng băng. Dần dần cơ thể Bách Thảo mỗi lúc càng đông cứng, sắc mặt càng tái nhợt, lưng dần dần run run, lửa hổ dài như một thế kỷ, Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn Quang Nhã, lại hình như ánh mắt xuyên qua Quang Nhã, hướng về một nơi xa xăm, hoang vắng.

Tất cả đều không có âm thanh...

Cô không nghe thấy...

Cô nghe không hiểu...

Trong màn sương mờ ảo, cả thế giới hoàn toàn khác hẳn...

“Bách Thảo!”

Thấy Bách Thảo như mất hồn, người cứng đờ lảo lồi ra khỏi phòng, bước chân vừa loạng choạng, vừa gằn như muốn chạy, mặt huyết và phải khung cửa, Hiếu Huỳnh không ngồi yên được nữa, bật dậy chạy theo.

“Cứ để mặc cô ấy!”

Nhược Bạch lạnh lùng lên tiếng.

“Cô ấy cần yên tĩnh suy nghĩ”

14. Chương 14

Ánh mặt trời buổi trưa là lúc gay gắt nhất trong ngày.

Mặt hồ gợn từng đợt sóng nhẹ, loang loáng như vô vàn mảnh gương vỡ vụn phản ra những tia sáng chói. Ngồi bên hồ, Bách Thảo thẫn thờ nhìn những lớp sóng thủy tinh lấp lánh, trước mắt như có đầy trời sao bay loạn xạ, cô không nhìn thấy gì hết, mắt đau đến mức đầu cũng nhức buốt.

Ôm chặt lấy đầu.

Cô nhắm mắt, cơ người thật bé như con tôm biển.

Người cô rất lạnh.

Từng trận gió lạnh buốt run rẩy.

...

“Cậu là kẻ ngu xuẩn không hiểu gì hết! Là kẻ thần kinh! Được! Cậu tưởng Khúc Hường Nam là kẻ đội trời đạp đất, thanh cao trong sạch thật ư? Cậu tưởng ông ấy thật sự không dùng chất kích thích ư, là người ta đã hãm hại ông ấy đúng không! Nói cho cậu biết! Lúc sáu tuổi, tôi đã tận tai nghe thấy ông ta nói trước bà vị mẹ tôi, chính mồm ông ấy thừa nhận mình dùng chất kích thích, hại chết mẹ tôi!”

...

“Cậu vẫn không tin đúng không! Được, cậu nghe xem, sư phụ mà cậu tin tưởng là người thế nào! Để xem ông ấy có đáng để cậu phải quỳ trước mặt Kim Nhất Sơn, có đáng để cậu từ bỏ Teakwondo hay không!”

“Khúc Hương Nam, tôi yêu cầu chính miệng ông nói với Bách Thảo, cuộc thi tranh Cup thế giới năm đó, ông có dùng chất kích thích không! Xin ông nói rõ cho cô ấy nghe!”

...

Có ngọn gió thổi đến lạnh như nằm trong băng, Bách Thảo cố cong người, vùi đầu vào hai đầu gối, đầu óc trống rỗng, từng lớp băng lạnh lẽo bao bọc quanh cô

Trong phòng chỉ còn lại mấy cô gái.

Lâm Phong và Mai Linh vẫn đang bàng hoàng.

Quang Nhã mặt trắng bệch ngồi một góc tường.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn Quang Nhã, Hiểu Huỳnh không kim được nữa, lên tiếng:

“Quang Nhã, tôi biết, cô không muốn để Bách Thảo đấu với Kim Mẫn Châu, sợ Bách Thảo thua, sợ Bách Thảo vì thế mà phải từ bỏ Taekwondo, đúng không? Nhưng mà, những lời của cô quá nặng nề!”

Quang Nhã, không nói gì, sắc mặt càng tái nhợt.

“Cô biết rõ tình cảm của Bách Thảo đối với Khúc sư phụ, cậu ấy sùng kính, tôn trọng sư phụ như vậy, cậu ấy một lòng thà chịu chết vì sư phụ! Cậu nói chuyện đó sẽ làm Bách Thảo vỡ mộng, Bách Thảo chịu không thấu!”, Hiểu Huỳnh nói. Cứ coi như muốn khuyên Bách Thảo hủy bỏ thách đấu với Kim Mẫn Châu cũng nên nghiên cứu sách lược thế nào cho phải.

Môi Quang Nhã động đậy.

Vỡ mộng?

Chịu không thấu?

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ chiếu lên hai đồng tử đen láy trong mắt cô, nếu Bách Thảo chịu không thấu, vậy bằng ấy năm cô sao có thể chịu thấu?

Từ khi nhớ được, cô đã biết mẹ đẻ non, mẹ sinh cô chưa được mấy ngày thì qua đời. về mẹ, hầu hết các sư bá của Toàn Thắng võ quán đều nói với cô, đó là một người đẹp như đoá hoa, đều nói cô giống mẹ, cũng có cái cảm nhận và đôi mắt rất to.

Chuyện về cha mẹ, cô ít nhiều cũng được nghe.

Nghe nói, lúc mười tám tuổi, có một lần mẹ cùng bạn bè đến chơi Ngạn Dương, gặp phải bọn người xấu, cha cô ra tay cứu. Giống như mọi câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, mẹ cô mới mười tám vừa gặp đã yêu cha cô lúc đó cũng mới hai mươi, để theo đuổi cha cô, mẹ đã ở lại Ngạn Dương, ở lại Toàn Thắng võ quán.

Bà ngoại giận lắm.

Dì Thẩm Ninh nói, do mẹ không chịu trở về Thượng Hải, từ chối mọi thứ gia đình sắp đặt cho, một mực muốn sống cùng chàng trai nghèo không xu dính túi chỉ có thú đam mê Taekwondo gì đó. Bà ngoại ốm nặng, sau đó đoạn tuyệt với mẹ cô, rồi Thượng Hải chuyển ra sống ở nước ngoài.

Nhưng mẹ không hạnh phúc.

Trịnh sư bá kể, mẹ rất yêu cha cô, vì cha cô, từ một thiên kim tiểu thư Thượng Hải bà cam chịu trở thành một người nội trợ giản dị. Mẹ dậy sớm nấu ăn cho các đệ tử của cha, buổi tối lại giặt quần áo cho họ, ban ngày vẫn đi làm thêm kiếm tiền trang trải tiền sinh hoạt cho cha và các đệ tử.

Cha cô chỉ biết luyện tập, các sư bá nói, cha cô thậm chí rất ít nói với mẹ cô, dồn toàn bộ tâm sức chuẩn bị cho cuộc thi Cup Taekwondo thế giới mà ông đã bỏ lỡ một lần.

Mẹ cô ngày càng gầy yếu.

Khi có mang cô, mẹ đã gầy đến mức không gượng được nữa. Mang thai đến tháng thứ bảy, cơ thể mẹ quá suy nhược, hầu như suốt ngày nằm trên giường nhưng cha cô vẫn tham gia cuộc thi Cup thế giới.

Các sư bá còn kể, năm đó, khi tin chiến thắng của cha cô vừa bay về nước, gần như ngay lập tức lại có tin ông bị phát giác sử dụng chất kích thích bị cấm thi đấu suốt đời, bị tước danh hiệu vô địch, mẹ cô bị tác động quá mạnh đã sinh non, mấy ngày sau thì qua đời.

Cho nên cô thường nghĩ, những ngày đầu tiên cô chào đời, có lẽ là những ngày gặp mẹ duy nhất. Trong võ quán không có bất kỳ tấm ảnh hoặc bức vẽ nào về mẹ, lúc nhỏ cô chỉ có thể đứng nhìn vào gương, sờ vào mặt mình, tưởng tượng ra khuôn mặt mẹ.

Cây mai trước nhà, nghe nói năm xưa tự tay mẹ trồng.

Nhưng dưới gốc mai luôn có bóng người đó.

Cho nên cô bắt đầu ghét cả cây mai ấy.

Khi còn chưa hiểu biết, cô cùng với bọn trẻ trong võ quán mắng nhiếc người đó là kẻ xấu, là nỗi nhục của Toàn Thắng võ quán. Sau lớn lên, cô mới hiểu người đó chính là cha mình.

Cô ghét người đó.

Cô ghét người đó luôn quỳ xuống định nói chuyện với cô, ghét ông ấy luôn dè dặt muốn đến gần cô, ghét ông ấy muốn cô gọi là cha, ghét ông ấy cho cô đồ ăn, ghét khi cô mắng ông ấy là người xấu, nỗi đau đớn sâu sắc trong lòng ông ấy khiến cô lần nào cũng khóc bỏ chạy như một kẻ nhát gan...

Ánh nắng ngoài cửa sổ chói chang.

Quang Nhã trống rỗng, có phải cô thực sự chỉ không muốn để Bách Thảo giao đấu với Kim Mẫn Châu? Không, có lẽ bởi vì cô hận Bách Thảo, cô ghét Bách Thảo!

Từ nhỏ cô đã ghét Thích Bách Thảo.

Từ khi được người đó đưa vào Toàn Thắng võ quán, sự tồn tại của Bách Thảo như một con gián đáng ghét! Lặng lẽ theo sau con người nhục nhã đó, theo sau kẻ hèn nhất đó, Thích Bách Thảo không những không thấy nhục, trái lại còn quỳ trước phòng người đó, quỳ ba ngày bốn đêm, nhất định tôn người đó là sư phụ!

Mỗi ngày Thích Bách Thảo đều bị bọn trẻ trong võ quán vây đánh.

Rõ ràng mỗi ngày đều bị đánh thâm tím mặt mày, rõ ràng mỗi ngày đều bị quất vào mặt, Khúc Hướng Nam là kẻ hèn nhất xấu xa, Thích Bách Thảo lại như không hiểu! Cô không hiểu tại sao trên đời lại có kẻ ngu xuẩn như Thích Bách Thảo, tại sao biết rõ người đó là kẻ xấu mà vẫn ngu xuẩn chạy theo sùng bái tôn kính.

Trốn trong một góc tường, hằng ngày cô đều ghé xem trộm người đó dạy Bách Thảo tập Taekwondo.

Sáng sớm, dưới gốc mai trước đình viện người đó ho từng trận, Bách Thảo tung người vọt lên, tập các thế ra chân cơ bản. Trước khi đi học, người đó đeo ba lô cho Bách Thảo, tận tay chỉnh lại dây đeo trên lưng Bách Thảo. Buổi trưa, người đó sắp sẵn một bàn nhỏ gồm cháo trắng và dưa muối chờ Bách Thảo đi học về.

Người đó...

Hình như là cha Thích Bách Thảo...

Chứ không phải cha cô...

Cô ghét Thích Bách Thảo.

Cô không hiểu, tại sao trên đời lại có loại người ngu xuẩn như Thích Bách Thảo, dù người khác nói gì cũng nhất quyết một lòng theo người đó.

Còn cô không làm được vậy.

Lúc lên sáu tuổi, cô từng khóc một trận lớn dưới gốc mai, khi tỉnh lại thấy người đó bế mình lên giường. Hôm đó là ngày giỗ mẹ, những lời người đó nói trước bài vị mẹ, cô đều nghe thấy hết.

Về sau lớn dần, ký ức lúc sáu tuổi trở nên mờ nhạt, cô bắt đầu hoài nghi đó chỉ là giấc mơ. Là nghe người khác nói nên cô mới mơ giấc mơ đó, những lời người đó nói chỉ là những điều cô hằng ngày nghe được, chứ không phải sự thật.

Cô tự bảo mình, có lẽ cô cũng có thể như Thích Bách Thảo.

Chỉ cần một câu của người đó.

Là cô có thể nhắm mắt bịt tai, cái gì cũng có thể tin!

Vậy là khi mười ba tuổi, vẫn là ngày giỗ mẹ, cuối cùng cô lấy hết can đảm hỏi người đó một lần...

“Bách Thảo sao vẫn chưa về?”

Giọng lo âu nôn nóng đập vào tai Quang Nhã, mí mắt động đậy, nhìn thấy Hiếu Huỳnh bồn chồn đi lại trong phòng, liên tục liếc qua cửa sổ.

“Nhược Bạch sư huynh cũng quá nghiêm khắc, để Bách Thảo bình tĩnh trở lại nhưng ngộ nhỡ Bách Thảo nghĩ quẩn, xảy ra chuyện thì làm thế nào!”

Có thể xảy ra chuyện gì?

Nhiều nhất là cuối cùng cô ta đã nhận ra cô ta là kẻ dấn dốn nhất trên đời, Quang Nhã sắc mặt xanh xao trầm nghĩ, cho dù để cô ta đau khổ tột cùng cũng dễ chịu hơn phải quỳ trước mặt Kim Nhất Sơn, phải từ bỏ Teakwondo vì lòng người đó.

“Cuối cùng cũng tìm được em.”

Giọng nói thanh thanh, ấm áp cất lên, Bách Thảo ngơ ngác ngẩng đầu. Trong ánh nắng trưa, mùi cơ thể người đó tinh khiết vô ngần, phảng phất mùi thuốc sát trùng, cô ngẩn người nhìn anh, đầu trống rỗng.

“Ăn cơm thôi.”

Sơ Nguyên mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô, mở nắp hộp cơm, bên trong đựng đầy cơm và thức ăn, vẫn còn nóng hổi. Cô mím chặt môi, cúi đầu, chỉ cảm thấy lồng ngực như bị vật gì đè nặng.

“Chiều nay chẳng phải sẽ giao đấu với Kim Mẫn Châu sao? Không ăn cơm làm sao có sức?” Mỉm cười vuốt tóc cô, Sơ Nguyên nhét đôi đũa vào hộp cơm vào tay cô.

Bàn thần nắm đôi đũa, đôi môi khô nẻ của Bách Thảo động đậy:

“Em đã sai, phải không?”

“Hả? Nói gì thế?”

“Có phải em quá kích động... như Quang Nhã nói, nếu em không kích động, đứng ra chất vấn Kim Nhất Sơn đại sư, có lẽ mọi người sẽ không để ý đến tên sư phụ... hơn nữa, có phải là dù em có đánh bại Kim Mẫn Châu, thậm chí coi như đánh bại cả Kim Nhất Sơn đại sư... cũng không ai... không ai tin rằng...”

“Em hối hận vì chuyện ban sáng phải không?”

“...”

“Nếu chuyện kia lặp lại, em cảm thấy có thể không chế được cảm xúc không?”, Sơ Nguyên nhìn cô.

Bách Thảo cắn chặt môi, bên tai lại vẳng lên tiếng nói như ác mộng.

“Không, em không thể ngồi nhìn người khác nói sư phụ như vậy mà lại không lên tiếng, em không làm được...” Nước mắt lại ứa ra, giọng cũng run run.

Lúc nhỏ, sư phụ khoác vai cô, giúp cô dang thẳng hai tay. Lúc nhỏ, sư phụ gấp miếng thức ăn duy nhất vào bát cô. Lúc nhỏ, hết lần này đến lần khác cô nhảy lên tập đá vào tấm bia chân mà sư phụ treo trên cành mai, khi cô đá trúng, sư phụ luôn lặng lẽ nhìn cây mai rồi ngoái đầu nhìn cô âu yếm...

“... Đó là sư phụ của em, em không chịu được khi người khác nói ông như vậy. Ông tuyệt đối không phải, không phải là người như Kim đại sư nói! Ông ấy là cha em, em hiểu ông ấy...” Cố kìm nén run rẩy, cũng không

dám để Sơ Nguyên nhìn thấy nước mắt mình, cô vùi sâu mặt vào đầu gối.

Gió hè lướt trên mặt hồ.

Ánh nắng buổi trưa như thiêu đốt.

Nhìn cô thu mình co ro, lưng cứng đờ run rẩy, rõ ràng đang khóc nhưng không ra tiếng. Sơ Nguyên im lặng giây lát, sóng trên mặt hồ dậy từng lớp từng lớp sóng sánh chói mắt, anh hạ giọng nói:

“Mặc dù đã nghe điện thoại, em vẫn tin sự phụ mình ư?”

Cô ngẩng phắt đầu, mắt vẫn ngấn nước, người cứng đờ nhìn anh, sóng lưng hình như trong khoảnh khắc bị đóng băng, ngực đau như sắp vỡ tung, cô hít thật mạnh mấy cái, mới thở ra được trong nỗi đau thấm thía.

...

“Trong cuộc thi tranh Cup năm đó...,” Từ đầu dây bên kia, giọng nói già nua như giọng ông lão sáu mươi vang lên. “... Ta đã dùng chất kích thích.”

Rất lâu, rất lâu, giọng nói già nua đó mới chậm chậm thở dài.

“Bách Thảo...”

...

Trong đình viện tứ bề vắng vẻ.

Nhìn cây mai, Khúc Hướng Nam đứng vịn tay lên cành, ánh nắng chiếu vào tóc mai điểm bạc bên thái dương, lấp lánh từng điểm như sao, khóe mép hằn sâu mấy nếp nhăn.

.....

...

“Em là Thẩm Khoản!” Mắt sáng long lanh, đứng trước mặt ông, cô hơi ngượng nhưng nói rất to: “Em thích anh, em muốn chung sống với anh!”

...

“Anh biết không, trong lòng em, anh như một bông mai.” Một mực kéo ông từ phòng tập ra ngoài, nụ cười của cô tươi thắm điểm lệ như đóa hoa, dặt tay ông, chỉ cho ông xem cây mai tự tay cô trồng trước đình viện. “Nó nở hoa trong mùa đông lạnh giá, không sợ lạnh, kiên cường, thanh cao, chính trực...”

...

“Có lẽ phải đợi đến mùa đông năm sau.” Trông ngóng cây mai suốt mùa đông không thấy ra hoa, nụ cười của cô không rạng rỡ như ngày đầu nữa, mà ngày càng đậm thắm: “Hướng Nam, đợi đến mùa đông sang năm, khi hoa mai nở, chúng mình sẽ làm lễ cưới, được không... được không...”

...

“Hướng Nam...”

Mỗi khi ông từ phòng tập trở về, cô luôn dùng khăn bông ấm bọc hai bàn chân ông, lau rửa cẩn thận. Về sau cô thường cúi đầu, ông chỉ có thể nhìn thấy cái cổ trắng ngần của cô.

...

.....

Trong ánh nắng hè, tiếng lá mai reo rì rào. Không có hoa, xem ra nó không có gì khác lắm so với những cây khác.

Nhìn ánh sáng dịu dịu trong đám lá. Ngực ông thắt lại ho từng cơn.

Lúc đó, ông dồn mọi tinh lực cho luyện tập, chuẩn bị cuộc thi tranh Cup thế giới lần đó. Ông rất ít chú ý đến cô, mãi đến khi lần đầu tiên công tác trước mặt ông. Phủ phục bên giường bệnh trong phòng mạch của nhà họ Thích, đợi cô tỉnh lại, ông mới kinh ngạc nhận ra, cô đã không còn đáng vẻ như lần đầu ông gặp nữa.

Cô gây đến mức khiến ông kinh ngạc.

Đôi tay nòn nà của tiểu thư lá ngọc cành vàng đã trở nên thô ráp, nổi những nốt chai sần. Những lọn tóc uốn, lượn sóng dài các giờ biến thành mái tóc ngắn giản dị.

...

“... Hường Nam, em không sao...”

Cô yếu ớt mở mắt nhìn ông, hai mắt chứa chan tình cảm, đẹp đến nao lòng.

“... Chúng ta có con rồi, Hường Nam anh có vui không...”

...

Do lần ngất choáng đó, ông mới phát hiện, không biết từ lúc nào, cô vốn tồn tại như có như không bên cạnh ông, giờ đây dần dần chiếm một vị trí không thể thiếu trong cuộc đời ông. Còn cô ngày càng gầy yếu, ngày càng hay choáng ngất, thậm chí mấy ngày không thể ra khỏi giường.

...

“... Em chỉ lo hão thôi” Dịu dàng nắm tay ông, cô yếu ớt nói: “Anh xem, chị Thích chẳng phải cũng gầy như em... Hường Nam, anh đã bỏ lỡ một kỳ Cup thể giới, lần này nhất định không được bỏ lỡ...”

Kéo tay ông, đặt lên bụng đã bắt đầu to lên, nụ cười của cô ngọt ngào như một giấc mơ đẹp:

“... Hường Nam, anh sẽ đoạt chức vô địch, xin lỗi... khi nào con chúng mình lớn, em sẽ nói với con, cha của nó là vô địch thể giới, là anh hùng đội trời đạp đất, cha nó một chân đá gục bọn lưu manh cứu mẹ...”

Ông tưởng rằng có thể cô đã lo hão, cho đến một hôm, bác sỹ Thích chủ phòng mạch nói với ông.

...

“Cơ thể vợ anh không thích hợp mang thai.” Bác sỹ Thích trẻ trung và người vợ cũng đang mang thai tiếp ông về ái ngại. “Tôi đã nhiều lần khuyên vợ anh nên cho anh biết tình trạng sức khỏe của mình nhưng cô ấy bảo để anh tham gia Cup thể giới đã. Dù tôi đã hứa với cô ấy, nhưng...”

Thể giới đột nhiên như câm lặng.

...

Như bị đánh mạnh vào đầu, ông choáng váng, khi cuộc thi tranh giải vô địch Teakwondo thể giới mà ông mơ ước cuối cùng đã đến, ông mới biết mình đã bỏ lỡ tất cả để lấy sức khỏe của cô. Bất chấp cô viện ra bao lý do phản đối, ông không tập luyện nữa, đưa cô đi hết các bệnh viện trong nước, tiêu gần hết số tiền tích cóp, vay mượn mọi chỗ có thể vay, tất cả các bác sỹ đều nói với ông...

Quá muộn rồi.

Với trình độ y học trong nước, họ bó tay trước căn bệnh của cô, nhất là cô đang trong tình trạng mang thai tháng thứ sáu, trừ phi ra nước ngoài có thể còn hy vọng. Ở Mỹ có hai bệnh viện nổi tiếng từng nghiên cứu về căn bệnh này và có tiến triển khả quan, nhưng kinh phí điều trị ở Mỹ rất cao, đối với ông là điều không thể.

...

“... Hường Nam, tóc anh đã có sợi bạc này.” Buổi tối, dưới gốc mai, cô nằm trong lòng ông, bàn tay yếu đuối vuốt tóc ông, tay cô lạnh ngắt nhưng hơi thở vẫn dịu dàng ấm áp như hương mai. “Hường Nam, đừng lo cho em, đừng vay tiền nữa, đừng liên hệ với bệnh viện nước ngoài nữa, được không... Em không chết được đâu... em muốn thấy anh tham gia Cup thể giới... muốn thấy anh trở thành vô địch thể giới... Anh hãy chăm chỉ luyện tập... cuộc thi sắp đến rồi...”

Anh ôm cô thật chặt.

Vùi mặt vào tóc cô.

“Hương Nam... trong lòng em, anh là vị anh hùng... hãy tham gia cuộc thi đó., em mong mọi người trong thiên hạ đều biết anh là vị anh hùng chân chính...” Nằm trong lòng ông, ngoài cái bụng nhô cao, người cô chỉ toàn xương. Ông xiết cô vào lòng thật chặt.

Vào lúc gần tuyệt vọng, một tổ chức xã hội đen trước đây luôn không ưa ông đã cho ông một tia hy vọng duy nhất.

...

“Tất cả các đại gia đều đặt cửa Kim Nhất Sơn của Hàn Quốc, không có ai đặt vào anh”, gã trùm xã hội đen với vẻ lịch thiệp bất ngờ, vỗ vai ông nói, “cho nên, tôi đặt tất cả tiền bạc vào anh, chỉ cần anh đoạt chức vô địch, mọi thủ tục và kinh phí điều trị cho vợ anh ở nước ngoài tôi bao hết! Nhưng nếu anh thua, làm tôi mất không số tiền lớn như vậy thì đừng trách tôi tuyệt tình! Làm ăn là thế người anh em nên hiểu cho tôi, đúng không?”.

...

Ông luyện tập trở lại, ngày ngày mài miết nhưng không ở bãi tập như trước mà ở bệnh viện. Cô rất vui, chỉ cần cảm thấy khá lên chút ít, là ra nằm trên ghế băng dưới gốc mai đặt tay lên bụng, mỉm cười nhìn, xem ông tập. Thời gian vùn vụt trôi.

Ông không nói với cô cuộc giao dịch với trùm xã hội đen.

Ông hy vọng cô không bao giờ biết.

Chỉ cần cứu được cô, chỉ cần cô có thể sống, những việc trước đây tưởng chừng không bao giờ có thể làm, ông đều sẽ làm.

...

Một ngày trước hôm khai mạc Cup thể giới, cô vẫn hôn mê trong bệnh viện.

Nhìn những tấm đệm đầu được đèn chiếu sáng như mắt giữa nhà thi đấu, ông hiểu mình chỉ có thể chiến thắng, chỉ có chiến thắng, vợ ông mới có cơ hội sống.

Trong tiếng hoan hô của hàng vạn công chúng, Kim Nhất Sơn người Hàn ra sân như một vị anh hùng.

“Uống cái này, nó sẽ giúp anh chiến thắng.”

Gã trùm xã hội đen nói nhỏ rồi đưa cho ông hộp đồ uống.

Chuyện xưa ulla về rõ mồn một, vậy mà thoát cái đã gần ấy năm. Nếu biết sự việc tiến triển đến nước này, nếu tất cả có thể quay trở lại...

Dưới gốc mai, tiếng ho của ông như xé ruột, như sắp thổ ra máu.

Khúc Hương Nam từ từ nhắm mắt.

Ông đã tưởng cùng với thời gian, những chuyện của mười bảy năm trước sẽ không ai còn nhớ, nhưng cú điện thoại trưa nay khiến mọi thứ lại quay về. Dường như cô ấy vẫn nằm trên ghế băng dưới gốc mai, vẫn đáng yêu điệu như đại tiểu thư, nũng nịu vẫy tay với ông, ra hiệu cho ông tạm nghỉ đến nói chuyện với mình.

Ho dữ dội, những nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mép. Chỉ có điều...

Bách Thảo, sự phụ làm con thất vọng rồi...

Ven hồ, Bách Thảo cứng đờ người, ngẩng đầu nhìn Sơ Nguyên, cổ họng nghẹn đắng. Bao nhiêu năm nay, cô luôn tin sự phụ, tin sự phụ vô tội, tin sự phụ bị oan, cô vẫn giữ vững niềm tin đó.

Cho nên, khi nghe chính miệng ông thừa nhận đã làm chuyện đó, ngực cô như vỡ toác, kinh hải, đau đớn, hoảng loạn, không biết làm sao.

Nhưng...

...

Đứng trên cái thang nhỏ trước tủ thuốc, cha cô nói: "... Tiểu Thảo, nhìn người phải nhìn cái tâm, đừng nhìn bằng mắt hoặc bằng tai, hiểu không?".

...

"..."

Cổ họng khô đắng, cổ hít thở, một âm thanh khàn khàn lọt ra.

"Đúng, em hiểu sư phụ."

"Dù Kim Nhất Sơn nói gì, dù Quang Nhã nói gì, dù chính miệng sư phụ nói ra, em... em cũng không tin, không tin sư phụ phản bội tinh thần Taekwondo, sư phụ tuyệt đối không làm chuyện đó!"

Theo sư phụ gần ấy năm, phẩm hạnh của ông, không ai rõ hơn cô. Cô tin sư phụ, cho dù...

Cho dù lời sư phụ cũng không làm cô dao động!

"Quả là cô bé bướng bỉnh." Nhìn cô, đáy mắt Sơ Nguyên có một điểm rất sâu rồi anh cười, xoa đầu cô: "Vậy còn gì để nói? Nếu lặp lại, em vẫn lựa chọn như thế, bất luận thế nào em cũng tuyệt đối tin tưởng sư phụ... vậy hãy nghe theo tiếng nói trái tim mình".

"Nhưng...", cô cắn môi.

"Trên thế giới này, không có đúng sai tuyệt đối, chỉ cần em cảm thấy đúng, cảm thấy chính đáng thì hãy làm theo. Có điều..." Lại nhét đôi đũa vào tay, đặt hộp cơm lên đầu gối cô, giọng anh nhẹ nhàng: "Trước hết hãy ăn đã, ăn no mới có sức, mới làm được việc mình muốn, đúng không? Mau ăn đi, nguội hết rồi".

Cô bối rối cúi đầu.

Bách Thảo ăn mấy miếng, thấy mình quả rất đói, trong ăn có rau cải đắng màu đỏ, rất ngọt. Cúi đầu ăn, trong lòng vẫn bất an, cô do dự nhìn Sơ Nguyên.

"Nhược Bạch sư huynh... vẫn rất giận... đúng không?"

Nhược Bạch sư huynh mặt lạnh tanh, không nói một câu với cô, thậm chí cũng không nhìn...

"Khi anh lấy cơm giúp em, chính Nhược Bạch đã lấy thêm cải đắng cho em." Món cải đắng cô đã ăn gần hết.

Mắt Bách Thảo sáng lên!

Cô cúi đầu ăn tiếp, ăn ngấu nghiến nốt chỗ rau cải đắng, đáy mắt bỗng nhòe ướt.

Ánh trăng sáng hai đầu vệt thắm,

ở trong lòng nhưng không ở bên em,

Không lau hết lệ em đã chảy.

...

Đột nhiên tiếng nhạc vang lên, Bách Thảo bỏ vội hộp cơm, lôi điện thoại ra, trên màn lấp ló khuôn mặt trang ngời của Đinh Hạo tiền bối. Cô chần chừ giây lát rồi nghe máy.

"Rất tốt, hôm nay đã mở máy." Đầu dây bên kia có tạp âm, giọng Đinh Hạo vẫn lơ đãng: "Ăn cơm xong chưa?"

"Chưa..."

"Buổi chiều phải thi đấu với Kim Mẫn Châu, ăn nhiều một chút", lời Đinh Hạo bên kia vọng đến, "Đừng coi thường Kim Mẫn Châu, cô ta tiến bộ hơn nhiều so với ba năm trước, lại ra đòn rất hung bạo, đừng để bị cô ta uy hiếp, đừng để cô ta khống chế tiết tấu, anh tin, em sẽ chiến thắng cô ta".

Bách Thảo ngơ ngác, nói vào máy: "Sao anh biết chiều nay em..."

"Em quên à, chúng mình đang hẹn hò mà." Ngắt lời cô, tiếng cười của Đinh Hạo tự nhiên như trời xanh mây trắng. "Luôn quan tâm em là chuyện anh nên làm."

“Không... chúng ta không hẹn hò...” Không dám nhìn Sơ Nguyên bên cạnh, mặt Bách Thảo vụt đỏ lựng.

“Chúng ta”, Đình Hạo lại cười, “Anh rất vui khi em nói như vậy”.

“Đình Hạo tiền bối...” Bách Thảo luống cuống, nhưng có một số điều nhất định phải nói rõ: “Em... việc hẹn hò mà lần trước anh nói... em thấy không...”.

“Mua quà chưa?”, giọng bên kia ngắt lời cô.

“Sao?”, cô ngớ người.

“Viên nôm!”, Đình Hạo nói, “Trước khi đi anh dặn em mua quà cho anh, chẳng lẽ em quên?”.

“... Không... không quên.”

“Lúc về nước, anh sẽ ra sân bay đón em, nếu anh phát hiện em quên mua quà cho anh...” Lúc đó, đầu dây bên kia vọng đến tiếng phát thanh giục hành khách lên máy bay, không đợi cô trả lời, anh cười nói: “Thôi, anh đi đây. Khi anh bay đến nước Anh, trận đấu của em với Kim Mẫn Châu đã kết thúc, lúc đó chắc anh sẽ được nghe tin tốt lành, Bye!”.

Đàm thoại kết thúc.

Bách Thảo ngây người nhìn máy di động, đầu óc hỗn loạn, cảm thấy sự việc nào đó đang tiến triển theo hướng sai lầm.

“Là Đình Hạo phải không?”

Sơ Nguyên nhìn cô.

“Vâng.”

Mặt cô vẫn đỏ bừng, tay chân không biết để vào đâu, không biết giải thích với anh thế nào, không biết anh nghe được bao nhiêu, cũng không biết anh có hiểu lầm quan hệ giữa cô và Đình Hạo tiền bối.

“Đình Hạo”, Sơ Nguyên do dự, “đang hẹn hò với em?”

“Không!” Cô vội ngẩng đầu nhìn anh: “Đình Hạo tiền bối... chỉ đùa thôi... anh ấy đùa chơi vậy thôi...”.

“Bé ngốc”, Sơ Nguyên cười, vò đầu cô, “Đình Hạo không phải là người nói đùa những chuyện như thế, anh ấy đã nói thế nhất định là thật”.

Cô ngây người.

“Nhưng... nhưng...” Ngạc nhiên và bối rối khiến không biết nói sao, cô vẫn luôn cho rằng Đình Hạo tiền bối chỉ nói chơi vậy thôi, Đình Hạo tiền bối sao có thể thích cô, sao có thể muốn hẹn hò với cô.

“Nhưng người mà em thích là Nhược Bạch, đúng không?”

Sơ Nguyên vẫn mỉm cười, nói: “Không sao, Đình Hạo mặc dù nói thật, nhưng anh ấy cũng là người thấu tình đạt lý, em đừng lo”.

“Em không thích Nhược Bạch sư huynh!”, Bách Thảo cuống, lại giải thích lần nữa, “Không, ý em nói là, không phải em thích Nhược Bạch sư huynh theo kiểu đó! Em không hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh! Nhược Bạch sư huynh cũng không thích em kiểu đó!”. Cô nhất định muốn giải thích rõ ràng, cô không muốn bị anh tiếp tục hiểu lầm, mặc dù anh đã có cô gái anh thích...

“Em và Nhược Bạch không hẹn hò?”, Sơ Nguyên ngạc nhiên.

“Không!”, cô lắc đầu thật mạnh.

“Lần đó, trên phố anh đã thấy em hẹn hò với Nhược Bạch...”

“Đó không phải là hẹn hò, là em và Nhược Bạch sư huynh đi làm thêm trở về. Nhược Bạch sư huynh sợ em đi đêm một mình không an toàn nên đã thuê taxi cùng thời gian với em.”

Sơ Nguyên lặng lẽ nhìn cô.

Ánh nắng trưa chói chang.

Má Bách Thảo đỏ ửng, nhìn mắt anh rồi từ từ cúi đầu, nỗi đau âm thầm lại trào lên.

...

“Anh cũng có người con gái anh thích.” Trong màn đêm, Sơ Nguyên nhìn mặt hồ phủ khói: “Nhưng cô ấy lại thích người khác”.

...

Rõ ràng biết Sơ Nguyên sư huynh đã có người con gái anh ấy thích, cơ sao tim cô vẫn đập nhanh như vậy. Bách Thảo lặng lẽ nhìn xuống chân mình, cô không muốn để Sơ Nguyên sư huynh nhận ra, không muốn làm phiền anh.

“Cho nên anh vẫn còn cơ hội...” Mặt hồ dậy lên từng đợt sóng nhẹ, lóng lánh như thủy tinh. Giọng anh êm nhẹ như tự nói với mình: “... Phải không?”.

“...”

Cô không hiểu.

“Mặc dù trước trận đấu với Kim Mẫn Châu, nói với em điều này là không thích hợp nhưng... anh không muốn đợi thêm nữa” Sơ Nguyên hít nhẹ, nhìn vào mắt cô: “Anh thích em, Bách Thảo”.

*** Hết ***

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nu-toan-phong-2-trai-tim-rung-dong>